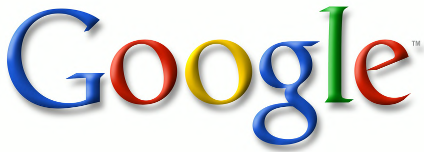

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

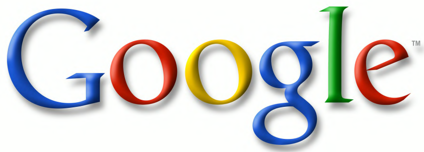
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

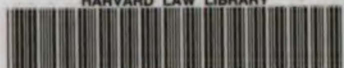
Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

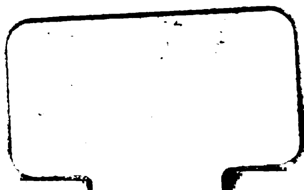
Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

HARVARD LAW LIBRARY
3 2044 057 021 289

HARVARD LAW LIBRARY

Received JAN 6 1922

Overlæge, Dr. CHRISTIAN GEILL

KRIMINAL-ANTROPOLOGISKE STUDIER

OVER

DANSKE FORBRYDERE

KØBENHAVN

JACOB LUNDS MEDICINSKE BOGHANDEL

(BALDUR BORGEN)

1906

Udgivet med Understøttelse af
det Classenske Fideikommis og den
Raben-Levetzau'ske Fond.

JAN 6 1922

TRYKT HOS J. D. QVIST & KOMP.
(EJNAR LEVISON).

INDHOLD.

KRIMINAL-ANTROPOLOGISKE

STUDIER

OVER

DANSKE FORBRYDERE.

For ældre Tiders Opfattelse var Straffen Samfundets *Hævn* over Forbryderen (Gengældelsesteorien). Staten havde paataget sig at øve den Hævn, som tidligere var en Privatsag, der øvedes af den forurettede selv eller hans Familie, idet det ordnede Samfund ikke kunde finde sig i den Uro, som hidførtes ved Borgernes indbyrdes Stridigheder. Men Straffen stod som Regel ikke i rimeligt Forhold til Brøden. Man nøjedes ikke med Biblens Øje for Øje og Tand for Tand. Straffen skulde ikke blot hævne Samfundet paa Forbryderen; den skulde tillige *skræmme* andre fra at gøre som han. Derfor anvendte man stærke Midler og gjorde Afstraffelsen saa offentlig som mulig. Man gjorde ikke alene Døden særlig pinefuld ved Afhugning af Legemsdele, Sønderslidning af Legemet, Radbrækning, Baal og Brand; man anvendte ogsaa Straf efter Døden ved at ophænge Liget i Galgen eller anbringe det paa Stejle og Hjul til Skræk og Advarsel for ligesindede. Det virkede ikke altid; paa Tider, hvor man i England hængte Lommetyve, skal der aldrig være begaaet saa mange Lommetyverier som under Henrettelserne.

Men disse Straffemetoder, som — dog anvendte med aftagende Grusomhed — fortsatte sig helt ned i det 18de Aarhundrede, bleve dog ikke ændrede, fordi deres Resultater vare mindre gunstige for Samfundet. Det var Humanismens Talsmænd i Slutningen af det 18de Aarhundrede, som ved deres Hævden af Læren om Menneskerettighederne gave Stødet til en Reform af Straffeplejen — efter at først den store franske Revolution med sin stadige Pukken paa Menneskerettighedernes Værd havde leveret en ynkelig Parodi paa denne Lære. Under den stigende Civilisation blev det efterhaanden klart, at ogsaa Forbryderen havde en vis Ret, saa at der maatte være et vist rimeligt Forhold mellem Brøden og Straffen. Og Grund-

tanken i de Straffelove, som udformedes i det 19de Aarhundrede, blev den, at det i første Række gjaldt om at sikre Samfundet mod Forbryderen, selv om de gamle Tanker om Hævn og Frygtindjagelse vedbleve at være levende. Sikkerheden søgte man at opnaa derved, at man i kortere eller længere Tid, alt efter Brødens Størrelse, spærrede den skyldige inde, satte ham ud af Forbindelse med det Samfund, som han havde krænket. Samtidig søgte man ved at berøve ham Livets største Gode, Friheden, eller tilføje ham forskellige Ubehageligheder (strengt Arbejde, Ensomhed, indskrænket Kost) at belære ham om, at han havde forset sig ligeoverfor Samfundet. Man haabede herved at kunne faa ham til at indse, at han havde handlet ilde, og at han for Fremtiden maatte bære sig anderledes ad; man søgte med andre Ord at *forbedre* ham. Ved mindre Forseelser blev Indespærringen kortere, ved større længere, som rimeligt var. Tiden for Forbedringen maatte være relativ længere for den større Forbrydelse, Afspærringen fra Samfundet ogsaa længere. Ligeledes maatte Straffen vare længere ved gentagen Forbrydelse; da det havde vist sig, at den paagældende ikke havde forandret sin Handlemaade efter den forudgaaende kortere Straf, maatte han nu indespærres for længere Tid. Børn revser man, naar de forse sig, derfor gav man dem korporlig Straf (Ris eller Rotting). Som Skræmmemiddel vedblev man at beholde Dødsstraffen for meget alvorlige Forbrydelser.

For ikke at tilføje Forbryderne ej tilsigtet Skade eller ved unyttig haarde Forholdsregler gøre dem trodsige og bitre, bestræbte man sig samtidig for at forbedre Forholdene i Fængslerne. Medens Fangerne tidligere bleve opbevarede i mørke og fugtige Kældere, belagte med Lænker, fik ussel Kost og ofte underkastedes aldeles vilkaarlige Legemsstraffe, blev der nu bygget store Fængsler med Lys og Luft, med sunde Celler og vel ventilerede Arbejdslokaler; Kosten blev tilpasset efter Fysiologiens Fordringer; der indrettedes Sygelokaler for syge og svage Fanger; ved Reglementer borttoges alt det vilkaarlige af Behandlingen.

Men tiltrods for alle disse Bestræbelser viste det sig dog, at Forbrydelserne tiltoge stærkt baade absolut og relativt, at særlig de unge Forbryderes Antal stadig voksede, og at de straffede hurtigt recidiverede. Det blev da indlysende, at der maatte noget mere end det nu gældende Straffesystem til for at bekæmpe Forbrydelsen. Og mod den gamle — *klassiske* — Skole rejste der sig da for nogle Decennier siden en Bevægelse, som havde til Formaal gennem et Studium af Forbrydelsens Aarsager at søge Midlet til deres Bekæm-

pelse. Tidligere havde man vel nok haft Øje for, at Forbrydelsen havde sine Aarsager; men man havde ikke skænket disse anden Opmærksomhed end den, som den voksende Humanitet skænkede al menneskelig Elendighed (Fattigdom, Usselhed, daarligt Selskab etc.), som fik Skyld for Forbrydelse som for alle andre Ulykker og derfor maatte bekæmpes. Den nye — *positive* — Skole hævdede, at man for at komme Forbrydelsen tillivs maatte studere *Forbryderen*, undersøge ham naturvidenskabelig og psykologisk for derigennem at komme til Klarhed over, hvorfor han var bleven Forbryder, hvorledes de Momenter, der havde gjort ham til Forbryder, skulde bekæmpes, saa at man kunde forebygge, at andre bleve ligesom han, og endelig hvorledes han selv skulde behandles (og straffes), for at hans Tilbøjelighed til Forbrydelse kunde blive ophævet.

Derved at Studiet af Forbryderen er taget op til Behandling, har Læren om Forbrydelsens Aarsager og Forebyggelse faaet en virkelig videnskabelig Karakter. Thi selv om den positive Skoles Lære langtfra i sin Helhed vil komme til at danne det Grundlag, hvorpaa Fremtidens Straffepleje skal bygges, idet Skolen ved sin Ensidighed delvis har forspildt sine Resultater, saa har den dog givet Impulsen til, at *Kriminalogien* er bleven tagen op til videnskabelig Behandling overalt i den civiliserede Verden, og til at der er bleven brudt med Fortidens resultatløse Straffepleje.

KRIMINALISTISKE SKOLER.

Den Teori, hvorpaa den klassiske Skole hvilede, var Læren om den *fri Villie* (Indeterminismen). Mennesket havde sin fulde Villie til at vælge mellem godt og ondt; valgte det det sidste, maatte det selv tage Følgerne. Kun de, der paa Grund af Sindssygdom eller Aandssvaghed manglede den fri Villie, kunde ikke straffes ligesaalidt som Børn (indtil 10 Aar eller saa). Derimod var den positive Skoles Lære bygget paa den krasseste Determinisme eller rettere *Fatalisme*. Den turinske Professor *Lombroso,* som var den positive (italienske) Skoles Fører, mente nemlig ved sine Studier af Forbryderne at være kommen til det Resultat, at der fandtes en stor Klasse Forbrydere — de *fødte Forbrydere* (Forbrydermenneskene) — som i Kraft af deres medfødte Anlæg med Naturnødvendighed *maatte* blive Forbrydere. De dannede en Varietet med særlig Type, præget af bestemte psykiske og fysiske Mærker, og traf man en af denne Type, kunde man være sikker paa, at han var Forbryder — selv om Forbrydelsen maaske ikke var opdaget — eller vilde blive det.

Det er ikke let at beskrive denne Type; thi vel har *Lombroso* og hans Elever angivet en stor Mængde anatomiske og biologiske (fysiologiske og psykiske) Særtegn for den fødte Forbryder; men det er ikke saaledes, at enhver født Forbryder bærer alle Typens Særtegn, især da ikke de *anatomiske.* Mellem disse nævnes særlig: assymmetrisk eller uharmonisk Legemsbygning, navnlig forholdsvis stor Længde af Armene, abnormt stort eller lille Kranium, Tilstedeværelsen af den midterste Nakkegrube, som skulde bero paa en forholdsvis stærk Udvikling af Vermis cerebelli, Tilstedeværelsen af Inkabenet (bestaaende Sutura transversa squamae occipitalis foetalis),

bestaaende Sutura frontalis, skraat tilbagevigende Pande, stærkt fremspringende Øjenbrynsbuer, Assymmetri af Ansigtet, stærk Udvikling af Aagbuerne og navnlig af Kæbepartiet, meget rigelig ned i Panden gaaende Haarvækst, men sparsom Skægvækst, deform Næse, store grimme udstaaende Øren, haardt Blik og Skelen. Af *fysiologiske* Mærker fremhæves: Modifikation af Synsfeltet, Farveblindhed, Kejthaandethed, visse Forandringer i Stofskiftet, Mangel paa Evne til at rødme og navnlig Nedsættelse af Smertefølelsen med Tilbøjelighed for Tatovering. Paa det *psykiske* Omraade skulde den fødte Forbryders Mærke særlig være Manglen paa alle de højere, altruistiske Følelser med Tilbøjelighed til gennemført umoralsk Handlen (moralsk Farveblindhed), Symptomer, der i det Hele skulde dække det højst uheldige og væsentlig forladte psykiatriske Begreb »Moral insanity«. Da baade den fødte Forbryder og Epileptikeren vise Berøringspunkter med Moral insanity, maatte der være en nær Forbindelse mellem disse Grundtilstande. Og skønt *Lombroso* med en vis Varsomhed taler om »Varieteter«, er der ingen Tvivl om, at psykisk Epilepsi, Moral insanity og medfødt Forbryderskhed for ham ere identiske Begreber.

Af visse Lighedspunkter, som *Lombroso* mente at have fundet mellem Forbryderkranierne og visse Kraniefund fra længst forsvundne Tider, saaledes Neanderthal-Kranierne (fremstaaende Øjenbrynsbuer, Skævhed af Baghovedet, tykke Knogler), Egisheim-Kranierne (store Øjenhuler, tilbagevigende Pande) og de i det Hele med Neanderthal-Kranierne overensstemmende Kranier, der ere fundne ved Spy i Belgien sammen med Rester af Mammuth- og Rensdyr, sluttede han, at Forbrydertypen maatte opfattes som et Tilbageslag til det primitive Menneske, skulde være et *atavistisk* Fænomen. Dette fandt han bekræftet ved visse Lighedspunkter (særlig stærk Haarvækst, men ringe Skægvækst, Ligegyldighed ligeoverfor Smerte, Tilbøjelighed for Tatovering) mellem den fødte Forbryder og de nulevende vilde Folkeslag. Overhovedet mente *Lombroso* i vilde og halvtciviliserede Menneskers Karakterejendommeligheder og Samfundsliv at finde Analogier med de civiliserede Samfunds Forbrydere og Forbryderassociationer. Forbrydelsens Betydning som almindeligt naturvidenskabeligt Fænomen fandt *Lombroso* bekræftet ved dens Optræden ikke alene hos Menneskene men ogsaa i Dyre- og Plantelivet (kødædende Planter). Hos Kvinder skulde Forbrydertypen sjælden findes; hos hende gav Atavismen sig ikke Udslag i Forbrydelse men i Prostitution.

Det varede noget, inden *Lombrosos* berømte Værk »L'Uomo delinquente«, som udkom i 1876, blev rigtig kendt; men da det først kom saa vidt, blev det mødt med heftig Protest. Det var rimeligt nok; thi denne Lære om, at der eksisterede en hel Klasse Individer, som med Naturnødvendighed maatte blive Forbrydere i Kraft af deres medfødte Anlæg, og som altsaa hvilede paa ren og skær Fatalisme, var ført ud i sine Konsekvenser overmaade farlig, idet den forrykkede alle Synspunkter indenfor Kriminalpolitikken.

Kritikken af *Lombrosos* Lære var heller ikke vanskelig; thi den frembød mange angribelige og saarbare Steder. En af hans varmeste Beundrere, *Kurella,* skriver om ham: »Han forstaar levende og aandfuldt at dokumentere det samlede Stof, men det skorter ham paa Evne til at sigte sit Materiale og til at gruppere det efter naturlige, ikke blot ydre Synspunkter; og saaledes kommer han altfor ofte til intuitivt at gribe Analogier, som for hans livlige Fantasi blive til Identiteter«. Og i Virkeligheden er *Lombrosos* ensidige Blik paa sit Materiale, hans dristige Slutninger, der ofte modsagdes af hans egne Elevers senere Arbejder, hans Fejlsyn og Fejltagelser længst blevne godtgjorte.

Man skulde ogsaa synes det umuligt at opstille en særlig Type paa Forbrydere, naar det er en Kendsgerning, at Forbrydelse er et ganske konventionelt Begreb, afhængig af de vekslende Tider og den herskende Civilisation, varierende indenfor de forskellige Samfund og de anvendte Love. Og hvorledes kan man tale om en Type, naar de fysiske Ejendommeligheder og Mærker, der skulde karakterisere den, kun ere tilstede i et højst forskelligt og ikke altid særligt stort Procenttal. Man skulde dog tro, at der til at danne en Type fordredes konstante Tegn, af hvilke et enkelt undtagelsesvis kunde mangle. »Hvad skal man stille op med en saadan Varietet i Procenter, i vekslende Procenter?« *(Koch).* Og den fødte Forbryders psykiske Særpræg, det omstridte og som videnskabeligt Begreb absolut uholdbare Symptomkompleks Moral insanity, hvis skjulte Væsen skulde være Epilepsi, er ganske uafgrænselig. Endelig er Begrundelsen af Atavismen, Slutningerne om Forbryderens Overensstemmelse med det primitive Menneske saa vage og løse, at hverken Antropologer eller Etnografer kunne gaa ind paa dem. Dette indrømmer selv hans velvilligste Fortolkere. »*Lombrosos* Antagelse om Degenerationstegnenes atavistiske Betydning svæver helt i Luften« *(Bleuler).* »Fremfor alt synes *Lombrosos* Teorier om Forbrydermenneskets atavistiske Varieteter ikke at holde Stik« *(Gaupp).*

Allerede paa den 1ste kriminal-antropologiske Kongres i Rom 1885, hvortil Italienerne havde sammenkaldt Videnskabsmænd fra hele Evropa, og som øjensynlig var beregnet paa at skulle være en Apoteose for den positive Skoles Lære, mødte denne Skole sin diametrale Modsætning, den *sociologiske Skole*. Føreren for denne, Professor *Lacassagne* fra Lyon, hævdede bestemt, at Aarsagen til Forbrydelsen væsentlig ligger i det sociale Millieu og ikke i medfødte Ejendommeligheder hos Forbryderen. Ved den stærke Repræsentation, som den positive Skole havde paa Kongressen i Italiens Hovedstad, naaede *Lacassagne* selvfølgelig ikke større Tilslutning. Men senere har den sociologiske Skole, hvortil bl. a. ogsaa navnlig *Tarde* sluttede sig, nærmere udviklet sit Program i skarp Modsætning til den positive Skole.

For den sociologiske Skole er Forbrydelsen kun et af den sociale Sygdoms mange Symptomer; det er denne Sygdom selv, som skal angribes ved Behandlingen. I Virkeligheden forkaster denne Skole ligesaavel som den positive Skole ganske Læren om den fri Villie. Individet drives uvægerlig til Forbrydelse af Samfundet, og Læren hviler da i Virkeligheden paa ubøjelig Determinisme, idet Individualiteten helt svinder under de sociale Momenters Vægt. Forbryderen krænker Samfundet, fordi Samfundet selv har gjort ham til Forbryder i Kraft af de sociale Brøst: Pauperismen, Forsømmelsen af Individets berettigede Krav paa Tilværelsen. Det er en Slags Nemesislære, som forhindrer Samfundet i at øve Gengældelse mod Forbryderen. Men det maa have Lov til at internere ham, at holde ham borte fra de sociale Skadeligheder, som han hidtil har været en villieløs Bold for, indtil det mener, at han atter kan taale Opholdet ude i Livet. Dog synes det rigtignok, at Løsladelse her maa være haabløs, thi Forbryderen maa nødvendigvis recidivere, da han ikke kan frigøre sig for de sociale Skadeligheders Paavirkning. For den sociologiske maa ligesaavel som for den positive Skole Forbryderens livsvarige Internering være Konsekvensen.

Ved den 2den kriminal-antropologiske Kongres i Paris 1889 var Modsætningen mellem den positive og den sociologiske Skole stærkt iøjnefaldende. Men allerede her viste det sig, at Modstanden mod *Lombrosos* Lære ikke alene eller endog væsentligst udgik fra den sociologiske Skole. De heftigste Angreb kom fra dem, som anerkendte den — iøvrigt længe før *Lombroso* opdagede — Lære, at Individet iboende Ejendommeligheder spillede en Rolle for Forbrydelsen, men som dog ikke kunde tillægge disse den afgørende

Betydning, som den positive Skole gjorde. Det var disse Modstandere, som tildels paa Basis af selvstændige Undersøgelser paa Forbrydere efterhaanden samlede sig til en bevidst Bevægelse mod den positive Skoles Overdrivelser og Ensidighed. Og da den 3dje kriminal-antropologiske Kongres i Brüssel 1892 — rigtignok under den positive Skoles Fraværelse — udtalte en absolut Benægtelse af den *Lombroso*'ske Forbrydertypes Eksistens, maatte den *tredje Skole* praktisk siges at være dannet.

Denne Skole lægger hverken som den positive Skole udelukkende Vægt paa det Forbryderen iboende medfødte Anlæg — de *endogene* (antropologiske) Faktorer — eller som den sociologiske Skole udelukkende Vægt paa de sociale Skadeligheder — de *eksogene* (sociale) Faktorer. Den giver de to Skoler Ret, naar de ligeoverfor den gamle klassiske Skole forkaste Læren om den fri Villie som Grundlag for Strafferetten, og naar de af Straffen ikke forlange andet og mere, end at den skal være et *Beskyttelsesmiddel* for Samfundet. Men dermed er ogsaa Enigheden forbi; thi paa den anden Side vil den tredje Skole hverken gaa med til en ved endogene Aarsager skabt Fatalisme, som den positive Skoles Lære munder ud i, eller til en ved eksogene Aarsager bestemt Determinisme, som er Grundlaget for den sociologiske Skoles Lære. Den tredje Skole mener, at Forbrydelsen er et Resultat af saavel endogene som eksogene Faktorer, at saavel Individet iboende Ejendommeligheder og Anlæg, som udefra kommende Skadeligheder virke med til at gøre ham til Forbryder. Men ligesaalidt som Individets oprindelige Anlæg *maa* gøre ham til Forbryder, ligesaalidt *tvinger* den Indflydelse, der udefra virker ind, ham til at blive det. Hos en stor Mængde Forbrydere — ligesom maaske ogsaa hos mange prostituerede — men ingenlunde hos alle, findes et medfødt Anlæg. Dette er imidlertid ikke et særligt Forbryderanlæg, men en almindelig medfødt og oftest ogsaa nedarvet *forøget Modtagelighed*, et degenerativt Anlæg, som resulterer af Forfædrenes nervøse og konstitutionelle Tilstand, en Art sygelig Disposition, som bevirker, at den paagældende lettere bukker under i Kampen for Tilværelsen end andre, som stiller ham mere blot end det normale Menneske ligeoverfor Forbrydelsens anden Hovedfaktor: Millieuet. Han bliver under dettes Paavirkning lettere sindssyg, bliver lettere Forbryder end det normalt anlagte Menneske. Individet kan da hverken unddrage sig de endogene eller de eksogene Momenters Indvirkning; men ethvert voksent ikke sindssygt eller aandssvagt Menneske har en relativ fri Villie, en

Valgfrihed (Evne til at handle efter Motiver), hvilken repræsenterer en Kamp mellem Drifterne og de etiske eg moralske Hemningsforestillinger. Det normale, civiliserede Menneske maa ved Hjælp af disse Hemnings- eller Kontrastforestillinger, som ere erhvervede ved Opdragelse og Erfaring, kunne tøjle sine Drifter og Tilbøjeligheder. Kan han ikke det, maa Samfundet have Ret til at sikre sig ham og samtidig søge at forbedre ham ved at bibringe ham disse Hemningsforestillinger, som han ikke tilstrækkelig har tilegnet sig; Samfundet søger ved Straf (Straftrudsel) at *skabe nye Handlingsmotiver.* Har Individet paa Grund af mangelfuld Udvikling af Hjernen savnet Evnen til at tilegne sig de moralske og etiske Hemningsforestillinger (Aandssvaghed), eller har han paa Grund af Sygdom i Hjernen forbigaaende eller for bestandig mistet de engang erhvervede Forestillinger (Sindssygdom), maa Samfundet, saa snart det viser sig, at Drifterne tage Magten fra Individet, have Ret til at sikre sig for ham paa anden Maade, idet det giver Afkald paa at forbedre ham, da en Forbedring er umulig paa Grund af Hjernens Tilstand. Det interner ham da paa et Sted, hvor han kan finde Helbredelse eller ialfald den fornødne Pleje (Sindssygeanstalt — Aandssvageanstalt), og opfylder derved, samtidig med at den sikrer sig imod ham, Humanitetens Fordringer.

De to følgende kriminal-antropologiske Kongresser, den 4de i Genf 1896 og den 5te i Amsterdam 1901, ere forløbne nogenlunde fredeligt under Bestræbelserne for at nærme de forskellige Skoler til hinanden. Heller ikke den 6te og — foreløbig — sidste Kongres i Turin April—Maj 1906 gav egentlig Anledning til Stridigheder, eftersom hverken den sociologiske eller den tredje Skole vare kendeligt repræsenterede. Kongressen, hvis Aabningshøjtidelighed Italienerne havde formet som en Apoteose for *Lombroso* i Anledning af hans »videnskabelige Jubilæum«, viste i sit videre Forløb den positive Skoles totale Mangel paa Udviklingsmuligheder. *Lombrosos* Demonstration af sin Type i Turins Undersøgelsesfængsel var nærmest en Farce, og i sit Foredrag om Forbrydelsens Profylakse og Terapi docerede *Ferri* 20 Aar gamle Sandheder som Resultaterne af den positive Skoles Erfaringer.

I Begyndelsen nøjedes *Lombrosos* Modstandere med at rette en hidsig men maaske ikke altid lige vel funderet, ren teoretisk Kritik mod hans Lære; man angreb den svigtende Logik i hans Anskuelser og de ikke sjældne indbyrdes Uoverensstemmelser i hans og hans Elevers Arbejder. Efterhaanden blev imidlertid den naturvidenskabelige

Metode, som *Lombroso* havde indført i Kriminalogien, taget op af Videnskabsmænd rundt i den civiliserede Verden. Man tog selv Kriminal-Antropologien i sin Tjeneste og gik den positive Skoles Undersøgelser efter. Herved viste det sig, at adskillige af de af Skolen angivne Særmærker ikke kunde siges at være karakteristiske for Forbryderne, medens andre vel bleve genfundne af forskellige Undersøgere, men af disse tydedes som Udslag ikke af Atavisme men af *Degeneration.* Og da Degenerationen kun kan repræsentere et Anlæg, maatte de sociale Faktorers Medvirken være en Nødvendighed for Forbrydelsens Patogenese. »Selv om man maa indrømme en vis arvelig Overførelse af Forbrydelsen, saa er det, der er Genstand for denne Overførelse, ikke selve Forbrydelsen, men Dispositionen dertil« *(Francotte).* »Dispositionen kan hjælpe til at skabe Dyd eller Last, men den skaber hverken den ene eller den anden« *(Proal).*

Tilsyneladende — men ogsaa kun tilsyneladende — har den positive Skole ladet sig paavirke af Modstandernes Kritik. *Lombroso* angiver nu, at kun c. 40 % (af hvilke igen 60 % ikke skulde vise den særlige Type, men kun nogle isolerede Særtegn) af dem, som begaa Forbrydelser, henhøre til de fødte Forbryderes Klasse, og at Resten dannes af sindssyge Forbrydere, Lidenskabs- og Lejligheds-forbrydere, hvilke altsaa skulde være paavirkelige for de sociale Faktorer. Og den positive Skole har udtalt, at *Lombrosos* »L'homme criminel« kun repræsenterer den ene Del af Skolens Program, og at denne maa sammenholdes med hans senere Arbejde »Le crime«, i hvilket han fremhæver de forskellige eksogene Momenters Betydning for Forbrydelsen. Overensstemmende hermed har *Ferri* fornylig skrevet, at »Forbrydelsen altid er Resultatet af tre uadskillelige Rækker af bestemmende Aarsager: Forbryderens antropologiske (organiske og psykiske) Aarsager og Millieuets Aarsager (telluriske eller kosmiske og sociale). For at der skal opstaa Forbrydelse, selv begaaet af en født Forbryder, fordres der nødvendigvis ogsaa Tiltræden af Aarsager fra det Millieu, i hvilket han lever og færdes«. Men man kan, naar man kender *Ferri*, ikke frigøre sig for den Tanke, at denne Indrømmelse til de sociale Aarsager kun er et dækkende Overtræk, der skal faa den fødte Forbryder til at glide lettere ned. Der hersker paa mange Punkter Uklarhed over den positive Skoles Standpunkt. Saaledes antager *Bleuler,* at »*Lombroso* med sit Udtryk Forbrydertypus ikke mener andet og mere, end at den fødte Forbryder taget som Klasse frembyder visse legemlige (og psykiske) Abnormiteter i langt større Antal og i højere Grad end Gennem-

snittet af normale Mennesker«. Derimod kan *Gaupp* »ikke blive klog paa, om Lombroso tillægger enkelte særlige Mærker en afgørende Betydning for Konstateringen af den fødte Forbryder, eller om han støtter sig til en Ophobning af Degenerationstegn, som ogsaa i færre Antal findes hos sunde og syge«. Dog hævder *Gaupp*, at »det ialfald hidtil ikke er lykkedes at paavise én bestemt morfologisk Afvigelse eller én bestemt Gruppering af Degenerationstegn som specifikt Kendetegn paa den fødte Forbryder«. Der er overhovedet neppe mange, som med Bestemthed kunne sige, hvad *Lombroso* mener nu. Ja, der er endogsaa svage Øjeblikke, hvor man maa tvivle paa, at han rigtig ved det selv. Men man faar paa de kriminal-antropologiske Kongresser et bestemt Indtryk af, at Fatalismens røde Traad gaar gennem alle den positive Skoles, gennem *Lombrosos* egne og — maaske mest udtalt — gennem *Ferris* Anskuelser, at Læren om, at visse Individer fødes til at blive Forbrydere og trods alt uvægerlig *maa* blive det, fuldtud opretholdes. Endvidere maa det betragtes som afgjort, at disse fødte Forbrydere for den positive Skole ikke ere, hvad man i almindelig Forstand kalder psykisk abnorme, idet deres psykiske Særpræg er udtalt umoralsk Tankegang og Handlesæt — Moral insanity — der ikke har Rod i noget psykiatrisk System. At *Lombroso* fuldt ud tror paa Identiteten af Epilepsi og medfødt Forbryderskhed, fremgaar med Sikkerhed af *Pentas* nylig afgivne Erklæring om, at han og *Bianchi* i dette ene Punkt ikke ere helt enige med *Lombroso*. Det er desuden sandsynligt, at den positive Skole fuldtud fastholder, at disse fødte Forbrydere danne en Type, præget af anatomiske og fysiologiske Særmærker, og at Typens Fremkomst skyldes Atavisme. Og det er endelig sandsynligt, at den positive Skole fastholder denne Tro paa de legemlige Mærkers atavistiske Natur, tiltrods for at alle andre Undersøgere have paavist, at de, hvor de ikke ere simple fysiognomiske Ejendommeligheder, der kunne skyldes Race og Klasse, falde sammen med dem, som man længst har erkendt som Degenerationstegn, og som i aftagende Hyppighed og Styrke ere paaviste saavel hos aandssvage og sindssyge som hos sunde.

Derimod synes den sociologiske Skole i mangt og meget at have nærmet sig til den tredje Skoles Lære. Vel fastholder *Lacassagne* stadig den Sætning, som han allerede fremsatte i Rom: »Samfundene have de Forbrydere, som de fortjene«. Men fra selve den sociologiske Skoles (Lyonerskolens) Formel, saaledes som den sidst er fremsat af Lacassagnes udmærkede Elev *Mayet*, er der intet sær-

ligt stort Spring til de Anskuelser, som næres af enkelte af den tredje Skoles Tilhængere (f. Eks. *v. Liszt, Aschaffenburg)*, som i stedse stigende Grad have deres Opmærksomhed henvendt paa de sociale Momenters Betydning. Formlen lyder saaledes: »Forbrydelsen foraarsages ved antropologiske (enten individuelle eller antropologiske) Faktorer, ved fysiske (atmosfærisk Virkning, Sygdom, Ernæring) Faktorer, ved sociale Faktorer, særlig sociale Faktorer«. Vel tillægger Lyonerskolen ikke Degenerationen nogen synderlig Betydning for Forbrydelsens Opstaaen. Den indrømmer nok, at der mellem Forbryderne findes ikke alene mange sindssyge men ogsaa mange — i psykisk Henseende — degenererede, men mener, at heller ikke disse sidste bør have Forbrydernavnet, da de maa betragtes som mere eller mindre utilregnelige. Og mellem de sociale Momenter, som fornemmelig ere Aarsag til Forbrydelse, fremhæver den stærkt Intoksikationer og Sygdom, særlig Alkoholisme, Syfilis og Tuberkulose. Men det er vanskeligt at forstaa, hvorfor Lyonerskolen vil begrænse disse Momenters Indflydelse paa Forbrydelsens Patogenese til selve det ramte Individ og ikke vil udstrække Betydningen til Afkommet, da den jo villigt indrømmer, at netop disse Momenter ved Siden af den psykiske Degeneration hos Individet selv fortrinsvis foraarsage fysisk Degeneration hos Afkommet. Da den tredje Skole er klar over, at ogsaa de individuelle Faktorer i sidste Instans ere fremkaldte ved sociale Momenter, særlig de nævnte Sygdommes og Intoksikationers degenererende Indvirkning paa tidligere Slægtled, og iøvrigt fuldtud erkender de sociale Faktorers, særlig de tidlige Millieus store dominerende Indflydelse paa Forbrydelsens Opstaaen, kan Uenigheden mellem de to Skoler neppe siges at være synderlig stor. Og for dem, der personlig kende Lyonerskolens Mænd *(Lacassagne, Martin, Mayet* etc.), kan der ikke være Tvivl om, at det kun er et Tidsspørgsmaal, hvornaar den sociologiske og den tredje Skole smelte sammen.

Det er *Lombroso,* som har vist os, hvorledes vi skulle undersøge Forbryderne. Han har lært os, at Forbryderne ere levende Mennesker, hvis Karakterejendommeligheder man maa tage med i Betragtning, dersom man vil tænke paa atter at bringe dem tilbage til et lovmæssigt Liv, at man ikke kan naa noget ligeoverfor dem ved at flytte dem som Brikker om efter en sneversynet Straffelovs Paragraffer, men kun ved at individualisere. Det er *Lombroso,* som

har gjort Kriminalogien til en Videnskab og omdannet Fortidens vage og taagede Aarsagsfantasier til en haandgribelig Virkelighed. Men han har ikke villet nøjes med at grundlægge en Videnskab; han har ogsaa villet stifte en Skole. Og under Arbejdet paa denne Skoles Program har han fortabt sig i Fantasier og er gaaet udenfor Grænserne af den Videnskab, han selv har formet. Han har ikke kunnet eller villet benytte de Resultater, som franske, tyske og engelske Videnskabsmænd havde udforsket i de foregaaende Decennier, *Brierre de Boismonts* Erfaringer om forbryderske sindssyge, *Bruce Thomsons* kriminal-psykologiske Studier og *Benedikts* Undersøgelser af Forbryderhjerner, har ikke villet se *Grohmanns* »Brutalität des Willens«, *Despines* »Maladie morale« og *Maudsleys* »Criminal psychosis« i Belysning af *Morels* epokegørende Degenerationslære.

Lombroso vilde ikke nøjes med at være Kriminalogiens Reformator, Kriminal-Antropologiens Indstifter; han vilde indføre et helt nyt Grundbegreb i Strafferetten. Han slog sig ikke tiltaals med at være Foregangsmand og Leder af et helt Slægtleds strengt videnskabelige Arbejder paa at drage Kriminalpolitikkens Grundlinier; han vilde være Bannerfører for et fanatisk Parti. Banneret, den fødte Forbryder, som han stillede under Fatalismens Tegn, var ikke egnet til at samle rolige og ædruelige Forskere. Læren om den fødte Forbryder blev et Spredningsmærke, idet den ført ud i sine Konsekvenser forrykker alle Synspunkter, idet den er sammenknyttet med Livssyn, der ligge fjernt fra al videnskabelig Forskning, og mod hvilke den sunde Fornuft maa protestere. Man kan gaa til Mødet med den positive Skoles Mænd uden nogensomhelst Uvillie mod Læren om en født Forbryder, med Sympati for den Mand, af hvem man har lært, hvordan man skal arbejde, maaske endog med en ved praktisk Erfaring vakt Tvivl om, hvorvidt der dog alligevel ikke skulde gives Individer, der ifølge medfødt Anlæg uimodstaaelig drives mod Forbrydelse, og man vil paa ethvert Punkt af det store Program, som de kriminal-antropologiske Kongresser omfatte, naar Anskuelse stilles mod Anskuelse, mærke, hvorledes ens Retsfølelse rejser sig til en harmdirrende Protest mod de Teorier, som den positive Skole fremsætter.

Lombrosos ensidige fuldtfærdige Teori om den fødte Forbryder blev en Hemsko for den kriminal-antropologiske Videnskabs Arbejde. Det at Læren kun for en Del hvilede paa virkelig videnskabelig Forskning, men for en stor Del var bygget paa dristige og ubevislige Tydninger og Slutninger, lettede de Modstandere, som Læren

rejste i alle Lande, Angrebene paa den. Og det var selvfølgelig det dristige og ubevislige, som man først og fremmest kastede sig over. Selve Lærens Kerne, Eksistensen af den kriminelle Type, hvorpaa alt andet skulde hvile, det som netop Kriminal-Antropologien og kun denne kunde bevise eller modbevise, lod man foreløbig væsentlig ligge. Paa den 2den kriminal-antropologiske Kongres i Paris 1889 blev det efter Forslag af *Garofalo* vedtaget, at der skulde nedsættes en Kommission paa 7 Medlemmer for inden næste Kongres at foretage sammenlignende Undersøgelser mellem 100 Forbrydere og 100 hæderlige Mennesker; hertil valgtes *Lacassagne*, *Benedikt*, *A. Bertillon*, *Lombroso*, *Manouvrier*, *Magnan* og *Semal*. Paa Grund af Kommissionens internationale Sammensætning og dens Medlemmers stærkt spredte Domicil var Projektet selvfølgelig umuligt og blev aldrig udført. Det eneste Resultat, det gav, var at *Lombroso* og hans Elever benyttede Ikke-Udførelsen af Kommissionens Arbejde som Paaskud for deres Udeblivelse fra den følgende 3dje Kongres i Brüssel 1892. Men Tanken, der laa til Grund for denne ufuldførte Plan, var utvivlsom rigtig. Thi saavist som det, det gælder om at bevise og modbevise, er Eksistensen af den af den positive Skole opstillede Forbrydertype, som *Lombroso* og hans Elever mene at have opbygget ved deres kriminal-antropologiske Studier, synes der at paakræves systematiske Undersøgelsesrækker over Forbryderne i de forskellige civiliserede Lande. Man kan jo sagtens, som Kongressen i Brüssel gjorde under den positive Skoles Fraværelse, erklære: »Le type criminel de Lombroso n'existe pas«. Men man maa saa finde sig i, at den positive Skole fordrer at imødegaas med Beviser og ikke med rent subjektive Paastande. Det er ikke just fordi man skal beskylde *Lombroso* selv for Objektivitet. Tiltrods for at Kritikere spredt over næsten alle Evropas Lande have pillet adskillige Sten bort af det Fundament, hvorpaa han har bygget sin Lære, holder han øjensynlig fanatisk fast ved sin Type og dens Tydning, ivrigt tilegnende sig det lidet, han af andres Arbeide mener at kunne benytte til Forsvar for sine Teorier. Det ubetydeligste Arbejde fra en af hans Meningsfællers Side er et Værk af Rang; hans Modstandere kender han ikke eller tager ialfald ikke Hensyn til deres Resultater. Det er derfor ikke saa mærkeligt, at han, der ellers benytter hver Kongres og hver ny Bog til at give en Oversigt over Kriminal-Antropologiens sidste Erobringer, i Tavshed er gaaet forbi Aaret 1893, da *Baer* udgav sin »Der Verbrecher«, et Arbejde, som ved sine omhyggelige Undersøgelser, grundige Kund-

skaber og klare Kritik er en skærende Modsætning til den Overfladiskhed og Løshed, der saa ofte præger *Lombrosos* Arbejdsmetode.

Men naar saa *Baers* og de mange andre Kritikeres Undersøgelser have faaet fjernet alt det uvederhæftige og upaalidelige af *Lombrosos* Arbejde, bliver der nogle Grundsten tilbage, paa hvilke Fremtiden vil kunne bygge videre efter den Metode, som *Lombroso* selv har anvist, og opføre den Bygning, som skal rumme Fremtidens Straffepleje. Thi selv om *Lombroso* har haft Forløbere, er det dog væsentlig ham, som har indført den naturvidenskabelige Metode i Kriminalogien og sat den i System. Den Fortjeneste kan man ikke berøve *Lombroso,* at han har angivet den Vej, man maa gaa for at komme til Kundskab om den uforbederlige Vaneforbryders Tilstand, hans Forhold til den sindssyge og hans eventuelle Behandling, at han har indviet den moderne Kriminal-Antropologis Æra. Han har lært os, at man maa studere Forbryderen i alle hans Skikkelser og sammenholde ham med det normale (ikke forbryderske) Menneske, at en saadan Undersøgelse ikke alene maa omfatte hans ydre Kendemærker, men ogsaa hele hans psykiske Liv, hans Naturel, hans Vaner, hans Følelser, at den i lige Grad maa være anatomisk og biologisk, ligesaavel statistisk som klinisk, og at den fremfor alt maa være komparativ.

Lombroso har vel i Fortalen til 3dje Del af »L'homme criminel« erklæret: »Uden den kriminelle Type eksisterer den fødte Forbryder ikke, og uden den fødte Forbryder gives der ingen Kriminal-Antropologi«. Men det er en Misforstaaelse. Den Tid er længst forbi, da man identificerede Kriminal-Antropologien med den positive Skoles Lære. Kriminal-Antropologien er en forholdsvis ny Videnskab, som vel nok har faaet sin første Udvikling i Italien, men som selvfølgelig ikke staar og falder med den ensidige, ubeviste og ubeviselige Teori om den fødte Forbryder. Tiltrods for, at den fødte Forbryder alt nu er et obsolet Begreb, vil Kriminal-Antropologien vedblive at bestaa, saavist som Studiet af Forbryderens Ejendommeligheder er nødvendig for Efterforskningen af Forbrydelsens endogene og eksogene Aarsager og derigennem for Forbryderens Behandling.

DEGENERATION OG FORBRYDELSE.

Allerede længe før *Lombroso* havde man faaet Øjnene op for, at der bestod et vist Forhold mellem Sindssygdom og Forbrydelse. Paa den ene Side havde det vist sig, at der hos mange sindssyge under Indflydelse af Sygdommen opstod en Tilbøjelighed til visse alvorlige Forbrydelser, saaledes Vold, stigende til Drab, Sædelighedsforbrydelser, Ildspaasættelse etc. Paa den anden Side havde man erfaret, at Sindssygdom optraadte særlig hyppigt hos Forbryderne. Fælles for begge Tilstande var den hyppige Optræden af Epilepsi og Selvmord. Endelig fandtes der mellem Forbryderne en stor Mængde Individer, hvis Tilstand var saaledes, at de maatte siges at staa paa Grænsen af Sindssygdom, og hos mange sindssyge fremkaldte Sygdommen jævnlig en hel Karakterforandring i ubehagelig Retning med Tilbøjelighed til Handlinger, som, selv om de ikke gik ind over Straffelovens Grænser, dog ikke kunde siges at stemme med de gængse Moralbegreber. Man lærte saaledes en Del Tilfælde at kende, for hvilke det var vanskeligt at afgøre, hvormeget der maatte skrives paa en kronisk Sindssygdoms Regning, og hvormeget der maatte tillægges en almindelig Depravation. Der opstilledes da en Del Former, som vare vanskelige at afgrænse som Sygdomsbegreber, og som undergaves en højst forskellig Tydning, saaledes *Grohmanns* »Brutalität des Willens«, *Prichards* »Moral insanity«, *Despines* »Maladie morale« og *Maudsleys* »Criminal psychosis«.

Først ved *Morels* Udformning af Degenerationslæren blev Forholdet mellem Sindssygdom og Forbrydelse ligesom sat i System. Som bekendt fremsatte *Morel* (1857) i sin Bog om »Menneskeslægtens Degeneration« den Anskuelse, at Sindssygdom, Idioti, Kretinisme, Forbrydelse, Selvmord og almindelig Tilbagegang af Slægt

og Race altsammen var Udslag af samme Grundlidelse, af *Degenerationen*, hvorved han forstod en arvelig og progressiv Afvigelse fra den normale Type. Som Aarsag til denne Degeneration angav *Morel* en Del forskellige Momenter, klimatiske og toksiske, fysiske og psykiske, individuelle og sociale. Særlig Vægt lagde han paa de kroniske Forgiftninger, navnlig ved Alkohol, Bly, daarlig Luft (i Gruber, sumpede Egne) etc. Selv om Følgerne af disse Indflydelser maaske ikke kom frem hos Individet selv, satte de ialfald deres Mærke paa Afkommet og gjorde dette mindre modstandskraftigt. Hvis ogsaa dette udsattes for lignende Skadeligheder, vilde dets Afkom igen i forøget Grad blive svækket. Efter i 3 Led at have gennemløbet forskellige Abnormstadier fra stærk Depravation og Alkoholekscesser til Melankoli og Morddrift, skulde Slægten i 4de Led ende med Idioti og Udslukkelse. Det var dog kun, hvor den ødelæggende Indflydelse fik Lov til at hærge uforstyrret, at en saa hurtig og fuldstændig Degeneration indtraadte. Kom der Krydsning af Slægten med sundt Blod, kom den disponerede til at leve under gunstige sociale, moralske og sanitære Forhold, var der Udsigt til, at den komplette Degeneration afværgedes, eller at Slægten regenererede. Men selv i saadanne Familier, der vare partielt degenererede, skulde der let opstaa abnorme Sindstilstande og Forbrydelse. De degenererede Individer vare ikke alene i psykisk Henseende afvigende fra Normen; ogsaa i legemlig Henseende vare de prægede af mere eller mindre iøjnefaldende Afvigelser fra Legemsharmonien.

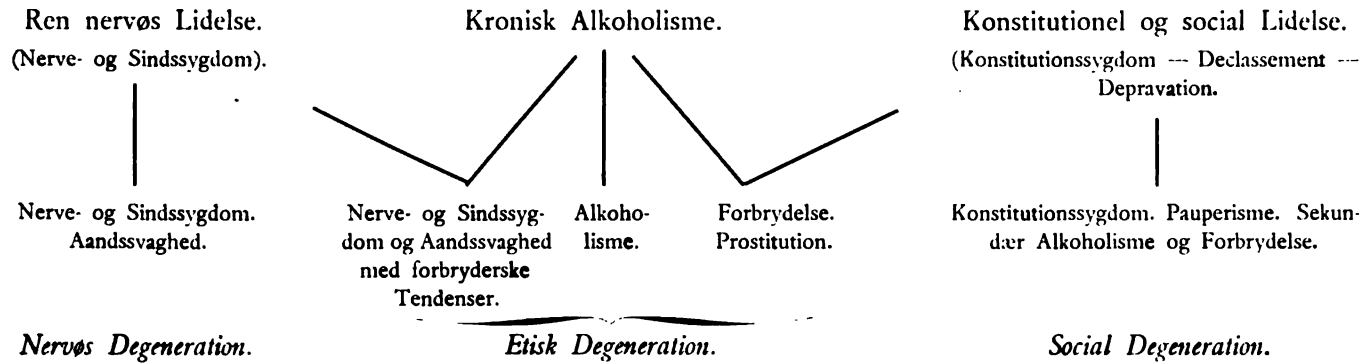
Den tredje Skole bygger væsentlig paa Degenerationslæren, saaledes som den er bleven udformet i det efter *Morel* forløbne halve Aarhundrede. Den støtter sin Lære om det fælles degenerative Anlæg for Forbrydelse, Sindssygdom, Aandssvaghed og forskellige andre Abnormtilstande ikke alene paa de ovenfor anførte længst kendte Sammenknytningspunkter, men ogsaa paa den Kendsgerning, at man jævnlig hos Forbryderne kan paavise den samme Sygelighed i Afstamningen som hos de sindssyge og aandssvage. Ligesom det navnlig er hos særlige — de saakaldte degenerative — Sindssygdomsformer, at man kan paavise Afstamningens Sygelighed, saaledes er dette ogsaa Tilfældet med visse Klasser af Forbrydere, Vaneforbryderne, Recidivisterne. Og det er mellem disse, at man navnlig finder de psykiske Abnormiteter, der som en jævnt stigende Trappe forbinde Forbrydelse med Sindssygdom og skabe Mellemtilstandenes Grænseland. Det er ogsaa hos disse, at den tredje Skoles antropologiske Undersøgelser have eftervist de somatiske Mærker, som man

tidligere havde paavist i rigeligt Antal hos de sindssyge og aandssvage, særlig de degenerative med forbryderske Tendenser.

Det kan imidlertid ikke nægtes, at Degenerationen er et tvivlsomt Begreb, hvis Ætiologi er uklar og forvirret, og hvis psykiske og navnlig somatiske Symptomer ere usikre. Hovedvanskeligheden for den tredje Skole ligger da deri, at den maa prøve sine kriminalantropologiske Resultater med en Maalestok, hvis Værdier ere flydende. Inden jeg da gør Rede for mine egne Undersøgelser af Forbryderne og de derved vundne Resultater, synes det nødvendigt, at jeg søger at klargøre, hvorledes man maa opfatte Degenerationens Væsen og Ytringer.

Hvad der egentlig skal til for at fremkalde det degenerative Anlæg, Degenerationen, denne medfødte og oftest nedarvede Tilstand af mindre psykisk og somatisk Fuldkommenhed, som stræber mod hurtig Undergang af Individet og hans Afkom, vide vi neppe. At Sindssygdom, Aandssvaghed og centrale Neuroser (Epilepsi, Hysteri, Neurasteni) hos Forældrene ere eller kunne være Aarsagsmomenter til et degenerativt Anlæg hos Børnene, maa anses for givet. Det er vel ogsaa afgjort, at Selvmord kan have Betydning i denne Henseende, for saa vidt som Handlingen er et Udslag af Hjernens Svaghed, og at der kun kan lægges Vægt paa Forældrenes Blodslægtskab, hvis Familien sidder inde med Svageligheder, der ligesom akkumuleres ved Forbindelsen. Det er naturligt, at ogsaa kroniske Intoksikationer med Gifte, som fremkalde sygelige Forandringer i Centralnervesystemet, altsaa særlig Alkohol og Morfin, have en degenererende Indflydelse paa Afkommet. Endvidere er det sandsynligt, at ikke alene kroniske Forandringer i Nervesystemet kunne gøre deres Indflydelse paa Afkommet gældende, men at ogsaa Almenlidelser, som først sekundært gennem en Nedsættelse af Ernæringen virke ind paa Centralnervesystemet, have Betydning for Afkommet. Her kommer væsentlig Syfilis, Tuberkulose og maaske Diabetes og Cancer (som man har villet sætte i Forbindelse med Øldrikken) i Betragtning. Det herved fremkomne degenerative Anlæg hos Barnet er maaske ikke altid direkte fremkaldt, men resulterer jævnlig af en tidlig Rakitis eller Skrofulose, som rammer det paa Grund af Forældrenes Sygelighed modtagelige Barn. Særlig Vægt maa man sikkert lægge paa en alt hos Fosteret i Kraft af det sygelige Anlæg tilstedeværende Rakitis, som ikke alene svækker Barnets Modstandskraft, men ogsaa gennem sit Angreb paa Kraniet kan hemme Hjernens Vækst eller foraarsage en uharmonisk Udvikling

af den. Det er endvidere sandsynligt, at ogsaa Svækkelse ved Nød og Trang, habituel Underernæring, slet Soignering af sit Legeme, Laster og Udskejelser, kort sagt alt, hvad der ødelægger det menneskelige Legeme, kan virke degenererende paa Afkommet, noget som ogsaa bl. a. *Niceforos* Undersøgelser have vist. Endelig maa det vel antages, at ligesom rent legemlige Ejendommeligheder kunne nedarves fra Forældrene paa Børnene, saaledes kunne ogsaa (erhvervede) Karakterejendommeligheder af degenerativ Natur — altsaa ogsaa forbryderske Tilbøjeligheder — gaa over paa Afkommet: Mangel paa aandelig Frihed, lav og lumpen Tænkemaade, Sindets Raahed og Karakterens Usselhed, om ikke direkte saa dog i Kraft af en ved nedarvet Svaghed af visse Hjerneceller betinget Vanskelighed ved Optagelsen af de etiske og moralske Kontrastforestillinger. Degenerationen er da langtfra udelukkende *nervøs*, den er ogsaa *konstitutionel* og *social*. Den er neppe altid blot *nedarvet;* den kan ogsaa være *medfødt*, idet Moderens konstitutionelle og socialt betingede Svækkelse virker paa Afkommet under den interføtale Tilværelse. Hos Barnet er det degenerative Anlæg da ikke altid *direkte* foraarsaget ved Forældrenes Sygdom og Svaghed; det kan ogsaa være *indirekte* fremkaldt gennem en Sygdom (f. Eks. Rakitis), som skyldes den nedarvede eller medfødte Modtagelighed. Naar nu tilmed disse forskelligartede svækkende Momenter sammenblandes hos det enkelte Individ eller kombineres med hinanden ved begge Forældrenes Svaghed, forstærkes eller afsvækkes under Livsvilkaarenes Indflydelse, faa vi en Aarsagsrække saa kalejdoskopisk vekslende, at det er naturligt, at den fremkaldte Virkning hos Afkommet ikke lader sig beregne eller skematisk forme. Og man kan kun undre sig over, at der ved dem overhovedet foraarsages Tilstande, gennem hvilke den samme Grundakkord klinger. Dog er der meget, som taler for, at denne lange Række af Aarsagsmomenter, som strækker sig lige fra de rent nervøse Lidelser og til de ved Depravation og Demoralisation fremkaldte sociale Forandringer, ogsaa i sin Virkning er forskellig, idet der af de rent nervøse Lidelser i Kædens ene Ende mest foraarsages nervøse Lidelser, af de rent sociale i den anden Ende væsentlig sociale, medens i Kædens Midte den kroniske Alkoholisme snart associerer sig med den ene snart med den anden Art Aarsagsmomenter til en Degeneration, som fortrinsvis viser sig ved *etiske* Mangler. Man kunde tænke sig et Skema, der saa saaledes ud:

Ren nervøs Lidelse.
(Nerve- og Sindssygdom).
Nerve- og Sindssygdom. Aandssvaghed.
Nervøs Degeneration.
Kronisk Alkoholisme.
Nerve- og Sindssygdom og Aandssvaghed med forbryderske Tendenser.
Alkoholisme.
Forbrydelse. Prostitution.
Etisk Degeneration.
Konstitutionel og social Lidelse.
(Konstitutionssygdom — Declassement — Depravation.
Konstitutionssygdom. Pauperisme. Sekundær Alkoholisme og Forbrydelse.
Social Degeneration.

Det har sikkert ogsaa — som *Fraenkel* siger — været *Morels* Mening netop at betone de sociale Momenters Betydning for Degenerationen — langt mere end man nutildags er tilbøjelig til at gøre. Ialfald skelner han mellem Afkommet af neuropatiske Forældre, hos hvilke der ved Siden af Individer, der baade fra Intelligensens og Karakterens Side ere højtbegavede, skal findes aandssvage og moralsk og legemligt depraverede Individer; Afkommet af Alkoholister, som hyppigst lider af Epilepsi, Hysteri, perverse Drifter og Sløvsind, og som karakteriserer sig ved Kraniedeformiteter, lav og indtrykt Pande og tykke Læber; Afkommet af Forældre, der have lidt under Nød og Mangel paa Næring, hvilket skulde vise Hemningsdannelser, navnlig af Genitalia, derfor Sterilitet og ved Ophobning af Skadeligheder endelig Uddøen af Slægten; Afkommet af Forældre, der have lidt af Kakeksi og Skrofulose, hvilket skulde vise den rakitiske Kretinertype, i Reglen kompliceret med Struma.

Endnu mere fremhæver *Bleuler* de sociale Elementers store indirekte Betydning for Degenerationen, netop i moralsk Henseende. Alkoholmisbrug, slet Ernæring, mangelfuld Hygiejne overhovedet kan gøre Afkommets Organisme modstandsudygtig, gøre det til Undermaaler. Ved slette hygiejniske Forhold erhvervet Deformation af det moderlige Bækken giver Anledning til Læsioner og Vækstforstyrrelser af Hjernen, ligesom utilstrækkelig Opsigt eller Mishandling fra raa Familiemedlemmers Side udsætter Barnet for mange alvorlige Traumer.

Ialfald synes det, som om den kroniske Alkoholisme har en vis Tilbøjelighed til hos Afkommet at fremkalde et degenerativt Anlæg, som let giver sig Udslag i Forbrydelse. *Dekterew* forklarer dette ved Alkoholens Indflydelse paa Sensibiliteten. Det er længst bevist, at Alkoholens stadige Indvirkning forandrer Hjernecellerne og navnlig nedsætter Sensibiliteten Hos de kroniske Alkoholister finde vi da en stadig voksende Aftagen af saavel den neuro-muskulære som den psykiske Sensibilitet. Der kommer hos det tidligere ellers moralske Menneske, som misbruger Alkohol, en Afstumpning af hele Følelseslivet, og han mister efterhaanden det moralske Korrektiv for sine Handlinger. Han bliver brutal, grusom, begaar uden at føle eller forstaa dem Handlinger, for hvilke han før havde Afsky. Alkoholisten overfører nu denne Følelsesløshed paa Barnet, paa Fosteret, Moderen maaske endnu mere end Faderen: »Barnet kommer til Verden med denne Prædisposition til Forbrydelse, fordi det mangler Sensibiliteten, det Grundlag, paa hvilket man ellers opfører

den moralske Bygning. Mennesket fødes ikke moralsk, det er den højeste Udvikling af Intelligens og Følelse. Dersom den første er svag, og den anden næsten lig Nul, hvorledes skal man saa udvikle Individet moralsk?« Naar *Dekterew* imidlertid herved mener at have paavist, at de kroniske Alkoholisters Børn ere »criminels-nés par excellence et sui generis«, saa overdriver han naturligvis det medfødte Anlægs Betydning. Thi selv om det vistnok er rigtigt, at det ved Afstamningens Alkoholisme fremskaffede degenerative Anlæg fortrinsvis tenderer mod Forbrydelse, saa er der dog maaske andre Momenter end netop Alkoholisme, som virke med til Fremskaffelsen af et degenerativt Anlæg hos Forbryderen, og desuden er og bliver Degenerationen dog kun et Anlæg, hvis videre Udvikling er afhængig af Forbrydelsens andre Faktorer -— de sociale Millieu.

For Alkoholens Betydning som særlig Fremkalder af de forbryderske Elementer taler ogsaa den Rolle, den — som lige berørt — spiller for den erhvervede Degeneration. Som bekendt regner man foruden med en medfødt ogsaa med en *erhvervet* Degeneration. At ogsaa denne har Betydning som disponerende Aarsag til Forbrydelsen er utvivlsom, selv om den træder i Baggrunden i Sammenligning med den medfødte. *Benedikt* har maaske Ret, naar han netop for denne erhvervede formindskede Modstandskraft vil bibeholde Betegnelsen Degeneration, medens han vil kalde den fra Fødslen af bestaaende Prædisposition *Ageneration*. Som Aarsager til den erhvervede Degeneration anser man bl. a. traumatiske Læsioner af Kraniet og Sygdomme i Hjernen og dens Omgivelser, navnlig saadanne, som indtræffe i den tidlige Barnealder. Her lader den erhvervede Degeneration sig iøvrigt ikke afgrænse fra den medfødte, idet det kan være umuligt at afgøre, om den degenererende Kraniesygdom (f. Eks. Rakitis) er erhvervet paa Grund af tilfældige skadelige Momenter, som have virket ind paa det sundt fødte Barn, eller om den er opstaaet i Kraft af en ved Fødslen medbragt Modtagelighed og altsaa — som tidligere er nævnt — indirekte er medfødt. Den væsentligste Aarsag til den erhvervede Degeneration er dog Alkohol, og at det er denne, der navnlig er Skyld i den Rolle, som den erhvervede Degeneration spiller for Forbrydelsen, ses tydeligt af de kroniske Alkoholisters store Antal mellem Forbryderne og af den forbryderske Tendens, der som Regel ledsager de alkoholiske Sindssygdomme.

Det degenerative (agenerative) Individs psykiske Særkende er hans Hjernes store Modtagelighed; han reagerer stærkt paa de mod-

tagne Indtryk, og disse præge sig dybt i ham. Derfor er den degenerative sindssyge i det hele uhelbredelig, den degenerative Forbryder uforbederlig. Den førstnævntes Sindssygdom giver sig ofte ved svagt demoraliserende Indtryk Udslag i Forbrydelse; den sidstnævnte behøver som Regel kun ringe Lejlighedsaarsag for at blive sindssyg. Derfor bliver den degenerative sindssyge let Forbryder, den degenerative Forbryder let sindssyg.

Degenerationens *psykiske* Mærker kunne ofte spores tilbage til den tidlige Barndom. De degenererede Børn komme ofte sent til at gaa og tale. Tandbruddet er jævnlig ledsaget af Krampe, selv ubetydelige febrile Sygdomme af Delirier. Ikke sjældent optræder der Korea, Enuresis nocturna, Pavor nocturnus, Somnambulisme — lige til udtalt Hysteri. Ofte ere de degenererede Børn »vanskelige Børn«, pirrelige, sensible, vredagtige eller stille, drømmende, fantasirige, med Hang til Ensomhed og Grubleri. Der kan tidligt optræde Tvangsideer eller endog Tvangshandlinger, der kan være Tilbøjelighed til halvsidige vasomotoriske Differencer (Migræne) eller lejlighedsvise epileptiske Anfald ved heftige Affekter, stærke Smerter etc. Ofte synes det, som om man allerede tidligt kan paavise Udslagene af de sociale Elementer i Degenerationen i Form af en mangelfuld Tilegnelse af de moralske Forestillinger; der viser sig Tegn paa en tidlig udviklet Kønsdrift, Optræden af sygelige Affekter, Hang til Løgn, Tyveri og Vagabondering. De moralske Mangler staa ingenlunde altid i rimeligt Forhold til Intelligensens Udvikling, men iøvrigt træffer man mellem de degenererede Børn ikke faa, som have vanskeligt ved at læse og staa tilbage i Skolen, skønt det ikke altid er let her at sige, hvormeget der har sin Grund i Mangel paa Evne og hvormeget i Mangel paa Villie.

Særlig Vanskelighed bereder Puberteten, som ofte indtræder tidligt, og som hos de degenererede ofte er ledsaget af stærk Gæring i Sindet. Under Vældet af de opdukkende uklare Rørelser mister Individet let Herredømmet over sig selv. Den degenererede er aldrig stærk i Ræsonnementet, er tilmed ofte daarlig begavet; han bliver let en Bold for tilfældige Affekter og handler instinktivt under deres Paavirkning. Og alt dette falder ofte sammen med det Tidspunkt, hvor Individets ydre Forhold forandres gennemgribende, hvor han kommer fra Hjemmet eller dog sættes under ringere Tilsyn, hvor han overanstrenges aandeligt og legemligt. Det er tilbage til denne Udviklingsperiode, at man kan forfølge de dybt sunkne juvenile Demenser, som fylde vore Sindssygeanstalter, de psykiske

Defekttilstande, som man ikke saa sjældent møder ude i Livet. Det er ogsaa Pubertetsaarene, der bringe den degenerative Bondedreng til at sætte Ild paa sin Husbonds Gaard af Vrede over en tildelt Revselse eller til under Paavirkning af den opdukkende Kønsdrift at begaa Sodomi med de Kreaturer, som han skal vogte. Det er dem, som gøre den unge degenerative Bondepige til et let Offer for Hjemlængslen (Sorg), saa at hun begaar Ildspaasættelse for at komme af sin Tjeneste, og som gør Købstaddrengen saa let paavirkelig for den Suggestion, som ligger i daarlige Kammeraters Forførelse og forbryderske Eksempel. Overhovedet bringer den Mangel paa Evne til at tilpasse sig efter Livet, som er et Særmærke for de degenerative Individer, dem ofte alt i de unge Aar ud over Lovens Rammer.

Selv om de degenererede Individer slippe nogenlunde uskadt over den farlige Pubertetsalder, vedblive de dog oftest hele Livet igennem at bære udtalte Mærker af en uharmonisk Karakter, af den aandelige Bygnings Ujævnhed; de ere ufri (désequilibrés). Intelligensen kan være uskadt, ja endog særlig udviklet i enkelte Retninger (Ensidighed — Geni), eller der kan ved den iøvrigt godt udviklede Intelligens være en enkelt paafaldende Defekt. Men Intelligensen kan rigtignok ogsaa være ringe udviklet, saa at Individet er i høj Grad paavirkelig for Forførelse (Suggestion) — og dette gælder navnlig den Ende af Degenerationen, hvor Forbrydelsen findes; i de stærkest udtalte Tilfælde træffe vi den udtalte Aandssvaghed (Imbecilitet — Idioti). Med Hensyn til de moralske Evner kan den degenererede snart være overdreven følsom, snart paafaldende moralsk afstumpet uden sædeligt Korrektiv for sin Gøren og Laden. Stemningen veksler let, er dog overvejende mørk og tung med Anlæg til Heftighed og Vredagtighed, til stærke Sympatier og Antipatier, med Tilbøjelighed til at handle uden Overvejelse, instinktivt paa tilfældigt opdukkende Impulser eller udefra tilførte Suggestioner. Drifterne ere oftest stærke, sjældent sygeligt afstumpede; Dømmekraften er i Reglen usikker, Villien veg. De degenererede mangle oftest Energi, ere ustadige og holdningsløse, slappes og trættes ialfald let, opgive Kampen, saa snart den er begyndt (Selvmord). Skelner man — som *Scholz* — mellem degenererede med forøget og forringet Stræben, træffer man hyppigst de sidste.

Vi faa hos de forskellige *udtalt* degenererede de Karakterejendommeligheder, som danne Grundtonen i de forskellige degenerative Sindssygdomsformer: Individer med periodisk svingende Stemning,

rastløse, grublende, skrupuløse, mistænksomme, hypokondre, selvovervurderende. Vi faa Idealister, Sværmere, Drømmere, Særlinge, Fanatikere, Vagabonder. Ofte udvikler der sig hos dem alvorlige nervøse Lidelser: Hysteri, Epilepsi, Neurasteni; deres vaklende Karakter gør dem let til Alkoholister — uagtet de degenererede ofte ere intolerante overfor Alkohol —, under Samfundsforholdenes Paavirkning blive de ikke sjældent sindssyge, og ere de Genstand for demoraliserende Indflydelse, blive de ofte Forbrydere.

Allerede *Morel* havde — som nævnt — hævdet, at Degenerationen foruden af psykiske Abnormiteter og af Forandringer i Legemets Livsprocesser ogsaa var ledsaget af legemlige Misdannelser og Udviklingshemninger. Han nævnede forskellige saadanne, særlig Kranieforandringer (mikrocefalt og rakitisk Kr., Affladning af Baghovedet, stærk Fremspringen eller Tilbagevigen af Panden, stærk Sammenpresning af Kr. fra Side til Side, assymmetrisk Kr.), Misdannelse af Ørene, fejlagtig Stilling af Tænderne og Udebliven af Tandskiftet, Dannelsesfejl paa Ekstremiteterne, Forkrøbling af Trunkus, Brok, Stammen, Dværgvækst.

Senere Undersøgere have hertil føjet nye Tegn, saa at Rækken af disse *somatiske Degenerationstegn* (Stigmata hereditatis) nu har naaet en betydelig Størrelse. Som saadanne regner man:

Kæmpevækst. Dværgvækst. Infantilisme. Paafaldende Misforhold i Legemsbygningen, særlig Misforhold i Størrelse mellem Ekstremiteterne og Trunkus. Ulige Udvikling af de to Legemshalvdele. Tidlig Obesitas. Albinisme.

Kraniedeformiteter: Mikrocefali eller Nannocefali (Dværghoved — for tidlig Synostose i Suturerne). Makrocefali (Kefalones, hvor Formen er bevaret, eller Hydrocefali med den for »Vand i Hovedet« karakteristiske rakitiske Hovedform — mangelfuld Forbening af Kraniets Ben). Hyper-Dolikocefali (for langt og smalt Kranium — Synostose i Sut. sagittalis). Sfenocefali (kile- eller tagformet Kr. — Synostose i Sut. sagittalis med kompensatorisk Vækst af Partiet om den store Fontanelle). Skafocefali (kølformet Kr., hvor Partiet om Sut. sagittalis er hævet i Vejret som en Liste). Trigonocefali (strygejærnsformet Kr. med fortil tilspidset Pande som Følge af føtal Synostose i Sut. frontalis). Leptocefali (lavt og smalt Forhoved — Synostose i Sut. sfenofrontalis). Klinocefali (saddelformet Kr. — Synostose i Sut. sfenoparietalis eller Sut. squamosa). Den *Virchowske* Stenokrotafi (rektangulært Kr. — Formindskelse af Afstanden mellem de to Pterion

— Synostose i nederste Del af Sut. coronalis og Sut. sagittalis). Hyper-Brakycefali (for kort og bredt Kr. — Synostose i Kraniets Tværsuturer). Pakycefali (manglende Nakke — Synostose i Sut. lambdoidea). Oxycefali (opad tilspidset Kr. — Taarnhoved — Sukkertophoved — Synostose i Sut. lambdoidea og nederste Del af Sut. coronalis med kompensatorisk Vækst af Egnen om den store Fontanelle). Akrocefali (opad tilspidset Kr. — Sut. coronalis er fri for Synostose, hvorfor Kraniet er længere end ved Oxycefali). Platycefali eller Chæmacefali (affladet Kr. — ekscessiv Synostose i Sut. squamosa). Trokocefali (cirkelrundt Kr. — partiel Synostose i Midten af Sut. coronalis). Assymmetria cranii (Kranieskoliose — unilateral Synostose i Sut. coronalis) en af de hyppigste Former enten alene eller sammen med andre Kraniedeformiteter. En særlig Underform af A. cr. er Plagiocefali (skævt ovalært Kr.). Til de sjældnere Afvigelser høre: Kyfocefali (Klumphoved — Synostose i bageste Del af Sut. squamosa med Ossa Wormiana i Sut. lambdoidea). Tapeisocefali (lavt Hoved — Synostose i Forbindelsen mellem Alæ magnæ ossis sfenoid. og Os frontis). Rhombocefali (hvor Kr. er 5-kantet, idet bageste Del af Os occipitis danner en stump Vinkel). Stærk fremspringende Linea nuchæ eller Protuberantia occipitalis ext. Fremragning af Spidsen af Os occipitis. Depressio parieto-occipitalis. Fremspringende Arcus superciliaris. Fremstaaende Tubera frontalia. Den først af *Zuckerhandl* og senere af *Richter* beskrevne Assymmetri af Ansigtsskelettet, som baade kan bestaa samtidig med eller uden Assymmetri af selve Kraniet, og som skyldes en for tidlig Synostose i den ene Ansigtshalvdels Suturer og Synkondroser med Retardering af Væksten. Tilbagevigende Pande. Eurygnati (stor indbyrdes Afstand mellem Ossa zygomatica). Medfødte Eksostoser.

Stærk Fremspringen af Overkæben (subnasal og alveolær Prognati) eller af Underkæben over Overkæben (Progeni). Paafaldende massiv Underkæbe. Spidst fortil løbende Underkæbe. Tilbagevigende Hage. Apofysis lemurinica.

Tagformig Hvælving af Ganen eller stærk Afsmalning (Uraniscostenia). Ganesvulst (Torus palatinus). Ganespalte, Hareskaar og andre Ansigtsspalter. Spaltet Uvula. Cyster i Mellemkæbespalten.

Uregelmæssig Tandstilling: Mellemrum mellem Tænderne, særlig mellem de øverste Fortænder og Hjørnetænder (Diastema). Dobbeltstilling af Tænderne. Aksedrejning af T. Hutschinsonske T. Manglen af 2 Fortænder i Overm. De to yderste Overmundsfortænders Tilspidsning som Hjørnetænder.

Misdannelse af Ørene findes i et Utal af Former og Afskygninger, foruden af *Morel* særlig studeret af *Schwalbe, Binder, Frigerio, Gradenigo, Váli, Eyle* og — i antropometrisk Henseende — af *Bertillon.* Af de mest betydningsfulde Anomalier skal nævnes: Udviskning af Ørenes normale Fremhvælvinger og Fordybninger eller abnormt Sæde og Forløb af disse, særlig Helix's mere eller mindre stærke Ombøjning og Oprulning. Optræden af et Tuberkel *(Darwins)* paa Helix's frie Rand paa Overgangen mellem øverste og midterste Trediedel. Ørets daarlige Implantation og Lobulus' Tilhæftning eller endog dens fuldstændige Nedløben i en Hudfold. Ørets forkrøblede eller opad tilspidsede Form. Ørets Udstaaen fra Hovedet. Af de mange særlige Former — af hvilke *Binder* alene har 22 — nævnes *Morels* Øre, der i det Hele er et stort, daarligt formet, vingeformigt udstaaende Øre med tilvokset Lobulus (Hankeøre); *Darwins* Øre, som særlig karakteriserer sig ved Manglen af den øverste Del af Helix og Tilstedeværelsen af Tuberklet, og for hvilket *Schwalbe* har opstillet ikke mindre end 6 forskellige Underformer, af hvilke de mest udtalte ere Cercopiticus Øret, Macacus Øret og den Woolner'ske Form; *Wildermuths* Øre, hvor Anthelix er stærkt fremtrædende, medens Helix er oprullet; *Wildermuths* Aztekøre; *Blainvilles* Øre med Assymmetri af de to Øremuskler; *Stahls* Øre I, II, III. Endvidere Aurikularvedhæng. Fistula auris congenita.

Mikro- og Anoftalmus. Cyster i Øjenhulen. Buftalmus (Hydroftalmus congenitus). Coloboma iridis. Ulige Fordeling af Farvestoffet i Iris i Form af Pletter eller Striber eller dog assymmetrisk Irispletning (Retinitis pigmentosa). Kromatisk Assymmetri af Iris, som ofte optræder sammen med Assymmetri af Pupillen og Deviation af denne opefter eller nedefter (Corectopia). Medfødt Stær af Krystallinsen (Cataracta congenita). Astigmatisme. Større indbyrdes Forskel mellem Øjnenes koncentriske Bygning (Myopi paa det ene Øje, Hypermetropi paa det andet).

Forkrøbling af Trunkus: Kyllingebryst og Tragtbryst. Stærk fremstaaende Angulus Ludovici og Ribbensbrusk. Kyfose, Lordose eller Skoliose af Kolumna. Spina bifida.

Mangler og Dannelsesfejl paa Ekstremiteterne: Luxatio coxæ cong. Tilbøjelighed til Luxation overhovedet. Manglende Muskeludvikling eller Mangel af enkelte Muskler. Klumpfod eller -haand. Polydactyli. Syndactyli. Ectrodactyli (manglende Tæer eller Fingre). Brakydactyli (manglende Falanger, Sammensmeltning af Falanger eller Hemning af deres Vækst). Hammerformig Misdannelse af

den store Taa. Manglende Evne til at ekstendere 5te Fingers Endefalanx. Bækkenskævhed hos Kvinden *(Wiedow)*.

Misdannelse af Genitalia: Infantile Genitalia. Medfødt Atrofi af Testes. Torsion af Penis. Epi- og Hypospadi. Habituel Fimosis. Ectopia testiculorum. Kryptorkismus. Azoospermi. Aspermi. — Infantil Uterus. Atresi af Vagina. Partiel eller fuldstændig Fordobling af Uterus og Vaginalkanalen. Kloakdannelse.

Atresia ani. Hernier (medfødt eller paa Grund af medfødt Anlæg).

Overtallige Bryster og Brystvorter. Gynækomasti. Pseudo-Hermafrodisi. Medfødt kontrær Seksualfornemmelse.

Usædvanlig Fordeling af Behaaringen, navnlig Optræden af Haarvækst paa usædvanlige Steder. Skægvækst hos Kvinder. Sammenløbende Øjenbryn *(Selmer)*. Hypertrikosis lumbo-sacralis (med og uden Spina bifida). Pletvis Afvigelse i Haarenes Farve. Fra Racetypen afvigende Ansigtsdannelse (Mongol- eller Negeransigt). Abnorm Hudfarve (Pigmentering). Større eller multiple Nævi, særlig vaskulariserede. Iktyosis. Fibroma moluscum. Multiple Lipomer.

Sensorielle Forstyrrelser: Døvstumhed, Farveblindhed, Lugtanomalier.

Assymmetrisk Virksomhed af symmetriske Muskler: Strabismus. Skævstilling af Tunge eller Uvula. Ulige Virkning af de to Facialis. Kejthaandethed.

Motoriske Forstyrrelser: Pareser og Kontrakturer. Modifikation af Senereflekserne. Essentiel Tremor. Korea. Nystagmus cong. Medfødt Ptosis. Stammen og andre Talefejl. Tic convulsif. Torticollis. Enuresis nocturna.

Sensibilitetsforstyrrelser: Hyper- og Anæstesier. Neuralgier.

Vasomotoriske Forstyrrelser: Tilbøjelighed til Kongestion. Vasomotoriske Neuroser. Migræne.

Som trofiske eller nutritive Degenerationstegn ere anførte: Stærk Modtagelighed ligeoverfor Sygdomme, Muskelatrofi, Mb. Basedowii, Friedreichs Sygdom, Thomsens Sygdom. Hertil føjer *Talbot:* Myxødem, Akromegali, Hæmofili, Artritis, Flerfødsler, ekcessiv Frugtbarhed, Skrofulose, adenoid Degeneration, Cancer, »Vævsforanderlighed«, andre: Diabetes, Muskeldystrofier, Arteriosklerose etc. Vi ere her alt langt inde paa Spørgsmaalet om den ligeartede Sygdomsarv og de saakaldte *familiære* Sygdomme. Hertil regner *Laquer* iøvrigt ogsaa Buftalmus congenitus, Cata-

racta congenita, Retinitis pigmentosa, Albinismus, Nystagmus congenitus og ekstrem Myopi, for hvilke Anomalier han da tillægger Konsangviniteten stor Betydning. Det vil være for vidtløftigt her at gaa nærmere ind paa de familiære Sygdomme; kun skal det fremhæves, at hvad der er hereditært jo ikke behøver at være degenerativt. Dog kan en Sygdom, som i sit videre Forløb optræder som familiær, godt oprindelig have været degenerativ. Saaledes stammede *Friedreichs* 6 første Tilfælde af hans Sygdom fra 2 Familier, og i begge var Faderen Dranker.

Til de nævnte Degenerationstegn komme Forandringer i Kraniet, som ikke eller kun vanskeligt kunne paavises i levende Live: Høj Crista front. int., Tilstedeværelse af Crista temporalis eller occipitalis, Fossa occipitalis media, Ossa Wormiana, for tidligt forbenede Suturer, persisterende Sutura frontalis, Kraniesklerose.

Endelig de saakaldte *indre* Degenerationstegn, som særligt ere beskrevne af *Näcke,* men som dog vistnok ere af højst forskellig Værd. Hertil regnes: Hjerneassymmetri og anden Misdannelse af dette Organ eller dets Hinder, særlig abnorm Furedannelse, saaledes stærkere Udvikling og Konfluens af Hjernefurerne, 1ste Frontalvindings Deling i to, Dannelse af Abespalte i Occipitallappen, den lille Hjernes ufuldstændige Dækning ved den store *(Benedikt),* Defekt af Falx cerebri. Desuden forskellige Forandringer af de indre Organers Form, som ikke skyldes egentlige patologiske Processer. Man nævner: Relativ Lidenhed af Hjertet, dobbelt eller meget bred Spids, aabentstaaende Foramen ovale (Maladie bleue), relativ for lille eller for stor Aorta og A. pulmonalis, Aplasi af Arterierne overhovedet. Situs viscerum inversus. Abnorme Indkærvninger i eller Lapdeling af Lunge og Lever. Divertikeldannelse paa Galdeblæren. Abnorm Længde af Proc. vermiformis (Tilbøjelighed til Apendicitis). Indkærvninger i eller Lapdannelse paa Milten*). Abnorm Form og Størrelse af Nyrerne, Hesteskonyre og abnorm Hilusdannelse.

*) Hvorfor *Näcke* ikke henregner Bimilt til de indre Degenerationstegn, forstaar jeg ikke; det skulde dog synes, at denne Abnormitet var et nok saa godt Tegn som Indkærvninger i og Lapdannelse paa Milten etc. Ved de 269 Sektioner (156 Mænd og 113 Kvinder), som jeg i Aarene 1890—98 foretog i Aarhus Sindssygeanstalt, fandtes Bimilt hos 22 (8 %), nemlig 15 Mænd (c. 9 %) og 7 Kvinder (c. 6 %). Desuden var Milten hos 1 Mand og 3 Kvinder stærkt lapdelt, hos 1 Mand næsten delt i to Dele, medens der hos 1 Mand var afsnøret en pæreformet Lap af Milten. — Hos 1 Mand fandtes Fordobling af h. Ureter, hos 1 Kvinde af v. — Heller ikke Forøgelse eller Formindskelse af Hjerteklappernes Antal regner *Näcke* for Degenerationstegn. Mellem 306 Sek-

Hvilken Vægt kan man nu lægge paa alle disse Degenerationens *morfologiske* Anomalier, og hvorledes kunne vi forklare deres Tilstedeværelse hos psykisk degenererede Individer? Vi vide saa overmaade lidt om, hvilken Indflydelse Hjernen formaar at øve paa morfologiske Processer. Ere alle disse som Stigmata hereditatis anførte legemlige Mærker virkelig Degenerationstegn, ligesom de psykiske Abnormiteter Udtryk for, at Slægten er i Tilbagegang? Paa Forhaand synes det sandsynligt, at deres Værd er forskellig, og at Oprindelsen til dem, der virkelig have Værd, maa tydes paa forskellig Maade.

Spørgsmaalet er først: ere de paagældende Mærker virkelig sygelige Afvigelser fra Normen, og skyldes de i saa Fald virkelig Degeneration og ikke andre sygelige Tilstande i Organismen? For adskillige af de af *Morel* anførte Degenerationstegns Vedkommende (f. Eks. maligne Svulster, Hjertesygdomme, delvis Struma) have senere Undersøgelser og Erfaringer godtgjort, at de have en anden Oprindelse. Dog maa det siges, at fordi det har vist sig, at et Mærke er Resultatet af en *patologisk Proces* hos det paagældende Individ selv, er det ikke dermed godtgjort, at Mærket ikke er noget Degenerationstegn. De patologiske Processer kunne være opstaaede netop som Følge af et sygeligt medfødt Anlæg, som med Nødvendighed har medført Mærkets Opstaaen gennem den patologiske Proces eller dog har fremmet dets Opstaaen (f. Eks. rakitiske Forandringer, Hernier).

For andre Mærkers Vedkommende gælder det vistnok, at medens de i den ene Race ere Udtryk for Degeneration, maa de i den anden opfattes som *Varietet.* Saaledes fandt *Schwalbe* hos Tyskere Nodulus Darwini hos 21 %, medens *Schäffer* hos Englændere kun fandt det hos 5,5 %. Dog er der Mulighed for, at enkelte Degenerationstegn kunne blive saa at sige habituelle i en Race som Udtryk for hele Racens Degeneration. Saaledes har *Holmboe* angivet, at en uregelmæssig Farvning af Iris skal være habituel for Lapperne, som ogsaa i psykisk Henseende skulle vise deres Degeneration ved hyppig Sindssygdom. Derfor burde der altid — som *Winge* længst har hævdet — forud for de kriminal-antropologiske Undersøgelser gaa en Undersøgelse af de forskellige Racers fysiologiske Ejendommeligheder.

---

tioner paa Mænd, som i 1881—98 foretoges i Aarhus Sindssygeanstalt, fandtes i 3 Tilfælde kun 2 Aortaklapper og i 2 Tilfælde 4 Pulmonalklapper. Ved de 204 Sektioner paa Kvinder, som foretoges i samme Tidsrum, fandtes ingen saadanne Forandringer.

Hvis de forskellige Stigmata have forskellig Værd som Udtryk for Degenerationens Dybde, er det ialfald sandsynligt, at deres Rækkefølge ikke er ens indenfor de forskellige Racer og Befolkninger. Naar saaledes *Ruggeri* for Italien anfører følgende Værdrække: Plagiocefali, fremstaaende Pande, stærkt udviklede Tubera frontalia, udstaaende ulige store Øren, Nodulus Darwini, indsunken Næse, tykke Læber, meget høj og snæver Gane, tilbagevigende Hage, Mellemrum mellem Tænderne *(Näcke)*, saa tør man ikke uden videre overføre denne Værdrække paa andre Nationer. Ialfald maa man saa vidt mulig klargøre sig en Anomalis Genese, inden man opfører den som et Stigma, og man maa i hvert enkelt Tilfælde undersøge, om den ikke kan være erhvervet ved en eller anden tilfældig Sygdom (f. Eks. Rygradsdeformiteter ved en Tuberkulose etc.).

Det er endelig ikke sandsynligt, at man tør tillægge de »lettere«, svagere udtalte, Degenerationstegn nogen særlig Betydning, saaledes som f. Eks. let Assymmetri af Ansigtet, svagt sammenløbende Øjenbryn, en lidt ualmindelig stærkt hvælvet Gane, tilvoksede Ørelapper, som ikke fortsætte sig i Hudfold, Orificium urethræs Sæde lidt ovenfor eller nedenfor Spidsen af Glans, enkelte smaa Nævi etc. Gør man det, maa man give *Weber* Ret i, at der hos næsten alle Mennesker forekommer mindst et Degenerationstegn. Man tør vistnok kun regne med *udtalte* Tegn og indenfor hver enkelt Race søge at fastsætte disses Værdi, hvilket foreløbig sikkert er vanskeligt nok. Det er muligt, at *Knecht* har Ret i, at de Tegn ere de sværeste, som hyppigst træffes hos de dybest degenererede — Idioterne. De sværeste Degenerationstegn skulde herefter være: Stærk Assymmetri af Hoved og Ansigt, Forkortelse af Kraniebasis, stærk tilbagevigende Pande og tilbagetrukken Hage, Aksedrejning og Dobbeltstilling af Tænderne, Hankeøren, lange og smalle Øren, stærk Affladning af den øverste Halvdel af Ørene, Ulighed i de to Ørens Størrelse og Stilling, ulige Udvikling af de to Legemshalvdele, Skævstilling af Munden, Tungen og Ganen, Tilstedeværelsen af Uldhaar over større Legemsflader, store vaskulariserede Nævi, overtallige Tæer og Fingre, Kryptorkisme, Hypo- og Epispadi.

Ved vor Tro paa, at Degenerationen er en medfødt (eller tidlig erhvervet) Svaghed af Centralnervesystemet, er Forklaringen paa de egentlige nervøse Degenerationstegns Oprindelse selvfølgelig ikke vanskelig. Dette gælder da ikke alene de medfødte og tidligt opstaaede vasomotoriske og sensorielle Forandringer, men ogsaa de sensitive og motoriske. Særlig de sidste spille som anført en stor

Rolle mellem Degenerationstegnene (f. Eks. Nystagmus, Ptosis, Strabismus, Stammen, Tic convulsif., Pareser og Kontrakturer, Keithaandethed). Og ogsaa en assymmetrisk Udvikling af disse nervøse Fænomener lader sig sikkert forklare ved Centralnervesystemets Svaghed. Denne de degenereredes Tilbøjelighed til Assymmetri maa vel ogsaa være medvirkende Aarsag til de trofiske Forandringer, som kun ramme den ene Side af Legemet (Nævi, Forskel i Øjnenes koncentriske Bygning etc.). Men ved adskillige af de assymmetriske Degenerationstegn (f. Eks. Iriskolobom, Klumpfod, Hareskaar, oftest Hernie), ligesaavel som ved en stor Del symmetriske, kommer man ikke til nogen plausibel Forklaring uden ved at indskyde en *Udviklingshemning.*

For Kraniedeformiteternes Vedkommende kan Centralnervesystemets medfødte Svaghed tildels spille en Slags direkte Rolle, idet Hjernens individuelle Forhold som bekendt har Indflydelse paa Kraniets Form. Men ogsaa indirekte have de nervøse Momenter gennem en assymmetrisk Virkning af de omgivende Muskler Betydning for adskillige Kraniedeformiteter. Der er ingen Tvivl om, at ved Siden af den levende og arbejdende Hjernes Vækst- og Spændingsforhold ogsaa de omgivende Musklers Træk- og Trykforhold for en væsentlig Del bestemme Kranieformen *(Joseph Engel, Virchow, L. Meyer).* Saaledes er det ved Assymmetri af Facialisinnervationen bevirkede assymmetriske Muskeltræk sikkert ofte Aarsag til Kranie- og Ansigtsassymmetrien; ialfald er det paafaldende, hvor ofte man ved Kranie- og Ansigtsskoliosen kan paavise en svagere Innervation af Muskulaturen paa den konvekse Side *(Knecht).* Man har ganske vist villet tillægge Fødselsforløbet en blivende Indvirkning paa Hovedformen — saaledes *L. Meyer* for det progene Kraniums Vedkommende; og der var jo for saa vidt en vis Rimelighed for, at der kunde være nogen Forbindelse mellem degenererede og svage Mødres ikke sjældne Bækkenforsnævring og det degenererede Barns Kranieskoliose. Men det er vist utvivlsomt, at Kraniedeformiteter, der skyldes Fødselsforløbet, meget hurtigt udlignes, ialfald hvor Kraniet ikke allerede i Føtallivet har været sygt; *Rieger* har da ogsaa reduceret denne Fødselsforløbets Indflydelse til et Minimum. Og den saakaldte habituelle Skoliose af Kolumna og Kraniet er vel neppe andet end et Udtryk for symmetriske Musklers ulige Innervation og altsaa kun habituel for degenererede, idet de af *Rollet, Guldberg, van Biervlit* og andre ved nøjagtige Maalinger paaviste Forskelligheder i Udviklingen af de to Legemshalvdele (Bensystemet,

Muskler, sensitive, sensorielle og motoriske Nerver), saaledes at h. Side i 98 % af Tilfældene er stærkest udviklet, hvilke *van Biervlit* tilskriver Karsystemets Udvikling, neppe kunne antages at virke ind paa Forholdet. Al tidlig opstaaet Skoliose af Kraniet maa sikkert tilskrives den nævnte assymmetriske Muskelvirksomhed. Det er jo muligt, at der ogsaa senere hen i Livet ved stærk slidende Arbejde, Bæren af tunge Byrder paa Skuldrene etc. — saaledes som *L. Meyer* mener — kan udvikle sig Kranieskoliose gennem det ulige Muskeltræk. Ialfald synes ogsaa andre Kraniedeformiteter end Assymmetrien (Skoliosen) delvis at maatte tilskrives Muskelvirkning. Saaledes har allerede *L. Meyer* fremsat den Formening, at Befolkningsklassers eller hele Befolkningers Levevis eller Beskæftigelse, som forudsætter kraftige Nakkemuskler, efterhaanden om end først i Løbet af Generationer vil kunne omdanne Dolikocefali til Brakycefali. Og denne Teori er senere nærmere uddybet af *Nyström*, som udvikler, hvorledes en Races Brakycefali og Dolikocefali er foraarsaget ved Nakkemusklernes svagere eller stærkere Virksomhed som Følge af Arbejdsstillingen. Der er, hvis denne Teori holder Stik, intet til Hinder for at forklare sig de degenereredes Kraniedeformiteter ligesaavelsom adskillige af deres Thoraksdeformiteter (Tragtbryst, Kyfose etc.) gennem en centralt betinget forøget Muskelvirkning paa Grund af en symmetrisk, men dog uregelmæssig Innervation af visse Muskler eller Muskelgrupper. Kun maa der være en disponerende Aarsag i Bensystemet, en Tilbøjelighed til at forme sig efter Omgivelserne, tilstede, for at saadanne Deformiteter, som ellers kun hidføres gennem Generationer, hurtigt fremkaldes hos det enkelte Individ selv. Denne Disposition i Bensystemet maa antages at skyldes *Rakitis*.

Det synes da, at man foreløbig maa stanse ved den Forklaring, at Degenerationstegnene foruden af medfødte nervøse Abnormiteter resultere af Udviklingshemning og Rakitis. Hvad nu Udviklingshemningen angaar, da har *Arndt* fremsat den Formodning, at Udviklingsafvigelsen er et Udtryk for svækket Kraft i Forplantningscellerne, som i sund Tilstand sidde inde med en Bestræbelse efter at udvikle sig som den Organisme, hvorfra de stamme. Naar man nu tager Hensyn til, at Alkoholisme hos Forældrene erfaringsmæssig har den allerstørste Indflydelse paa Afkommets psykiske Degeneration *(Demme)*, og til Alkohols eksperimentalt paaviste Evne til at fremkalde Udviklingshemninger hos Afkommet — *Mariet* og *Combemale* samt *Hodge* fandt saaledes Klumpfod, Forkrøbling af flere Tæer, Ulvesvælg og Dværgvækst hos Afkommet af alkoholiserede Hunde, *Laitinen* ringe

Livskraft og nedsat Modstandsdygtighed ligeoverfor Bakteriegifte hos Afkommet af alkoholiserede Marsvin, *Féré* og *Ridge* Deformiteter, Monstrositeter, Svaghed, Mangel paa Instinkt hos Kyllingerne efter at have udsat Hønseæg for Alkoholdampe eller injiceret dem med Alkohol — bliver Sammenhængen mellem Degeneration og Udviklingshemning ikke saa mærkelig. Interessant i denne Sammenhæng er ogsaa *Fourniers* Erfaringer om Afkommet af Syfilitikere. Han iagttog en Række af Familier, i hvilke Syfilis' Indflydelse i 3dje Generation (idet Faderen, Moderen eller begge Forældre altsaa vare hereditær syfilitiske) var højst ødelæggende. I 46 mere eller mindre fuldstændig iagttagne Familier af denne Art gave 145 Svangerskaber 43 Aborter og 39 dødfødte eller tidligt døde Børn. Af de 63 levende Børn vare kun 2 fri for Misdannelser af somatisk og psykisk Natur (Tandabnormiteter, Øjendefekter, Misdannelse af Hjernen, Imbecilitet, Idioti, Epilepsi o. s. v.).

Hvad Rakitismen angaar, saa er Forklaringen maaske mindre let, ikke mindst fordi vor Kendskab til Ætiologien af Rakitis er ret vag. Lettest var det, hvis man uden videre kunde slutte sig til *Pommers* Anskuelse, at Rakitis er en fra Centralnervesystemet paavirket Stofskiftesygdom, ved hvilken i Blodet cirkulerende Mellemprodukter af Oksydationen spille en foraarsagende Rolle. Dette er imidlertid en ret usikker Teori. Derimod er det vistnok givet, at hereditær syfilitiske Børn næsten uden Undtagelse blive rakitiske — selv om *Parrot* naturligvis ikke har Ret i, at Rakitis altid beror paa Syfilis. Ogsaa Tuberkulose hos Forældrene bliver anset som begunstigende Moment for Rakitis. Endvidere komme som almindelige Aarsager i Betragtning: Anæmi og daarlig Ernæringstilstand hos Forældrene eller den ene af dem, fremskreden Alder paa Avlingstiden og Afkræftelse ved gentagne Svangerskaber. Kommer hertil den Omstændighed, at det synes som om Børn af Forældre, der i deres Ungdom have været rakitiske, lettere angribes af Sygdommen end Børn af sunde Forældre *(Schwarz, Feyerabend, v. Rittershain, Monti),* og at Rakitis ofte er medfødt — *Schwarz* fandt, at c. 75 % af Børnene i Wiens Fødselsstiftelse var født rakitisk, *Feyerabend* i Kønigsberg 68,9 %, *Feer* i Basel 63 %, *Quisling* i Kristiania dog kun 23 % og *Tschistonitsch* (ved mikroskopisk Undersøgelse af sit Materiale) kun 8,5 % — bliver Rakitis' Forbindelse med Degenerationen ikke saa mærkelig, især naar Degenerationen opfattes saaledes, som den her er gjort, ikke udelukkende som nervøs, men ogsaa som konstitutionel og social, ikke alene som nedarvet, men ogsaa ofte

kun som medfødt. I Kraft af Rakitis tidligt erhvervede Særmærker maa da lige saa fuldt som de medfødte kunne betragtes som Degenerationstegn.

Hvis det da tør anses for rimeligt, at de somatiske Degenerationstegn ere fremkomne ved en Sammenblanding af abnorm nervøs Virkning, Udviklingshemning og Rakitis, bliver deres uregelmæssige Optræden ved de psykiske Degenerationstilstande forklarlig. Det bliver forstaaeligt, hvorfor de forskellige Tegns Intensitet ikke til enhver Tid holde Trit med hinanden, at man kan finde psykisk stærkt degenererede Individer med svagt udtalte eller endog ingen somatiske Degenerationstegn, og at man kan paavise fremtrædende Degenerationstegn ved relativ psykisk Sundhed. Det kunde jo endog tænkes, at nervøs Svækkelse hos nogle, ikke særligt stærkt degenererede, fortrinsvis kunde vise sig paa det psykiske Omraade, hos andre, mere disponerede, paa det trofiske og motoriske (Muskeltonus). Dog er det vistnok givet, at Sammentræf af psykiske Symptomer med udtalte somatiske Degenerationstegn er Vidnesbyrd om en ualmindelig alvorlig Svækkelsestilstand af Centralnervesystemet. Derimod er det ikke afgjort, at Paavisningen af somatiske Mærker alene har særlig Betydning for Konstateringen af, at der er en psykisk Degenerationstilstand. Den degenererede Slægts Regeneration ved gunstige Livsforhold behøver jo ikke til enhver Tid at ledsages af en total Svinden af de somatiske Stigmata ligesaavel som af de psykiske. Man maa vel som nævnt anse Degenerationen for et sygeligt Anlæg, en medfødt Svagelighed af hele det vitale Apparat, som i Kraft af Centralnervesystemets dominerende Betydning i første Række rammer dette, naar de nødvendige Betingelser i Afstamningen ere tilstede, og som fortsætter sig ned gennem Generationer, tiltagende eller aftagende i Intensitet alt eftersom Slægten krydses med svage eller sunde Kræfter. Men uafhængig heraf maa der ifølge Arvelighedens Lov kunne overføres saavel psykiske Ejendommeligheder som somatiske Mærker fra Forældrene paa Børnene. Ligesom man har familiære Sygdomme (f. Eks. Hæmofoli), hvis Bærere ikke nødvendigvis maa være degenererede, saaledes synes der at være en Mulighed for, at ogsaa de somatiske Degenerationstegn efterhaanden kunne gaa over til at blive rent familiære Mærker uden samtidig kendelig psykisk Degeneration. Der er jo ingen Grund til, at Slægts-Arveligheden ikke skulde kunne gøre sig gældende paa samme Maade i degenererede som i sunde Familier. Hvordan det nu end er for de psykiske Særtegns Vedkommende — og det er jo ikke

let i givet Tilfælde uden nøje Kendskab til flere Slægtled at afgøre, om enkelte degenerationslignende psykiske Ejendommeligheder ved iøvrigt normal direkte Afstamning skyldes tidligere Slægtleds psykiske Abnormitet, en ligeartet direkte Arv fra Forældrene eller endog Skadeligheder, som tidligt have virket ind paa Individet selv — saa er det dog for de anatomiske Mærkers Vedkommende givet, at de ikke nødvendigvis maa holde Trit med den psykiske Degenerations Udvikling. Frembyder en degenereret Mand en Kraniedeformitet, abnormt formede Øren etc., og avler han med en sund Kvinde et Barn, kan dette være psykisk sundt og dog fra Faderen arve Kranieanomalien eller Øredeformiteten, maaske endog give det i Arv til sit Barn igen. *Féré* hævder stærkt denne Familieoptræden af endog alle de sværeste anatomiske Degenerationstegn; men han oplyser i intet Tilfælde, hvorledes de paagældende Familiers psykiske Konstitution har været, saa at det ikke kan afgøres, om det drejer sig om Degenerationstegns ligeartede Optræden i gennemdegenererede Familier, eller om de anatomiske Mærker vedblivende gaa i Arv i psykisk regenererede Familier. At han kan paavise det samme anatomiske Mærke hos flere Sødskende, hvis Forældre ikke havde dette Mærke, siger ialfald i denne Sammenhæng intet, idet det jo netop kan være, at Degenerationen først giver sig somatisk Udslag hos disse Sødskende. Ialfald maa det dog anses for givet, at visse somatiske Degenerationstegn f. Eks. Kejthaandethed, stærk Myopi, tidlig Skaldethed, Tragtbryst, Abnormiteter i Tandstillingen etc. kunne arves direkte i ej degenererede eller i regenererede Familier. Paa den anden Side maa et ved Arv ikke degenereret Individ undtagelsesvis gennem forsømte hygiejniske Krav alene kunne erhverve sig en tidlig Rakitis, som efterlader ham et deformt Kranium eller Thoraks, saa at man altsaa ogsaa paa denne Maade kan faa anatomiske Degenerationstegn under iøvrigt normale psykiske Forhold. Ligesaalidt som man paa Grund af Mangel paa somatiske Degenerationstegn tør tillægge forefundne psykiske Afvigelser fra Normen en mindre Betydning, end man ellers kunde være tilbøjelig til at gøre, ligesaalidt tør man af forefundne somatiske Degenerationstegn alene drage Slutninger om det paagældende Individs psykiske Abnormitet. Her som overalt indenfor Psykiatrien maa Hovedvægten lægges paa den psykiske Tilstand, og Paavisningen af somatiske Degenerationstegn kan kun bekræfte eller støtte en ad anden Vej vakt Formodning.

Da de forskellige somatiske Degenerationstegn ialfald ingenlunde ere fuldt værdsatte, og da det synes hævet over enhver Tvivl, at

de direkte kunne nedarves, hvor Degenerationen iøvrigt er retrograd, svunden eller maaske aldrig har været tilstede, synes det mindre rimeligt — saaledes som *Dallemagne* og *Mayet* have gjort det — at ville lægge Degenerationens Tyngdepunkt i de somatiske Degenerationstegn (Stigmata) og betragte dem som Degenerationens mest karakteristiske Tegn. At man dog ikke maa gaa for langt til den anden Side og lægge for liden eller ingen Vægt paa de somatiske — og væsentlig da de anatomiske — Stigmata, ses af den Hyppighed, hvormed de kunne paavises dels hos arveligt stærkt disponerede og dels hos psykisk abnorme.

Metzger, som undersøgte 223 sindssunde Drenge i Alderen 9—16 Aar, fandt, at 49 % af dem frembød Degenerationstegn paa Gane, Tænder og Øren. Af de 73, som vare arveligt disponerede, frembøde de 61 (83,5 %) Degenerationstegn, af de 121, som ikke vare arveligt disponerede, de 31 (25,5 %); for 29 kendtes Familieforholdene ikke. Af de arveligt disponerede havde 30 (41 %) tre eller flere Degenerationstegn, af de ikke arveligt disponerede 19 (16 %).

Mellem 345 sekundært sindssyge, aandssvage og Epileptikere, som *Ganter* undersøgte, fandt han 284 (82,31 %), som havde Degenerationstegn*). 177 (51,32 %) havde 2 eller flere saadanne. Arveligt disponerede vare 93 (26,95 %); af disse havde 78 (83,87 %) Degenerationstegn.

Ziehen fandt i Sindssygeanstalten i Jena, at Tilstedeværelsen af et eneste Degenerationstegn var lige hyppigt hos ikke arveligt disponerede, let disponerede og stærkt disponerede sindssyge (c. 50 %). Derimod var Sammentræffet af flere af de saakaldte Degenerationstegn sjælden hos de let disponerede og ikke disponerede (c. 10 %), hyppigt hos de stærkt disponerede (c. 80 %). Over 70 % af de stærkt arveligt disponerede havde en medfødt Facialisdifference.

I Heppenheim fandt *Metzger* mellem 157 sindssyge 146 (93 %), som havde Degenerationstegn paa Gane, Tænder eller Øren; 59 (37 %) havde 3 eller flere Tegn. Af 62 arveligt disponerede havde 60 (97 %) Degenerationstegn; 29 (47 %) havde 3 eller flere Tegn. Af 95 ikke arveligt disponerede havde 86 (90,5 %) Degenerationstegn; 30 (31,8 %) havde 3 eller flere Tegn.

---

*) Man tør vistnok kun tillægge *Ganters* Tal en relativ Betydning, da de ere indbyrdes uoverensstemmende, og han som Degenerationstegn bl. a. regner: Timeglasformede Negle og Neglehypertrofi (Onychomykosis), Alopecia areata, Pityriasis, Acne rosacea, Eczem, Psoriasis, Prurigo, Mb. cordis, Othæmatom, Tunghørighed.

Af de kronisk sindssyge Mænd, som *Richter* undersøgte, havde 88 % Degenerationstegn. Derimod havde kun 77 % af de 30 Paralytikere, som han undersøgte, og for hvilke den arvelige Disposition skulde spille en underordnet Rolle, Degenerationstegn.

Knecht fandt mellem 87 sindssyge Forbrydere 70 (80 %), *Tamburini* mellem 36 sindssyge Forbrydere 33 (91,7 %) med Degenerationstegn.

I Sindssygeanstalten ved Aarhus fandt *Selmer* mellem de i de første 25 Aar indlagte 2440 Patienter (1221 Mænd og 1219 Kvinder) et eller flere Degenerationstegn hos 108 (62 Md. og 46 Kv.), altsaa hos 4,42 % (5,07 % af Md. og 3,76 % af Kv.). Familiedisposition fandtes hos 53 % af disse, og da 52,7 % af samtlige 2440 Patienter var arveligt disponeret, var der altsaa mellem Bærerne af Degenerationstegn ikke et større Antal arveligt disponerede end mellem Patienterne i det hele taget*). Mellem de sammesteds i de følgende

*) Det maa imidlertid erindres, at Opfattelsen af, hvad man forstaar ved Degenerationstegn, nu er lidt anderledes end i den Periode, *Selmer* har benyttet, og det er heller ikke givet, at han særlig har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Degenerationstegn ved Affattelsen af de iøvrigt mønsterværdige Journaler, som *Selmer* har benyttet til sine Optællinger. For en Del af de stærkere Misdannelsers Vedkommende maa Tallene dog antages at have fuld Gyldighed.

Selmer fandt hos 36 (22 Mænd og 14 Kvinder) Misdannelse af Kraniet, hos 5 (3 Md. og 2 Kv.) paafaldende Misforhold i Legemsbygningen, hos 4 (2 Md. og 2 Kv.) dværgagtig Vækst, hos 17 (6 Md. og 11 Kv.) Strabismus, hos 2 (Md.) Coloboma iridis, hos 1 (Kv.) Hareskaar, hos 4 (2 Md. og 2 Kv.) Mangler ved Ganen og Tandudviklingen, hos 13 (8 Md. og 5 Kv.) Stammen og andre Talefejl, hos 4 (3 Md. og 1 Kv) Torticollis, hos 4 (1 Md. og 3 Kv.) Klumpfod eller Hestefod, hos 5 (3 Md. og 2 Kv.) anden Forkrøbling af Overlemmerne og hos 9 (5 Md. og 4 Kv.) af Underlemmerne, hos 2 (1 Md. og 1 Kv.) overtallige Fingre eller Tæer, hos 4 (3 Md. og 1 Kv.) sammenvoksede Fingre eller Tæer, hos 5 (Md.) Hypospadi o. a. Fejl ved Genitalia. Rygradsskævhed fandtes hos 68 (9 Md. og 59 Kv.) og Hernier hos 64 (48 Md. og 16 Kv.); men *Selmer* regner ikke disse Abnormiteter med til Degenerationstegnene og opfører dem under »somatiske Aarsagsmomenter til Sygdommen«. Sin særlige Opmærksomhed har *Selmer* henvendt paa Øjenbrynenes Forhold. Mellem 1948 Patienter (984 Md. og 964 Kv.), som han undersøgte i denne Retning, fandt han sammenløbende Øjenbryn hos 503 Md. (51,11 %) og 380 Kv. (39,41 %). Der var Familiedisposition hos 51,89 % af Mændene med sammenløbende Øjenbryn og hos 55,78 % af Kvinderne. Mellem 1500 sindssunde (1000 Md. og 500 Kv.), hos hvilke *Selmer* undersøgte Øjenbrynenes Forhold, var der sammenløbende Øjenbryn hos 32,4 % af Mændene og 18,4 % af Kvinderne.

Den Optælling af Degenerationstegnene, som jeg foretog for de i Sindssygeanstalten 1877—98 første Gang indlagte 1111 Mænd og 1180 Kvinder, gav

21 Aar (1877—98) indlagte 2291 Patienter (1111 Mænd og 1180 Kvinder), fandt jeg et eller flere Degenerationstegn hos 439 (236 Md. og 203 Kv.), altsaa hos 19,17 % (21,24 % af Mændene og 17,12 % af Kvinderne). Af de 236 Mænd, som havde Degenerationstegn, vare 128 (54,24 %), af de 203 Kvinder 123 (60,59 %) arveligt disponerede til Sindssygdom. 58 Mænd (29 disp. og 19 ej disp.) og 21 Kvinder (15 disp. og 6 ej disp.) havde Degenerationstegn paa to eller flere Organer.

Foruden *Selmers* og mine Tal, der altsaa ikke ere fremkomne

---

følgende Resultat. Der var Misdannelse af Kraniet hos 153 Md. (13,77 %) og 93 Kv. (7,88 %), specielt Assymmetria cranii hos 60 Md. og 27 Kv., paafaldende Misforhold i Legemsbygningen hos 4 Md. og 6 Kv., dværgagtig Vækst hos 1 Md., Strabismus hos 16 Md. og 16 Kv., medfødte Abnormiteter ved Øjnene hos 5 Md. og 2 Kv., Hareskaar hos 1 Md. og 2 Kv., Mangler ved Ganen og Tandstillingen hos 15 Md. og 7 Kv., Stammen hos 8 Md. og 2 Kv., Forkrøbling af Lemmerne, Luxatio coxæ cong. etc. hos 6 Md. og 5 Kv., overtallige Fingre eller Tæer hos 1 Md. og 1 Kv., sammenvoksede Fingre eller Tæer hos 1 Md. og 1 Kv., Hypospadi og andre Fejl ved Genitalia hos 9 Md. og 1 Kv. Desuden fandtes stærkere Øredeformiteter hos 18 Md. og 13 Kv., varulvagtig sammenvoksede Øjenbryn hos 1 Md. og 1 Kv., abnorm stærk Haarbevoksning af Kroppen hos 1 Md., Skægvækst hos 8 Kv., Albinisme (med Nystagmus og delvis Defekt af Retina) hos 1 Md., stort Nævus hos 1 Kv., Iktyosis hos 1 Md. Hos en Kv. havde der været medfødt Atresia ani. Rygradskrumning fandtes hos 20 Md. og 45 Kv., stærk Deformitet af Thorax hos 1 Md og 2 Kv. En abnorm Benprominens paa v. Side af Halsen (overtallig Ribben?) fandtes hos 1 Kv., som havde fuldstændig Abetype og hørte til en stærkt disponeret Familie (5 aandssvage Søskende). 40 Md. og 21 Kv. havde Hernier. — Hos 20 (11 Md. og 9 Kv.) af disse Patienter med Degenerationstegn havde der været Imbecilitet tilstede, hos 9 (8 Md. og 1 Kv.) Epilepsi, hos 1 (Md.) baade Imbecilitet og Epilepsi, hos 1 (Md.) Hemikorea. — Endnu skal anføres, at af de 1111 Md. og 1180 Kv. var 1 Md. og 4 Kv. (af hvilke ingen havde Degenerationstegn) døvstumme, og at 11 Kv. (af hvilke 2 havde Degenerationstegn) lede af Struma med mere eller mindre udtalte Tegn paa Mb. Basedowii.

Selv om man fraregner Rygradskrumninger og Hernier, som *Selmer* ikke har medregnet under Degenerationstegn, blive mine Tal alligevel langt større end *Selmers*. Grunden hertil er vel den, at man i Aarenes Løb i stedse stigende Grad har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Degenerationstegn. Hverken *Selmers* eller mine Tal ere imidlertid fremgaaede af Undersøgelser, som have haft det bestemte Formaal for Øje; derfor have de kun relativ Værd. Det er nødvendigt at fremhæve dette, fordi *Selmers* Tal ere gaaede over i Udlandets Litteratur, idet de af *S. Hansen* (»Om Stigmata hos Forbrydere«) ere benyttede til Sammenligning med de af ham udregnede Tal paa Degenerationstegn hos Forbrydere, hvilke Tal — saa vidt det kan ses — heller ikke ere tilvejebragte ved Undersøgelser, der særlig have været rettede mod dette Forhold.

ved Undersøgelser, som særlig have været rettede mod Degenerationstegn, findes der i Litteraturen forskellige Opgivelser over Degenerationstegn hos psykisk abnorme Individer — Opgivelser, der maa siges at have højst forskellig Værd, alt efter den Omhu, hvormed de ere foretagne. Undersøgelserne have snart været rettede mod samtlige tilstedeværende Degenerationstegn, snart mod enkelte særlige. Til de førstnævnte høre *Richters* (200 sindssyge Mænd i Dalldorf), *Ganters* (345 sindssyge Mænd i Trier), *Näckes* (100 mandlige Paralytikere — og 80 normale — paa ydre Degenerationstegn, 104 mandlige Paralytikere — og 108 normale — paa indre Degenerationstegn — Hubertusburg) og *Heimanns* (Sammenstilling af Fundet hos de 12714 aandssvage — 7498 Md. og 5216 Kv. — som i 1900 forplejedes i offentlige preussiske Anstalter) Undersøgelser. Til de sidstnævnte høre *Ludwig Meyers* (Göttingen) og *Fraenkels* Undersøgelser paa Progeni (24 sindssyge Md. og 7 Kv. — 730 Soldater), *Näckes* paa Progeni og Diastema (116 sindssyge Md. og 906 Kv. — 154 sindssunde Md. og 273 Kv.), *Talbots* paa Progeni etc. (700 sindssyge, 207 blinde, 1977 Idioter, 1935 døvstumme og 1000 Børn over 12 Aar), *Binders* (354 sindssyge i Schussenried) og *Gradenigos* Øreundersøgelser, *Kupfers* Undersøgelser af sindssyges Kranier etc. Der vil senere, hvor de enkelte Degenerationstegn omtales, blive Lejlighed til at nævne de for psykisk abnorme og normale fundne Procenttal. Her skal kun anføres, at *Näcke*, der sammenlignede Sektionsfundet hos mandlige Paralytikere — af hvilke 39,4 % var arveligt disponeret — med Sektionsfundet hos normale Mænd, gennemgaaende fandt et langt større Antal Degenerationstegn hos de første end hos de sidste, hos de arveligt disponerede større end hos de ikke arveligt disponerede.

Man er ogsaa gaaet en anden Vej for at paavise Degenerationstegnenes Betydning og har søgt om psykiske Abnormiteter hos saadanne, som viste somatiske Degenerationstegn. *Wohlrab* fandt mellem 38 Bærere af Degenerationstegn 30 (78,94 %), som viste mere eller mindre udtalte nervøse Forstyrrelser eller psykiske Afvigelser, men mener, at han lige saa ofte har set de samme Symptomer hos Individer, som ikke havde Degenerationstegn. *Binder* angiver, at af 33 Individer, som havde stærkere Misdannelser af Ørene, var der 19, som viste Afvigelser paa det psykiske Omraade. Og mellem 75 Bærere af Degenerationstegn fandt *Knecht* 59, som havde alvorlige Forstyrrelser af Nervesystemet. *Warner* fandt mellem 5344 Børn 487, som viste Uregelmæssigheder i Kraniet, Ganen,

Ørene etc. Af 399 nøje undersøgte saadanne Bærere af Degenerationstegn viste 125 psykiske Svaghedstilstande, 145 forskellige Nervelidelser og 102 andre Udviklingsforstyrrelser. Mellem 111 Asylbørn med Degenerationstegn fandt Lombroso 71 (63,96 %) med nervøse eller psykiske Forstyrrelser.

Man maa i høj Grad forbavses over, hvor lidet der egentlig foreligger til Vurdering af Degenerationstegnenes Betydning gennem systematiske Undersøgelser af sindssyge, aandssvage eller arveligt disponerede. Og Betydningen af de faa Undersøgelsesrækker, der foreligge, svækkes stærkt derved, at det ofte er ganske forskellige Ting, der betragtes som Degenerationstegn af de forskellige Undersøgere. Ganske vist faar man ved Studiet af den herhen hørende Litteratur Indtrykket af, at de tidligere som Degenerationstegn nævnte somatiske Mærker i forøget Grad findes hos arveligt disponerede og psykisk abnorme; men det skorter egentlig paa positive Beviser.

Kan den tredje Skoles Paastand om, at Forbryderen er en degenereret, nu siges at være bevist? Ere de af *Lombroso* og andre Undersøgere hos Forbryderne paaviste Særmærker Degenerationstegn, Stigmata hereditatis? Indgaar det degenerative Anlæg som en Faktor i Forbrydelsen? Er — som *Kirn* først har sagt — Kriminal-Antropologien kun et Kapitel af Degenerations-Antropologien? Ja, det er muligt; men det er maaske ikke saa let at bevise. Det er givet, at de af *Lombroso* som særegne for Forbryderen paaviste somatiske Mærker, hvor de ikke ere simple fysiognomiske Ejendommeligheder, falde fuldstændig sammen med det, som vi betragte som somatiske Degenerationstegn. Men disses Værd er ikke saa absolut, at en Paavisning af deres relative Hyppighed hos Forbryderen er tilstrækkelig til at bevise, at han er degenereret. Man tør ikke lægge Hovedvægten paa disse somatiske Mærker, betragte de for Degenerationen hyppige psykiske Afvigelser som givne ved Kriminaliteten og slaa sig til Ro med, at Afstamningens Sygelighed ikke lader sig paavise, fordi den overvejende er af social Natur. Paa Forhaand synes det, at Beviset for Degenerationens Betydning for Forbrydelsen maa tilvejebringes derved, at man retter sin Undersøgelse mod alle Forbryderens Forhold og søger at paavise, at Afstamningen ofte er sygelig, den psykiske Tilstand tvivlsom og de somatiske Mærker talrige.

Der foreligger nu i de forskellige Lande en stor Mængde Værker om Forbryderens psykiske og somatiske Tilstand, og disse stemme i det Hele overens i, at Forbryderen maa anses for degenereret. Det kan imidlertid ikke nægtes, at en Del af de Forfattere, som skrive om Forbrydere, ikke bygge paa egne virkelige Undersøgelser (f. Eks. *Bleuler, Havelock Ellis, Joly, Aletrino*). Og af dem, der gøre det, have nogle kun taget enkelte særlige Spørgsmaal vedrørende Forbryderen op til grundig Behandling (*Ardouin, Badik, Bajenoff, Bielakow, Bordier, Debierre, Heger* og *Dallemagne, Magitot, Manouvrier, Orschanski, Rüdinger, Sernoff, Ten Kate* og *Pawlovski, Topinard, Weissbach, Winkler* — Forbryderkranier, *Kock* — Kranier af forbryderske sindssyge, *Corre* og *Roussel* — Forbryderhoveder, *Benedikt, Bischoff, Flesch, Hanot, Lélut, Schweckendieck* — Forbryderhjerner, *Talbot* — Gane- og Tandabnormiteter, *Gradenigo* — Øren, *Lacassagne* — Kranier og Tatoveringer, *Langreuter, Minovici, Salillas, Bastos* — Tatoveringer); andre have behandlet visse særlige Varieteter af Forbrydere (*Pauline Tarnowsha* — prostituerede, *Näcke* — sindssyge kvindelige Forbrydere, *Mönkemöller* — tvangsopdragede Børn); atter andre (*Laurent, Corre, Goodall, Kurella*) have ved deres Undersøgelser haft Opmærksomheden henvendt paa enkelte særlige Forhold, medens de ellers kun gøre et rent subjektivt Skøn gældende. En enkelt (*Perrier*) har samlet et stort statistisk Materiale, ved hvis Bearbejdelse han dog ikke er naaet tilbunds i Spørgsmaalet om Forbryderens egentlige Beskaffenhed. Virkelig systematiske Undersøgelser — udover den positive Skoles — findes kun af *Francotte* og *Thiry*, hvis Række dog kun omfatter 47 belgiske Forbrydere, af *Winther*, som har studeret 73 irske og irsk-amerikanske Forbrydere, af *Knecht* over 1214 mandlige Forbrydere, som i 1876—77 indsattes i Straffeanstalten Waldheim, og endelig af *Baer*, hvis mønstergyldige Bog »Der Verbrecher« giver en grundig Oversigt over al Litteratur Forbryderen vedkommende og en paa egne Undersøgelser — af 968 mandlige Fanger i Pløtzensee — og Erfaringer hvilende fortrinlig Skildring af Forbryderens psykiske og somatiske Tilstand.

EGNE UNDERSØGELSER AF FORBRYDERE.

DET vilde være en vanskelig Opgave, efter at *Baers* Bog er fremkommen, at skrive en Forbryderens Naturhistorie, som kunde bringe noget virkeligt nyt. Og da jeg som Fængselslæge i København begyndte systematisk at undersøge de i de københavnske Fængsler hensiddende Fanger, laa det fjernt fra min Tanke, at det indsamlede Materiale skulde tjene til Grundlag for en Kriminal-Antropologi, hvori der skulde gøres Rede for, hvad der fra mange — maaske alt for mange — Sider foreligger til Belysning af Forbryderen og hans Forhold til Forbrydelsen. Men det forekom mig ønskeligt, at Danmark, som — med Undtagelse af *Berghs* lille værdifulde Afhandling om Tatoveringer hos prostituerede — hidtil intet nævneværdigt Bidrag havde ydet til det store internationale Arbejde paa naturvidenskabeligt at studere Forbryderen, ogsaa engang kunde være med, saa meget mere som Forbryderen tiltrods for sit angivne internationale Præg, dog maatte antages at have utvivlsomme nationale Mærker, som ikke kunde lades ude af Betragtning, naar man vilde vurdere ham paa rette Maade. Alt i 1894 havde jeg (i »Den moralsk afsindige og den fødte Forbryder«) skrevet: »Nye og talrige Undersøgelser maa da utvivlsomt med al behørig Kritik rettes mod Forbryderens psykiske og fysiske Tilstand, for at man kan naa til en paalideligere Bedømmelse af den Kæde af anatomiske, biologiske og psykiske Ejendommeligheder, der knytte den afsindige til Forbryderen«. Da jeg nu selv i 1898 blev Fængselslæge i København og fik let Adgang til et anvendeligt Materiale, mente jeg mig forpligtet til selv at tage fat, saa meget mere som jeg gennem min mangeaarige Gerning som Sindssygelæge kunde antages at sidde inde med visse Betingelser for med Udbytte at studere Forbryderens psy-

kiske Tilstand. Jeg begyndte da 1ste Januar 1899 at undersøge og maale de dømte mandlige Fanger og vedblev dermed, indtil jeg ved Udgangen af 1901 fratraadte som Fængselslæge.

Det var oprindelig Meningen, at Undersøgelsesrækken skulde omfatte 2000 mandlige danske Forbrydere, men jeg naaede i det anførte Tidsrum kun til 1845. Det samlede Antal undersøgte Fanger var ganske vist 2021 — foruden en Del sindssyge Forbrydere — men 176 af dem vare fødte i Udlandet og af ikke danske Forældre, og det var derfor nødvendigt at udskyde dem af Hovedmaterialet.

I det væsentlige undersøgte jeg da systematisk og maalte alle de voksne mandlige Individer, som i Treaaret 1899—1901 dømtes for egentlige Forbrydelser ved Københavns Kriminal- og Politiret. Som Regel vare de paagældende over 18 Aar, men da alle de, der idømtes Strafarbejde og Vand- og Brødstraf, ligesaavel som en Del, der for Vold straffedes med Tvangsarbejde eller simpelt Fængsel, medtoges, kom Materialet ogsaa til at indeslutte nogle Fanger under 18 Aar — ialt 38 eller 2 % af de undersøgte. Derimod medtoges ikke de, der for Løsgængeri eller Betleri dømtes til Tvangsarbejde eller simpelt Fængsel, ligesaalidt som Bødeafsonere, men vel nogle faa, som for Rømning med Hyre dømtes ved Sø- og Handelsretten, og en halv Snes Individer, som paa Grund af Pladsmangel i Arresthuset paa Blegdamsvejen afventede deres Dom i Vestre Fængsel. Samtlige undersøgte Fanger vare eller bleve umiddelbart efter Undersøgelsen dømte.

I hvert enkelt Tilfælde tog jeg af den skrevne Dom, ogsaa ofte af Forhørsudskriften, de deri indeholdte Data om Forbryderen, hvorved dennes egne Angivelser kunde kontrolleres og korrigeres. Iøvrigt udspurgtes den paagældende om Afstamning, overstaaede Sygdomme (ogsaa veneriske) og Læsioner, Alkoholforbrug, Soldatertjeneste, Antecedentia i det hele taget, Motivet til Forbrydelsen. Særlig var Opmærksomheden henvendt paa Forbryderens psykiske Tilstand. Der foretoges derefter en indgaaende Undersøgelse af hele Legemet, særlig rettet mod somatiske Særtegn (Stigmata) og tilstedeværende Sygdomme. Hørelsen prøvedes ved Hjælp af et Lommeur i forskellig Afstand fra Øreaabningen, Synet ved en Tavle med-trykte Bogstaver, Farvesansen ved Uldgarnsprøver. Endelig maaltes Legemshøjden og Ørets Højde, forreste og bageste Hovedomfang fra den ene ydre Øreaabning til den anden (ved Baandmaal), største Hovedlængde og Hovedbredde, Aurikulærhøjden (ydre Øreaabning — Vertex), mindste Pandebredde, Afstanden mellem Aagbuerne,

Afstanden mellem Underkæbevinklerne, Pandehøjden (Haargrænse—Næserod) og Ansigtshøjden (Næserod—Hagespids). Maalene (med Krumpasser) toges med $^1/_2$ Ctm.s Nøjagtighed, da det kun er de større Afvigelser i Kraniets og Ansigtets Bygning, som kunne have Betydning. Om man overhovedet tør tillægge disse Kraniemaal og de derved vundne Indices — uden Index cefalicus — nogen særlig Værd, tør jeg ikke afgøre. Skønt jeg lægger ganske anden Vægt paa den øvrige Undersøgelse af Forbryderen, har jeg dog ikke villet undlade ogsaa at tage disse Maal, og det er en Selvfølge, at det er gjort med den størst mulige Omhu.

Jeg er ikke blind for, at Betydningen af de ved disse Undersøgelser vundne Resultater afsvækkes derved, at der ikke foreligger Oplysninger om, hvorledes de tilsvarende Forhold ere hos ikke-forbryderske Individer af samme Alder og Klasse. I sangvinske Øjeblikke har jeg da ogsaa næret det Haab, at det skulde lykkes mig at tilvejebringe et saadant Materiale af »normale« til Sammenligning. Jeg tænkte mig da nærmest hertil at kunne anvende værnepligtige ved Sessionen i København efter at have udsondret de af disse, der havde været straffede — idet kun de, der have været idømte Strafarbejde, ere fritagne for at møde paa Session. Paa Soldater kan en saadan Undersøgelse ikke foretages, da der her alt ved Sessionen har funden en Sigtning Sted, hvorved Individer med alvorligere Dannelsesfejl eller legemlige Sygdomme ere blevne udsondrede. Men selv om man kunde opnaa Autoriteternes — og de paagældendes eget — Samtykke til at maale og undersøge de sessionsmødende, vilde der indtræde saa mange praktiske Vanskeligheder, ikke mindst fordi hver enkelt Undersøgelse efter det ovenanførte Skema tager c. $^1/_2$ Time, at Udbyttet af en saadan Undersøgelse, hvorunder der bl. a. ogsaa maatte udspørges om overstaaede Straffe, paa Forhaand maatte anses for tvivlsom. Desuden har Arbejdet med Undersøgelsen af Fangerne og Studiet af Domme og Forhørsudskrifter samt endelig Bearbejdelsen af det derved indvundne Materiale været saa stort og i den Grad taget al den Arbejdsevne fangen, som jeg siden Begyndelsen af 1899 har kunnet spare fra min Embedsgerning, at jeg har maattet nøjes med at sammenligne mine Resultater med dem fra andre Lande og har maattet overlade en eventuel Fremskaffelse af et Materiale baseret paa lignende Undersøgelser paa »normale« til andre.

For at forsøge at muliggøre en Sammenstilling har jeg delt mit Materiale i to Dele og sondret mellem én Gang straffede og

Recidivister. Selv den positive Skole er jo — ialfald tilsyneladende — paa det rene med, at det kun er hos visse Forbrydere — og da naturligvis Vaneforbryderne — at man maa søge de Særtegn, som forme den fødte Forbryders Type. At Lejlighedsforbryderne (og Lidenskabsforbryderne) skulde frembyde fælles for dem særlige Ejendommeligheder, kan man paa Forhaand ikke vente. Og naar den tredje Skole mener, at man mellem Forbryderne finder forholdsvis mange degenererede Individer, saa er det selvfølgelig, at den særlig søger disse mellem Vaneforbryderne. Nu maa det jo siges, at det er vanskeligt at afgøre, hvilke Forbrydere der maa kaldes Lejlighedsforbrydere (og Lidenskabsforbrydere) og hvilke Vaneforbrydere. Mellem Recidivisterne findes der ganske sikkert adskillige, som ikke ere Vaneforbrydere. Fordi en Mand, som har været straffet, efter Aars Forløb begaar en ny Forbrydelse — som maaske tilmed er af ganske anden Art end den første Gang begaaede — har man ikke Ret til at kalde ham en Vaneforbryder. Og selv mellem de Gang paa Gang recidiverende kan man finde adskillige, som ifølge deres Anlæg ere Lejlighedsforbrydere (eller Lidenskabsforbrydere), men som de gennemgaaede Straffe, Fængselslivet i Fællesfængsel, i tidligere Tider, da man anvendte Fællesarrest, ogsaa Arrestlivet har gjort til vanemæssige Forbrydere, skønt de oprindelig ikke vare anlagte dertil. Og der er vel paa den anden Side heller ingen Tvivl om, at ikke saa faa af dem, som oprindelig gøre Indtryk af at være Lejlighedsforbrydere (eller Lidenskabsforbrydere), senere ville vise sig at være Vaneforbrydere.

Vil man imidlertid drage en Grænse indenfor Forbryderklassen, tør man ikke udelukkende betro sig til sit rent personlige Skøn, men maa have nogle ydre Linier at holde sig til. Jeg har da valgt at dele mine Forbrydere i to Grupper, eftersom de havde været straffede før eller ej, idet jeg dog fra de én Gang straffede efterhaanden til Recidivisterne overførte alle dem, der i den ommeldte 3 Aars Periode og Aaret efter (1902) atter bleve straffede — saavidt det kom til min Kundskab. Hvis man kunde følge dem nøjagtigt og i en længere Aarrække vilde muligvis langt flere vise sig at falde tilbage, skønt Statistikken viser, at Antallet af Tilbagefald allerede aftager stærkt efter et Par Aars Forløb, saa at »det neppe er for dristigt at gaa ud fra, at de Forbrydere, som have holdt sig i Ro de nærmeste Aar efter første Straf, kun i Undtagelsestilfælde senere ville falde tilbage«. Af de i 1897 herhjemme første Gang domfældte 1539 Mandspersoner faldt 131 allerede tilbage samme Aar, 113 i 1898 og

62 i 1899, men i hvert af de følgende 3 Aar henholdsvis kun 41, 36 og 24.

Af de 1845 danske Forbrydere, jeg undersøgte, vare 1076 tidligere straffede, medens 769 straffedes for 1ste Gang; men af disse sidste bleve 136 — hvoraf 2 under 18 Aar — straffede igen inden Udløbet af den nævnte Periode og overførtes derfor til Recidivisterne. Materialet omfatter da (A) 633 én Gang straffede og (B) 1212 Recidivister.

Herefter var altsaa 34,31 % én Gang straffet og 65,69 % Recidivister. Tallene stemme paafaldende overens med dem fra de danske Straffeanstalter, hvor der i Tiaaret 1891—1900 indsattes 1340 ej tidligere straffede Mænd, af hvilke dog 80 senere atter indsattes i Straffeanstalt. Foruden disse 80 havde 711 forhen været i Straffeanstalt, medens 1799 tidligere vare straffede med smaa Straffe. Tallene paa én Gang straffede og Recidivister vare da 1260 (32,73 %) og 2590 (67,27 %).

Det tør vel nok siges, at de *allerfleste* af Recidivisterne maa henregnes til Vaneforbrydernes Kategori, og at ialfald en *stor Del* af de én Gang straffede ere Lejlighedsforbrydere. Men der er jo ingen Tvivl om, at begge Klasser indeholde baade Lejligheds- og Vaneforbrydere, selv om de første ere i Majoritet i A, de sidste i B.

I. PERSONALIA

1. Alder.

	A.	B.	Ialt.
15 Aar	»	1	1
16 —	»	7	7
17 —	2	28	30
18 —	57	133	190
19 —	57	94	151
20 —	55	86	141
21 —	50	74	124
22 —	53	80	133
23 —	46	69	115
24 —	24	82	106
25 —	33	62	95
26 —	20	50	70
27 —	26	34	60
28 —	19	36	55
29 —	14	36	50
30 —	11	21	32
31 —	10	16	26
32 —	14	29	43
33 —	17	33	50
34 —	14	22	36
35 —	6	22	28
36 —	12	11	23
37 —	6	19	25
38 —	7	20	27
39 —	14	10	24
40 —	12	12	24
Overføres	579	1087	1666
Overført	579	1087	1666
41 Aar	6	16	22
42 —	9	14	23
43 —	1	9	10
44 —	4	11	15
45 —	5	7	12
46 —	3	8	11
47 —	4	11	15
48 —	4	7	11
49 —	1	4	5
50 —	2	4	6
51 —	1	10	11
52 —	»	1	1
53 —	2	4	6
54 —	4	3	7
55 —	1	3	4
56 —	2	3	5
57 —	»	4	4
58 —	2	»	2
59 —	»	3	3
60 —	»	1	1
62 —	1	»	1
63 —	1	»	1
66 —	»	1	1
67 —	1	»	1
69 —	»	1	1
	633	1212	1845

	A.	B.	Ialt.
Under 20 Aar	116	263	379
20—24 —	228	391	619
25—29 —	112	218	330
30—34 —	66	121	187
35—39 —	45	82	127
40—44 —	32	62	94
45—49 —	17	37	54
50—54 —	9	22	31
55—59 —	5	13	18
Over 60 —	3	3	6
	633	1212	1845

Gennemsnitsalderen for alle 1845 var 26,8 Aar, omtrent lige stor for A (26,76) og B (26,81).

2. Fødested.

		A.	B.	Ialt.
København (med Frederiksberg og de indlemmede Distrikter)	....	312	736	1048
Københavns Amt	By	9	15	24
— —	Land	40	55	95
Frederiksborg —	By	4	9	13
— —	Land	25	48	73
Holbæk —	By	4	11	15
— —	Land	18	21	39
Sorø —	By	8	20	28
— —	Land	14	28	42
Præstø —	By	7	12	19
— —	Land	21	23	44
Bornholm	By	2	5	7
—	Land	3	3	6
Lolland	By	6	7	13
—	Land	10	12	22
Falster	By	3	5	8
—	Land	3	4	7
Odense Amt.	By	14	14	28
— —	Land	10	10	20
	Overføres....	513	1038	1551

			A.	B.	Ialt.
		Overført	513	1038	1551
Svendborg	Amt.	By	6	11	17
—	—	Land	7	9	16
Hjørring	—	By	4	5	9
—	—	Land	4	10	14
Thisted	—	By	5	2	7
—	—	Land	3	6	9
Aalborg	—	By	6	11	17
—	—	Land	6	3	9
Viborg	—	By	4	5	9
—	—	Land	6	10	16
Randers	—	By	6	8	14
—	—	Land	7	14	21
Aarhus	—	By	13	21	34
—	—	Land	10	18	28
Vejle	—	By	9	12	21
—	—	Land	4	11	15
Ringkøbing	—	By	»	3	3
—	—	Land	7	4	11
Ribe	—	By	2	2	4
—	—	Land	2	2	4
Sønderjylland		By	6	3	9
—	—	Land	3	4	7
			633	1212	1845

Af samtlige 1845 vare altsaa de 1048 (56,8 %) fødte i København, de 299 (16,21 %) i Provinsbyer og de 498 (26,99 %) paa Landet.

Mellem de kun én Gang straffede fandtes 312 (49,29 %), som vare fødte i København, 118 (18,64 %), som vare fødte i Provinsbyer og 203 (32,07 %), som vare fødte paa Landet.

Af Recidivisterne vare 736 (60,73 %) fødte i København, 181 (14,93 %) i Provinsbyer og 295 (24,34 %) paa Landet.

Mellem Recidivisterne fandtes der da forholdsvis mange Københavnere, og særlig var dette — som rimeligt er — fremtrædende mellem de tidligt straffede. Af 774 Recidivister, som første Gang vare straffede efter det 18de Aar, vare 410 (52,97 %) Københavnere, medens 326 (74,43 %) af de 438, som alt vare straffede inden det 18de Aar, vare fødte i København.

3. Fødte i og udenfor Ægteskab. Faderens Livsstilling.

Af de 1845 Forbrydere vare 170 *fødte udenfor Ægteskab* (9,21 %); i flere Tilfælde vare Forældrene dog senere blevne gifte.

Af de 950, som vare fødte i selve København (ekskl. Frederiksberg og de indlemmede Distrikter), vare 97 (10,21 %) fødte udenfor Ægteskab. Af de 895, som vare fødte udenfor København, vare 73 (8,16 %) fødte udenfor Ægteskab. Da der nu i Følge »Statistisk Aarbog« i Tidsrummet 1895—1900 (inkl.) fødtes 9,6 % udenfor Ægteskab i hele Landet, 23,3 % i København og 7,2 % udenfor København, var det kun for Provinsens Vedkommende, at de udenfor Ægteskab fødte Børns Antal mellem Forbryderne var større end mellem hele Befolkningen, medens det for Københavns Vedkommende var langt mindre.

Af de kun én Gang straffede 633 vare 47 (7,42 %) fødte udenfor Ægteskab — af de 280 Københavnere 20 (7,14 %); af de 353 fra det øvrige Land 27 (7,65 %).

Af de 1212 Recidivister vare derimod 123 (10,15 %) fødte udenfor Ægteskab — af de 670 Københavnere 77 (11,49 %); af de 542 fra det øvrige Land 46 (8,49 %).

De 1675, som vare fødte i Ægteskab, fordelte sig efter *Faderens Livsstilling* saaledes:

	A.	B.	Ialt.
Embeds- og Bestillingsmand	5	4	9
Læge, Lærer o. l.	19	41	60
Grosserer, Vekselmægler, Fabrikant, Brygger o. l.	19	17	36
Bogholder, Forretningsfører, Handelsrejsende o. l.	9	19	28
Musiker, Journalist, Kunstmaler o. l.	7	8	15
Skibsfører, Lods, Styrmand o. l.	9	8	17
Detailhandler, Gæstgiver o. l.	34	45	79
Haandværksmester	33	58	91
Gaardmand, Proprietær	18	20	38
Maskinmester, Værkfører, Arbejderformand	15	33	48
Haandværker (ej i selvstændig Stilling)	188	363	551
Kusk, Bud, Portner, Karl, Opvarter	32	51	83
Husmand, Fisker	29	31	60
Sømand, Fyrbøder	14	18	32
Arbejdsmand, Handelsmand	155	373	528
	586	1089	1675

Tør man forudsætte, at Forbryderne, hvis Fader tilhører en af de førstnævnte 10 Klasser, vare opfødte under saadanne Vilkaar, at Betingelserne for en god Opdragelse *kunde* være tilstede, og deler man Forbryderne derefter, viser det sig, at 168 af de én Gang straffede (28,67 %) og 253 af Recidivisterne (23,23 %) eller ialt 421 (25,13 %) eller en Fjerdedel af alle i Ægteskab fødte Forbrydere sandsynligvis vare udgaaede fra økonomisk vel situerede Hjem. Derimod vare 418 af de én Gang straffede (71,33 %) og 836 af Recidivisterne (76,77 %) eller 1254 (74,87 %) af alle 1675 i Ægteskab fødte Forbrydere udgaaede fra Hjem, i hvilke der kunde være Mulighed for, at økonomiske Vanskeligheder havde været tilstede.

4. **Livsstilling.**

	A.	B.	Ialt.
1. Trafikelev, Postassistent, Konduktør, Postbud, Politibetjent, Brandmand o. l.	12	1	13
2. Grosserer, Købmand, Agent, Kommis	42	35	77
3. Bogholder, Kontorist	19	14	33
4. Musiker, Journalist, Skuespiller, Arkitekt, Tegner, Artist o. l.	8	10	18
5. Gæstgiver, Kommissionær, Vognmand, Mejerist, Forvalter, Montør o. l.	7	11	18
6. Haandværker	207	313	520
7. Bud, Kusk	28	24	52
8. Hotelkarl, Tjener, Kok, Tjenestekarl	62	111	173
9. Opvarter	23	56	79
10. Handelsmand	6	12	18
11. Pramfører, Fisker	11	8	19
12. Sømand, Fyrbøder	30	67	97
13. Arbejdsmand, Brolægger, ej udlært	178	550	728
	633	1212	1845

Da »Opvarterne« og »Sømændene« overvejende drive denne Beskæftigelse som tilfældig Haandtering, kan man vistnok slaa alle de 7 sidste Klasser sammen til én og sige, at ialfald 1166 af de 1845 Forbrydere (63,2 %) ikke havde lært nogen ordentlig Haandtering. Medens dette kun var Tilfældet med 338 (53,4 %) af de 633 én Gang straffede, var det Tilfældet med 828 (68,32 %) af de 1212 Recidivister.

Af de som Haandværkere udlærte arbejdede ialfald mindst 124

(A—44, B—80) selv lejlighedsvis ikke mere i deres Fag, men ernærede sig ved tilfældigt Arbejde.

En Del af disse, saavelsom af »Opvarterne« og »Arbejdsmændene« bestilte overhovedet intet, men ernærede sig som Alfonser eller ved Forbryderhaandteringen.

5. **Stand. Børn.**

Af de 1845 Forbrydere vare 422 gifte eller havde været det (22,87 %). For 287's Vedkommende bestod Ægteskabet endnu (15,56 %), medens 34 vare Enkemænd (1,84 %), og 101 vare fraskilte, separerede eller dog ikke samlevede med Hustruen (5,47 %). Næsten en Fjerdedel (24 %) af de stiftede Ægteskaber var da ophørte uden Dødens Mellemkomst.

Som rimeligt er, vare Ægteskaberne hyppigere mellem de én Gang straffede — 186 (29,38 %) — end mellem Recidivisterne — 236 (19,47 %). For de førstnævntes Vedkommende bestod Ægteskabet endnu i 150 Tillælde (23,7 %), medens 11 (1,74 %) vare Enkemænd og 25 (3,95 %) vare fraskilte, separerede eller dog ikke samlevede med Hustruen. Ægteskabet var da ophørt uden Dødens Mellemkomst i knap en Syvendedel af Tilfældene (13 %).

Derimod bestod for Recidivisternes Vedkommende Ægteskabet for 137's Vedkommende (11,3 %), medens 23 (1,9 %) vare Enkemænd og 76 (6,27 %) fraskilte, separerede eller dog ikke samlevede med Hustruen. Ægteskabet var altsaa her i knap en Tredjedel af Tilfældene (32 %) ophørt uden Dødens Mellemkomst.

Da Forbryderlivet naturligvis maa være en Hemning for Ægteskabsstiftelsen, er det rimeligt, at der fandtes faa — 40 (22 gifte, 3 Enkemænd og 15 separerede eller skilte) eller 9,13 % — som vare eller havde været gifte mellem de 438 Recidivister, der alt havde været straffede inden det 18de Aar, medens der mellem de 774, som vare straffede 1ste Gang efter det 18de Aar, fandtes 196 (115 gifte, 20 Enkemænd og 61 separerede eller skilte) eller 25,34 %, som var eller havde været gift.

Medens der i 1901 paa 1000 Mænd over 20 Aar i København kom 337 ugifte, 607 gifte, 47 Enkemænd og 9 separerede og fraskilte, i hele Danmark 286 ugifte, 642 gifte, 67 Enkemænd og 5 separerede og fraskilte, kom der paa 1000 Forbrydere over 20 Aar (1466). 712 ugifte, 196 gifte, 23 Enkemænd og 69 separerede og fraskilte. For A (517) var Forholdet: 640 ugifte, 290 gifte, 21 Enkemænd og 49 separerede og fraskilte; for B (949): 751 ugifte, 144 gifte, 25 Enkemænd og 80 separerede og fraskilte.

For de *giftes* Vedkommende var Alderen:

	A.	B.	Ialt.
20—24 Aar	18	13	31
25—29 —	32	32	64
30—34 —	26	29	55
35—39 —	27	26	53
40—44 —	22	14	36
45—49 —	13	11	24
50—54 —	7	8	15
55—59 —	5	2	7
Over 60 —	»	2	2
	150	137	287

Af A var en 51aarig, en 54aarig og en 55aarig, af B en 51aarig og en 60aarig gift for 2den Gang.

Efter Livsstillingen fordelte de gifte sig saaledes:

Gruppe	1— 5.	Af de 159 vare	51 gifte	=	32 %
—	6.	— 520 —	93 —	=	18 -
—	7—10.	— 322 —	24 —	=	7 -
—	11—12.	— 116 —	18 —	=	16 -
—	13.	— 728 —	101 —	=	14 -

I de enkelte Ægteskaber var Børnenes Antal:

	A.	B.	Ialt.
0 Børn	18	15	33
1 —	28	12	40
2 —	24	24	48
3 —	8	13	21
4 —	8	8	16
5 —	3	2	5
6 —	2	1	3
7 —	2	»	2
8 —	1	»	1
1 (hvoraf 1 død) Børn	1	4	5
2 (— 1 —) —	2	5	7
2 (— 2 —) —	1	3	4
3 (— 1 —) —	8	9	17
3 (— 2 —) —	4	3	7
4 (— 1 —) —	4	6	10
4 (— 2 —) —	2	5	7
Overføres	116	110	226

	A.	B.	Ialt.
Overført....	116	110	226
4 (hvoraf 3 død) Børn....	1	1	2
5 (— 1 —) —	6	6	12
5 (— 2 —) —	1	2	3
5 (— 3 —) —	2	»	2
6 (— 1 —) —	2	2	4
6 (— 2 —) —	2	2	4
6 (— 3 —) —	2	1	3
6 (— 4 —) —	1	»	1
6 (— 6 —) —	1	»	1
7 (— 1 —) —	2	»	2
7 (— 2 —) —	1	2	3
7 (— 3 —) —	1	2	3
7 (— 4 —) —	1	1	2
8 (— 1 —) —	2	»	2
8 (— 2 —) —	1	»	1
8 (— 3 —) —	1	»	1
8 (— 6 —) —	»	1	1
9 (— 2 —) —	1	1	2
9 (— 3 —) —	1	1	2
9 (— 6 —) —	»	1	1
10 (— 2 —) —	1	»	1
10 (— 4 —) —	»	1	1
11 (— 4 —) —	1	»	1
11 (— 5 —) —	1	1	2
12 (— 6 —) —	»	1	1
12 (— 7 —) —	1	»	1
15 (— 7 —) —	1	»	1
20 (— 12 —) —	»	1	1
	150	137	287

For *Enkemændenes* Vedkommende var Alderen:

	A.	B.	Ialt.
26—29 Aar	2	1	3
30—34 —	2	2	4
35—39 —	2	4	6
40—44 —	2	6	8
45—49 —	1	3	4
Overføres....	9	16	25

	A.	B.	Ialt.
Overført....	9	16	25
50—54 Aar	»	1	1
55—59 —	»	6	6
Over 60 —	2	»	2
	11	23	34

Af A var en 48aarig Enkemand for 2den Gang.

Efter Livsstillingen fordelte Enkemændene sig saaledes:

Gruppe	1— 5.	Af de	159	vare	4	Enkemænd	= 2,5	%
—	6.	—	520	—	10	—	= 2	-
—	7—10.	—	322	—	2	—	= 2,6	-
—	11 - 12.	—	116	—	3	—	= 2,6	-
—	13.	—	728	—	15	—	= 2	-

I de enkelte Ægteskaber havde Børnenes Antal været:

	A.	B.	Ialt.
0 Børn	»	4	4
1 —	4	3	7
2 —	1	3	4
3 —	»	1	1
4 —	2	»	2
5 —	»	1	1
1 (hvoraf 1 død) Børn.......	»	3	3
2 (— 2 —) —	2	1	3
3 (— 2 —) —	»	1	1
5 (— 1 —) —	»	1	1
6 (— 1 —) —	»	1	1
7 (— 1 —) —	1	»	1
7 (— 4 —) —	»	1	1
8 (— 3 —) —	1	»	1
9 (— 5 —) —	»	1	1
10 (— 4 —) —	»	1	1
14 (— 6 —) —	»	1	1
	11	23	34

For de *separeredes* og *fraskiltes* Vedkommende var Alderen:

	A.	B.	Ialt.
21—24 Aar	5	»	5
25—29 —	5	5	10
Overføres....	10	5	15

	A.	B.	Ialt.
Overført....	10	5	15
30—34 Aar	5	15	20
35—39 —	2	17	19
40—44 —	4	21	25
45—49 —	2	10	12
50—54 —	1	5	6
55—59 —	»	2	2
Over 60 —	1	1	2
	25	76	101

Efter Livsstillingen fordelte de separerede og fraskilte sig saaledes:

Gruppe	1— 5.	Af de	159	vare	9	separerede	eller skilte	= 5,7	%
—	6.	—	520	—	47	—	—	= 9	-
—	7—10.	—	322	—	5	—	—	= 1,6	-
—	11—12.	—	116	—	3	—	—	= 2,6	-
—	13.	—	728	—	37	—	—	= 5	-

I de enkelte Ægteskaber havde Børnenes Antal været:

	A.	B.	Ialt.
0 Børn	2	13	15
1 —	7	11	18
2 —	2	9	11
3 —	2	7	9
4 —	1	5	6
5 —	2	2	4
1 (hvoraf 1 død) Børn......	1	3	4
2 (— 1 —) —	3	7	10
2 (— 2 —) —	»	1	1
3 (— 1 —) —	»	2	2
4 (— 1 —) —	»	1	1
4 (— 2 —) —	1	»	1
4 (— 3 —) —	1	»	1
5 (— 1 —) —	1	1	2
5 (— 3 —) —	1	»	1
5 (— 5 —) —	»	1	1
6 (— 1 —) —	»	1	1
6 (— 2 —) —	»	3	3
6 (— 4 —) —	»	1	1
Overføres....	24	68	92

	A.	B.	Ialt
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
	[illegible]	[illegible]	[illegible]

Af de 422 Ægteskaber [illegible] B—[illegible] A—20. B—32 barnløse [illegible]

I de 422 Ægteskaber var der født [illegible] Børn:

	A.	B.	Ialt
De endnu bestaaende Ægteskaber	[illegible]	[illegible]	923
De ved Døden opløste —	[illegible]	[illegible]	109
De ved Separation eller Skilsmisse opløste Ægteskaber	[illegible]	225	295
	[illegible]	[illegible]	1327

Altsaa gennemsnitlig [illegible] A—[illegible] B—[illegible] Børn for hvert af de 422 Ægteskaber.

Af disse 1327 Børn vare [illegible] døde

I de endnu bestaaende Ægteskaber	[illegible]	[illegible]	[illegible]	= 26.22 %
I de ved Døden opløste —	[illegible]	[illegible]	[illegible]	= 33.03 -
I de ved Separation eller Skilsmisse opløste Ægteskaber	[illegible]	[illegible]	[illegible]	= 29.40 -
	[illegible]	225	[illegible]	

Altsaa var [illegible] A—[illegible] B—[illegible] af de i Ægteskaberne fødte Børn døde.

6. De begaaede Forbrydelser. De overstaaede Straffe.

I adskillige Lande, og da særlig i Italien, deler man Forbryderne efter den begaaede Forbrydelses Art og opstiller endog særlige antropologisk paaviselige Kendetegn paa de enkelte Forbryderkategorier, ja man regner endog med særlige Forbrydertyper (Mordere,

Stupratorer, Falsknere etc.). En saadan Inddeling lader sig selvfølgelig ikke gennemføre for danske Forbrydere. Man kan naturligvis inddele de kun én Gang straffede efter den begaaede Forbrydelses Art, men man maa dog erindre, at Individet, inden han 1ste Gang bliver straffet, godt kan have begaaet Forbrydelser af forskellig Art, ikke blot nærbeslægtede, men ogsaa saa væsensforskellige som Forbrydelse mod Ejendom og Forbrydelse mod Person. Det er f. Eks. meget almindeligt, at en Mand, der stjæler en Cycle, maa producere en falsk Ejendomsattest for at kunne omsætte den i Penge og altsaa baade gør sig skyldig i Tyveri og Falsk, at en Mand sætter Ild paa det Hus, hvor han har begaaet et Drab eller et Indbrudstyveri for at skjule Forbrydelsens Spor. Og det er ingenlunde sjældent, at en for Vold eller Sædelighedsforbrydelse anholdt ved nærmere Undersøgelse viser sig ogsaa at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Bedrageri. Overhovedet er det desuden umuligt at sige paa Forhaand, i hvilken Retning den 1ste Gang straffede vil udvikle sig.

De 633 kun én Gang straffede forholdt sig med Hensyn til den begaaede Forbrydelses Art — idet »Forsøg« opføres sammen med fuldbyrdet Forbrydelse — saaledes:

Lommetyveri	2
Simpel Tyveri	262
Indbrudstyveri	59
Tyveri og Bedrageri	22
Tyveri, Bedrageri og Falsk	5
Tyveri og Falsk	9
Tyveri og Røveri	1
Bedrageri	51
Bedrageri i Spil	1
Bedrageri og Falsk	10
Bedrageri og Ran	1
Bedrageri og Hæleri	1
Falsk	12
Vareforfalskning	1
Røveri og Ran	2
Hæleri	24
Ulovlig Omgang med Hittegods	4
Falsk Forklaring for Retten	3
Udeblivelse fra Session	2
Overføres....	472

Overført....	472
Rømning	11
Tyveri og Brandstiftelse..................	2
Brandstiftelse	1
Tyveri og Vold mod Potitiet	1
Vold og falsk Forklaring for Retten	1
Forsøg paa Drab........................	1
Mishandling af Ægtefælle.................	1
Legemsbeskadigelse, Vold, Vold mod Politiet.	91
Vold og Forsøg paa Fosterfordrivelse	1
Uterlighed	37
Voldtægt	5
Blodskam	2
Bigami	1
Rufferi	1
Overtrædelse af Straffelovens § 181.........	5
	633

Sammenfatter man af Overskuelighedshensyn Tilfældene efter den væsenligste Forbrydelse i faa Hovedgrupper — idet Tilfældet af Forsøg paa Fosterfordrivelse regnes ind under Sædelighedsforbrydelse, Tilfældene af Udeblivelse fra Session, Rømning og falsk Forklaring for Retten under Bedrageri og Falsk — faar man:

Tyveri (og Forsøg)	350
Hæleri (og ulovlig Omgang med Hittegods)..	28
Bedrageri og Falsk......................	101
Røveri og Ran	4
Forsøg paa Drab........................	1
Vold og Legemsbeskadigelse	94
Sædelighedsforbrydelse	52
Brandstiftelse	3
	633

Meget vanskeligere er det at klassificere Recidivisterne, idet man som Regel her hos det enkelte Individ møder meget forskelligartede Forbrydelser. Der gives vel enkelte Sædelighedsforbrydere, som Gang efter Gang begaa den samme Art Forbrydelse, f. Eks. Ekshibitionister, men det er da oftest ikke fuldt psykisk normale Individer. Der gives vel ogsaa Tyve, som regelmæssig udføre deres Forbrydelse paa nogenlunde samme Vis, f. Eks. ved Indbrud, Lomme-

tyveri o. s. v., men som oftest er det dog saaledes, at denne Maade at udføre Forbrydelsen paa vel er deres Speciale, men at de dog ogsaa lejlighedsvis ikke alene begaa en ligeartet Forbrydelse paa en ganske anden Maade, men ogsaa en anden Slags Forbrydelse, f. Eks. Bedrageri eller Hæleri, ja endog én hel anden Art Forbrydelse, f. Eks. Vold, Brandstiftelse, Sædelighedsforbrydelse. Bondefangeren, som til daglig ernærer sig ved Bedrageri i Kortspil, gaar ved given Lejlighed over til Røveri og Vold, eller hans Bierhverv som Alfons leder ham ind paa en Sædelighedsforbrydelse. Den vanemæssige Tyv er som Regel Alkoholist og begaar under Paavirkning af Spiritus ofte en Voldsforbrydelse. Voldsmanden gør sig under en Rus skyldig i Ran, Tyveri eller Sædelighedsforbrydelse. Ogsaa Vanetyven kan lejlighedsvis begaa et Ran eller endog et Drabsforsøg. Selv adskillige af Betlerne, som dog vistnok maa siges at være den mest afgrænselige Kategori af Lovovertrædere, begaa ved gunstig Lejlighed et Tyveri eller gøre sig ved Anholdelsen skyldige i Vold mod Politiet, ligesaavel som den vanemæssige Tyv lejlighedsvis slaar sig paa Betleri.

Naar man da vil tale om *professionelle* Forbrydere, maa man fastholde, at Professionismen ikke er i den Grad gennemført, at der lader sig opstille bestemte afgrænselige Kategorier, for hvilke der kan søges fælles Kendetegn. Vilde man forsøge en saadan Opstilling, kunde man ud af det foreliggende Materiale af Recidivister sondre tre smaa Grupper, hver bestaaende af nogle faa Sædelighedsforbrydere, resp. Røvere og Pengeafpressere, én paa højst en Snes Voldsmænd, én paa en halv Snes Bondefangere, én paa lige saa mange simple Bedragere og én paa noget over et Hundrede Tyve, medens hos de andre de forskellige Arter Forbrydelser vilde være sammenblandede eller optraadt under saadanne Forhold, at der ikke kan tales om Professionisme. Thi fordi en Mand under forskellige Vilkaar, maaske med Aars Mellemrum, begaar et Par Tyverier eller flere, er han jo ikke dermed Professionist. Hertil fordres, at Forbrydelsen er bleven hans Livsvirksomhed, en stadig Genstand for hans Higen og Tragten eller — for Ejendomsforbrydelsernes Vedkommende — repræsenterer hans Hovederhverv. Men heller ikke for de professionelle Tyve, eller hvis man — da Tyveri, Ran, Hæleri, Bedrageri etc. oftest veksle hos det samme Individ — vil udvide Kategorien til at omfatte alle Forbrydere mod Ejendomsretten (Berigelsesforbrydere), vil der kunne ventes fælles Kendetegn — uden Professionismen. Thi det er ofte vidt forskellige Forhold, som gøre

Individet til Forbryderprofessionist. Han »vælger« ikke — saaledes som det er sagt paa dansk Kriminalistforenings 3dje Aarsmøde — Tyvehaandværket, som en anden vælger sig en Livsstilling. For det første savner han — som det senere vil ses — den fulde Evne til at vælge frit, og for det andet have de ydre Forhold paa Forhaand lagt Afgørelsen tilrette for ham. Det er sikkert ikke for meget at sige, at de fleste professionelle Ejendomsforbrydere ere komne ind paa den Bane, de nu følge, ved at være blevne straffede som Drenge i Stedet for at undergives en hensigtsmæssig opdragende Behandling.

Jeg har prøvet at bestemme Antallet af professionelle Ejendomsforbrydere i mit Materiale og har ment at maatte sætte det til 198*). Deler jeg mine Recidivister i to Dele, eftersom de 1ste Gang vare straffede før eller efter det 18de Aar, viser det sig, at 135 (30 %) af de 438 før det 18de Aar straffede hørte til de saakaldte professionelle Ejendomsforbryderes Kategori, medens kun 63 (8 %) af de 774 efter det 18de Aar straffede gjorde det.

Hvad nu de af Recidivisterne begaaede Forbrydelser angaar, da fordelte de sig saaledes:

Forbrydelse mod Ejendomsretten (Tyveri, Hæleri, Bedrageri, Falsk, Røveri etc.) alene	817
Vold og Legemsbeskadigelse alene	40
Forbrydelse mod Sædeligheden alene	10
Ejendomsindgreb og Vold	248
Ejendomsindgreb og Sædelighedsforbrydelse	51
Vold og Sædelighedsforbrydelse	7
Ejendomsindgreb, Vold og Sædelighedsforbrydelse	13
Brandstiftelse alene	1
Ejendomsindgreb og Brandstiftelse	8
Ejendomsindgreb, Vold og Brandstiftelse	4
Overføres	1199

*) Paa ovennævnte Kriminalistmøde opgav Politiinspektør *Madsen* rigtignok Antallet af de professionelle Ejendomsforbrydere i København til kun at være c. 50, af hvilke Halvdelen maatte antages at hensidde i Straffeanstalter. I Løbet af de 3 Aar, mine Undersøgelser omfatte, kan det vel nok antages, at de alle ere passerede gennem Københavns Arrest, men selv da bliver mit Tal paafaldende meget større end det af M. opgivne, nemlig det firedobbelte. Da jeg imidlertid kun som Professionister har regnet Individer, som kun straffedes for Ejendomsindgreb — væsentlig Indbrudstyveri — flere Gange i Løbet af faa Aar og i alt væsentligt ikke havde andet Erhverv, og har udeladt alle dem, der ved Alkoholisme eller af Tilfældighed eller Ligegyldighed vare blevne Vanetyve, alle de forkomne og sløve, tror jeg ikke mit Tal er for højt.

Overført . .	1199
Sædelighedsforbrydelse og Brandstiftelse	1
Ejendomsindgreb og Mened	1
Ejendomsindgreb og Drab	1
Ejendomsindgreb og Forsøg paa Rovmord.......	2
Ejendomsindgreb og Meddelagtighed i Drab	1
Ejendomsindgreb, Vold og Majestætsfornærmelse..	1
Ejendomsindgreb, Vold og uagtsomt Drab.......	1
Ejendomsindgreb og Forsøg paa Falskmøntneri...	1
Betleri og Overtrædelse af Værnepligtsloven	4
	1212

278 havde indskrænket deres gentagne Forbrydelser alene til Tyveri. 1052 havde overhovedet en eller flere Gange gjort sig skyldige i Tyveri, 314 i Vold, 351 i Betleri.

Efter den sidst begaaede Forbrydelse maatte Recidivisterne fordeles saaledes:

Tyveri (og Forsøg derpaa)	803
Hæleri (og ulovlig Omgang med Hittegods)	60
Bedrageri og Falsk (og Mened)	123
Røveri og Ran (og Pengeafpresning).......	22
Vold og Legemsbeskadigelse..............	146
Sædelighedsforbrydelse....................	47
Brandstiftelse...........................	4
Hærværk	3
Drab og Drabsforsøg (Mordforsøg)	4
	1212

Den Alder, i hvilken de 1212 Recidivister første Gang vare straffede, var saaledes:

		Overført	769	Overført	1115	Overført	1193
10 Aar .	13	21 Aar..	71	31 Aar..	14	42 Aar..	4
11 - ..	21	22 - ..	63	32 - ..	15	43 - ..	2
12 - ..	33	23 - ..	57	33 - .	6	44 - ..	1
13 - ..	39	24 - ..	36	34 - ..	7	45 - ..	1
14 - ..	51	25 - ..	34	35 - ..	7	46 - ..	3
15 - ..	73	26 - ..	24	36 - ..	5	47 - ..	4
16 - ..	87	27 - ..	19	37 - ..	9	48 - ..	1
17 - ..	121	28 - ..	13	39 - ..	2	51 - ..	1
18 - ..	135	29 - ..	21	40 - ..	6	55 - ..	1
19 - ..	113	30 - ..	8	41 - ..	7	59 - ..	1
20 - ..	83						
Overføres	769	Overføres	1115	Overføres	1193		1212

Af de 1212 Recidivister vare de 438 (36,14 %) straffede 1ste Gang inden det fyldte 18de Aar. Som Eksempler paa saadanne hyppigt recidiverende, tidligt straffede Individer skal anføres følgende:

16aarig Arbmd. — 10 Aar gl. 15 Slag Ris (Tyveri). — 11 Aar 20 Sl. Ris (Tyveri). — 11 Aar 2 × 20 Sl. Ris (Tyveri). — 13 Aar 25 Sl. Ris (Tyveri). — 13 Aar 2 × 25 Sl. Ris (Tyveri). — 14 Aar 2 × 25 Sl. Ris (Tyveri). — 14 Aar 8 Dages sp. Fængsel og 2 × 25 Sl. Ris (Tyveri). — 15 Aar 20 Sl. Rotting (Tyveri). — 15 Aar 8 Mdr. Forbedringshusarbejde (Tyveri). Nu 1 Aars Forbedrh. (Tyveri). Senere: 18 Aar gl. 18 Mdr. Forbedrh. (Tyveri).

21aarig Arbmd. — 12 Aar gl. 10 Slag Ris (Tyveri). — 13 Aar 15 Sl. Ris (Tyveri). — 13 Aar 15 Sl. Ris (Tyveri). — 15 Aar 12 Sl. Rotting (Tyveri). — 15 Aar 14 Dage F. p. sædv. Fangek. (Tyveri og Hæleri). — 17 Aar 8 Mdr. Forbedrh. (Tyveri). — 18 Aar 8 Mdr. Forbedrh. (Tyveri). — 19 Aar 6 × 5 D. V. og Br. (Vold mod Politiet). — 20 Aar 12 D. Tvangsarb. (Løsgængeri). — 20 Aar 18 D. Tvangsarb. (Løsgængeri). Nu 150 D. Tvangsarb. (Vold). Senere: 22 Aar gl. 180 D. Tvangsarb. (Vold). — 24 Aar 2 Aar Forbedrh. (Tyveri, Vold og Løsgængeri).

24aarig Arbmd. — 16 Aar gl. 12 Slag Rotting (Tyveri). — 16 Aar 12 Sl. Rotting (Tyveri). — 17 Aar 25 Sl. Rotting (Tyveri, Hæleri, Bedrageri og Betleri). — 17 Aar 25 Sl. Rotting (Tyveri). — 18 Aar 1 Aar Forbedrh. (Tyveri). — 19 Aar 5 × 5 D. V. og Br. (Tyveri). — 19 Aar 2 Aar Forbedrh. (Tyveri og Betleri). 20 Aar 12 D. Tvangsarb. (Betleri). — 20 Aar 4 × 5 D. V. og Br. (Vold). — 21 Aar 3½ Aar Forbedrh. (Tyveri, Løsgængeri og Betleri). Nu 2 Aar Tugthus (Tyveri). Senere: 27 Aar gl. 2 Aar Tugthus (Tyveri).

27aarig Arbmd. — 11 Aar gl. 20 Slag Ris (Tyveri). — 12 Aar 25 Sl. Ris (Tyveri). — 12 Aar 25 Sl. Ris (Tyveri). — 12 Aar 25 Sl. Ris (Tyveri). — 16 Aar 25 Sl. Rotting (Tyveri). — 17 Aar 25 Sl. Rotting (Tyveri). — 17 Aar 25 Sl. Rotting (Tyveri). — 18 Aar 12 D. Tvangsarb. (Betleri). — 18 Aar 4 × 5 D. V. og Br. (Tyveri). — 19 Aar 6 × 5 D. V. og Br. (Tyveri). — 20 Aar gl. som Soldat 15 D. mørk Arrest paa indskr. Kost. — 21 Aar 6 × 5 D. V. og Br. (Vold mod Politiet). — 22 Aar 18 D. Tvangsarb. (Betleri). — 22 Aar 1 Aar Forbedrh. (Vold og Legemsbeskadigelse). — 23 Aar 1 Aar Forbedrh. (Tyveri). — 25 Aar 1 Aar Forbedrh. (Tyveri og Bedrageri). Nu 8 Mdr. Forbedrh. (Indbrudstyveri).

Lades de 136, som vel straffedes 1ste Gang, men recidiverede indenfor den anvendte Periode, ude af Betragtning, var de tidligere gennemgaaede Straffes Antal for de resterende 1076 (idet der ikke tages Hensyn til Bøder og ikke til militære Domme, forsaavidt som disse ikke angik Forseelser mod alm. borgerlig Straffelov) følgende:

	Ind. straf. før 18de Aar.	Ind. straf. 1ste Gang efter 18de Aar.	Ialt.
1 Gang forhen straffet..	112	268	380
2 - — — ..	77	94	171
3 - — — ..	72	78	150
Overføres..	261	440	701

	Ind. straf. før 18. Aar.	Ind. straf. 1ste Gang efter 18de Aar.	Ialt.
Overført..	261	440	701
4 Gange forhen straffede..	50	35	85
5 - — — ..	34	38	72
6 - — — ..	29	30	59
7 - — — ..	14	19	33
8 - — — ..	10	16	26
9 - — — ..	12	14	26
10 - — — ..	9	7	16
11 - — — ..	1	12	13
12 - — — ..	6	5	11
13 - — — ..	3	3	6
14 - — — ..	»	2	2
15 - — — ..	1	2	3
16 - — — ..	2	2	4
17 - — — ..	2	2	4
18 - — — ..	»	1	1
19 - — — ..	1	1	2
20 - — — ..	»	1	1
21 - — — ..	1	2	3
22 - — — ..	»	3	3
23 - — — ..	»	2	2
24 - — — ..	»	1	1
29 - — — ..	»	1	1
30 - — — ..	»	1	1
	436	640	1076

II. MAAL OG INDICES.

1. **Legemshøjde.**

	A.	B.
Under 150 Ctm.	1	2
150–154,5 —	9	22
155–159,5 —	33	90
160–164,5 —	135	269
165–169,5 —	208	376
170–174,5 —	154	289
175–179,5 —	75	130
180–184,5 —	12	30
Over 185 —	6	4
	633	1212

Ved Sammenstilling af de forskellige Maal vil det dog vistnok være rettest at udskyde Aldersklasserne under 21 Aar og betragte dem for sig. Det viser sig nemlig, at Maalene i disse Klasser, i hvilke Legemet ikke kan antages at være udvokset, gennemsnitlig ere endel lavere end alle Maalene under et.

	Alle Forbryderne.	Individer under 21 Aar.
Under 150 Ctm.	3 (0,16 %)	
150–154,5 —	31 (1,68 -)	6 (1,15 %)
155–159,5 —	123 (6,67 -)	45 (8,65 -)
160–164,5 —	404 (21,9 -)	136 (26,15 -)
165–169,5 —	584 (31,65 -)	159 (30,58 -)
170–174,5 —	443 (24,01 -)	109 (20,96 -)
175–179,5 —	205 (11,11 -)	55 (10,58 -)
180–184,5 —	42 (2,28 -)	7 (1,35 -)
Over 185 —	10 (0,54 -)	3 (0,58 -)
	1845	520

Som det ses, er der for Aldersklasserne under 21 Aar ret betydelig større Procenttal for de lavere Højdemaals Vedkommende, mindre Procenttal for de højeres. Jeg har prøvet ogsaa særskilt at udregne Procenttallene for Aldersklasserne 21—24 Aar og fundet, at det ovennævnte Forhold ikke gjorde sig gældende her, saa at Tallene i disse Klasser maatte anses for brugelige.

	Individer paa 21—24 Aar.
Under 150 Ctm......	1 (0,21 %)
150—154,5 —	8 (1,67 -)
155—159,5 —	30 (6,28 -)
160—164,5 —	83 (17,36 -)
165—169,5 —	158 (33,05 -)
170—174,5 —	125 (26,15 -)
175—179,5 —	60 (12,56 -)
180—184,5 —	11 (2,3 -)
Over 185 —	2 (0,42 -)
	478

Iøvrigt var Forholdet mellem de kun én Gang straffede (A) og Recidivisterne (B) — idet altsaa her som senere kun Individer over 21 Aar medregnes — saaledes:

	A.	B.	Ialt.
Under 150 Ctm.	1 (0,22 %)	2 (0,23 %)	3 (0,23 %)
150—154,5 —	9 (1,95 -)	16 (1,85 -)	25 (1,88 -)
155—159,5 —	23 (4,98 -)	55 (6,37 -)	78 (5,88)
160—164,5 —	86 (18,61 -)	182 (21,09 -)	268 (20,23 -)
165—169,5 —	161 (34,85 -)	264 (30,59 -)	425 (32,08 -)
170—174,5 —	117 (25,32 -)	217 (25,15 -)	334 (25,21 -)
175—179,5 —	52 (11,25 -)	98 (11,36 -)	150 (11,32 -)
180—184,5 —	10 (2,17 -)	25 (2,9 -)	35 (2,64 -)
Over 185 —	3 (0,65 -)	4 (0,46 -)	7 (0,53 -)
	462	863	1325

De laveste Maal vare 149 Ctm. for en 30aarig under A, 145 for en 24aarig og 147,5 for en 35aarig under B. De højeste Maal vare 185 Ctm. for en 18aarig og en 29aarig, 185,5 for en 35aarig, 186 for en 24aarig, 187 for en 20aarig og 187,5 for en 20aarig under A, 185 for en 22aarig og 28aarig, 186 for en 41aarig og 187,5 for en 26aarig under B.

Gennemsnitshøjden for alle de 1325 Individer over 21 Aar var 168,16 Ctm., for de 462 kun én Gang straffede 168,31 Ctm. og for de 863 Recidivister 168,08.

Der foreligger Oplysning om Højden af de herhjemme 1889—98 maalte 70622 22aarige danske værnepligtige. For at kunne sammenstille mine Tal med disse har jeg udskudt alle Tilfælde under 22 Aar og omsat Maalet i Tommer.

	70622 danske Værnepligtige.	1201 danske Forbrydere.
Indtil 56 Tom......	0,46 %	0,08 %
56—58 —	0,88 -	0,25 -
58—60 —	3,19 -	2,5 -
60—62 —	14,18 -	9,33 -
62—64 —	29,05 -	25,98 -
64—66 —	30,07 -	33,56 -
66—68 —	16,53 -	19,98 -
68—70 —	4,78 -	6,66 -
70—72 —	0,77 -	1,58 -
72 T. og derover...	0,08 -	0,08 -

Naar den positive Skole hævder, at Forbryderne ere forholdsvis smaa, saa støttes denne Paastand ialfald ikke af ovenstaaende Sammenstilling, idet mine Procenttal for Forbrydere vise ikke helt ringe Overvægt for de højere Maals Vedkommende.

Baer fandt det højeste Procenttal (57,4—58,2) for 161—170 Ctm., derefter kom Tallet (24,3—27,4) for 171—180 Ctm. og Tallet (11—16,2) for 151—160 Ctm. *Knecht* fandt, at 32,8 % af hans Forbrydere maalte 160—165 Ctm., medens 27,7 % faldt paa 165—170 Ctm. og 17,1 % paa 155—160 Ctm.; han mener, at de af ham for Forbryderne fundne Tal ikke væsentlig afvige fra de for den saksiske Befolkning almindelige, idet denne hører til de lavere tyske Folkestammer.

Den engelske antropometriske Kommission angiver de forskellige Nationers Middelhøjde saaledes: Englændere og Nordmænd 170 Ctm., Danskere, Hollændere og Ungarere 167 Ctm., Sveitsere, Russere og Belgiere 166,5 Ctm., Franskmænd og Tyskere 166 Ctm., Italienere og Spaniere 165 Ctm.

2. Hovedomfang.

	A.	B.
51—51,5 Ctm.	4	3
52—52,5 —	11	25
53—53,5 —	38	80
54—54,5 —	83	190
55—55,5 —	147	313
56—56,5 —	146	297
57—57,5 —	138	197
58—58,5 —	45	78
59—59,5 —	15	21
60—60,5 —	6	7
61 —	»	1
	633	1212

Ogsaa her vise Tallene for Aldersklasserne under 21 Aar sig betydeligt lavere end Gennemsnitstallene for alle Forbrydere:

	Alle Forbrydere.	Individer under 21 Aar.
51—51,5 Ctm....	7 (0,38 %)	4 (0,77 %)
52—52,5 — ...	36 (1,95 -)	17 (3,27 -)
53—53,5 — ...	118 (6,4 -)	58 (11,15 -)
54—54,5 — ...	273 (14,8 -)	101 (19,42 -)
55—55,5 — ...	460 (24,93 -)	142 (27,31 -)
56—56,5 — ...	443 (24,01 -)	108 (20,78 -)
57—57,5 — ...	335 (18,16 -)	62 (11,92 -)
58—58,5 — ...	123 (6,67 -)	21 (4,04 -)
59—59,5 — ...	36 (1,95 -)	6 (1,15 -)
60—60,5 — ...	13 (0,7 -)	1 (0,19 -)
61 — ...	1 (0,05 -)	
	1845	520

For Individerne over 21 Aar var Forholdet da saaledes:

	A.	B.	Ialt.
51—51,5 Ctm....	2 (0,43 %)	1 (0,12 %)	3 (0,23 %)
52—52,5 — ...	9 (1,95 -)	10 (1,16 -)	19 (1,43 -)
53—53,5 — ...	20 (4,33 -)	40 (4,63 -)	60 (4,53 -)
54—54,5 — ...	58 (12,55 -)	114 (13,21 -)	172 (12,98 -)
Overføres...	89	165	254

	A.	B.	Ialt.
Overført...	89	165	254
55—55,5 — ...	90 (19,48 %)	228 (26,42 %)	318 (24 %)
56—56,5 — ...	119 (25,76 -)	216 (25,03 -)	335 (25,28 -)
57—57,5 — ...	111 (24,03 -)	162 (18,77 -)	273 (20,6 -)
58—58,5 — ...	35 (7,57 -)	67 (7,76 -)	102 (7,7 -)
59—59,5 — ...	12 (2,6 -)	18 (2,09 -)	30 (2,26 -)
60—60,5 — ...	6 (1,3 -)	6 (0.69 -)	12 (0,91 -)
61 — ...		1 (0,12 -)	1 (0,08 -)
	462	863	1325

Det laveste Maal, 150 Ctm., angik et 33aarigt Individ i A, det højeste, 61 Ctm., et 33aarigt i B.

Iøvrigt var der, som det ses, for B's Vedkommende et ikke ringe Underskud i det forholdsvis høje Maal 57—57,5 Ctm. Maksimum faldt for A ved 56—56,5 Ctm., for B ved 55—55,5 Ctm. Muligvis er det da berettiget at slutte, at Recidivisternes Hovedomfang gennemgaaende er ringere end de kun én Gang straffede. Om dette afhænger af, at »det tilnærmelsesvis normalt formede Hoveds Omfang i Almindelighed vokser med de psykiske Kræfter« *(Möbius)*, maa staa hen.

Gennemsnitsomfanget af Hovedet for alle de 633 kun én Gang straffede var 55,92 Ctm., for de 1212 Recidivister 55,69 Ctm., for alle 1845 Forbrydere 55,77 Ctm. For Individerne under 21 Aar var Gennemsnitsomfanget for de 171 kun én G. straffede 55,52 Ctm., for de 349 Recidivister 55,04 Ctm. og for alle 520 55,21 Ctm. For Individerne over 21 Aar var Gennemsnitsomfanget for de 462 kun én Gang straffede 56,09 Ctm., for de 863 Recidivister 55,96 Ctm. og for alle 1325 56 Ctm.

Til Sammenligning med disse Tal tjene følgende Tal fra Udlandet:

Normale: *Winkler* (Hollændere) — 57,07. *Deknatel* (Hollændere) — 56,17. *Aletrino* (Hollændere) — 55,06 — 56,36. *Broca* (Franskmænd) — 52,56. *Monti* (italienske Kranier) — 51,4. *Rüdinger* (bajerske Kranier) — 51,6.

Forbrydere: *Winkler* (hollandske Mordere) — 56,18. *Baer* (tyske Forbrydere) — 56,5.

a. *Forreste Hovedomfang* (Circumferentia ant.).

	A.	B.
25—25,5 Ctm.	1	2
26—26,5 —	7	12
27—27,5 —	57	122
28—28,5 —	168	342
29—29,5 —	235	431
30—30,5 —	123	233
31—31,5 —	37	61
32—32,5 —	5	7
33—33,5 —		2
	633	1212

For Individer over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
25—25,5 Ctm. ..	1 (0,22 %)	1 (0,12 %)	2 (0,15 %)
26—26,5 — ...	4 (0,86 -)	5 (0,58 -)	9 (0,68 -)
27—27,5 — ...	37 (8,01 -)	81 (9,39 -)	118 (8,91 -)
28—28,5 — ...	122 (26,41 -)	236 (27,35 -)	358 (27,02 -)
29—29,5 — ...	167 (36,15 -)	309 (35,8 -)	476 (35,92 -)
30—30,5 — ...	98 (21,21 -)	176 (20,39 -)	274 (20,68 -)
31—31,5 — ...	29 (6,28 -)	48 (5,56 -)	77 (5,81 -)
32—32,5 — ...	4 (0,86 -)	5 (0,58 -)	9 (0,68 -)
33—33,5 — ...		2 (0,23 -)	2 (0,15 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit — her som ved de følgende Hovedmaal for Individer over 21 Aar — var forreste Hovedomfang 29,12 Ctm. (A—29,15, B—29,1).

b. *Bageste Hovedomfang* (Circumferentia post.).

	A	B.
23—23,5 Ctm.	3	7
24—24,5 —	17	62
25—25,5 —	80	163
26—26,5 —	199	404
27—27,5 —	203	354
28—28,5 —	103	184
29—29,5 —	25	34
30—30,5 —	3	3
31 —		1
	633	1212

For Individer over 21 Aar:

	A.	B.	Ialt.
23—23,5 Ctm. ..	3 (0,65 %)	5 (0,58 %)	8 (0,6 %)
24—24,5 — ...	12 (2,6 -)	26 (3,01 -)	38 (2,87 -)
25—25,5 — ...	50 (10,82 -)	103 (11,93 -)	153 (11,55 -)
26—26,5 — ...	142 (30,74 -)	274 (31,75 -)	416 (31,4 -)
27—27,5 — ...	146 (31,6 -)	263 (30,48 -)	409 (30,87 -)
28—28,5 — ...	84 (18,18 -)	158 (18,31 -)	242 (18,26 -)
29—29,5 — ...	22 (4,76 -)	31 (3,59 -)	53 (4 -)
30—30,5 — ...	3 (0,65 -)	2 (0,23 -)	5 (0,38 -)
31 — ...		1 (0,12 -)	1 (0,07 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var bageste Hovedomfang 26,88 Ctm. (A—26,92, B—26,86).

Den utvivlsomme Forskel i Hovedomfanget mellem A og B synes da at fordele sig ligelig paa forreste og bageste Hovedomfang. Saavel for det førstes som for det sidstes Vedkommende var ikke alene Gennemsnitsmaalet for B mindre end for A, men ogsaa de højere Maal for B vare i det hele lidt mindre end for A.

c. *Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang.*

Forholdet var, idet de negative Tal angaa de Tilfælde, hvor bageste Omfang var større end forreste, o de Tilfælde, hvor Maalene vare lige store, saaledes:

	A.	B.		A.	B.
÷ 2,5 Ctm.	»	3	Overført	406	737
÷ 2 —	3	1	3 Ctm.	57	144
÷ 1,5 —	2	7	3,5 —	60	95
÷ 1 —	6	18	4 —	49	75
÷ 0,5 —	19	33	4,5 —	22	58
0 —	43	65	5 —	18	55
0,5 —	41	79	5,5 —	12	24
1 —	63	119	6 —	4	12
1,5 —	71	118	6,5 —	4	6
2 —	85	154	7 —	1	4
2,5 —	73	140	7,5 —	»	2
Overføres	406	737		633	1212

For Individer over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
÷ 2,5 Ctm.		2 (0,23 %)	2 (0,15 %)
÷ 2—1,5 Ctm. ..	5 (1,08 %)	7 (0,81 -)	12 (0,9 -)
÷ 1—0,5 — ...	21 (4,54 -)	43 (4,98 -)	64 (4,83 -)
0	34 (7,36 -)	48 (5,57 -)	82 (6,19 -)
0,5—1 Ctm. ..	71 (15,37 -)	146 (16,92 -)	217 (16,38 -)
1,5—2 — ...	118 (25,54 -)	196 (22,71 -)	314 (23,7 -)
2,5—3 — ...	88 (19,05 -)	201 (23,29 -)	289 (21,81 -)
3,5—4 — ...	80 (17,32 -)	112 (12,98 -)	192 (14,49 -)
4,5—5 — ...	29 (6,28 -)	77 (8,92 -)	106 (8 -)
5,5—6 — ...	13 (2,81 -)	20 (2,32 -)	33 (2,49 -)
6,5—7 — ...	3 (0,65 -)	9 (1,04 -)	12 (0,91 -)
7,5 — ...		2 (0,23 -)	2 (0,15 -)
	462	863	1325

Altsaa ingen væsentlig Forskel mellem A og B.

I 5,88 % af Tilfældene var forreste Omfang altsaa mindre end bageste, i 6,19 % lig bageste og i 87,93 % større end bageste Omfang.

Baer fandt — for 532 Forbrydere — at forreste Omfang i 15,23 % var mindre end bageste, i 15,23 % lig bageste og i 69,54 % større end bageste Omfang.

Heger og *Dallemagne* fandt for belgiske Mordere en betydelig Overvægt for bageste Hovedomfang, hvilker »skal være Tegn paa en Organisation, hvor det ubevidste dominerer«. Paa Kongressen i Paris udtalte *Bajenoff* det samme: »hæderlige Folk ere overvejende frontale, medens Forbryderne ere parietale og occipitale«. Ogsaa *Bordier* er af denne Mening. Derimod lægger *Lombroso* ringe Vægt paa dette Forhold, og *Marro* fandt saavel hos Forbrydere som hos normale Overvægt af forreste Hovedomfang.

3. **Hovedlængde** (Diam. ant.-post.).

	A.	B.		A.	B.
16,5 Ctm.	1	»	Overført	382	766
17 —	2	1	19,5 Ctm.	152	281
17,5 —	12	19	20 —	86	142
18 —	52	111	20,5 —	12	20
18,5 —	98	225	21 —	1	2
19 —	217	410	22 —	»	1
Overføres	382	766		633	1212

16,5 Ctm. maalte en 19aarig under A, 22 Ctm. en 32aarig under B.

For Individer over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
17 Ctm.	1 (0,22 %)		1 (0,07 %)
17,5 —	9 (1,95 -)	11 (1,27 %)	20 (1,51 -)
18 —	34 (7,36 -)	64 (7,42 -)	98 (7,4 -)
18,5 —	73 (15,8 -)	144 (16,69 -)	217 (16,38 -)
19 —	152 (32,91 -)	289 (33,49 -)	441 (33,28 -)
19,5 —	107 (23,15 -)	215 (24,91 -)	322 (24,3 -)
20 —	75 (16,23 -)	124 (14,37 -)	199 (15,02 -)
20,5 —	10 (2,16 -)	13 (1,51 -)	23 (1,74 -)
21 —	1 (0,22 -)	2 (0,23 -)	3 (0,23 -)
22 —		1 (0,11 -)	1 (0,07 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var Hovedlængden 19,12 Ctm. (A—19,13, B—19,12).

Baer angiver, at Hovedlængden for normale, levende Mænd maa sættes til 18,6 Ctm. (Kranier — 18 Ctm.). Iøvrigt haves til Sammenligning følgende Tal:

Normale: *Winkler* — 19,32. *Deknatel* — 19,2 *Aletrino* — 18,14 —18,63. *Broca* — 18,27. *Rüdinger* (Kr.) — 17,93.

Forbrydere: *Winkler* — 19,5. *Baer* — 18,67. *Corre* (franske Forbrydere) — 17,8. *Heger* og *Dallemagne* (belgiske Forbrydere) — 18,45.

4. **Hovedbredde** (Diam. transv.).

	A.	B.
13 Ctm.	1	»
13,5 —	1	1
14 —	10	35
14,5 —	61	145
15 —	231	467
15,5 —	176	368
16 —	122	153
16,5 —	25	36
17 —	6	7
	633	1212

13 Ctm. maalte en 18aarig under A.

For Individer over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
13,5 Ctm.	1 (0,22 %)		1 (0,07 %)
14 —	7 (1,52 -)	13 (1,51 %)	20 (1,51 -)
14,5 —	39 (8,44 -)	81 (9,39 -)	120 (9,06 -)
15 —	158 (34,2 -)	335 (38,81 -)	493 (37,21 -)
15,5 —	137 (29,65 -)	274 (31,75 -)	411 (31,02 -)
16 —	95 (20,56 -)	126 (14,6 -)	221 (16,68 -)
16,5 —	19 (4,11 -)	28 (3,24 -)	47 (3,55 -)
17 —	6 (1,3 -)	6 (0,7 -)	12 (0,9 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var Hovedbredden 15,33 Ctm. (A—15,38, B—15,31). Det Plus i Hovedomfanget, som viste sig for de kun én Gang straffedes Vedkommende, maa da væsentlig bero paa en Forøgelse af Hovedets Bredde.

Til Sammenligning haves følgende Tal:

Normale: *Winkler* — 15,81. *Deknatel* — 15,58. *Aletrino* — 1501— 15,3. *Broca* — 14,52. *Rüdinger* (Kranier) — 15,24.

Forbrydere: *Winkler* — 15,7. *Baer* — 15,69. *Corre* — 14,3. *Heger* og *Dallemagne* — 14,6.

5. **Hovedindex.** (Index cefalicus.)

En Udregning af Hovedets Index $\left(\frac{100 \times \text{Bredde.}}{\text{Længde.}}\right)$ gav følgende Tal:

	A.	B.		A.	B.
			Overført	44	82
69,23	1	»	75,6	3	5
70	»	2	75,67	3	10
70,73	1	1	76,19	»	1
71,79	1	1	76,31	25	51
72,22	1	»	76,92	41	110
72,5	2	4	77,5	29	62
72,73	»	1	77,77	4	10
73,17	3	6	78,04	4	6
73,68	1	11	78,37	10	36
74,35	9	23	78,57	1	»
74,99	»	1	78,94	91	169
75	25	32			
Overføres	44	82	Overføres	255	542

	A.	B.
Overført	255	542
79,48......	54	87
79,99.....	1	1
80	21	34
80,48......	1	2
80,55......	8	24
80,91......	»	1
81,08......	42	99
81,57......	52	125
82,05.....	36	46
82,5	7	5
82,85......	4	6
83,33......	25	42
83,78......	25	61
84,21......	41	44
84,61......	8	15
85	2	3
Overføres	582	1137

	A.	B.
Overført	582	1137
85,29......	2	»
85,71......	4	6
86,11......	9	25
86,48......	15	16
86,84......	5	8
87,17......	2	2
88,23......	»	1
88,57......	3	4
88,88......	5	6
89,18......	2	3
89,47......	2	»
91,66......	»	2
91,89......	1	»
93,03......	1	»
94,28......	»	1
94,44......	»	1
	633	1212

Altsaa vare:

	A.	B.
Hyperdolikocefale (65—69,99).....	1 (0,16 %)	
Dolikocefale (70—74,99)..........	18 (2,84 -)	50 (4,12 %)
Mesocefale (75—79,99)...........	291 (45,97 -)	580 (47,85 -)
Brakycefale (80—84,99)	270 (42,65 -)	504 (41,59 -)
Hyperbrakycefale (85—89,99)......	51 (8,06 -)	74 (6,11 -)
Ultrabrakycefale (90– 94,99)	2 (0,32 -)	4 (0,33 -)
	633	1212

For Individiderne over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
Hyperdolikocefale ..	1 (0,22 %)		1 (0,07 %)
Dolikocefale.......	14 (3,03 -)	31 (3,59 %)	45 (3,4 -)
Mesocefale........	201 (43,5 -)	407 (47,16 -)	608 (45,89 -)
Brakycefale........	208 (45,02 -)	370 (42,87 -)	578 (43,62 -)
Hyperbrakycefale...	37 (8,01 -)	52 (6,03 -)	89 (6,72 -)
Ultrabrakycefale....	1 (0,22 -)	3 (0,35 -)	4 (0,3 -)
	462	863	1325

Hvis *Nystrøm* har Ret i, at Fortidens Kranier overvejende vare dolikocefale — Neanderthalkranierne havde en Gennemsnitsindex af 72 — og at Kulturen mere og mere nærmer Kranierne til Brakycefalien, er det maaske værd at lægge Mærke til, at Brakycefalien var mindst udtalt for Recidivisternes Vedkommende — 49,25 % mod 53,25 % for A — idet det maaske kunde tyde paa, at disse gennemgaaende tilhøre kulturelt lavere staaende eller mindre udviklede Slægter.

Efter *Ranke* er der mellem 100 Nord-Tyskere 18 dolikocefale, 51 mesocefale og 31 brakycefale, mellem 100 Mellem-Tyskere 25 dolikocefale, 29 mesocefale og 46 brakycefale og mellem 100 Syd-Tyskere 1 dolikocefal, 16 mesocefale og 83 brakycefale.

Baer fandt mellem sine Forbrydere 1,1 % dolikocefale, 12,9 % mesocefale og 86 % brakycefale.

6. **Aurikulærhøjde.**

	A.	B.
12,5 Ctm.....	3	11
13 —	52	107
13,5 —	125	300
14 —	272	510
14,5 —	139	215
15 —	42	61
15,5 —	»	6
16 —	»	1
16,5 —	»	1
	633	1212

Højeste Maal — 16,5 — viste en 22aarig, næsthøjeste — 16 — en 40aarig under B.

For Individer over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
12,5 Ctm.	2 (0,43 %)	8 (0,93 %)	10 (0,76 %)
13 —	36 (7,79 -)	75 (8,69 -)	111 (8,38 -)
13,5 —	89 (19,26 -)	203 (23,51 -)	292 (22,04 -)
14 —	199 (43,08 -)	367 (42,53 -)	566 (42,72 -)
14,5 —	108 (23,38 -)	159 (18,42 -)	267 (20,15 -)
15 —	28 (6,06 -)	44 (5,1 -)	72 (5,43 -)
15,5 —		5 (0,58 -)	5 (0,38 -)
16 —		1 (0,12 -)	1 (0,07 -)
16,5 —		1 (0,12 -)	1 (0,07 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var Aurikulærhøjden 14 Ctm. (A—14, B—13,9). *Baer* fandt hos sine Forbrydere 12,9 Ctm.

7. **Pandehøjde.**

	A.	B.
3,5 Ctm.	»	1
4 —	8	9
4,5 —	29	57
5 —	77	188
5,5 —	120	253
6 —	208	377
6,5 —	125	196
7 —	47	99
7,5 —	18	27
8 —	1	5
	633	1212

Laveste Maal — 3,5 Ctm. — viste en 17-aarig under B.

For Individer over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
4 Ctm.	5 (1,08 %)	6 (0,7 %)	11 (0,83 %)
4,5 —	20 (4,33 -)	32 (3,71 -)	52 (3,92 -)
5 —	55 (11,9 -)	129 (14,95 -)	184 (13,89 -)
5,5 —	73 (15,8 -)	176 (20,39 -)	249 (18,79 -)
6 —	162 (35,06 -)	273 (31,63 -)	435 (32,84 -)
6,5 —	96 (20,78 -)	144 (16,68 -)	240 (18,11 -)
7 —	35 (7,58 -)	75 (8,69 -)	110 (8,3 -)
7,5 —	15 (3,25 -)	23 (2,67 -)	38 (2,87 -)
8 —	1 (0,22 -)	5 (0,58 -)	6 (0,45 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var Pandehøjden 5,92 Ctm. (A—5,95, B—5,9.). *Baer* fandt 6,59 Ctm.

8. **Mindste Pandebredde.**

	A.	B.
9,5 Ctm.	»	1
10 —	6	10
Overføres	6	11

	A.	B.
Overført	6	11
10,5 Ctm. ...	31	81
11 —	124	271
11,5 —	159	330
12 —	211	340
12,5 —	58	132
13 —	35	39
13,5 —	8	6
14 —	1	2
	633	1212

Det laveste Maal (9,5 Ctm.) viste en 21aarig under B., de højeste (14) en 36aarig under A. og en 22aarig og 33aarig under B.

For Individerne over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
9,5 Ctm......		1 (0,12 %)	1 (0,07 %)
10 —	5 (1,08 %)	6 (0,7 -)	11 (0,83 -)
10,5 —	16 (3,46 -)	48 (5,56 -)	64 (4,83 -)
11 —	82 (17,75 -)	175 (20,28 -)	257 (19,4 -)
11,5 —	114 (24,67 -)	235 (27,23 -)	349 (26,34 -)
12 —	158 (34,2 -)	254 (29,42 -)	412 (31,09 -)
12,5 —	50 (10,82 -)	105 (12,17 -)	155 (11,7 -)
13 —	29 (6,28 -)	31 (3,59 -)	60 (4,53 -)
13,5 —	7 (1,52 -)	6 (0,7 -)	13 (0,98 -)
14 —	1 (0,22 -)	2 (0,23 -)	3 (0,23 -)
	462	863	1325

Saavel for Pandehøjdens som for Pandebreddens Vedkommende viste de kun én Gang straffede gennemgaaende Overvægt for de højere Maal. Pandens Gennemsnitsbredde var 11,71 Ctm. (A —11,75, B—11,67).

Til Sammenligning haves:

Normale: *Winkler* — 11,02. *Deknatel* — 11,14. *Aletrino* 10,98—11,16. *Broca* — 10.

Forbrydere: *Winkler* — 10,88. *Corre* — 9,98. *Heger* og *Dallemagne* — 13,8.

9. **Ansigtshøjde.**

	A.	B.
10 Ctm.	3	2
10,5 —	8	20
Overføres	11	22

	A.	B.
Overført	11	22
11 Ctm.	51	46
11.5 —	100	277
12 —	208	[illegible]
12.5 —	154	247
13 —	91	141
13.5 —	17	45
14 —	1	13
14.5 —		1
	633	1212

Det høieste Maal 14.5 Ctm. viste en 35aarig under B.

For Individerne over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
10 Ctm.	2 (0.43 %)	2 (0.23 %)	4 (0.3 %)
10.5 —	5 (1.08 -)	14 (1.62 -)	19 (1.43 -)
11 —	35 (7.58 -)	65 (7.53 -)	100 (7.55 -)
11.5 —	68 (14.72 -)	157 (18.19 -)	225 (16.98 -)
12 —	151 (32.68 -)	273 (31.64 -)	424 (32 -)
12.5 —	111 (24.03 -)	188 (21.78 -)	299 (22.57 -)
13 —	76 (16.45 -)	109 (12.63 -)	185 (13.96 -)
13.5 —	14 (3.03 -)	42 (4.87 -)	56 (4.23 -)
14 —		12 (1.39 -)	12 (0.91 -)
14.5 —		1 (0.12 -)	1 (0.07 -)
	462	863	1325

I Gjennemsnit var Ansigtshøiden 12.14 Ctm. (A—12.16. B—12.14).

19. **Ansigtsbredde** (Diam. bizygomatica).

	A.	B.
11.5 Ctm.	•	1
12 —	4	7
12.5 —	14	60
13 —	82	188
13.5 —	135	309
14 —	249	392
14.5 —	107	190
15 —	42	59
15.5 —		4
16 —		2
	633	1212

Det laveste Maal (11,5 Ctm.) viste en 34aarig, de højeste en 33aarig og en 53aarig under B.

For Individerne over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
11,5 Ctm.		1 (0,12 %)	1 (0,07 %)
12 —	2 (0,43 %)	3 (0,35 -)	5 (0,38 -)
12,5 —	8 (1,73 -)	31 (3,59 -)	39 (2,95 -)
13 —	46 (9,96 -)	95 (11,01 -)	141 (10,64 -)
13,5 —	80 (17,32 -)	207 (23,99 -)	287 (21,66 -)
14 —	192 (41,56 -)	306 (35,46 -)	498 (37,59 -)
14,5 —	95 (20,56 -)	161 (18,65 -)	256 (19,32 -)
15 —	39 (8,44 -)	53 (6,14 -)	92 (6,94 -)
15,5 —		4 (0,46 -)	4 (0,3 -)
16 —		2 (0,23 -)	2 (0,15 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var Ansigtsbredden 13,9 Ctm. (A—13,96, B—13,88).

Fra Udlandet foreligge følgende Tal:

Normale: *Winkler* — 14,02. *Deknatel* — 13,81. *Aletrino* — 13,59 —14,21.

Forbrydere: *Winkler* — 14,02. *Baer* 13,39.

11. **Underkæbebredde** (Diam. bigoniaca).

	A.	B.
9 Ctm.	3	4
9,5 —	17	40
10 —	116	211
10,5 —	157	287
11 —	212	395
11,5 —	86	179
12 —	36	82
12,5 —	5	13
13 —	1	1
	633	1212

De højeste Maal (13 Ctm.) viste en 30aarig under A og en 20aarig under B.

For Individerne over 21 Aar var Forholdet:

	A.	B.	Ialt.
9 Ctm.	1 (0,22 %)	2 (0,23 %)	3 (0,23 %)
9,5 —	8 (1,73 -)	24 (2,78 -)	32 (2,42 -)
10 —	70 (15,15 -)	122 (14,14 -)	192 (14,49 -)
10,5 —	104 (22,51 -)	188 (21,78 -)	292 (22,04 -)
11 —	163 (35,28 -)	290 (33,6 -)	453 (34,19 -)
11,5 —	75 (16,23 -)	149 (17,27 -)	224 (16,9 -)
12 —	35 (7,58 -)	77 (8,92 -)	112 (8,45 -)
12,5 —	5 (1,08 -)	11 (1,28 -)	16 (1,21 -)
13 —	1 (0,22 -)		1 (0,07 -)
	462	863	1325

I Gennemsnit var Underkæbebredden 10,89 Ctm. (A—10,88, B—10,9.)

Tallene fra Udlandet ere følgende:

Normale: Winkler — 9,75. *Deknatel* — 9,35. *Aletrino* — 10,18 —10,7.

Forbrydere: Winkler — 11,03. *Baer* -- 11,9.

Naar man saa stærkt fremhæver Underkæbens stærke Udvikling hos »den fødte Forbryder« ligesaavel som hans Ansigts store Bredde, er det værd at lægge Mærke til, at Underkæbebredden vel var lidt større for Recidivisterne end for de kun én Gang straffede, men at Forskellen dog er for ringe til, at man tør lægge nogen Vægt paa den, og at Ansigtsbredden var større for de kun én Gang straffede end for Recidivisterne.

I det hele taget maa man vistnok sige, at der ikke lader sig drage betydningsfulde Slutninger ud af mine Hovedmaalinger. Dog maa det fremhæves, at Hovedets Omfang — og da navnlig Bredden -- gennemgaaende var lidt større hos de kun én Gang straffede end hos Recidivisterne, og at der mellem de første fandtes flere brakycefale end mellem de sidste.

III. AFSTAMNING.

Særlig hvor Spørgsmaalet er om Forbrydernes Afstamning, var det vistnok i høj Grad ønskeligt, at man til Sammenligning havde et tilsvarende Antal af normale (ɔ: ikke forbryderske). Ialfald mener *Jenny Koller* at have paavist, at de normales arvelige Disposition er langt større, end det almindelig antages, hvilket skulde bevise den regenerative Faktors Virkning. Hun fandt (370 sindssyge og 370 sunde) Hereditet — rigtignok i meget udvidet Betydning — hos 76,8 % sindssyge og 59 % sunde. Mellem 1192 sunde fandt *Diem* (efter *Hartmann*) 803 (67,4 %), som vare arveligt nervøst disponerede; af disse vare 393 (33 %) direkte disponerede.

Det er ikke meget, som foreligger om Forbrydernes Afstamning. Efterforskningen er heller ikke let, særlig hvor det drejer sig om hos Forfædrene at eftervise Syfilis og »paafaldende Karakter«, som *Jenny Koller* tillægger stor disponerende Betydning, ialfald for Sindssygdom. Og Forældrenes høje Alder ved Avlingen, som efter *Marro* skulde spille en stor Rolle for Dispositionen til Forbrydelse, er det ved et større Materiale saa at sige haabløst at forske efter. Men ogsaa Paavisningen af de almindelige disponerende sygelige Tilstande i Afstamningen hos Forbryderne er overmaade vanskelig. Som oftest har man kun den paagældendes eget Udsagn at holde sig til og er da i allerhøjeste Grad afhængig baade af hans Intelligens og gode Villie. Han ved ofte kun meget daarlig Besked selv om sin allernærmeste Familie, som han ikke sjælden har brudt med og ikke set i flere Aar. Ialfald bør man sikkert — saaledes som jeg har gjort — udelukkende holde sig til den direkte Afstamning og ikke tage de højst ufuldstændige Oplysninger om Udslag af Disposition i Sidelinierne med. Speciélt hvor Talen er om Drikfældighed og Forbrydelse i Afstamningen, men iøvrigt ogsaa undertiden ved andre disponerende Tilstande, maa man desuden regne med, at Forbryderen forsætlig giver fejlagtige Oplysninger. Og

ialfald for disse Punkters Vedkommende er det utvivlsomt, at de fundne Tal ere Minimumstal.

Hartmann, som fornylig har undersøgt Afstamningen for 214 Forbrydere (192 Md. og 22 Kv.) i Zürichs kantonale Straffeanstalt, medtager i sine Beregninger kun de 199 (132 Vaneforbrydere, 59 Lejlighedsforbrydere og 8 Lidenskabsforbrydere), som kunde give Oplysning om deres Familie. Af mine 1845 Forbrydere vare som nævnt 170 (9,21 %) fødte udenfor Ægteskab — af A 47 (7,42 %), af B 123 (10,15 %). Af disse kendte dog 67 (A—14, B—53) deres Afstamning, jævnlig fordi Forældrene senere vare blevne gifte, medens 103 (A—33, B—70) aldeles intet Kendskab havde til selv deres allernærmeste Famlie, oftest fordi de vare fødte paa Fødselsstiftelsen eller straks anbragte i fremmed Pleje. Ved Afstamningsberegningerne drejer det sig da om 1742 Forbrydere, af hvilke 600 vare én Gang straffede (A) og 1142 Recidivister (B).

1. Alkoholisme.

Sichart (1714 würtembergske Fanger) fandt Alkoholisme hos Forældrene i 16,1 %, *Baer* (17418 preussiske Fanger) i 22,5 % og (4087 bajerske Fanger) 34,6 %, *Penta* (500 italienske Forbrydere) i 30 %, *Rossi* (71 italienske Forbrydere) i 42,5 % og *Marro* (507 italienske Forbrydere) i 46 % (Faderen i 41 % og Moderen i 5 %). Af *Hartmanns* 199 Forbrydere havde 52 (26,1 %) drikfældige Forældre. *Knecht* fandt kun Drikfældighed i Afstamningen hos 1,8 % af sine Forbrydere, hvilket han selv mener er altfor lidt. Angivelsen fra *Elmira* (11293 amerikanske Forbrydere under 30 Aar 1876—92) lyder paa 35,84 %. *Pauline Tarnowska* (150 russiske prostituerede og 100 kvindelige Tyve) fandt 69 % med drikfældige Forældre, *de Sarlo* (145 unge italienske Betlere og Løsgængere) 25 %.

Af mine 1742 Forbrydere, som — mere eller mindre — kendte deres Familie, angave 450 (25,83 %) Drikfældighed hos Forældrene, nemlig 435 Faderen, 10 Moderen og 5 begge Forældrene. I 8 af disse Tilfælde vidstes det desuden, at der havde været Alkoholisme i den forudgaaende Generation, nemlig — foruden Faderen — 5 Gange Farfaderen, 1 G. Farfaderen og Morfaderen og 2 G. hele Faderens Familie. Men i 10 Tilfælde, i hvilke ingen af Forældrene vare Alkoholister, angaves der Drikfældighed i tidligere Generationer, nemlig 4 G. Farfaderen, 1 G. Farmoderen, 3 G. Morfaderen, 1 G. Morfaderen og Mormoderen og 1 G. Farfaderen, Farmoderen, Mormoderen og Mormoderens Moder. Lægges disse 10 kendte Tilfælde

af Alkoholisme i Afstamningen til de 450, bliver Resultatet 26,41 %. Foruden at være Alkoholist var Faderen 11 Gange Selvmorder, 12 G. sindssyg, 28 G. straffet, 1 G. Ekshibitionist, 11 G. død af Apopleksi, 1 G. død af Svulst paa Hjernen, 30 G. død af Tuberkulose, 11 G. af Kræft, 1 G. af Sukkersyge, 4 G. brystsyg og 1 Gang Syfilitiker.

For de 600 kun én Gang straffede paavistes der i 110 Tilfælde (18,33 %) Alkoholisme hos Forældrene, i 112 Tilf. (18,67 %) i Afstamningen overhovedet.

For de 1142 Recidivister paavistes der i 340 Tilf. (29,77 %) Alkoholisme hos Forældrene, i 348 Tilf. (30,47 %) i Afstamningen overhovedet.

Hartmann fandt Alkoholisme hos Forældrene hos 13,6 % af Lejlighedsforbryderne, 31,3 % af Vaneforbryderne og 37,5 % af Lidenskabsforbryderne (kun 8 i det hele).

Der er neppe Tvivl om, at Tallene ere altfor lave, og navnlig tør man selvfølgelig ikke lægge Vægt paa Tallene i 2den Generation, da de allerfleste Forbrydere maa anses for at være uvidende om dette Forhold.

Paalideligst er vistnok Tallene for de kun én Gang straffede, medens ikke faa Recidivister utvivlsomt forsætlig her som ved andre Oplysninger, der daarligt kunne kontrolleres, give urigtige Besvarelser.

Naar man drager Slutninger om Alkoholismens degenererende Indflydelse paa Afkommet, maa man iøvrigt ikke overse, at, hvor Forældrene ere Alkoholister, er der al Udsigt til, at det allerstærkest virkende Millieu — Hjemmets — kan have gjort sin Indflydelse gældende i ugunstig Retning.

2. **Sinds- og Nervesygdomme.**

Sichart fandt Sindssygdom hos Forældrene i 6,7 % af Tilfældene, Epilepsi (og andre Nevroser) i 1,7 %, *Marro* i 12,5 %, resp. 2,6 %, *Penta* i 18 %, resp. 8 % (desuden i 12 % Hysteri og andre Neuropatier). *Hartmann* fandt Sindssygdom hos Forældrene i 6 %, Nervesygdom i 5,5 %, Selvmord i 3 %, *Knecht* Selvmord hos Forældrene i 1,7 %. I *Elmira* havde 10,56 % sindssyge eller epileptiske Forældre. *Mönkemöller* fandt Sindssygdom i Afstamningen hos 18 % af sine tvangsopdragne Drenge, *Pauline Tarnowska* Epilepsi i Afstamningen hos 6 % af sine prostituerede og kvindelige Tyve. Af 3726 Forbrydere, som i Tiaaret $\frac{1}{4}$ 94—$\frac{31}{3}$ 04 indsattes i de danske Straf-

feanstalter, havde 83 (2,2 %) epileptiske Forældre *(Hallager)*; i 26 Tilf. var Faderen, i 56 Tilf. Moderen, i 1 Tilf. begge Forældrene epileptiske.

Mellem mine 1742 Forbrydere med kendt Familie var der 256, som havde sindssyge, nervesvage etc. Forældre (14,7 %); tager man den foregaaende Generation med, bliver Tallet 267 (15,33 %). For de to Grupper var Forholdet saaledes:

	A.	B.	Ialt.
Fader sindssyg	5	7	12
— — og Selvmorder	1	4	5
— død af Hjernesygdom	3	5	8
— — Apoplexia cerebri	12	8	20
— aandssvag	»	1	1
— nervesvag	1	6	7
— Morfinist	»	1	1
— led af Epilepsi	3	2	5
— — Hysteri	1	»	1
— — Korea	»	1	1
— kønslig abnorm	1	1	2
— død af Rygmarvssygdom	»	2	2
— Selvmorder	5	6	11
Moder sindssyg	4	31	35
— — og Selvmorderske	1	»	1
— — død af Syfilis	1	»	1
— — — Kræft	»	1	1
— død af Hjernesygdom	»	3	3
— — Apoplexia cerebri	6	9	15
— aandssvag	1	»	1
— nervesvag	19	43	62
— led af Epilepsi	2	10	12
— — Hysteri	2	7	9
— — Krampe	8	20	28
— død af Rygmarvssygdom	1	»	1
— Selvmorderske	»	2	2
Fader og Moder sindssyge	»	1	1
Fader sindssyg, Moder Krampe	1	»	1
— — — nervesvag	1	»	1
Fader og Moder nervesvage	1	2	3
Overføres...	80	173	253

	A.	B.	Ialt.
Overført...	80	173	253
Fader død af Rygmarvssygdom, Moder af Apoplexia c.	»	1	1
Fader død af Apoplexia c., Moder nervesvag	»	2	2
Farmoder sindssyg	4	1	5
Morfader —	»	2	2
Mormoder —	1	2	3
Morfader og Mormoder sindssyge	»	1	1
	85	182	267

For de kun én Gang straffede var Antallet af de nervøst disponerede da 80 (13,34 %) eller, hvis man vil tage 2den Generation med, 85 (14,17 %). For Recidivisterne vare Tallene 176 (15,32 %) eller 182 (15,94 %).

3. **Tuberkulose**.

Marro fandt Lungetuberkulose hos Faderen i 5,1 %, hos Moderen i 10,1 %.

275 (15,79 %) af mine Forbrydere havde tuberkuløse Forældre. For 9 andres Vedkommende var det oplyst, at der havde været Tuberkulose i 2den Generation. Tages disse med, bliver Tallet 284 (16,3 %). For de to Grupper var Forholdet saaledes:

	A.	B.	Ialt.
Fader død af Tuberkulose	31	52	83
— Alkoholist, død af Tuberkulose	5	25	30
— brystsyg	7	8	15
— Alkoholist og brystsyg	1	3	4
Moder død af Tuberkulose	35	68	103
— brystsyg	7	23	30
Fader og Moder døde af Tuberkulose	1	»	1
— - — brystsyge	»	6	6
Fader og Farfader —	1	»	1
Moder og Mormoder døde af Tuberkulose	»	1	1
— - — brystsyge	»	1	1
Farfader død af Tuberkulose	1		1
Morfader — —	2	1	3
Mormoder — —	2	2	4
Morfader og Mormoder døde af Tuberkulose	»	1	1
	93	191	284

For de kun én Gang straffede var Antallet af tuberkuløst disponerede da 88 (14,67 %) eller, hvis man vil medtage den fjernere Disposition, 93 (15,5 %).

For Recidivisterne vare Tallene 187 (16,37 %) eller 191 (16,73 %).

4. Anden disponerende Sygdom.

Hos 127 (7,29 %) fandtes der hos Forældrene anden Svaghed, som kunde have Betydning for Afkommet:

	A.	B.	Ialt.
Fader død af Kræft	10	22	32
— Alkoholist, død af Kræft	5	6	11
Moder død af Kræft	17	43	60
Fader og Moder døde af Kræft	4	3	7
Fader død af Sukkersyge	3	5	8
— Alkoholist, død af Sukkersyge	»	2	2
Moder død af Sukkersyge	»	1	1
Fader død af Blyforgiftning	1	»	1
Moder død af Myxødem	1	»	1
Fader Alkoholist, led af Syfilis	»	1	1
Moder led af Syfilis	1	2	3
	42	85	127

Anden arvelig Disposition fandtes da hos 42 (7 %) af de kun én Gang straffede og 85 (7,44 %) af Recidivisterne.

5. Forbrydelse.

Marro fandt Kriminalitet hos Forældrene i 4 % af Tilfældene, *Joly* (7700 tvangsopdragne) i 13 %, *Hartmann* i 14,1 %, *Penta* (118 tvangsopdragne) i 30 %, *Virgilia* (100 Forbrydere) i 32,2 % og *Sichart* endog i 43,7 %.

I Sammenligning hermed ere mine Tal kun smaa, idet det nemlig kun i 44 Tilfælde (2,53 %) var oplyst, at der var Forbrydere i Afstamningen. I de 42 (2,41 %) Tilfælde var det Forældrene, der vare straffede.

	A.	B.	Ialt.
Fader straffet	5	2	7
— Alkoholist og straffet	5	23	28
Moder straffet	1	3	4
Fader og Moder straffede	1	2	3
Farfader straffet	»	1	1
Morfader —	»	1	1
	12	32	44

For de kun én Gang straffede var Tallet da 12 (2 %), for Recidivisterne 30 (2,63 %), resp. 32 (2,8 %).

Nu var det imidlertid saaledes, at adskillige af Forbryderne vare disponerede paa den Maade, at der fandtes forskelligartet Svagelighed hos de to Forældre eller hos den ene af dem (dog saaledes, at Sindssygdom, der optraadte hos Alkoholister, betragtedes som et Udslag af Alkoholismen og ikke som en selvstændig Lidelse, skønt den maaske undertiden havde været det primære), saa at der i Virkeligheden var en blandet Disposition tilstede.

Forholdet var saaledes:

	A.	B.	Ialt.
Alkoholisk Disposition alene..	81	213	294 (16,88 %)
— og nervøs Disposition	5	50	55 (3,16 -)
— - tuberkuløs —	17	66	83 (4,76 -)
— - Kræft (etc.) —	9	19	28 (1,61 -)
Nervøs Disposition alene	61	111	172 (9,87 -)
— og tuberkuløs Disposition	14	18	32 (1,84 -)
— - Kræft (etc.) —	5	3	8 (0,46 -)
Tuberkuløs Disposition alene.	59	102	161 (9,24 -)
— og Kræft (etc.) Disposition	3	5	8 (0,46 -)
Kræft (etc.) Disposition alene.	25	58	83 (4,76 -)
	279 (46,5 %)	645 (56,48 %)	924 (53,04 %)

Altsaa stammede lidt under Halvdelen af de kun én Gang straffede og lidt over Halvdelen af Recidivisterne fra Forældre (eller i enkelte Tilfælde fra Bedsteforældre), som lede af saadanne Svagheder, som kunde antages at have Indflydelse paa Afkommets Modstandskraft.

Kriminalitet, hvis disponerende Betydning er ret tvivlsom, og som dog vist virker mere gennem Opdragelse end Arv, er ikke medregnet i ovenstaaende Opgørelse, saa meget mindre som Tallet paa de gennem Kriminalitet disponerede, der ikke ogsaa havde Alkoholisme i Afstamningen, er ret ringe. Ej heller ere de ikke direkte disponerede medregnede. Derimod medtager saavel *Knecht* som *Hartmann* Disposition i Sidelinierne. *Knecht*, der regner med Sindssygdom, Selvmord, Epilepsi og andre Nevroser, samt Alkoholisme, fandt arvelig Disposition hos 142 af sine 1214 Forbrydere (11,7 %). *Hartmann*, der regner med Sindssygdom (incl. medfødt Aandssvaghed og Døvstumhed), Nervesygdom, Alkoholisme, Selvmord og Kriminalitet

(incl. Vagabondering, abnorm Karakter og Prostitution), fandt Disposition hos 139 (69,8 %); direkte Disposition fandt han hos 90 (45,2 %).

Foruden de nævnte Tilfælde var der hos adskillige Tegn paa, at der i Familien fandtes en sygelig Disposition, idet der hos Forældrenes Sødskende eller hos Forbryderens egne Sødskende kunde paavises Sinds- og Nervesygdomme, Tuberkulose, Alkoholisme etc. Hvad specielt de egne Sødskende angaar, da havde de kun én Gang straffede en eller flere Sødskende, der vare Alkoholister 8 Gange, aandssvage 5 Gange, sindssyge 13 Gange, nervesvage 4 Gange, epileptiske 16 Gange, døde af Tuberkulose 27 Gange og straffede 37 Gange. For Recidivisterne var Forholdet saaledes: en eller flere Sødskende Alkoholister 44 Gange, aandssvage 13 Gange, sindssyge 18 Gange, nervesvage 3 Gange, epileptiske 25 Gange, hysteriske 4 Gange, døde af Tuberkulose 73 Gange, af Hjernesygdom 4 Gange, af Rygmarvssygdom 1 Gang, ved Selvmord 1 Gang, prostituerede 6 Gange, straffede 170 Gange. Særlig det store Antal med straffede Sødskende er værd at lægge Mærke til; det tør neppe udelukkende skrives paa Opdragelsens og Eksemplets Regning.

Findes der nu i Virkeligheden et større Antal arveligt disponerede Individer mellem Forbryderne end mellem den frie Befolkning af samme Samfundsklasse? Ja, derom er det jo vanskeligt at drage sikre Slutninger, da Sammenligningens andet Led mangler. Og den her anvendte Deling af Materialet kan vel kun ufuldkomment erstatte en Sammenstillen mellem Forbrydere og Ikke-Forbrydere. Som ovenfor vist er der dog for Dispositionens Vedkommende en tydelig om end ikke stærkt fremtrædende Forskel mellem de to Forbrydergrupper. Mest iøjnefaldende er Forskellen ved den alkoholiske Disposition, idet Procenttallet for Recidivisterne ikke er langt fra at være dobbelt saa stort som for de kun én Gang straffede, men skal der tales om en særlig til Forbrydelse ledende Degeneration, maa det ogsaa væsentlig være den, som har sin Rod i Forfædrenes Alkoholisme. Det er imidlertid vanskeligt at afgøre, om denne, hvor den virker med til at fremkalde et Anlæg, som tenderer mod Forbrydelse, altid virker primært. Det er en bekendt Sag, at Alkoholisternes Afkom let blive Alkoholister, og det er sandsynligt, at Alkoholismen i Afstamningen ofte kun sekundært virker med til Forbrydelse, idet Individet jævnlig bliver Forbryder i Kraft af sin kroniske Alkoholisme. Det store Antal kroniske Alkoholister, som findes mellem Forbryderne og særlig mellem Recidivisterne, kan

neppe udelukkende hidrøre fra, at Forbryderlivet i særlig Grad udsætter Individet for at blive Alkoholist og let gør ham dertil, fordi han ofte i Kraft af sin degenerative Konstitution er særlig modtagelig for Fristelsen til Alkoholnydelse. Der er ialfald her en Vekselvirkning mellem Alkohol og Forbrydelse, som vidner om, hvor fast knyttede til hinanden disse to Samfundsulykker ere. Mellem de 460 Individer med alkoholisk Afstamning var der 258 kroniske Alkoholister (56,01 %), medens der mellem de resterende 1282 med kendt Familie kun fandtes 392 (30,58 %) kroniske Alkoholister. I Virkeligheden var der mellem de 1845 Forbrydere 693 kroniske Alkoholister, men de 43 af dem kendte aldeles ikke deres Afstamning.

A. For de kun én Gang straffede var Forholdet: 112 Individer med alkoholisk Afstamning, hvoraf 48 kroniske Alkoholister (42,86 %) og 488 Individer uden alkoholisk Afstamning, hvoraf 88 kroniske Alkoholister (18,04 %). 7 kroniske Alkoholister uden kendt Familie.

B. For Recidivisterne: 348 Individer med alkoholisk Afstamning, hvoraf 210 kroniske Alkoholister (60,34 %) og 794 uden alkoholisk Afstamning, hvoraf 304 kroniske Alkoholister (38,29 %). 36 kroniske Alkoholister uden kendt Familie.

Af *Hartmanns* gennem Alkoholisme disponerede Forbrydere var 55,7 % kroniske Alkoholister, af de direkte disponerede 50,9 %.

Man burde ogsaa kunne paavise den alkoholiske Afstamnings Indflydelse paa Antallet af Alkoholister og straffede mellem Forbrydernes Sødskende. Det maa imidlertid erindres, at Forbryderne gennemgaaende ere meget unge Individer, og at deres Sødskende ofte ere yngre, saa at de ikke endnu ere naaede til at blive enten Alkoholister eller straffede; Tilfældigheder virke her for stærkt ind. Mellem de 460 Individer med alkoholisk Afstamning fandtes dog 29, som havde — en eller flere — drikfældige Sødskende (6,3 %), og 80, som havde — en eller flere — straffede Sødskende (17,39 %). Mellem de 1282 uden alkoholisk Afstamning var Tallene paa dem, der havde drikfældige eller straffede Søskende, 23 (1,79 %), resp. 97 (7,57 %).

I endnu ringere Grad kan der som Følge af Forbryderens Ungdom ventes Vejledning til Bedømmelse af Spørgsmaalet om den alkoholiske eller ikke alkoholiske Forbryders eget Afkom. Det oplystes vel i enkelte Tilfælde, at Forbryderens Børn vare straffede, men som Regel vare disse endnu saa unge, at en mulig Disposition ikke kunde være kommen til Udbrud. I nogle Tilfælde vare Børnene aandssvage eller døde af »Hjernebetændelse«, og det var da

som Regel i saadanne Tilfælde, hvor Forbryderen var Alkoholist formedelst sin Afstamning, saaledes:
Fader Alkoholist — Forbryderen selv Alkoholist — Barn aandssvag.
Fader Alkoholist — Forbryderen selv Alkoholist — Barn død af Hjernebetændelse.

Den Maade, hvorpaa Alkoholisme og Forbrydelse ligesom kan gennemsyre hele Familien oplyses bedst ved nogle Eksempler:

Primær Forbrydelse ved ren alkoholisk Afstamning.

22aarig Arbmd., 9 Gange straffet, (3 G. med Strafarbejde) for Bedrageri, Tyveri og Hæleri, 1. Gang 16 Aar gl. Nu 3 Aar Forbedrh. for Tyveri. — Farfader sindssyg (Alk.?), Fader Alkoholist, Betler, Ladegaardslem, 2 Brødre Tyve. Benægter selv Alkoholmisbrug.

22aarig Tjenestekarl, 6 Gange straffet (1 G. med Strafarbejde) for Tyveri, Bedrageri, Betleri etc., 1. Gang 15 Aar gl. Nu 18 Mdr. Forbedrh. for Tyveri. — Baade Fader og Moder i høj Grad drikfældige, Moder død deraf; begge straffede. Kender ikke sine Sødskende. Benægter selv Alkoholmisbrug.

21aarig Tjenestekarl, straffet 6 Gange (1 G. med Strafarbejde) for Tyveri og Vold, 1. Gang 13 Aar gl. — Nu 180 Dage Tvangsarbejde for Vold. — Fader Alkoholist, straffet; Moder og 2 Brødre straffede. Selv kron. Alkoholist, beruset, da han begik sin Forbrydelse.

20aarig Tjenestekarl, straffet 5 Gange, 1. Gang 13 Aar gl. Nu 6 × 5 D. V. og Br. for Tyveri og Betleri. — Fader død af Alkoholisme. Broder straffet. Selv kron. Alkoholist.

18aarig Tjenestekarl, straffet 5 Gange for Tyveri og Bedrageri, 1. Gang 15 Aar gl. Nu 18 Mdr. Forbedrh. for Tyveri. — Fader Alkoholist. Morfader Forbryder. Broder Alkoholist, straffet. 3 Søstre prostituerede. Selv kronisk Alkoholist.

Primær Alkoholisme ved ren alkoholisk Afstamning.

46aarig Farver, efter det 41. Aar straffet 2 Gange for Uterlighed (1 G. med Strafarbejde). Nu 8 Mdr. Forbedrh. for Uterlighed. — Fader Alkoholist. Begge Søstre og alle 3 Brødre Alkoholister. Selv kronisk Alkoholist gennem mange Aar.

35aarig Handelsmand, straffet 2 Gange efter det 23. Aar for Vold og Pengeafpresning; desuden Bøder for Vold. — Fader og alle 6 Brødre Alkoholister, 2 af dem straffede for Tyveri. Selv kronisk Alkoholist.

Primær Alkoholisme (sandsynlig) ved ren alkoholisk Afstamning.

22aarig Tjenestekarl, 3 Gange straffet for Tyveri og Vold, 1. Gang 17 Aar gl. Nu 6 × 5 D. V. og Br. for Vold. — Fader Alkoholist, død af Hjertesygdom. Alle 4 Brødre Alkoholister, den ene af dem straffet. Selv kronisk Alkoholist, beruset under Forbrydelsen.

20aarig Tjenestekarl, straffet 2 Gange efter det 18. Aar for Tyveri og Betleri (1 G. med Strafarbejde). Nu 8 Mdr. Forbedrh. — Fader Alkoholist; 3 Børn Alkoholister, den ene af dem straffet. Selv kron. Alkoholist; har i Arrest og Straffeanstalt gjort gentagne Selvmordsforsøg.

Primær Alkoholisme (sandsynlig) ved blandet Afstamning.

19aarig Tjenestekarl, straffet 2 Gange før, 1. Gang 17 Aar gl. for Tyveri og Betleri. Nu idømt 1 Aar Forbedrh. for Røveri. — Fader Alkoholist (drak et Par

Potter Brændevin daglig), død af Brystsyge. Farbroder Alkoholist, 2 Farbrødre straffede. Selv kronisk Alkoholist, har begaaet sin Forbrydelse efter Dagens Løb at have drukket 1 Pot Brændevin og mange halve Bajere.

33aarig Tømrer, straffet 15 Gange efter det 18. Aar for Tyveri, Bedrageri, Vold etc. (deraf 3 G. med Strafarbejde). Nu 1 Aar Forbedrh. for Hæleri. — Fader Alkoholist, død af Brystsyge. Alle 4 Brødre Alkoholister. Selv kron. Alkoholist.

22aarig Opvarter, straffet 2 Gange efter det 18. Aar for Tyveri, Bedrageri og Vold. Nu 1 Aar Forbedrh. for Tyveri. — Fader Alkoholist, Moder nervøs, Broder straffet. Selv kron. Alkoholist, har begaaet sine Forbrydelser under Paavirkning af Spiritus.

34aarig Smedesvend, straffet 12 Gange efter det 18. Aar for Tyveri, Betleri og Løsgængeri. Nu 2 Aar Forbedrh. for Tyveri og Løsgængeri. Fader Alkoholist, Moder nervesvag, Broder straffet. Selv kron. Alkoholist.

Allerede *Morel* har angivet, at særlig de unge Forbrydere ere Efterkommere efter Alkoholister. Dette synes mit Materiale ogsaa at bekræfte. Af 1405 Forbrydere, som straffedes 1ste Gang efter det 18de Aar, havde 1328 kendtFamilie; heraf havde 330 (14,85 %) Alkoholister i Afstamningen. Af 440, som straffedes inden det 18de Aar, havde 414 kendt Familie; heraf havde 130 Alkoholister i Afstamningen (31,4 %).

Mönkemöller undersøgte 300 unge Forbrydere (8—21 Aar gl.) i Berlins Tvangsopdragelsesanstalt for forsømte Børn i Lichtenberg. 52 vare fødte udenfor Ægteskab, og kun 2 af dem kendte deres Afstamning. Af de resterende 250 havde 145 en drikfældig Fader, 12 en drikfældig Moder og 4 drikfældige Forældre, ialt 161 (64,4 %).

Af de i de sveitsiske Redningshjem anbragte ungdommelige Forbrydere (under 30 Aar) stammede 45 % af Drengene og 50 % af Pigerne fra drikfældige Forældre.

Efter *Harris* stammede af de 1869 i Opdragelses- og Redningsanstalter anbragte unge Forbrydere i Rhode-Island 23 %, i Wisconsin 27 %, i New-York 31 %, i New-Hampshire 34 %, i Maryland 35 %, i Connecticut 40 %, i Illinois 47 %, i Massashussets 50 % fra drikfældige Forældre.

Medens *Bonhoeffer* fandt alkoholisk Afstamning hos 35 % af alle de 404 Vagabonder, han undersøgte, var der alkoholisk Afstamning hos 57 % af de 181, som vare straffede inden det 25de Aar.

Det maa imidlertid erindres, at Millieuets Paavirkning i de drikfældige og forbryderske Hjem netop er særlig intens og let i sig bevirker en tidlig Kriminalitet. Ikke alene Forældrenes Alkoholisme, men ogsaa deres store Svagelighed (f. Eks. Sindssygdom, Tuberkulose) bevirker naturligvis ofte en forsømt Opdragelse, hvis Virkninger det ikke er let at holde ude fra den medfødte Dispositions Udslag.

Men at en saadan ogsaa ofte er eller kan være tilstede hos Individer, hvor der er alle mulige Betingelser for en forsømt Opdragelse, vise de ikke faa Tilfælde, hvor der hos Forbryderens Sødskende findes Lidelser, som maa antages at skyldes Arv.

32aarig Uhrmager, 1 Gang før straffet for Bedrageri. Nu 4 × 5 D. V. og Br. for Bedrageri. — Fader brystsyg, Broder død af florid Ptisis, 2 Brødre brystsyge, Søster aandssvag, døvstum. Selv kron. Alkoholist.

24aarig Arbmd., straffet 1 Gang efter det 18. Aar for Falsk. Nu 6 × 5 D. V. og Br. for Vold. — Moder død af Tuberkulose, Broder Krampe (vist hysterisk), Broder Alkoholist, straffet. Selv kron. Alkoholist, beruset under Forbrydelsen.

20aarig Arbmd., straffet 2 G. efter det 18. Aar for Tyveri og Vold. Nu 1 Aar Forbedrh. for Tyveri. Fader og Moder brystsyge, 1 Broder Alkoholist, 2 Brødre straffede.

23aarig Arbmd., 9 Gange straffet for Tyveri, Bedrageri etc. (deraf 3 G. Strafarbejde), 1. G. 13 Aar gl. — Fader Alkoholist, død af Tuberkulose, Moder Krampe, Broder straffet. Selv kron. Alkoholist.

49aarig Former, 2 G. straffet efter det 18. Aar for Vold, Hærværk, Betler etc. Nu 180 D. Tvangsarb. for Vold. — Fader imbecil, Moder Alkoholist, Søster sindssyg. Selv kron. Alkoholist.

17aarig Tjenestedreng, straffet 4 G. for Tyveri, 1. G. 12 Aar gl. Nu 1 Aar Forbedrh. for Tyveri. Fader Alkoholist, død af Tuberkulose, Moder brystsyg, Søster Krampe, Broder straffet

22aarig Arbmd., 6 G. straffet for Tyveri og Vold (1 G. med Strafarbejde), 1. G. 12 Aar gl. Nu 2 Aar Forbedrh. for Tyveri og Bedrageri. Fader Alkoholist, Moder død af Kræft, Broder straffet. Selv kron. Alkoholist.

22aarig Arbmd., 5 G. straffet (1 G. med Strafarbejde) for Tyveri, Vold, Betleri, Løsgængeri, 1. G. 17 Aar gl. Nu 2 Aar Forbedrh. for Ran. Fader Alkoholist, død af Tuberkulose, Broder Epileptiker, Broder straffet. Selv kron. Alkoholist, beruset ved Forbrydelsen.

27aarig Skomager, 4 G. straffet for Tyveri (1 G. med Strafarbejde), 1. G. 17 Aar gl. Nu 18 Mdr. Forbedrh. for Tyveri. Fader Alkoholist, Moder brystsyg, Broder død af Tuberkulose, Broder brystsyg. Selv kron. Alkoholist.

31aarig Arbmd., 15 G. straffet for Tyveri, Vold og Betleri, 1. G. 14 Aar gl. Nu 2 Aar Tugthus for Tyveri og Vold. — Fader »forstyrret«, hængte sig, 2 Farbrødre hængte sig, Broder været sindssyg, flere Brødre Alkoholister, 3 Brødre straffede. Selv kron. Alkoholist.

22aarig Opvarter, 4 G. straffet efter det 18. Aar for Tyveri og Bedrageri (1 Gang med Strafarbejde). Nu 3 Aar Forbedrh. for Tyveri. — Fader Alkoholist, Moder død af Tuberkulose, Broder Epileptiker, død i et Anfald.

24aarig Opvarter, 8 G. straffet efter det 18. Aar for Tyveri og Falsk, Ildspaasættelse og Vold (3 G. med Strafarbejde). Nu 6 × 5 D. V. og Br. for Vold mod Politiet. Fader Alkoholist, død af Vattersot, Moder død af Cancer uteri, tilsidst sindssyg; Broder Epileptiker. Selv kronisk Alkoholist, beruset under Forbrydelsen.

24aarig Arbejdsmand, 4 G. straffet efter det 18. Aar for Tyveri og Hærværk (deraf 2 G. med Strafarbejde). Nu 8 Mdr. Forbedrh. for grovt Tyveri. Fader Alkoholist, Søster Rygmarvssygdom. Søster Scortum.

25aarig Skomager, 8 G. straffet efter det 18. Aar for Tyveri, Bedrageri, Vold, Betleri etc. (deraf 2 G. med Strafarbejde). Nu 6 × 5 D. V. og Br. for Uterlighed og Betleri. — Fader Alkoholist, Broder sindssyg. Selv kron. Alkoholist.

30aarig Arbejdsmand, 5 G. straffet for Betleri. Nu 3 × 5 D. V. og Br. for Tyveri og Betleri. — Fader Alkoholist, Moder død af Brystsyge, 1 Søster død af Tuberkulose, 1 Søster aandssvag. Selv kron. Alkoholist, beruset under Forbrydelsen.

29aarig Arbmd., 9 G. straffet for Betleri. Nu 6 × 5 D. V. og Br. for Tyveri og Hæleri. — Fader Alkoholist, en Tid sindssyg, 2 Brødre døde af Brystsyge, den ene af dem var straffet. Selv kron. Alkoholist.

IV. PSYKISKE TILSTAND.

Der har oftere været rejst Tvivl om, hvorvidt Fængselsmænd overhovedet lære Forbryderne at kende, som de virkelig ere, sidst af *Villard*, som har levet længere Tid sammen med Vagabonder. Det hævdes, at Forbryderne ikke ere ens indenfor Fængslernes Mure og udenfor, og der er heller neppe Tvivl om, at der for Vaneforbrydernes Vedkommende efterhaanden sker en Art Tilpasning til Fængselslivet saavel i psykisk som i somatisk Henseende. Der kan maaske nok være nogle Mangler ved Fængselsmændenes psykologiske Studier, men det maa dog erindres, at disse ofte have Lejlighed til at følge Forbryderne fra deres første tilfældige Besøg indenfor Fængselsmurene, til de ere blevne faste Stamgæster, og at de som Regel kunne supplere deres personlige Iagttagelser ved de Oplysninger, som Sagens Akter give. Det er ialfald ingenlunde givet, at de, der have levet en Tid sammen med Forbryderne som en af deres egne enten udenfor Fængslerne (f. Eks. *Villard)* eller indenfor dem (f. Eks. *Leus)*, have haft særlige Betingelser for at se objektivt paa Forholdene.

Det er selvfølgelig umuligt at give en almengyldig Fremstilling af Forbrydernes psykiske Tilstand. Det er jo netop den moderne Kriminal-Antropologis Hovederfaring, at Forbryderne ere levende Mennesker, som ikke uden videre kunne skæres over én Kam. Ofte er det jo ret forskellige Ting, som de under de vekslende Tider og i de forskellige Lande gældende Straffelove stemple som Forbrydelse, og alene paa Grund af, at Forbrydelse er et konventionelt Begreb, er det umuligt at angive karakteristiske Særmærker, som i psykisk Henseende skulle skille Forbryderne fra de hæderlige Mennesker. Det rent ydre Forhold, om Individet er straffet eller ej, gør det ialfald ikke. Thi saavist som det holder Stik, at de allerfleste Forbrydelser — ikke alene moralsk set, men ogsaa i Straffelovens Betydning — blive upaatalte, saavist er det givet, at Grænsen for

det for Forbrydelsen karakteristiske ikke kan sættes ved Fængslernes Mure. Og selv om de fleste upaatalte Forbrydelser ere Lejligheds-forbrydelser, saa er der vist ingen Tvivl om, at man rundt om kan træffe adskillige, som, selv om de aldrig have været straffede, fuldt ud fortjene at benævnes Vaneforbrydere. Paa den anden Side findes der mellem de straffede mange, som man ikke med Rette tør til-lægge Forbrydernavnet, mange, som ved Omstændigheder, de slet ikke eller dog kun delvis have været Herre over, have begaaet en lovstridig Handling, der er kommen for Dagens Lys, men som ved et gunstigere Millieu vilde være blevne fuldt hæderlige Medlemmer af Samfundet. Der findes herimellem ikke blot de — herhjemme heldigvis faa — som af uforskyldt Sygdom eller Nød begaa et Ejen-domsindgreb, men ogsaa de ved daarligt Selskab forførte, de til-fældigt fristede, som ere faldne i et svagt Øjeblik — ofte forbigaaende bragt ud af Ligevægt ved en Rus — tiltrods for en ellers antagelig moralsk Ballast eller i Kraft af en ringere Intelligens, som kun ufuldkomment har ladet dem optage Hemningsforestillingerne. Det er dem, som et ufornuftigt Samfund ved at straffe let gør til Reci-divister og kan gøre til Vaneforbrydere, desto lettere jo yngre de ere*). Disse Lejligheds- og Lidenskabsforbrydere, de, der ere i Trang, de forførte og fristede, de tilfældigt berusede, bære intet psykisk Særpræg; højst findes der imellem dem adskillige lidet intelligente Individer. Og naar der mellem Recidivisterne findes ikke saa faa, hvis væsentligste og saa at sige eneste Særmærke er iøjnefaldende Sløvhed og Ligegyldighed, saa er det, fordi disse oprindelige Lej-lighedsforbrydere ved den med Straffen følgende Deklassering ere førte ind i Forbryderlivets Udskejelser og Drikfældighed, have tilsat, hvad de fra først af havde af Samfundsfølelse, og ere gledne ind i Vaneforbrydernes Række. Deres psykiske Indhold er ikke synderlig

*) Jeg mindes her altid en 25aarig jydsk Bondekarl, som straffedes med 2 × 5 D. V. og Br., fordi han i noget beruset Tilstand paa en Kammerats Raad havde rettet en Dato i sin Skudsmaalsbog for at kunne opnaa en god Plads. Samme Dag, som han var bleven løsladt af Arresten, begik han om Aftenen et Indbrudstyveri hos en Købmand, hvor han tidligere havde tjent, for at faa Penge til at komme til Amerika for, da han som straffet ikke mente længere at kunne klare sig herhjemme. Han blev greben paa fersk Gerning og idømt 1 Aar Forbedringshusarbejde. Paa Rejsen til Straffeanstalten kom han i Selskab med en Bande unge Indbrudstyve, som vare idømte samme Straf som han. De satte ham Stævne Løsladelsesdagen, fik ham med i Komplottet, og 1/2 Aars Tid efter Løsladelsen anholdtes han igen efter at have begaaet en Mængde Indbrudstyverier, hvorfor han idømtes 3 Aar Forbedringshusarbejde.

mere kompliceret end det, der findes hos en anden Kategori af Recidivister, som i Virkeligheden tilhøre Lejlighedsforbrydernes Klasse, selv om de ved et løst Skøn maa regnes for Vaneforbrydere. Det er de kroniske Alkoholister, som i Reglen ernære sig ved Betleri, men som, naar Lejligheden frister til et lille Tyveri, ikke godt kunne modstaa, og som efterhaanden maaske ogsaa selv opsøge denne Lejlighed, naar den ikke just ligger paa deres Vej. Disse (erhvervet) degenererede Individer, som ere sløvede ved Alkoholnydelsen, og som paa fri Fod næsten altid ere i omtaaget Tilstand, tilbringe deres meste Tid afvekslende i Fattiggaarde og Tvangshuse, indtil de tilsidst ende i Tugthuset.

Udskiller man af Forbrydernes Række *de rene Lejligheds- og Lidenskabsforbrydere, de Vaneforbrydere, som Samfundet selv skaffer sig,* og *de alkoholdegenererede Forbrydere,* bliver der en stor Del Forbrydere tilbage, hos hvilke man maaske nok vil kunne genfinde særlige Karaktertræk, hvor store individuelle Forskelligheder de end kunne frembyde. Selv om nationale og andre Ejendommeligheder — By og Land, Samfundsklasse etc. — øve deres Indflydelse paa Forbrydernes Naturel, tror jeg efter min Kendskab til Udlandets Fængsler og Forbryderlitteratur at maatte mene, at disse Karaktertræk ere af international Natur. De danne ikke nogen Type, de ere ikke tilstede i konstant Antal eller i lige udtalt Grad, men de findes, og de synes at være opstaaede under de samme Betingelser. De Individer, hos hvilke disse psykiske Særmærker ere mest fremtrædende, ere ofte fødte af svage, alkoholiske, brutaliserede Forældre eller høre til Familier, hvis moralske Holdning og Samfundsfølelse maaske gennem Generationers Udvikling — eller rettere Mangel paa Udvikling — er reduceret til et Minimum. Selv om de da have faaet en taalelig Opdragelse, er det ikke lykkedes at faa dem bibragt de sædvanlige moralske Hemningsforestillinger; disse ere ligesom gledne af paa dem, ikke just fordi Intelligensen er for ringe udviklet, men mere fordi denne ligesom ikke har kunnet rettes mod dette nødvendige Opdragelsesled. Overfladisk Tænkning og Mangel paa Opmærksomhed har bevirket, at ogsaa de intellektuelle Forestillinger ofte ere gledne af paa dem; derfor ere de tiltrods for en ganske god Intelligens som Regel paafaldende uvidende. Manglen paa moralske Begreber hos dem har da ikke sin Grund i en ringe Intelligens men i en *nedsat moralsk Følelse.* De have paa Grund af Forfædrenes Svaghed eller moralske Sløvhed i Arv faaet en Hjerne, hvis Celler have en medfødt svækket Evne til at optage de moralske Hemningsforestillinger

eller assimilere dem (gøre dem til sin Ejendom). De repræsentere en Slags *Standsningsdannelse*. Dermed er ikke sagt, at Individerne ere ude af Stand til at optage de moralske Hemningsforestillinger, naar de undergives en intens og tidligt virkende fornuftig og planmæssig Opdragelse; men for en saadan blive disse Individer saa at sige aldrig Genstand. Er denne Nedsættelse af den moralske Modtagelighed gennem Arv stærkt udtalt, behøves der kun ringe demoraliserende Lejlighedsaarsag for at gøre Individet til Forbryder, eller det bliver endog til Forbryder uden nogensomhelst Lejlighedsaarsag, næsten ved en Slags Instinkt. Og den daarlige Afstamning fra svage og demoraliserede Forældre er tilmed oftest parret med en daarlig Opdragelse i forsømte, ufredelige, halvt opløste, drikfældige, usædelige eller forbryderske Hjem, eller i ligegyldige Hjem, hvor Børnene overlades til sig selv og til mere eller mindre demoraliserede Børn, som de træffe paa Gader og Stræder. Det er da de tidlige Millieu og særligt det mest intenst virkende, Hjemmets, som sætte deres blivende Mærke paa disse fra Fødslen af mere eller mindre modtagelige Børn og give dem Vaneforbrydernes varige Præg.

Naar man da maa sige, at Forbryderens Naturel, hans aandelige Standpunkt paa Forstands- og Følelseslivets Omraade i det hele stemmer overens med de Samfundslags, hvorfra han er udgaaet, men at der — som *Baer* siger — er visse Ejendommeligheder, visse Hemninger eller Overskridelser i bestemt Retning, som træde frem med en saadan Hyppighed og Skarphed, at man maa anse dem for karakteristiske Egenskaber for Forbryderne, saa maa dette særlig gælde for de nævnte Individer — de i Kraft af demoraliseret Afstamning moralsk uimodtagelige og de af syge og svage Forældre fødte, som Følge af tidlig uheldig Paavirkning moralsk svækkede.

Hvad der karakteriserer disse Menneskers Liv og præger deres Handlinger, er i første Række de to Egenskaber: *Arbejdsulyst* og *Tankeløshed*. Det viser sig, at de færreste af Forbryderne have lært et bestemt Haandværk, udlært som Kommis, Svend etc. Allerede i Barnealderen gør deres Arbejdsulyst og Ustadighed sig gældende, stigende til ligefrem Vagabonderingstrang. Det sker vel undertiden, at Forseelse og Straf allerede i Barnealderen bringer Individet ud af Lære, men det er langt oftere *Arbejdsskyhed*, som er Skyld i, at der ikke læres noget ordentligt. Den driver den unge Mand fra den ene Lære til den anden, saa at ofte en hel Række Haandværk ere prøvede, inden han foreløbig ender ved »tilfældigt Arbejde«, hvorfra Vejen gaar til Stillingen som Alfons eller Bondefanger — og til

Fængslet. Den driver den unge Pige fra Tjeneste til Tjeneste, bringer hende tilsidst til at høre helt op med at tjene, da det er behageligere at »sy«, eftersom hun saa »har Aftenen fri«. Ved daarlige Veninders Hjælp og i Kraft af Forlystelses- og Pyntesygen naar hun derfra efterhaanden over i Prostitutionen. Konkurrencen i vort Samfund er stor, og de svage bukke under; de svage er her de ustadige, dovne, uduelige, de, der intet ville og intet kunne. De skilles ud, blive til Samfundets Bundfald, det Bundfald, der tilsidst samles i Fængslerne. Spørger man en saadan Fange om Motivet til hans Forbrydelse, vil han uvægerlig svare: Arbejdsløshed. Men det vil altid vise sig, at denne er selvforskyldt, og at han hører til de i Kraft af Arbejdsulyst permanent arbejdsløses Klasse.

Og Vejen til Fængslet og Prostitutionen lettes ved den utrolige Tankeløshed, som præger alle disse Individers Handlinger. De spørge sig aldrig, om det, de gøre, er forsvarligt; deres rent overfladiske Tankearbejde naar aldrig til de Hjerneceller, hvor Hemningsforestillingerne ligge magasinerede — ofte rigtignok i meget ufuldkommen Tilstand. De handle uden Ræsonnement, paa tilfældigt opdukkende Lyster, paa udefra bibragte Suggestioner. Deres Handlinger ere tilsyneladende overlagte, men de ere ikke overvejede. Vejen fra Impuls til Handling er vel ikke forkortet, men Tanken arbejder sig ikke hen over de Skranker, som Belæring og Erfaring har afsat; den flyver hen over Forhindringerne uden at berøre dem. Der er intet, der hedder: »det maa Du ikke«, ingen Tanke om, hvorhen Vejen fører. Saa ser man en Bondeknøs myrde en Mand for at faa Penge til at købe en Cycle for, en Søn dræbe sin Moder for at fri sig ud af en selvforskyldt Ubehagelighed.

Er der nogen *Følelse* hos disse Forbrydere? Oftest sikkert ikke; eller de ere ialfald saa overfladiske, saa løst heftede, at de ikke ere Individets virkelige Ejendom. Man taler om, at de højere (altruistiske) Følelser ere afstumpede hos Forbryderen. Det er ikke rigtigt; man forstaar ved Afstumpning en Svækkelse af noget, som tidligere har været tilstede i højere Grad. Men i Virkeligheden har der her aldrig været mere, end der er. Følelseslivet er aldrig kommen til Udvikling hos ham. Ligesom hos Barnet er Stemningen labil (uden Ligevægt), vekslende, med hastige og pludselige Stemningsudbrud. Han er hurtig til Vrede og Sorg, men ogsaa hurtig til Haab og Glæde. Er der Følelser, ere de ialfald spredte, uden Dybde og Kraft. Man ser Sønnen, der ingen virkelig Anger føler, i Fængslet

spare Penge sammen for at kunne plante en Rose paa Moderens Grav — den Moder, som han selv har myrdet.

Saasnart man kommer lidt under Overfladen, dukker den altovervældende *Egoisme* frem. I Virkeligheden er Kærligheden til Familie og Forældre uden Bund. Taler man med en ung Forbryder om hans Moder, kan han komme med et stærkt Følelsesudbrud af Fortvivlelse over den Sorg, han har forvoldt hende, og over det, at han, som skulde støtte hende, nu sidder her. I Virkeligheden er Forholdet dog det, at hun har slidt og slæbt for at ernære ham, ogsaa ofte for at skaffe ham Penge til Fornøjelser. Og det forhindrer ham jo heller ikke i et Øjeblik efter at skrive hjem og forlange, plage om eller endog tiltrodse sig hendes fattige Skillinger til Ekstraforplejning, noget, han aldeles ikke trænger til. Han kan ogsaa i et Øjebliks forlorne Anger — af Medlidenhed med sig selv — skrive og fortælle, at han vil tage Livet af sig, uden at overveje eller tage Hensyn til, at han derved forvolder Forældrene stor Angst.

Skønt Forbryderen ofte opererer i Bander, har heller ikke hans Venskabs- eller Troskabsfølelse noget paa sig. Der kan nok være en Slags Sammenholds- og forloren Kammeratskabsfølelse, som forbyder ham at holde sig tilbage ved Drikkelag eller Slagsmaal, men hvis han holdes tilbage fra at angive sine medskyldige for Retten, er det i Reglen betinget af Frygt eller af det Hensyn, at der ved Kammeraternes Udsagn kan komme yderligere graverende Ting frem om ham selv.

Virkelig Anger føler Forbryderen ikke. Der kan komme et Øjebliks Fortvivlelse over den forspildte Fremtid, hvilket *kan* give sig Udslag i et impulsivt Selvmord, men ellers sporer man hos Forbryderen kun Fortrydelse over, at han har »baaret sig dumt ad« og er bleven taget for en saadan Ubetydelighed. Æresfølelse kender Forbryderen ikke, og meget ofte ernærer han sig som Alfons.

Følelseslivets ringe Udvikling — den moralske Anæstesi — kan ikke antages at hidrøre fra en svagt udviklet Intelligens. Gennemgaaende staar Forbryderen i Retning af Intelligens ikke lavere end det Lag i Samfundet, hvorfra han er udgaaet. Men han er ofte paafaldende blottet for positive Kundskaber, uvidende. Naturligvis findes der adskillige svagt begavede eller endog let aandssvage Forbrydere. Egentlig snedige og udspekulerede Forbrydere, som man læser om i Romanerne og undertiden hører om fra Udlandet (f. Eks. Processen Humbert), træffer man sjældent herhjemme. Og finder

man dem engang imellem, høre disse professionelle Bedragere ikke til den Forbryderkategori, som her omhandles. Tankeløsheden gør sig ogsaa gældende paa dette Omraade: Forbryderens Mangel paa Evne til selvovervejede Slutninger og klart Ræsonnement, hans Tilbøjelighed til at tænke overfladisk og flygtigt bevirker, at han ikke fuldt beregner Situationen og dens Følger. Ofte tilsløres hans Omdømme yderligere derved, at han handler under Paavirkning af Alkohol. Naar saa mange øjensynlig aldeles ikke overvejede Forbrydelser lykkes saa godt, saa skyldes det dels Gerningsmandens Frækhed, som meget godt lader sig forklare ved hans Tankeløshed, dels Folks utrolige Tilbøjelighed til at lade sig narre. Hvad skikkelige Folk kunne præstere af Godtroenhed ligeoverfor forbryderske Bestræbelser er ganske uberegneligt. Forbrydelserne ere oftest lidet sammensatte, baade i Retning af Planlæggelse og Udførelse. De fleste Forbrydere planlægge overhovedet næsten ikke, tage fra Steder, hvor man ved, de have været, i Kældere, hvor de have tjent, i Lejligheder eller Kvistkamre, hvis Ubeboethed de ikke have sikret sig; det hører til de sjældne Undtagelser, at en Tyv — som nylig sket — nogle Dage før Indbruddet anbringer et lille Stykke Papir i Nøglehullet paa Entrédøren for at overbevise sig om, at Beboerne virkelig ere bortrejste. De sælge lejede Møbler, pantsætte deres Værtindes Sengetøj, forbruge Penge, der ere betroede dem. Deres Uforudseenhed og Uforsigtighed bevirker, at det brister paa et eller andet Punkt; de glemme paa Gerningsstedet et eller andet, som røber deres Identitet eller endog med Naturnødvendighed maa føre til deres Paagribelse. Deres Sorgløshed præger ofte deres Forbrydelse med en ikke ringe Frækhed, som jævnlig bevirker, at de gribes paa fersk Gerning. Manglen paa Snedighed viser sig ikke sjældent derved, at de stadig anvende det samme Tric ved deres Forbrydelses Udførelse, og da de netop derved ere kendte af Politiet, røbe de sig straks. En høj Forbryder har til Specialitet forsigtig at liste Butiksdøren op saa meget, at han kan faa Haanden ind og gribe om Butiksklokken, saa den ikke ringer og hidkalder Ekspedienten. En anden plejer at gaa ned i en Butik og bede om at faa en Tokrone vekslet; naar Byttepengene saa ere lagte paa Disken, snapper han baade dem og Tokronen og løber sin Vej. Ogsaa de forskellige Bondefangeres Kneb ere i Reglen velkendte af Politiet. Og ved Hjælp af »de mistænkeliges Protokol« ved dette som oftest, hvor det skal finde Forbryderen.

Selv om Forbryderne have Evner ud over Gennemsnitsmaalet

— og der findes enkelte endog velbegavede Forbrydere — føre de dog aldrig til noget Resultat, fordi de ere ustadige og deres Villie er svækket. Karakteren afflades og udvidskes, de blive ganske holdningsløse, en Bold for deres Omgivelsers Indflydelse og deres egne Drifter, Luner og tilfældige Stemninger. Naar de ere under disciplinerende Tilsyn og Behandling som i Fængslerne, kunne de opføre sig godt og synes at give Løfte for Fremtiden; men saasnart de komme ud til deres gamle Forhold og tidligere Kammerater, er al god Indvirkning som blæst af dem.

Manglen paa Omtanke og Nedsættelsen af den moralske Følelse gør, at Forbryderne uden at holde igen tilfredsstille alle deres Lyster og Drifter — Drik, Spil, kønslige Udskejelser. De stjaalne Penge gaa lige saa hurtigt, som de komme.

Et Led i Forbryderens overfladiske Naturel er hans Forfængelighed og Pyntelyst. Han sætter Pris paa at »komme i Avisen«. En paa en ret dristig Maade undvegen ung Indbrudstyv fandtes, da han igen blev fangen, i Besiddelse af en Række Avisudklip, hvori hans Bedrifter omtaltes. Han holder af at pynte sig, smykker sig endog i Fængslet, saa godt han kan. Leder man ham paa Spor, praler han af sine Kræfter, af sin Lykke hos det smukke Køn, af sin Snedighed med at narre Politiet. Hans Tilbøjelighed til at lade sig tatovere hidrører dels fra Forfængelighed, dels fra Efterlignelseslyst.

I sit Hjertes Dyb er Forbryderen fejg, selv om han end bærer nok saa megen »Raskhed« til Skue. Han er ængstelig for Sygdom, rystende ved Lægeundersøgelsen, rædselsslagen over et lille Snit i en bulden Finger eller en Tandudtrækning. Den af *Lombroso* for den »fødte Forbryder« hævdede Nedsættelse af Smertefølelsen og Ligegyldighed ligeoverfor Smerte er en Illusion. Erfaringen har vist, at de allerfleste dødsdømte Forbrydere have været ude af sig selv af Skræk for Døden. Men ogsaa for mindre Straffe ere de ængstelige, bilde sig ind, at de ikke kunne taale dem, melde sig syge for enhver Ubetydelighed. I Reglen mene de heller ikke, at de have fortjent Straffen, ialfald ikke nogen saa stor, som de faa. Deres sangvinske Temperament reducerer oftest Brøden og den ventede Straf til en Ubetydelighed. Naar saa Dommen falder, blive de fortvivlede for i næste Øjeblik at haabe paa Benaadning.

Delvis hidrører dette fra, at Forbryderne ere usandfærdige og nødigt sige Sandheden, saa længe de kunne finde paa en Løgn. Saaledes ere de Motiver, de angive til Forbrydelsen (Arbejdsløshed,

Trang, Forførelse etc.), oftest urigtige. Naar de idelig forsikre, at de ere uskyldige og blive uretfærdigt behandlede, tro de dog ikke sjældent selv derpaa; det er en Art Autosuggestion i Kraft af den Fantasi, som de jævnlig sidde inde med.

Forbrydernes overfladiske Naturel lader sjældent Had fæste Rod i dem. Hævnlysten bliver oftest ikke gammel hos dem; men se de den, de mene sig forurettede af, kan Vreden blusse op i dem. Her hjemme ser man saa at-sige aldrig den løsladte Forbryder hævne sig paa den, som har angivet ham, saaledes som man hyppigt ser det i Udlandet. Det er ikke saa helt sjældent, at den fra Straffeanstalten løsladte Fanges første Besøg gælder Københavns Arrest for at hilse paa den, som bevogtede ham under hans Varetægtsarrest. Men kan Forbryderen, som føler sig forurettet, straks tage sig tilrette, gælder intet Hensyn. Rent impulsivt hævner han virkelige eller indbildte Fornærmelser med de mest uberegnelige Voldshandlinger.

Til virkelig Religiøsitet kende Forbryderne sjældent. Naar de ere i Fængslet, gaa de i Kirke, mest for Adspredelsens Skyld, maaske ogsaa i Haab om at kunne sætte sig i Forbindelse med deres Kammerater. Derimod ere de ikke sjældent overtroiske. De forrette deres Nødtørft paa Gerningsstedet i den Tro, at det skal beskytte dem mod Opdagelse. De holde en lang Negl paa den ene Pegefinger og ere overbeviste om, at, hvis den knækker, gaar det galt for dem etc.

I det hele maa Forbryderen karakteriseres som lidet intelligent, uharmonisk udviklet, med et meget mangelfuldt Følelsesliv, hurtigt skiftende Stemning og Tilbøjelighed til impulsiv Handlen.

Ud af Forbrydernes Gennemsnitshabitus, saaledes som den her er beskreven, fremhæver der sig en Del Individer, hos hvilke nogle af de ovenfor nævnte Karaktertræk ere i den Grad accentuerede, at de nærmest konstituere en eller maaske rettere to Hovedformer.

I den Form, man hyppigst træffer, er Individets Intelligens oftest under Forbrydernes Gennemsnitsmaal; hans Væsen er som Regel sært og indesluttet; han er mørk og grublende; hans Ængstelse er stegen til Hypokondri, hans Pukken paa sin egen Uskyldighed til levende Forurettelsesfølelse. Han er hadefuld ligeoverfor Autoriteterne, som han mener sig forfulgt af, forbitret og kværulerende ligeoverfor dem, som i Embeds Medfør komme i Berøring med ham, men som i Virkeligheden intet have med hans Affærer

at gøre; og ved hans stadige Tilbøjelighed til Ufredelighed og impulsiv Handlen kommer der let Paroksysmer af Raseri blandet med Fortvivlelse (»Zuchthausknall«), hvorunder han baade kan vende sig mod andre og mod sig selv.

I den anden — langt sjældnere — Særform er Intelligensen over Gennemsnitsmaalet; man kan endog jævnlig tale om god Begavelse. Arbejdsulysten er bleven til Eventyrlyst, hans Tilbøjelighed til Usandfærdighed, til Selvovervurdering og Fantasteri. Det er disse, som vove de dristige Kup, som i Fængslet stadig prøve paa Undvigelse, og som planlægge baade deres Forbrydelser og deres Undvigelsesforsøg med en vis Snedighed. De skænke i Reglen ikke den kommende Straf synderlig Tanke, men fantasere om en paafølgende Rejse til andre Verdensdele; undertiden er endog selve den begaaede Forbrydelse for dem kun et Middel til at faa denne Rejselyst tilfredsstillet. De ere ikke sjældent søvnløse under Planernes Mangfoldighed, kunne endog glimtvis være hallucinerede. Efter Dommen kunne de pludselig falde sammen i stærk Fortvivlelse og vende sig mod sig selv.

Det ses let, at man hos Vaneforbrydernes Gennemsnitsmængde kan finde talrige Karaktertræk, som gaa igen hos visse Klasser af de degenererede: det svagt udviklede Følelsesliv, den svingende Stemning, Tilbøjeligheden til at handle uden Overvejelse. Men det er egentlig hos de to sidstnævnte Former, at man i potenseret Grad kan tale om en psykisk Degeneration. Den psykiske Degeneration er imidlertid hos disse Forbrydere ligesom tilsat med visse Ejendommeligheder, som maa tilskrives sociale Degenerationsmomenter; de psykiske Særmærker ere prægede af *Antisocialitet*. Den degenereredes Ustadighed er bleven til Arbejdsulyst og Vagabonderingstrang, hans Overfladiskhed til Tankeløshed, hans Beskæftigen sig med sig selv til fremtrædende Egoisme, hans Fantasirigdom til Fantasteri og Selvovervurdering, hans Mistænksomhed til Forurettelsesfølelse og Samfundshad. Men Ligheden mellem de degenereredes og Forbrydernes Karakterejendommeligheder er alligevel umiskendelig; det er de degenerative med forringet og forøget Stræben *(Scholz)* med antisocial Tilsætning. Og Ligheden bliver endnu tydeligere, naar man ser, at det netop er hos de to nævnte Forbryderformer, man fortrinsvis finder de egentlige psykiske Defekttilstande; den ringe Intelligens er ikke sjælden udartet til Imbecilitet, det sære Væsen kompliceret med Epilepsi; Hysterien er jævnlig den inderste Kærne i de videstgaaende Fantasterier. Ogsaa en Del

Neurastenikere finder man mellem disse Udartningstilfælde af Forbrydere, selv om maaske Hovedmængden af Neurastenikere nok træffes mellem 1. Gangs Forbryderne (særlig Bedragere, Falsknere), som Spændingen og Angsten har gjort »nervøse«, og mellem Sædelighedsforbryderne. Ogsaa hos disse sidste er den neurasteniske Modtagelighed, som har foraarsaget en tvangsmæssig Sammenknytning af seksuale med heterogene Forestillinger, dog ofte erhvervet i Kraft af et medfødt degenerativt Anlæg. Det er ogsaa hos disse to Former, man træffer Fængselspsykoserne, snart rent forbigaaende Forvirringsanfald, snart mere langvarige Psykoser med Forgiftningsfrygt og Forurettelsesforestillinger. Det er ogsaa her, man møder Tilbøjeligheden til Simulation. Ogsaa de faa, der komme ind i Fængslerne eller rettere Arresterne som sindssyge, høre som Regel til de degenereredes Klasse, lide enten af Aandssvaghed, af Forrykthed paa »minderwertig« Basis med Forfølgelses- eller Storhedsforestillinger, af epileptiske Forvirringsanfald eller af ved erhvervet Degeneration opstaaet Demens (alkoholisk, paretisk, senil, sekundær).

Jeg gaar nu over til nærmere at omtale de enkelte Grupper af psykisk abnorme Individer, som jeg har truffet i Fængslerne.

De egentlig *sindssyge og aandssvage Forbrydere* falde udenfor dette Arbejdes Plan, og jeg skal derfor kun kortelig omtale de til denne Kategori hørende Individer, som jeg i min Egenskab af Fængselslæge kom i Berøring med.

Aandssvage vare 4: En 16aarig Dreng, som i en aaben Gaard havde gjort Forsøg paa Sodomi med en Hund; en 27aarig Arbmd., som tidligere i flere Aar havde haft Ophold i en Sindssygeanstalt, og som, efter at være kommen ud, havde udviklet sig til en ret ondskabsfuld og truende professionel Betler; en 21aarig Vanetyv, som tidligere ofte var sluppen for Straf paa Grund af sin mentale Inferioritet, og som nu endelig blev interneret i en Sindssygeanstalt; endelig en 26aarig Cigarmager, som forhen havde gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelse og Tyveri, men var frifunden paa Grund af Aandssvaghed; nu, da han atter havde gjort sig skyldig i Tyveri, interneredes han i en Aandssvageanstalt.

Forrykte vare 2: En 22aarig Børstenbinder, som var tiltalt for Ombæren af falsk Bønskrift, og som i Retten gjorde sig skyldig i Forsøg paa Vold mod Dommeren; han havde udtalte Storhedsforestillinger, kaldte sig bl. a. Student og Journalist, paastod at være Medarbejder ved et stort Hovedstadsblad, skrev Digte etc. Det bestemtes ved Dommen, at der skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger

ligeoverfor ham. Den anden forrykte, for hvem den samme Bestemmelse toges, var en 40aarig Snedker, som paa en offentlig Plads havde forsøgt at skyde en Mand, som han mente sig forfulgt af.

Af *epileptisk Forvirring* led en 28aarig Handelsagent, som tidligere havde været behandlet i en Sindssygeanstalt for et lignende Anfald; han havde under en erotisk Opstemning behandlet sin Værtindes 12aarige Datter uterligt.

Til de *sekundært demente* maatte henregnes et 24aarigt tidligere straffet Individ, som under et Indbrudsforsøg skød paa det tilstedekomne Politi; han var efter sine tidligere Tyverier løsladt, da han var erkendt sindssyg, men det blev nu ved den afsagte Dom bestemt, at der skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger ligeoverfor ham. Af depressiv Demens væsentlig paa alkoholisk Basis led en 39aarig Mand, som havde behandlet sin 16aarige Datter i høj Grad uterligt. Endelig led en 74aarig Exhibitionist af senil Demens.

Mellem de 1845 Forbrydere, som mit Materiale omfatter, fandtes psykiske Abnormiteter med følgende Hyppighed:

1. Imbecilitet.

Paafaldende indskrænkede — let imbecile vare 49, imbecile (§ 39 anvendt) 5, ialt 54 (2,92 %). Heraf hørte 19 til A (de én Gang straffede), altsaa 3 %, 35 til B (Recidivister), altsaa 2,89 %.

Da Imbecilitet er et noget elastisk Begreb med vage Grænser til begge Sider, er det ikke let at faa brugbare Tal til Sammenligning. *Knechts* Tal stemme nogenlunde med mine; han fandt nemlig 41 aandssvage mellem sine 1214 Fanger, altsaa 3,38 %. Mellem *Knechts* Tilfælde fandtes der imidlertid enkelte med udtalt Idioti. Da der desuden mellem *Knechts* Forbrydere fandtes 11, der lede af senil Demens, 7, der ved Indsættelsen lede af udtalt Sindssygdom (2 af generel Parese), 23, der bleve sindssyge i Straffeanstalten o. s. v., er det sandsynligt, at hans Materiale i psykisk Henseende ikke ganske svarer til mit, og at man paa det givne Tidspunkt i Saksen ikke overvaagede Forbrydernes mentale Tilstand under Sagen saa nøje som vi herhjemme. *Nicolson* fandt 200 imbecile mellem 8425 Fanger, altsaa 2,36 %. Naar *Bruce Thomson* mellem 943 Straffefanger fandt 218 imbecile, altsaa 23,10 %, og *Mönkemöller* mellem 200 tvangsopdragne Drenge 68 eller 34 %, saa have sikkert særlige Forhold gjort sig gældende, og man tør ikke drage Slutninger ud fra disse store Tal. Ialfald maa den udtalte Vagabonderingsdrift, som

fandtes hos *Mönkemöllers* Drenge, og som sikkert i mange Tilfælde har hidført Tvangsopdragelsen, vistnok ofte anses for at være et Udtryk for en Imbecilitet, der hos os vilde have ført de paagældende over i de udtalt aandssvages Række og medført Straffrihed.

19 af de 54 vare kroniske Alkoholister (A—3, B—16), af hvilke 6 (A—1, B—5) vare berusede i Gerningens Øjeblik. Desuden vare 3 (A—2, B—1) ikke kroniske Alkoholister berusede i Gerningens Øjeblik.

10 (A—3, B—7) vare fødte udenfor Ægteskab, men 6 (A—2, B—4) af dem kendte deres Familie.

For de 50 med kendt Familie (A—18, B—32) var Afstamningen saaledes:

Alkoholisk Disposition	11	(6 + 5)
Alk. + nervøs —	4	(0 + 4)
— tuberk. —	4	(1 + 3)
— Kræft —	1	(0 + 1)
Nervøs Disposition ..	6	(3 + 3)
Tuberkuløs — ..	7	(2 + 5)
Kræft — ..	2	(0 + 2)

35 (12 + 23) = 70 % (A—66,67 %, B—71,87 %)

Af A havde et Individ en Fader, som var straffet, af B et en Fader, som var straffet (og Alkoholist) og 7 en eller flere straffede Sødskende. De to én Gang straffede, der som udtalt imbecile dømtes efter § 39, havde begge drikfældige Fædre, den ene ogsaa en drikfældig Farfader.

Hvad Hovedomfanget angaar, var Forholdet:

51,5—53,5 Ctm. ...	10	(4 + 6)
54 —56,5 — ...	33	(10 + 23)
57 —58,5 — ...	11	(5 + 6)

Gennemsnitlig var Hovedomfanget 55,07 Ctm. (A—55,05, B—55,09). For de 23 under 21 Aar var det 54,8 Ctm., for de 31 over 21 Aar 55,27.

Dolikocefale vare ...	7	(3 + 4)
Mesocefale — ...	23	(8 + 15)
Brakycefale — ...	22	(7 + 15)
Hyperbrakycefale —	2	(1 + 1)

Degenerationstegnenes Antal var:

0 Dgt. hos	....	2	(0 + 2)
1 — -	....	9	(4 + 5)
2 — -	....	9	(4 + 5)
3 — -	....	13	(5 + 8)
4 — -	....	15	(5 + 10)
5 — -	....	3	(0 + 3)
6 — -	....	3	(1 + 2)

Gennemsnitlig 2,94 Dgt. for hver (A—2,79, B—3,03).

Let kendelige Tatoveringer havde 19 (4 + 15) = 35,19 % (21,05 % + 42,86 %).

Rester af gamle Tatoveringer havde 12 (6 + 6) = 22,22 % (31,58 % + 17,14 %).

Nogen særlig Interesse i psykologisk Henseende frembøde disse imbecile Forbrydere egentlig ikke. En Del af dem vare almindeligt tarveligt begavede Individer, som daarligt kunde læse og skrive, i hvis Familie der ikke fandtes nogen nævneværdig sygelig Disposition, og som vare blevne Forbrydere ved tilfældige sociale Forhold, særligt ved at være komne i daarligt Selskab; de vare rene Lejlighedsforbrydere, i hvis Familie en daarlig Begavelse maaske var habituel. De fleste Individer, som hørte til de imbeciles Gruppe, maatte dog vistnok kaldes degenererede, idet arvelig Disposition af forskellig Art fra Fødslen af havde svækket Hjernens Modtagelighed saavel paa det intellektuelle som paa det moralske Omraade; de forskellige sociale Millieu havde da væsentlig bestemt saavel Individets Indtræden paa Forbryderbanen som hans fortsatte Forbliven der. Endelig fandtes der ogsaa mellem de imbecile adskillige Individer, hvis degenerative Tilstand ikke alene var tydelig ved Afstamningens Sygelighed, men ogsaa manifesterede sig ved kendelige Afvigelser fra den psykiske Norm ud over den ringe udviklede Intelligens. Om man vil lægge Hovedvægten paa Intelligensdefekten og regne disse Individer til de imbecile eller paa Defekten i Følelseslivet og føre dem ind under de simpelt psykisk degenererede, hvis Intelligens jo iøvrigt som nævnt ofte er paafaldende ringe, beror væsentlig paa et personligt Skøn. I Reglen høre de eller ville komme til at høre til Recidivisternes Klasse. Og naar man mellem de imbecile ser Udbrud af Psykoser eller Hang til Simulation, er det hos disse paa Overgangen til de simpelt psykisk degenereredes Kategori staaende Individer, at man træffer saadant.

47 straffedes for Ejendomsindgreb (Tyveri, Hæleri, Bedrageri) og Falsk, 3 for Vold og Legemsbeskadigelse, 3 for Uterlighed mod Smaapiger og 1 for Uterlighed mod Drenge.

En af de for Uterlighed straffede var en 41aarig Konditorsvend, f. i København. Havde altid arbejdet ved sin Profession, dels i København, dels i Provinsen, aftjent sin Værnepligt som Militærarbejder. Blev gift for 5 Aar siden, men separeret 2 Aar efter paa Grund af Konens Utroskab; i Ægteskabet et Barn, som var død. Var dømt til 8 Mdr. Forbedrh. efter § 174, idet han havde gjort sig skyldig i Uterlighed ligeoverfor mindreaarige Piger. En Broder til ham meddelte i Forhøret, at han altid havde haft aparte Ideer og Anskuelser og i det hele neppe var normal i mental Henseende. I Fængslet angav han selv som Grund til sin Forbrydelse: »Den Aand, der gaar gennem Befolkningen«. Hans Væsen var aparte og søgt, hans Opfattelsesevne meget ringe. Han erklærede, at han nærede muhamedanske Anskuelser, og mente, at han ved at tage sig af Pigerne »forhindrede løse Forbindelser, hvorunder de kunde blive smittede«. — Faderen, der var Sømand, led af Epilepsi; Moderen var død af Brystsyge. Han var lille og spinkel (Højde 156 Ctm.). Kraniet strygejærnsformet. Hovedomfang 54 Ctm. Index cef. 76,81. Iris lyseblaa. Haar mørkt, tæt. Ørene noget udstaaende, skraat implanterede, h. 1/2 Ctm. større end v. Tandstillingen uregelmæssig (Tilbøjelighed til Dobbeltstilling i Undermunden). Langsynet. Højresidigt Ingvinalbrok. Rigelige Aknear paa Brystet. Rest af gl. Tatoveringer paa v. Underarms Dorsalside og i v. Tommelinterstits. (I Straffeanstalten blev han c. 2 1/2 Maaned efter Indsættelsen indlagt paa Sygeafdelingen, da han angav, at han var plaget af Aander, saa at han hverken kunde faa Ro Dag eller Nat. Det var især sanselige Billeder, der oprulledes for ham, og han følte sig ulykkelig herover, blev ængstelig og sentimentalt vrøvlende; efter 14 Dages Forløb dog naturlig igen).

Den ene af de tre Recidivister, der som imbecile dømtes efter § 39, gennemgik en kortvarig *Arrestpsykose.*

Det var en 20aarig Maler, som ved Hjælp af en falsk Nøgle havde gjort Indbrud og stjaalet et Uhr (og som inden et Aars Forløb atter begik Tyveri). — Faderen var Alkoholist, Moderen sindssyg, flere Morbrødre brystsyge. Han selv var drikfældig, havde begaaet sit Tyveri i en Rus. Som Barn havde han i høj Grad lidt af Rakitis. Saavel i Arresten som paa K. H.'s VI Afd., hvor han indlagdes til Observation, skønnedes han at være ikke lidt imbecil. Havde aldrig haft Kramper. En Dag efter Tilbagekomsten fra K. H. var han aldeles forvirret, teede sig fuldstændig forstyrret. Om Natten sov han, og den næste Dag var han som sædvanlig, men kunde intet erindre om den foregaaende Dag. Haaret var mørkt, tæt. Kraniet skoliotisk (Convex. til h.) med Tilbøjelighed til Tagform. Hovedomfang 54,5 Ctm. Index cef. 78,94. Ogsaa Ansigtet var skoliotisk. Prognati. Uregelmæssig Tandstilling (Mellemrum i Over- og Undermund). Iris blaagrøn. Strabismus divergens paa v. Øje. H. Øje sad lavere end v. Hørelsen nedsat paa v. Øre.

De to Recidivister, der dømtes efter § 39, vare:

20aarig Arbmd., som 17 Aar gl. var straffet 1. Gang for Tyveri med Rotting, senere straffet 2 G. ligeledes for Tyveri. Havde 2 straffede Brødre. Gjorde Indtryk af at være aandssvag i middel Grad, men samtidig at være et brutaliseret,

bølleagtigt Individ. Haaret var mørkt og tæt. Iris lyseblaa. Der var stærk Udvikling af Hovedets bageste øverste Del. Hovedomfang 57 Ctm. Index cefal. 79,48. Ansigtet brutalt (Abetype). Næsen tyk. Meget stærk Progeni. Stærkt udtalt Diastema. Ørene konkave; Lobulus fastvokset; h. 1/2 Ctm. større end v. Usikker Farvebedømmelse (grønne og blaa Farver). Ambidextri. Paa v. Underarms Volarside tatoveret et Anker, i v. Tommelinterstits et Bogstav (primitivt — selv).

25aarig ug. Arbmd., gentagne Gange straffet for Tyveri og mange Gange for Betleri. Født udenfor Ægteskab. Moder døde af Brystsyge. Stærkt imbecil, med et aparte Sprog (gentager stadig bestemte Ord: man — altsaa). Lider af kron. Mavekatarrh. — Haar mørkt, tyndt. Iris mørkegraa. Ørene store, umaadelig grimme, vingeformigt udstaaende; Lobulus fastvokset. Hørelsen nedsat paa begge Øren. Let Kyllingebryst. Partiel Farveblindhed. Udtalt Hypospadi (Urinrørsmundingen sidder lige ved Frenulum). Kejthaandethed. Hovedomfang 54,6 Ctm. Index cef. 81,08.

En afgjort degenerativ ung Fange gjorde et kortvarigt Forsøg paa at *simulere* Sindssygdom.

19aarig Tjenestekarl, idømt 18 Mdr. Forbedrh. for 6. Gang begaaet Ejendomsindgreb (straffet 1. Gang 15 Aar gl.). — Morfader Forbryder, Fader Alkoholist. 1 Broder Alkoholist og straffet. 3 Søstre prostituerede. Udgaaet fra et daarligt Hjem, ringe begavet. Kirtler som Barn (Ar paa Halsen); senere Lungetuberkulose (udtalt Fortætning over begge Lungespidser, særlig h.). Kronisk Alkoholist. Haft Gonorrhe. Stærk Masturbant. — Haar mørkt, tæt. Iris mørk graablaa. Kraniet fra Vertex skraanende stærkt ned mod den lave Pande. Hovedomfang 53 Ctm. Index cef. 78,37. Let Skoliose af Ansigtet (Convex. til v.). Prognati. Uregelmæssig Tandsætning. Ørenes Lobulus fastvokset (fuldstændig manglende); Helix stærkt ombøjet, h. Øre 1/2 Ctm. større end v. Stor Korneaplet paa v. Øje (Synet næsten udslukt). Let Fimosis. — Under sit Ophold i Arresten truede han med Selvmord og maatte en 14 Dages Tid behandles i Sikkerhedscelle. 5/1 01 fik jeg fra Retten Forespørgsel om hans Tilregnelighed, da han den Dag mod Sædvane havde optraadt aldeles fjoget, skabt sig, rendt Hovedet ind i Underlivet paa den Betjent, som skulde føre ham bort, etc. Blev sat under Observation. 7/1 gjorde han ved Stuegangen et forstyrret Indtryk, vrøvlede, skabte sig fjoget, lod, som han ikke forstod, hvad man sagde til ham. Da han øjensynligt simulerede, blev han anbragt i en Deliristcelle (ganske tom Celle med Voksdugsmadras). 9/1 talte han fornuftigt, var flov, tilstod, at han havde simuleret for at komme paa K. H. Senere flink.

En 23aaarig Arbmd., som blev idømt 3 Aar Forbedrh. (Tyveri), og som havde været straffet 8 G. iforvejen for Tyveri, Vold og Betleri (1. Gang 13 Aar gl.), var i Arresten meget vanskelig og kværulerende og maatte senere ved Løsladelsen fra Horsens Straffeanstalt indlægges paa K. H.s VI Afdl. som *sindssyg*.

2. Epilepsi.

45 (2,44 %) af de 1845 maatte anses for at være Epileptikere. Heraf hørte 10 (1,58 %) til A, 35 (2,89 %) til B.

9 af de 45 (2 af A og 7 af B) angave vel, at de epileptiske Anfald vare ophørte. I Reglen laa dog Tidspunktet for Anfaldenes Ophør ikke saa fjærnt, at Helbredelsen kunde antages at være definitiv; der var mistænkelige Aandsfraværenheds — eller Besvimelsesanfald, den paagældendes Væsen var afgjort »epileptisk«, eller der optraadte under senere Ophold i Arrest eller Straffeanstalt udtalte Anfald, saa jeg tror ikke, at jeg regner meget fejl, naar jeg tager disse 9 Forbrydere med til Epileptikerne.

Thomson fandt 1 % Epileptikere i de engelske Fængsler. *Baer* regner med 3—5 % Epileptikere mellem Forbryderne, *Marro*, *Virgilio*, *Penta* og *Sommer* med 5 %. *Knecht* fandt mellem sine 1214 Straffanger 59 (knap 5 %) Epileptikere. Blandt *Mönkemöllers* tvangsopdragne Drenge var der 3,5 %, som havde udtalte epileptiske Anfald. Ialt regner *Mönkemöller* dog med 12 % Epileptikere, men han synes rigtignok at udstrække Begrebet larveret Epilepsi vel langt, regner hertil bl. a. alle Tilfælde af Enuresis nocturna. *Marro* angiver Epileptikernes Antal mellem Forbryderne til 12 %, *Lombroso* til 14 % og *Rossi* endog til 33 %. Da den positive Skole imidlertid paa Forhaand er ganske paa det rene med Væsensenheden mellem den medfødte Tilbøjelighed til Forbrydelse og Epilepsien, maa man sikkert tage mod disse Italienernes høje Procenttal med al mulig Reservation. Og naar *Gaupp* vel ikke indrømmer *Lombroso* Væsensenheden mellem Moral insanity og Epilepsi, men dog Ligheden (idet han samtidig opfatter Moral insanity som medfødt Tilbøjelighed til Forbrydelse), og bl. a. støtter sig til *Binswangers* Angivelse om den periodiske Opblussen af den forbryderske Tilbøjelighed, saa maa det siges, at der hos den virkelig sygelige (degenerative, af Intelligenssvækkelse ledsagede) Moral insanity — hvis man vil anerkende en saadan særlig Form — vel findes den sædvanlige degenerative Tilbøjelighed til Periodicitet, men at en saadan ikke er paavist hos den almindelige (ikke psykisk abnorme paa anden Maade end ved Kriminaliteten) degenerative Vaneforbryder. Det eneste Tilløb til Periodicitet, man her ser, er den Opblussen af forbryderske Tilbøjeligheder, der hos Kvinden undertiden synes at ledsage Menstruationsperioden, altsaa et rent sekundært Fænomen. Og ogsaa ved Epilepsien er den Periodicitet, som undertiden synes at være tilstede, sikkert kun sekundær og afhængig af mere eller mindre vilkaarlig fremkaldelige Forandringer i de fysiologiske Processer.

22 (A—3, B—19) af dem vare kroniske Alkoholister, af hvilke 5 (B—5) angave at være berusede i Gerningens Øjeblik. Desuden

vare 5 (B—5) Ikke-Alkoholister efter Angivelse berusede under Forbrydelsen.

Fødte udenfor Ægteskab vare 4 (B—4), af hvilke dog 2 kendte deres Familie.

For de 43 (A—10, B—33) med kendt Familie var Afstamningen saaledes:

Alkoholisk Disposition	13	(2 + 11)
Alk. + nervøs —	2	(1 + 1)
— — tuberk. —	3	(1 + 2)
— — Kræft —	4	(1 + 3)
Nervøs Disposition ..	8	(1 + 7)
Nervøs + tuberk. Disp.	2	(1 + 1)
Tuberkul. Disposition	2	(0 + 2)
	34	(7 + 27) = 79,07 % (A–70 %, B–81,82 %).

Desuden var der hos 3 stærke Udslag af nervøs Disposition hos Forældrenes Sødskende, en 4de havde to Brødre, der vare Epileptikere. 5 havde epileptiske Mødre. Af Recidivisterne havde 3 epileptiske Sødskende (i alle 3 Tilfælde var Faderen Alkoholist), 7 en eller flere Sødskende, der vare straffede, 1 en Fader og 1 en Morfader, der var straffet.

Hos 5 af Epileptikerne angaves Krampeanfaldene at være begyndte efter et *Trauma capitis*; kun hos en af dem fandtes der dog Spor efter et saadant i Form af et meget dybt i Benet deprimeret Ar i Panden over Haargrænsen. Hos de andre syntes Traumaet mindre alvorligt, bestod hos en i et Slag af en Lærer, da han var i 13 Aars Alderen. 3 af disse traumatiske Epileptikere havde drikfældige Fædre, en 4de to Brødre, der vare Epileptikere, og den 5te, som var født udenfor Ægteskab, havde en Søster, som var drikfældig. 2 Epileptikere angave, at Sygdommen var begyndt efter *Skræk* — den ene var i 12 Aars Alderen bleven bange for et Par løbske Heste; af disse var den ene Søn af en sindssyg Fader og en nervøs Moder, medens den anden, der var født udenfor Ægteskab, havde en Broder, som var straffet. Hos 2 kunde Anfaldenes Begyndelse sættes i Forbindelse med *rheumatisk Feber* — af hvilken den ene havde haft 7 Anfald — med paafølgende *Hjertefejl*; den ene af disse havde dog en drikfældig Fader og en epileptisk Moder, den anden en brystsyg Moder og en straffet Broder. Hos 1 vare Krampeanfaldene begyndte efter et Anfald af Mæslinger med Lungebetændelse i 7 Aars Alderen (Moder Epileptiker, Morbroder sindssyg).

Endelig var Epilepsien hos 2 begyndt efter »*Hjernebetændelse*« i 12 Aars Alderen (Fader og Broder døde af Tuberkler paa Hjernen, Moder nervøs) og 4 Aars Alderen (Farfader sindssyg, Fader Alkoholist, Moder brystsyg), og hos 1 efter *Rakitis med Hydrocefalus* (Fader Alkoholist, død af Kræft, Søster Epileptiker). Den angivne Aarsag syntes da i alle disse Tilfælde kun at have været Lejlighedsaarsag.

To udtalt degenerative Individer (Fader Alkoholist), hos hvilke der ved Puberteten var begyndt epileptiske Anfald, havde indtil kort forud herfor lidt af *Enuresis nocturna*. Et 19aarigt Individ, hos hvilket de epileptiske Anfald efter Angivelse vare ophørte, led nu af *habituel Tremor*.

Hvad Hovedomfanget angaar, var Forholdet:

51,5 — 53,5 Ctm.	5 (0 + 5)
54 — 56 —	28 (9 + 19)
57 — 58,5 —	10 (1 + 9)
59 — 59,5 —	2 (0 + 2)

Gennemsnitlig var Hovedomfanget 55,58 Ctm. (A–55,4, B–55,63). For de 7 under 21 Aar var det 54,57 Ctm., for de 38 over 21 Aar 55,76 Ctm.

Dolikocefale vare	2 (2 + 0)
Mesocefale —	14 (2 + 12)
Brakycefale —	26 (6 + 20)
Hyperbrakycefale —	3 (0 + 3)

Degenerationstegnenes Antal var:

0 Dgt. hos	2 (0 + 2)
1 — —	7 (2 + 5)
2 — —	6 (0 + 6)
3 — —	15 (4 + 11)
4 — —	8 (1 + 7)
5 — —	4 (1 + 3)
6 — —	1 (1 + 0)
7 — —	2 (1 + 1)

Gennemsnitlig 3,02 Dgt. for hver (A–3,6, B–2,86).

Let kendelige Tatoveringer havde 26 (5 + 21) = 57,78 % (50 % + 60 %).

Rester af gamle Tatoveringer havde 5 (3 + 2) = 11,11 % (30 % + 5,71 %).

34 af Epileptikerne dømtes for Ejendomsindgreb og Falsk, 8 for Vold, Vold mod Politiet eller Opsynsbetjente, Mishandling af Plejebarn, 1 for Forsøg paa Brandstiftelse, 1 for Uterlighed mod Smaapiger og 1 for Uterlighed mod Drenge.

For 5's Vedkommende toges der i Dommen Hensyn til § 39. De 3 af disse, som havde gjort sig skyldige i Ejendomsindgreb, skønnedes at lide af blivende intellektuelle Mangler, sideordnede med Epilepsien eller hidførte ved denne.

En 24aarig ug. Arbejdsmand, der dømtes for 3. Gang begaaet Tyveri (fra 17 Aars Alderen), var foruden Epileptiker tillige imbecil. Hans Fader var Alkoholist, hans Søster led af Krampe. Havde selv som Barn været svagelig, navnlig lidt af Kirtelsyge (svulne Kirtler fandtes paa Halsen). Fra 9. til 14. Aar havde han lidt af epileptiske Krampeanfald, senere af Besvimelses- og Aandsfraværenhedsanfald. Havde kun gaaet i Skole i 2 Aar og kunde daarligt læse og skrive. Kasseret til Soldat for Tunghørighed. Haft flere Gonorrhoeer. I Arresten var han søvnløs, havde undertiden Fornemmelse af, at Hovedet voksede, og Kroppen svandt ind. — Haaret mørkt, tæt. Øjenbrynene fint sammenløbende. Iris blaa. Blefaro-konjunktivitis. Ørene noget udstaaende, Lobulus fastvokset. Hørelsen stærkt nedsat paa begge Øren. Hovedomfang 54 Ctm. Index cef. 80,55. Skoliose af Ansigtet med Convex. til v. Prognati. Høj og smal Gane. Ankylose af v. Skulder (gl. Luxation). Kronisk Eczem om Leddene. Ærtstor haarbevokset Nævus paa h. Kind. Paa h. Underarms Volarside tatoverede Bogstaver, Ornamenter, Haand i Haand, paa v. Underarms Volarside Bogstaver og Ornamenter, paa v. Haandryg et Anker (dels primitivt, selvtat., dels sort og rødt, t. af Kammerat).

Til de afgjort psykisk defekte maatte endvidere regnes en 22aarig Arbmd., hvis Farfader var sindssyg, hvis Fader var Alkoholist og hængte sig, og hvis Moder var brystsyg. Efter en Hjernebetændelse i 4 Aars Alderen uregelmæssige epileptiske Anfald, hvorunder der havde udviklet sig Imbecilitet. Havde været paa Ebberødgaard 1 Aar. Fra sit 14. Aar var han gaaet med Faderen paa Beværtning, var nu udtalt kronisk Alkoholist Havde talrige Gange været paa K. H.'s VI Afdl. for epileptiske Tilstande. Ivrig Masturbant (5—6 G. dgl.). Straffet 1. Gang herhjemme i 16 Aars Alderen for Tyveri, senere mange — ialt 10 — Gange, desuden straffet i Tyskland og Norge; havde vagabonderet stærkt. I Arresten havde han Raserianfald, men ikke Kramper, gjorde et stærkt sløvet Indtryk. — Haaret mørkt, tæt. Iris gulbrun. Haar og Øjenbryn mødes. Baghovedet affladet. Hovedomfang 57 Ctm. Index. cef. 81,67. Let kamformet Torus palat. Uregelm. Tandst (ej Plads i U.). Ørene konkave, noget udst.; h. 1/2 Ctm. større end v. Hørelsen nedsat paa v. Øre (kron. Otitis efter Slag af Politistav). Penis lille, vinkelbøjet. Paa begge Underarmes Volar- og Dorsalside samt v. Haandryg tat. Tro, Haab og Kærlighed, Krone, Økse og Kniv korslagte, Initialbogstaver og Fødselsaar (ret primitivt — selv i Arr. med Kulpulver og Sod).

Psykisk defekt var endvidere en 23aarig Tjenestekarl, som efter § 39 straffedes or 2. Gang begaaet ringe Bedrageri (havde solgt nogle ham betroede Flasker). Hans Morbroder var sindssyg og hans Broder død af Krampe. Fra Dreng af havde han lidt af epileptiske Krampeanfald, som ophørte ved 20 Aars Alderen. Fra han var 9 Aar havde han haft periodisk Hang til Depression og Selvmord, havde flere

8*

Gange lagt sig paa Jernbaneskinnerne for at blive kørt over. I Arresten havde han gentagne Gange lavet Strikker og 1 Gang gjort et alvorligt Hængningsforsøg. Han var kasseret til Soldat. Jævnlig stærk Hovedpine. — Haar mørkt, tyndt. Iris lyseblaa med brun Rand. Ørene udstaaende, foldet implanterede. Kraniet stærkt toppet. Hovedomfang 54,5 Ctm. Index cef. 81,08. Ansigtet uregelm. innerveret. Lemmerne, særlig Hænderne, kolossalt udviklede. Paa v. Underarms Volarside tat. sorte gotiske Initialbogstaver (ret primitivt — selv).

Desuden toges der Hensyn til § 39 ved to Voldsmænd, som i Beruselse havde udøvet deres Forbrydelse.

Den ene var en 29aarig ug. Smedesvend, som straffedes med 8 Mdr. Forbedrh. for i Beruselse begaaet alvorlig Legemsbeskadigelse. Han var Søn af en drikfældig, straffet Fader og en hysterisk Moder, havde 2 Brødre, som vare straffede. Han var selv kron. Alkoholist. Til sit 14. Aar havde han lidt af Enuresis nocturna, fra 16 Aars Alderen af epileptiske Anfald, optrædende med 4—5 Ugers Mellemrum; havde Anfald i Arresten. Han var kasseret til Soldat for Epilepsi. — I Haarbunden et Ar efter Trauma capitis. Haar mørkt, tæt. Iris mørkeblaa. Hovedomfang 59,5 Ctm. Index cef. 77,5. Stærk Skoliose af Ansigtet med Convex. til v. Ørene noget udstaaende. Paa v. Underarms Dorsalside Rester af gl. Tatov. fra Skoletiden.

Den anden var en 41aarig drikfældig Mand, som havde lidt af Epilepsi fra 7 Aars Alderen, og som i beruset Tilstand havde gjort sig skyldig i Vold mod en Opsynsbetjent paa Ladegaarden.

Den med Degeneration jævnlig følgende *Tilbøjelighed til Selvmord* gjorde sig ogsaa gældende hos nogle af disse Epileptikere.

En 20aarig Sømand, som idømtes 2 Aar Forbedrh. for 4. Gang begaaet Tyveri (1. Gang straffet 15 Aar gl.), truede under Arrestopholdet stadig med Selvmord. Og en 34aarig Drejersvend, som var straffet 9 Gange for Ejendomsindgreb efter sit 18de Aar (Moder Epileptiker — Fader ustyrlig hidsig, slog sig selv, naar han blev vred), havde ligget paa K. H.s VI Afd. for Selvmordsforsøg.

En 17aarig Skibsdreng, som idømtes 15 Mdr. Forbedrh. for grovt Tyveri (straffet 5 G. før for Ejendomsindgreb, 1. G. 14 Aar gl.), og hvis Moder havde lidt af Krampe og var død af Brystsyge, frembød i Arresten intet paafaldende, men havde i Straffeanstalten et epileptisk Anfald og gjorde senere 2 Selvmordsforsøg (Hængning og Snitsaar); derefter var han en Tid noget deprimeret og fortumlet. Af Degenerationstegn frembød han Ansigtsskoliose og stærk Prognati. Hovedomfang 53 Ctm. Index cef. 81,08. Var tatoveret.

Hos følgende havde der været *Sindssygdomsanfald* tilstede:

En 24aarig ug. Gæstgiver straffedes for Bedrageri med 4 × 5 D. V. og Br. Hans Fader var død af en Hjertesygdom, Moderen led af Epilepsi, en Morbroder var død sindssyg. Selv havde han lidt af Epilepsi, efter at han 7 Aar gl. havde haft Mæslinger og Lungebetændelse. Han havde 18 Aar gl. begaaet Brandstiftelse i et epileptisk Sindssygdomsanfald, var bleven dømt til at tages i Forvaring af Øvrigheden og havde tilbragt 7 Maaneder i en Sindssygeanstalt; senere ingen Anfald. — Næsten Dværgvækst (Højde 145 Ctm.). Hovedomfang 53,5 Ctm. Index cef. 78,94. Haar mørkt, tæt. Kolobomagtig brun Plet paa v. Iris. Voldformet Torus palat.

25aarig ug. Opvarter dømtes til 1 Aar Forbedrh. for Forsøg paa Brandstiftelse (senere dømt for Bedrageri). Han havde paa en Tid, da der i København var en lille Ildebrandsepidemi, ved at læse om de mange Ildspaasættelser eller Forsøg derpaa, som havde fundet Sted, faaet Lyst til at blive omtalt i Aviserne, saaledes som han havde set, at andre vare blevne, naar de havde allarmeret Brandvæsenet, opdaget Ilden eller deltaget i Slukningsarbejdet. Endvidere var han kommen til at tænke paa, at han havde hørt omtale, at den, som først opdagede en Ildløs, kunde vente at faa en Pengebelønning af det paagældende Brandassuranceselskab. Han tændte derfor en Sommeraften Ild paa noget gammelt Skrammel dér, hvor han tjente, efter at have overhældt det med Petroleum, og meldte derefter Ildløsen til Værten; den blev hurtigt slukket. — Han, hvis Fader var Alkoholist og død af et Hjerteslag, havde indtil for 1½ Aar siden lidt af Epilepsi. For 2½ Aar siden havde han været 4 Maaneder i en Sindssygeanstalt. Gjorde et noget stupid Indtryk, men frembød ellers intet særligt psykisk. Havde haft Syfilis og Gonorrhoe og var kron. Alkoholist. Var kasseret til Soldat. Led af Mb. Basedowii (Exoftalmus — Struma — 1. Hjertelyd dump og udtrukken). Haar mørkt, tæt. Iris blaagraa. Hovedomfang 55,6 Ctm. Index cef. 83,33. Ørene overordentlig tilspidsede opadtil. Hernia scrotal. dext. Tatoveret.

Et Individ, som oprindelig syntes at være noget imbecil, fik i Arresten et Anfald af depressiv Forvirring.

Det var en 29aarig sep. Bogbinder, som havde gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, idet han havde forlovet sig med en Cigarhandlerske og under Paaskud af, at han havde faaet en stor Arv (175000 Kr.), som Finansborgmesteren bestyrede for ham, havde fralokket hende alle hendes Sparepenge. Til Bevis havde han præsteret en selvskreven Erklæring fra Borgmesteren. Han havde, saa langt han kunde erindre tilbage, lidt af Epilepsi, var derfor bleven kasseret til Soldat. Syntes iøvrigt at have været svagelig som Barn, havde lidt af Kirtler, Lungebetændelse, Mæslinger (hvorefter Hørelsen var nedsat paa h. Øre) og »gastrisk Feber«. Periodisk nød han Spiritus til Overmaal. Han erklærede at have en livlig Fantasi og at være tilbøjelig til religiøse Grublerier. Iøvrigt gjorde han nærmest et imbecilt Indtryk. — Efter at have siddet 2 Maaneder i Arresten, hvor han beskæftigedes med Bogbinderi, blev han d. 22/4 antagelig under Paavirkning af, at hans Arbejde var sluppet op, helt forstyrret, mente, at han havde begaaet en forfærdelig Forbrydelse, hvorfor han skulde straffes med flere Aars Strafarbejde. Skrev paa en Seddel, at han vilde tage Livet af sig. Overflyttedes til Sygehuset, hvorefter han blev lidt roligere, men dog stadig var sammensunken og grædende. Han beroligedes først fuldstændig, da han om Aftenen d. 28/4 fik sin Dom (4 × 5 D. V. og Br.). — Farbroder var Alkoholist, Fasters ene Søn Epileptiker, anden Søn Alkoholist. Kraniet stærkt saddelformet. Hovedomfang 54 Ctm. Index cef. 81,08. Ørene udstaaende, konkave med udtalt Nodulus Darw. Haar lyst, tyndt. Iris graa med 4 knappenaalshovedstore, skarpt afgrænsede brune Pletter.

Hos tre optraadte de forbigaaende eller blivende Sindssygdomsanfald først i Straffeanstalten.

En 20aarig Brolægger, som første Gang var straffet 17 Aar gl., og som idømtes 18 Mdr. Forbedrh. for 4. Gang begaaet Tyveri og for Vold, havde 2 tuberkuløse Brødre, men var iøvrigt ikke disponeret. Kronisk Alkoholist. Efter et

Trauma capitis i Barnealderen led han af Paroksysmer af Raseri, naar et Søm blev slaaet i Væggen o. l.; var ustyrlig hidsig. I Arresten havde han et udtalt epileptisk Anfald (med Tungebid), angav, at han tidligere under Opholdet havde haft et lignende. I Straffeanstalten havde han to Anfald af mental Forstyrrelse (Forfølgelsesideer). — Haar mørkt, tyndt. Iris graagrøn, plettet tegnet. Hovedomfang 54,5 Ctm. Index cef. 78,94. Øjenbrynene fint sammenløbende. Voldformet Torus palat. Tatoveret.

En 23aarig Tjenestekarl, som idømtes 2 Aar Forbedrh. for 4. Gang begaaet Ejendomsindgreb, havde en Fader, som var død af Alkoholisme, og en Moder, som led af Kræft i Brystet. Selv var han kron. Alkoholist; af Sygdomme kun haft en Gonorrhoe. Fra Barndommen af havde han lidt af epileptiske Anfald. I Straffeanstalten fik han et Anfald af Depression ved Underretning om Moderens Død. — Hovedomfang 57,5 Ctm. Index cef. 81,57. Lidt fremspringende Arc. supercil. Progeni. Tyk Næse. Ørene dobbeltkonkave, lidt skraat impl. Haar mørkt, tæt. Iris mørkegraa. Let Skoliose af Ans. (Convex. til v.). Glandelsvulst paa Halsen.

En 24aarig Tjenestekarl, som idømtes 3 Aar Forbedrh. for 6. Gang begaaet Tyveri, var Søn af en drikfældig Fader og selv drikfældig. I Barnealderen en stærk Forbrænding (Ar paa Hoved og Skulder). Som Barn led han af epileptiske Anfald, som ved 10 Aars Alderen synes at være blevne uregelmæssige, idet han da blev »vild«. Han havde i Arresten ingen tydelige Anfald, men gjorde Indtryk af at være daarligt begavet, var skummel og skulende. Han rystede paa Hænderne. — Haar mørkt, tæt. Iris graa, let gulplettet. Pupillerne store. Næsen tyk. Haar og Øjenbryn mødes. Ørenes Lobulus fastvokset, tilbagekrummet. Hovedomfang 55,5 Ctm. Index cef. 79,48. Uregelmæssig Tandstilling (Mellemrum mellem T.). Nærsynet. Usikker Farvebedømmelse. Kyllingebryst. Atrofiske Testes. Furunkulose. Tatoveret. Paa Grund af Kramper maatte han overflyttes fra Vridsløselille til Horsens, hvor han havde flere Anfald af Sindssygdom. Under en senere Sag mod ham (Overfald paa Inspektøren for en Fattiggaard) frikendtes han i Sommeren 1903 paa Grund af Sindssygdom, men det bestemtes, at der skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger ligeoverfor ham.

3. Hysteri.

9 Individer (0,49 %) lede af Hysteri. Heraf hørte de 5 (0,79 %) til A, de 4 (0,33 %) til B.

Mönkemöller fandt 3,5 % Hysterikere mellem sine tvangsopdragne Drenge.

5 af de 9 (A—2, B—3) vare kroniske Alkoholister, af hvilke 3 (A—1, B 2) efter Angivelse vare berusede i Gerningens Øjeblik.

1 (A—1) var født udenfor Ægteskab.

For de 8 (A—4, B—4) med kendt Familie var Afstamningen saaledes:

Alkoholisk Disposition		2 (1 + 1)
Nervøs	—	4 (3 + 1)
Syfilis	—	1 (0 + 1)
		7 (4 + 3) = 87,5 % (A—100 %, B—75 %).

8 af de 9 hysteriske Individer lede af karakteristiske Krampeanfald, som hos 1 vare opstaaede efter et Trauma, hos 1 efter Kærestesorg i 19 Aars Alderen og hos 1 — en 22aarig Kommis, som havde stjaalet fra sin Principal og sviret Pengene op sammen med et offentligt Fruentimmer — alt i Skoletiden efter en heftig Skræk, idet hans Broder en Dag ved Hjemkomsten fortalte ham, at Moderen — der iøvrigt led af Krampe, medens Faderen havde været sindssyg — var død. Hans Krampeanfald vare overordentlig heftige, og jeg mindes, hvorledes jeg en Dag straks efter hans Anholdelse blev hentet ind til Nytorvs Arrest og fandt 6 sveddryppende Arrestbetjente bestræbende sig for at holde paa ham, der var ualmindelig stor og stærk, for at han ikke skulde støde sig under Krampen. Da han fik Lov til at skøtte sig selv, standsede Anfaldet brat.

Hvad Hovedomfanget angaar, var Forholdet:

55—56 Ctm.	4	(1 + 3)
56,5—57 —	5	(4 + 1)

Gennemsnitlig var Hovedomfanget 56,17 Ctm. (A—56,7, B—55,5). For den, der var under 21 Aar, var Maalet 57 Ctm., for de 8 over 21 Aar gennemsnitlig 56,06 Ctm.

Dolikocefale vare	1	(1 + 0)
Mesocefale -	5	(2 + 3)
Brakycefale -	3	(2 + 1)

Degenerationstegnenes Antal var:

0 Dgt. hos..	1	(0 + 1)
1 — - ..	1	(1 + 0)
2 — - ..	2	(1 + 1)
3 — - ..	2	(2 + 0)
4 — - ..	2	(1 + 1)
5 — - ..	1	(0 + 1)

Gennemsnitlig 2,67 Dgt for hver (A—2,6, B—2,75).

Let kendelige Tatoveringer havde 3 (0 + 3) = 33,33 % (0 + 75 %).
Rester af gamle — — 1 (1 + 0) = 11,11 % (20 % + 0).

7 af Hysterikerne straffedes for Ejendomsindgreb o. l., 1 for Voldtægtsforsøg og 1 for Forsøg paa Drab.

Den ene af Ejendomsforbryderne dømtes efter § 39; det var iøvrigt vanskeligt at afgøre, hvor meget af hans abnorme mentale Tilstand, der skyldtes Hysteri og hvor meget Alkoholisme.

Det var en 27aarig ug. Arbejdsmand, som i Beruselse havde begaaet et Tyveri, og som mange Gange havde været straffet for Betleri, ligesom han gentagne Gange havde været anholdt for Tyveri. Moderen havde Syfilis. Han var daarligt begavet,

havde tidligere haft hysteriske Anfald og angav nu at være habituelt hallucineret paa Hørelsen. Som Barn havde han haft Kirtler og »Vattersot«, som voksen blød Chanker. Han havde flere Gange haft Delirium tremens. Havde været Infanterist. — Haaret chatin tyndt. Iris blaagraa. Blefaro-konjunktivitis. Total farveblind. Ørenes Lobulus lille og spids, Koncha affladet. Hovedomfang 55 Ctm. Index cef. 76,92. Akne i Ansigtet og paa Brystet. Kirtelsvulst paa Halsen. Tatoveret.

Ogsaa Voldtægtsforbryderen, som havde handlet under en hysterisk Beruselse, dømtes efter § 39 (6 × 5 D. V. og Br.).

Det var en 32aarig gift Arkitekt, hvis Fader var Alkoholist, og hvis Søster led af Korea. I 13 Aars Alderen havde han mistet v. Øje ved et Vaadeskud, blev derfor kasseret til Soldat. Ingen alvorligere Sygdomme, kun en Gonorrhoe. Han var noget forfalden til Spiritus, havde den Dag, han begik sin Forbrydelse, drukket c. 1/2 Fl. Portvin, 2 halve Bajere, 3 Snapse Kognak og 3 Snapse Akvavit. Han paastod bagefter intet at kunne huske om Voldtægtsforsøget, gjorde et sjadsket, nervøst, hysterisk Indtryk, klagede over stadig Hovedpine og angav at have natlige Synshallucinationer. — Haaret chatin, tyndt. Øjenbrynene fint sammenløbende. Iris blaa med en lille brun Plet. Hovedomfang 56 Ctm. Index cef. 81,08. Panden meget stejl. Ansigtet skoliotisk med Konvex. til v. Ørene udstaaende. Hørelsen ophævet paa v. Øre. Voldformet Torus palat. Uregelm. Tandstilling (Tilb. til Dobbeltst. i Overm., hvor de to ydre Fort. ere st. tilspidsede). Ærtstor mørkebrun, st. fremhvælvet Nævus paa h. Side af Halsen. Pityriasis versikolor i Pletter paa Underlivet.

Den for Forsøg paa Drab til 3 Aar Forbedrh. dømte havde af Jalousi skudt paa en ung Kvinde, som han var forelsket i, og som ikke vilde have med ham at gøre. Han gjorde derefter Forsøg paa at skyde sig selv. I Arresten fik han efter Afsigelse af Kriminalrettens Dom en Psykose eller simulerede ialfald haardnakket en saadan. (Cfr. *Friedenreich*: Hysteri, Mordforsøg og Forsøg paa Selvmord. Simulation. Hospt. 1903).

4. **Neurasteni.**

43 (2,33 %) maatte betragtes som lidende af Neurasteni. Af disse hørte 21 (3,32 %) til A, 22 (1,81 %) til B.

Det er i det Hele vanskeligt at udskille Neurastenikerne fra de simpelt psykisk degenererede, saa meget mere som Neurastenien meget hyppigt udvikler sig paa medfødt degenerativ Basis. Overhovedet ere Neurasteniens Symptomer jo ofte vage, dens Grænser usikre; jævnlig ser man som Neurasteniens inderste Væsen angivet det samme Kriterium, som man har paa Degenerationen: Nervesystemets »reiszbare Schwäche«. Hvad der her er henført under Neurastenien er enten de Tilfælde, hvor der paa Basis af den medfødte Degeneration har udviklet sig nervøse Symptomer, f. Eks. en tvangsmæssig Sammenknytning af heterogene Forestillinger, eller

hvor der uden medfødt Degeneration har dannet sig en Excitabilitet af Nervesystemet med paafaldende Slaphed af dette. Jeg kunde maaske med lige saa megen Ret have henført de første Tilfælde under den medfødte Degeneration, de sidste under den erhvervede, idet de Neurastenien fremkaldende Momenter i det Hele falde sammen med Aarsagerne til den erhvervede Degeneration, særlig da jeg paa Grund af Symptomernes Lighed og Manglen paa kendelig Demens ogsaa har ment her at maatte medtage nogle faa Tilfælde, hvor den erhvervede Degenerations mest fremtrædende Faktor, Alkoholmisbrug, havde spillet en Rolle. Jeg har imidlertid anset det for rettest at holde disse Tilfælde, hvor det med Sikkerhed kan siges, at erhvervede Momenter have virket med til den psykiske Abnormitets Opstaaen, ude fra den simple psykiske Degeneration, hvad enten de erhvervede Momenter nu have virket paa et iforvejen medfødt Anlæg eller ej. I alle Tilfælde spiller for de kun én Gang straffede det erhvervede Moment sikkert en ikke ringe Rolle, er maaske her oftere en Følge af Brøden, end det er Aarsagen til den.

Kroniske Alkoholister vare 17 (A—5, B—12), af hvilke 8 (A—3, B—5) vare berusede i Gerningens Øjeblik. Desuden angave 5 (B—5) Individer, der ikke vare kroniske Alkoholister, at de havde handlet under Indflydelse af en Rus.

Kun 1 (A—1) var født udenfor Ægteskab, men kendte sin Familie.

For samtlige 43 Neurastenikere var Afstamningen da saaledes:

Alkoholisk Disposit..	5	(2 + 3)
Alk. + nervøs —	3	(2 + 1)
— — tuberk. —	2	(0 + 2)
— — Kræft —	2	(1 + 1)
Nervøs Disposition..	3	(1 + 2)
— + tuberk. —	2	(2 + 0)
— — Kræft —	1	(1 + 0)
Tuberkuløs —	10	(6 + 4)
Kræft —	1	(0 + 1)

29 (15 + 14) = 67,44 % (A-71,43, B-63,64 %).

Desuden havde af A 1 to imbecile Sødskende. I A havde 1 en Fader, som var straffet (og Alkoholist), 1 en straffet, 1 en sindssyg og 1 en epileptisk Broder, 1 en straffet Søn. I B 1 en straffet, 1 en sindssyg og 1 en epileptisk Broder samt 1 en aandssvag Søn.

Som Momenter, der kunde have virket med til at fremkalde Neurastenien, maa nævnes:

Trauma capitis (2 + 3), »Hjernebetændelse« i 3 Aars Alderen med paafølgende Atrofi af h. Underekstremitet — spinal Børnelamhed (0 + 1), Tyfus (2 + 1), talrige Gigtfeberanfald (1 + 0), Artritis (0 + 1), Hjertesygdom (1 + 0), Spanskgrøntforgiftning (1 + 0), overstaaede Sindssygdomsanfald (1 + 3), Lungetuberkulose (0 + 1), Alkohol og Syfilis (0 + 1), Alkohol (0 + 3). I 9 Tilf. (9 + 0) maatte Brøden og Angeren antages at være Væsensaarsag til Neurastenien. I 12 Tilf. (4 + 8) maatte den antages nærmest at have udviklet sig paa Grundlag af den medfødte Degeneration, til hvilken der yderligere i 4 Tilfælde (0 + 4) havde sluttet sig stærk Masturbation.

Den ene af dem, for hvem Trauma capitis havde spillet en Rolle, var en 29aarig Smed, som straffedes for Hæleri. Han havde i 5 Aars Alderen modtaget et meget stærkt Trauma capitis — hvorefter der saaes et meget langt adhærent Ar — hvorved han havde mistet h. Øje og Hørelsen paa h. Øre. 2 Aar før han straffedes, behandledes han for Lungetuberkulose, hvorefter der nu paavistes Fortætning og svækket Resp. over h. Spids. Han led jævnlig af Tarmkatarrh, plagedes stærkt af periodisk Hovedpine. Iøvrigt havde han en Cicatrice i h. Albue efter en Operation for Luxation samt en stor pigmenteret Cicatrice efter en Hudafskrabning paa h. Crus. Han var langsynet paa v. Øje, tunghør paa v. Øre. Af Degenerationstegn frembød han en betydelig Lardose af nederste Del af Kolumna dorsalis med ringe dexto-konvex Skoliose og en 5 Ctm. lang rektangulær Nævus paa h. Side af Ryggen.

En 24aarig Tjenestekarl, som idømtes 3 Aar Forbedrh. for 2. Gang begaaet grovt Tyveri, havde ved et Trauma capitis, som havde efterladt en stor Bendepression i Nakken, mistet Synet paa h. Øje. En 28aarig Arbmd., der straffedes 8. Gang for Tyveri og Betleri, havde under et Slagsmaal ved en Spyttebakke faaet et Trauma capitis med paafølgende dyb Depression i Benet; der var derefter opstaaet en Parese af hele h. Side. Nu var der Hemiparese af h. Ansigtshalvdel og Overekstremitet, Talen var paretisk og slæbende.

En 32aarig Pramfører, som idømtes 1 Aar Forbedrh. for 1. Gang begaaet Tyveri, havde 11 Aar iforvejen gennemgaaet en akut Psykose af en Maaneds Varighed efter en rheumatisk Feber. En 22aarig Kommis, der tidligere havde været straffet for Uterlighed og Vold og nu idømtes 4 × 5 D. V. og Br. for Tyveri, havde 4 Aar iforvejen været behandlet 2 Gange, ½ Aar hver Gang, paa en Sindssygeanstalt for en Psykose paa alkoholisk Grundlag. En 24aarig Tjenestekarl, der havde været straffet 5 Gange før for Tyveri, Falsk

og Betleri, og nu fik 1 Aar Forbedrh. for Tyveri, var $^{1}/_{2}$ Aar forinden bleven udskreven fra en Sindssygeanstalt efter 8 Mdr.s Behandling for en stuporøs Forvirring; 2 Sager mod ham i de to efter Udskrivningen følgende Maaneder vare blevne hævede paa Grund af »Sindssygdom«. Endelig havde en 46aarig Skomager, der 12 Gange iforvejen havde været straffet for Tyveri og Betleri og nu idømtes 3 Aar Tugthus for Tyveri, 14 Aar iforvejen i 3 Maaneder været paa en Sindssygeanstalt vistnok for en akut Forvirring (»hørte Stemmer«).

Hvad Hovedomfanget angaar, var Forholdet:

53,5	Ctm.	....	2 (2 + 0)
54,5—56,5	—	....	21 (10 + 11)
57 —58,5	—	....	18 (8 + 10)
59,5	—	....	2 (1 + 1)

Gennemsnitlig var Hovedomfanget 56,5 Ctm. (A—56,43, B—56,55). For de 5 under 21 Aar var det 56,5, for de 38 over 21 Aar ogsaa 56,5 Ctm.

Mesocefale	vare	....	22 (11 + 11)
Brakycefale	—	....	19 (10 + 9)
Hyperbrakycefale	—	....	2 (0 + 2)

Degenerationstegnenes Antal var:

0	Dgt.	hos	....	5 (2 + 3)
1	—	—	....	11 (5 + 6)
2	—	—	....	10 (5 + 5)
3	—	—	....	14 (8 + 6)
4	—	—	....	3 (1 + 2)

Gennemsnitlig 1,98 Dgt. for hver (A—2,05, B—1,91).

Let kendelige Tatoveringer havde 5 (1 + 4) = 11,63 % (A—4,76 %, B—18,18 %).

Rester af gamle — — 2 (0 + 2) = 4,65 % (A—0, B—9,09 %).

31 af Neurastenikerne straffedes for Ejendomsindgreb, 2 for Falsk, 1 for Røveri, 1 for Vold, 1 for Tyveri og Brandstiftelse, 4 for Uterlighed mod Smaapiger, 1 for Uterlighed mod voksne Kvinder, 1 for Uterlighed mod Drenge og 1 for Exhibition.

Den ved Spændingen, Frygten for Straffen og Angeren hos 1. Gang eller dog kun lidet straffede hidførte Neurasteni fører ikke sjældent til *Selvmordstrang*. Saaledes forsøgte en 54aarig ikke forhen straffet Pramfører, der senere idømtes 1 Aar Forbedrh. for Tyveri, at aflive sig ved Hængning i Arresten, og en 21aarig Sømand, der

som Dreng havde faaet Rotting for Tyveri og nu for i Amerika under ret romantiske Forhold begaaet Røveri idømtes 10 Aar Forbedrh. (ved H. R. D. nedsat til 6 Aar), faldt efter Dommen sammen og truede med Selvmord. En 48aarig Arbmd., som 1, resp. 2 Aar iforvejen var straffet med 2 × 5 og 3 × 5 D. V. og Br. for Tyveri, aflivede sig umiddelbart efter at være anholdt for 3. Gang ved Hængning i Arresten.

Ingen af Neurastenikerne blev under Arrestopholdet *sindssyg*. Derimod vides det, at en af dem senere er bleven det. Det var en 24aarig, 3. Gang for Tyveri, Bedrageri og Uterlighed straffet Børstenbinder, hvis Neurasteni antagelig var af traumatisk Oprindelse. Et Aarstid efter Udstaaelsen af sidstnævnte Straf og efter yderligere at have gennemgaaet to nye Vand- og Brødstraffe, blev han erklæret for sindssyg og frikendt under en ny Sag (Maj 1903), dog saaledes, at der skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger ligeoverfor ham. Han havde allerede i Arresten vist et noget paafaldende Væsen, var nervøs og rystende ved Undersøgelsen, skrækslagen og skrigende, da nogle Vegetationer skulde klippes af, etc.

Mest Interesse frembyde vistnok de Neurastenikere, hvis Sygdom ialfald delvis er opstaaet ved *seksual Svækkelse*, især naturligvis forsaavidt Forbrydelsen staar i nærmere Forbindelse med denne.

En 26aarig Handelsrejsende, hvis Moder var nervøs, straffedes i 1901 for 2. Gang begaaet Bedrageri. Han var Syfilitiker, havde 2 G. haft Gonorrhoe. H. Øres Lobulus løb ned i en Hudfold, ellers ingen Degenerationstegn. Han mente selv, at han var stærkt nervesvækket, havde en daarlig Hukommelse og var i det Hele meget slap og sjadsket. Havde masturberet stærkt fra Barndommen af. — I Decbr. 1902 anholdtes han for Ildspaasættelse. havde begaaet c. 16 saadanne, i Reglen dog ganske ubetydelige. Erklærede, at han fik Lyst til at se Ild, naar han havde drukket lidt. Dømtes til 3 Aar Forbedrh.

En 32aarig sep. Agent idømtes 18 Mdr. Forbedrh. for Tyveri og Falsk; han havde 4 G. tidligere været straffet for Bedrageri og Tyveri. Han var kronisk Alkoholist, havde af Degenerationstegn kun bred, flad Torus palat. Han gjorde et dygtigt nervøst Indtryk, angav at være »Dameunderbeklædningsfetischist« og at have begaaet sit første Bedrageri (Damelinned, Korsetter) paa Grund af sin Fetischisme; han var derved kommen ind paa Forbryderbanen. Hans senere Forbrydelser havde ialfald ikke staaet i Forbindelse med nogen seksual Perversion, men vare begaaede med en ikke ringe Snedighed. Saaledes havde han 24 Aar gl., medens han var Kontorist paa et Godskontor paa Fyn, averteret i københavnske Aviser, at han ønskede at adoptere et Barn, helst en Pige paa 3—4 Aar. En københavnsk Bager, som havde (med sin Hustru) et inden Ægteskabet født Barn, som han stadig maatte høre ilde for af Familien, reflekterede paa Avertissementet. Der udviklede sig saa en Brevveksling mellem Bageren og Arr., som gav sig Udseende af at være en ældre alvorlig Mand, som ikke vilde være kendt, for at det

adopterede Barn ikke i Fremtiden skulde komme i Forbindelse med sine virkelige Forældre; ikke desto mindre benyttede han stadig til sin Korrespondance Papir, som var stemplet: »Grevskabet N., Godsinspektøren«, hvilket var overstreget. Han betingede sig 100 Kr. aarlig i 3 Aar, hvilke skulde staa til Barnet, og arrangerede sig samtidig med sin tidligere Kæreste i København, en Enke, som gerne vilde have et Pigebarn, saaledes at hun skulde tage Barnet for 14 Kr. maanedlig. Han lod hende afhente Barnet, idet han skrev til Forældrene, at hun vilde bringe ham Barnet, da han ikke ønskede selv at være kendt. Saa holdt han det gaaende i et Par Aar, i hvilke han betalte Enken ialt 33 Kr. for Barnet og stadig truede hende, der var kommen til at holde af Barnet, med, at han vilde tage det fra hende. Samtidig korresponderede han med Forældrene om Barnet, som han aldrig havde set, fortalte om, hvordan det trivedes og voksede, og fik Bageren til at rykke ud med de 300 Kr. før Tiden, idet han fortalte, at »lille Eva« gerne vilde have en lille Vogn til den Hest, hun havde, etc. Tilsidst opdagedes Bedrageriet ved, at Bagerkonen paa Gaden mødte »lille Eva«, som hun troede sad velforvaret paa et Grevskab paa Fyn. — Sidste Gang, han straffedes, havde han bedraget et Livsforsikringsselskab, for hvilket han var bleven Agent, paa følgende Maade. Han skrev i fingerede Personers Navn til forskellige Læger, at han vilde møde en nærmere bestemt Dag for at undersøges til Livsforsikring, men mødte saa selv til den fastsatte Tid, udgav sig for den forsikringssøgende og lod sig undersøge. Naar saa Attesten var udfyldt, hævede han som Agent sin Provision hos Forsikringsselskabet.

En 35aarig Maskinarbejder, hvis Moder var død af Brystsyge, og hvis Fader havde været kønslig abnorm, straffedes for 3. Gang begaaet Uterlighed mod Drenge. Han var nervøs, til Tider deprimeret, havde i Skoletiden drevet ivrig mutuel Masturbation og var efterhaanden bleven erhvervet kontrær — seksual. (Cfr. Christian Geill: Den retsmedicinske Undersøgelse ved Sædelighedsforbrydelser. Tidsskrift for nord. Retsmedicin og Psykiatri. Særtryk 1902. S. 316—318.)

En 33aarig Arbmd., som tidligere havde været straffet for Forsøg paa Omgængelse mod Naturen og nu idømtes 8 D. V. og Br. for Bedrageri, var ualmindelig stærkt disponeret paa fædrene Side. (Faders Mormoder sindssyg, Farfader Alkoholist, Fader grublende, etc.). Han var i 16 Aars Alderen af en anden bleven forført til Masturbation, og hans Kønsdrift var i 17—18 Aars Alderen meget voldsom. Dette i Forbindelse med Overanstrengelse, for lidt Nattesøvn og daarlig Romanlæsning var efter hans egen Mening Aarsag i, at han da gennemgik en Melankoli. I 21 Aars Alderen var han af en Herre bleven forført til mutuel Masturbation, og dette havde ført til, at han efterhaanden havde mistet Tilbøjeligheden ligeoverfor det andet Køn, og at han nu var kontrær — seksual. Iøvrigt havde han haft Gigtfeber, haft 2 Gonorrhoer, var kron. Alkoholist og klagede over nervøs Hovedpine. Han havde begge Gange, han blev straffet, meldt sig selv under et Anfald af Depression og havde hver Gang overdrevet sin Brøde eller paadigtet sig saadanne. Paastod hver Gang, at han ikke kunde nære sig mellem sine Kammerater, der »snakkede« om ham og vilde ham tillivs paa Grund af hans abnorme Seksualliv. I Fængslet beroligedes han hver Gang hurtigt. (Cfr. Den retsmedicinske Undersøgelse etc. S. 320—22.)

En 36aarig Arbmd., hvis Fader var Alkoholist, Exhibitionist og Selvmorder, straffedes 6. Gang for Exhibition (senere 1 Gang). Han havde fra Barndommen af masturberet stærkt, var slap og nervøs. (Cfr. Den retsmedicinske Undersøgelse etc. S. 342—44.)

5. **Medfødt simpel psykisk Degeneration.**

Hertil hørte 88 (4,77 %), nemlig 11 (1,74 %) til A og 77 (6,35 %) til B.

Kroniske Alkoholister vare 47 (A—4, B—43), af hvilke efter Angivelse 14 (A—3, B—11) havde været berusede under Forbrydelsen. Men desuden angaves det, at 3 (A—1, B—2) Individer, som ikke vare kroniske Alkoholister, havde været berusede ved Gerningens Begaaelse.

Fødte udenfor Ægteskabet vare 7 (A—1, B—6), men af disse kendte dog 2 (B—2) deres Familie.

For de 83 (A—10, B—73) med kendt Familie var Afstamningen saaledes:

Alkoholisk Disposition.	21 (0 + 21)
Alk. + nervøs —	7 (0 + 7)
— · tuberkul. —	3 (0 + 3)
Nervøs Disposition ...	13 (3 + 10)
— + tuberk. Disp.	3 (1 + 2)
Tuberkuløs Disposition	13 (4 + 9)
Tuberk. + Kræft —	1 (0 + 1)
Kræft Disposition.....	3 (0 + 3)
	64 (8 + 56) = 77,11 % (A—80 %, B—76,71 %).

Af B havde 1 en Fader, 1 Fader og Moder, der vare straffede; 23 havde straffede Sødskende, 6 havde drikfældige Sødskende, 6 aandssvage eller sindssyge og 6 tuberkuløse Sødskende.

Til denne Gruppe er altsaa regnet de ovenanførte psykisk abnorme Forbrydere, der springe frem af Vaneforbrydernes Række, uden at de dog frembyde saadanne Abnormiteter, at de kunne indordnes under nogen anden bestemt afgrænset Kategori. Begge de to ovennævnte Former ere repræsenterede mellem dem; baade de lidet intelligente, skumle, kværulerende og de vel begavede, fantasirige findes her; men de førstnævnte er i absolut Majoritet.

Hvad Hovedomfanget angaar, var Forholdet:

52—53,5	Ctm.......	6 (1 + 5)
54—56,5	—	60 (6 + 54)
57—58	—	17 (3 + 14)
59—60,5	—	5 (1 + 4)

Gennemsnitlig var Hovedomfanget 55,82 Ctm. (A—56,14, B—55,78). For de 29 under 21 Aar var det 55,62 Ctm., for de 59 over 21 Aar 55,92 Ctm.

Dolikocefale vare	....	4	(0 + 4)
Mesocefale —	....	39	(6 + 33)
Brakycefale —	....	40	(3 + 37)
Hyperbrakycefale —		5	(2 + 3)

Degenerationstegnenes Antal var:

0	Dgt. hos	4	(0 + 4)
1	— -	14	(2 + 12)
2	— -	23	(4 + 19)
3	— -	24	(2 + 22)
4	— -	9	(1 + 8)
5	— -	5	(1 + 4)
6	— -	4	(0 + 4)
7	— -	4	(0 + 4)
8	— -	1	(1 + 0)

Gennemsnitlig 2,87 Dgt. for hver (A—3, B—2,86).

Let kendelige Tatoveringer havde 41 (3 + 38) = 46,59 % (27,27 % + 49,35 %).

Rester af gamle — — 9 (3 + 6) = 10,23 % (27,27 % + 7,79 %).

72 af dem dømtes for Ejendomsindgreb og Falsk, 7 for Vold, 1 for Røveri, 3 for Uterlighed mod Smaapiger, 2 for Brandstiftelse, 2 for Rovmordsforsøg og 1 for Barnemord.

§ 39 toges i Betragtning ved en 38aarig Arbmd., som tidligere havde været straffet 3 Gange for Tyveri og Bedrageri samt Vold og nu idømtes 1 Aar Forbedrh. for Forsøg paa Brandstiftelse. 2 Brødre vare Alkoholister, 1 Broder straffet. Selv var han kron. Alkoholist, syntes at være stærkt paavirkelig for Alkohol og at have handlet i Beruselse. Han var »degenereret, med udtalt Egoisme, fremtrædende Forurettelsesfølelse, stærk Paavirkelighed af Stemningen og heftige Lidenskaber«. Ar i Panden efter et Slag, som han havde bibragt sig i suicidal Hensigt. Havde været Soldat, men var bleven hjemsendt paa Grund af »svagt Hoved«. Ørene vare ulige store (v. 1/2 Ctm. større end h.). Tubera front. lidt fremstaaende. Høj og smal Gane. Tragtbryst. Orif urethræ sad højt.

Iøvrigt vare mange af disse medfødt degenereredes mentale Tilstand saaledes, at det maatte være højst tvivlsomt, om de kunde anses for fuldt tilregnelige. At idømme disse Individer, der væsentlig maatte regnes til Vaneforbrydernes Klasse og tilmed til de uforbederliges, en *kortere* Straf end den forskyldte, vilde dog være meningsløst. Deres ringe Intelligens, som jævnlig gør en Skelnen mellem dem og de imbecile illusorisk, betinger ofte, at de endnu vanskeligere ere istand til at handle ud fra moralske eller legale Forudsætninger. Her skal anføres et Par saadanne Tilfælde.

28aarig ug. Fyrbøder, som før sit 18. Aar var straffet 2 Gange med F. paa sædv. Fangekost og 18 Aar gl. med 1 Aar Forbedrh. for Tyveri, og som desuden havde haft flere Bøder for Fornærmelse mod Politiet, idømtes 3 × 5 D. V. og Br. for Vold mod Politiet. Faderen var Alkoholist, havde haft Delirium tremens, en Moster sindssyg, en Morbroder hængte sig, en anden Morbroder var Alkoholist og sindssyg og druknede sig. Faderen forlod Moderen, da Arr. var 12 Aar gl. Han havde haft Koldfeber, Gonorrhoe med Epididymitis og gennemgaaet flere Traumata capitis. Kronisk Alkoholist. Han var periodisk deprimeret og søvnløs, klagede over Hovedpine, kunde »ikke taale at se en Politibetjent«. Haar mørkt, tæt. Iris graablaa med graabrun Rand. Hovedomfang 57 Ctm. Index cef. 76,01. Let Prognati. Mg. st. kamformet Torus palat. Affladet Baghoved. Ørene smaa, udstaaende, stærkt fortil krummede; Lobulus fastvokset, fortilrettet; Nodul. Darw. paa begge. Nærsynet fra Barn af. Kirtelsvulst paa Halsen. Mg. st. udtalt Tragtbryst. Tatoveret.

19aarig Bagerforbundter straffedes for 2. Gang begaaet grovt Tyveri. Fader Alkoholist; Moder nervøs. Som Barn Trauma i Panden. Han var kron. Alkoholist, havde en Gang haft Krampe efter stærk Spiritusnydelse. Fra 12 Aars Alderen af stadig lidt af Depression og Selvmordstrang, mener, at han derfor er bleven Alkoholist. Haar sort, tæt. Iris brun. Ørenes Lobulus fastvokset. Hovedomfang 54,6 Ctm. Index cef. 86,11. Uregelm. Tandstilling. Farveblind. Let Kyllingebryst. Tatoveret.

Et fremtrædende Led i Degenerationen er *Selvmordstrudslen*, som man særdeles ofte møder hos Arrestanterne. Saaledes truede en 20aarig ikke tidligere straffet Arbmd., som var tiltalt for Tyveri (Fader død af Lungetuberkulose. — Selv kron. Alkoholist. — Strabismus divergens paa v. Øje, voldformet Torus palat., ufuldst. Fimosis. — Tatoveret) stadig med Selvmord. Men det er dog væsentlig hos Recidivisterne, man møder Selvmordstrudslen, og den synes her snart at være dikteret af et ubestemt Haab om derved at kunne opnaa et eller andet Gode, Lempelse i Regulativet, Formildelse af Straffen, Ekstraforplejning etc., snart at være Resultatet af en Slags forloren Anger. En 17aarig Sømand, som straffedes 3. Gang (18 Mdr. Forbedrh. for grovt Tyveri. — Broder straffet. — Selv kron. Alkoholist. — Ansigtsskoliose, Progeni. — Tatoveret), en 18aarig Tjenestekarl, som straffedes 5. Gang (2 × 5 D. V. og Br. for Tyveri. — Fader Alkoholist, straffet for Betleri. — Ørenes Lobulus nedl. i Fold, høj og smal Gane, Prognati, Exoftalmus. — Tatoveret) og en 18aarig, let imbecil Arbmd., som stadig klagede over Hovedpine ved Indespærringen (6 G. tidl. straffet, nu 1 Aar Forbedrh. for Tyveri. — Moder brystsyg. — St. affladet Baghoved. — Gl. Rester af Tatov.) truede saaledes stadig i Arresten med Selvmord.

Til virkelige *Selvmordsforsøg* kommer det ikke sjældent hos 1. Gang straffede under Indflydelse af Skam og Anger. Saaledes gjorde en 25aarig Arbmd., som for Uterlighed mod en lille Pige var idømt

4 × 5 D. V. og Br., men som havde været løsladt under Sagen (Fader brystsyg, Farbroder sindssyg. — Ulige store Øren), et Hængningsforsøg, inden han skulde ind at afsone Straffen. En 20aarig Nitter, som idømtes 3 × 5 D. V. og Br. for 1. Gang begaaet Vold (Fader død af Apoplexi. — Selv kron. Alkoholist. — Ulige store Øren, fremst. Tubera frontalia, Hernia scrotal. sin. — Tatoveret), rendte Panden mod Væggen, ridsede sig i Haandleddet etc. En 22aarig Maler, som idømtes 2 × 5 D. V. og Br. for 1. Gang begaaet Tyveri (Moder hysterisk, 2 Morbrødre døde af Brystsyge, Broder straffet. — Nod. Darw. paa Ørene, fremst. Tubera front., høj og smal Gane, Prognati, let Hypospadi. — Rester af gl. Tatov.), søgte at overskære sin Pulsaare. Og en 24aarig Barber, der 1. Gang idømtes 6 × 5 D. V. og Br. for Tyveri af Cycle og falsk Ejendomsbevis (Fader nervøs, død af Brystsyge, Søster prostitueret, død af Brystsyge. — Selv Fortætning af h. Lungespids, Ansigtsskoliose, multiple Nævi), gjorde i Arresten et velment Hængningsforsøg.

Ogsaa hos Recidivisterne kan man træffe disse ved Arrestationen saa at sige *fysiologisk betingede* Selvmordsforsøg. Saaledes slugte en 19aarig Kontorist, som idømtes 6 × 5 D. V. og Br. for 3. Gang begaaet simpelt Tyveri (Fader Morfinist, døde pludselig, Moder død af Hjertesygdom, Sødskende nervøse. — »Hjernebetændelse« som Barn. — Affladet Baghoved), i Arresten Knappenaale i selvmorderisk Hensigt. Og en 23aarig Tjener (Fader Alkoholist, Moder hysterisk. — V. Øre abnormt formet med Tværkam, Skoliose af Kraniet, høj og smal Gane, Prognati, Tragtbryst, Hernia scrotalis dext., Kejthaandethed. — Tatoveret) drak, da han for 2. Gang anholdtes for Tyveri, Saltsyre.

I Reglen ere dog vistnok Selvmordsforsøgene Udslag af den de degenererede ikke sjældent iboende *Selvmordstrang*, som enten er et Led i *en periodisk eller cirkulær depressiv Tilstand* eller maaske halvt ubevidst habituelt slumrer hos Individet, indtil den paa ringe Foranledning rent *impulsivt* giver sig Udslag. En 23aarig sep. Handelskommis, der straffedes 1. Gang med 2 × 5 D. V. og Br. for Tyveri (Født udenfor Ægteskab, Morbroder været sindssyg, Morbroder Alkoholist. — Selv kron. Alkoholist. — Ulige store Øren med Nod. Darw. — Rester af gl. Tatov.), havde i mange Aar lidt af periodiske Depressionsanfald og for 2 Aar siden været indlagt paa K. H.s VI Afd. for Selvmordsforsøg. En 19aarig Bagerforbundter, som for 2. Gang begaaet Tyveri idømtes 18 Mdr. Forbedrh. (Fader Alkoholist, Moder nervøs. — Selv kron. Alkoholist. — Uregelm. Tandstilling,

Farveblindhed. — Tatoveret), havde fra 12 Aars Alderen lidt af stadig Depression og Selvmordstrang og mente, at han af den Grund var bleven Alkoholist; han led af Hovedpine, havde engang haft Krampe efter Spiritusnydelse. En 39aarig Arbmd., der foruden 7 G. for Betleri og Løsgængeri tillige var straffet for Brandstiftelse, og som var tiltalt for Uterlighed mod sin Steddatter, hvorfor han straffedes med 2 Aar Forbedrh., var kron. Alkoholist (Farbroder Alkoholist. — Ørenes Lobulus nedl. i Fold, lav voldf. Torus palat., Hutschinsonske Tænder), men havde forud for Alkoholismen været periodisk deprimeret og havde 2 Aar forud været indlagt paa K. H.s VI Afd. for Hængningsforsøg. Endvidere skal anføres følgende Tilfælde:

21aarig Arbmd. straffedes 5. Gang for Tyveri. Født udenfor Ægteskab. Moder brystsyg. Broder straffet. Nod. Darw. paa Ørene. Uregelmæssig Tandstilling. Tragtbryst. Tatoveret. Udisciplineret og opsætsig, skummel (Tilnavn af Kammeraterne: »Skummelsen«), gjorde under Arrestopholdet gentagne Selvmordsforsøg, rendte Panden mod Væggen, forsøgte at hænge sig etc.

20aarig Tjenestekarl idømt 1 Aar Forbedrh. for grovt Tyveri (tidligere straffet for Betleri, senere 4 G. for Tyveri, Hæleri, Vold, Betleri, Løsgængeri). Fader Alkoholist. 3 Brødre Alkoholister, den ene straffet. Selv Alkoholist. Havde haft Gigtfeber. Klagede i Arresten over vedholdende Hovedpine, Svimmelhed og Søvnløshed. Viste sig psykisk degenereret, hidsig, kværulerende, truende, udisciplineret. I Arresten et Hængningsforsøg, senere i Straffeanstalten et lignende. Haaret lyst, tæt. Iris mørkegraa. Kraniet saddelformet, tilbøjelig til Strygejærnsform. Hovedomfang 56 Ctm. Index cef. 81,57. Ørenes Lobulus fastvokset. Partiel Farveblindhed. Hørelsen nedsat paa begge Øren (kron. Øreflod). Kirtelsvulst paa Halsen. Kyllingebryst. Tatoveret.

22aarig Tjenestekarl idømt 1 Aar Forbedrh. for Tyveri og Uterlighed (straffet 3 G. tidligere for Tyveri, i 13, 14 og 21 Aars Alderen, sidste Gang med 8 Mdr. Forbedrh.). Faderen, der var Alkoholist, var straffet for Tyveri og Majestætsfornærmelse. Mormoderen var død sindssyg, og rimeligvis havde ogsaa Morfaderen været sindssyg. Selv havde han som Barn haft »kronisk Lungesyge«. Under 1. Ophold i Straffeanstalten havde han gjort to Selvmordsforsøg (Hængning og Snitsaar), under 2. et (Snit med Glas). Haaret mørkt, tæt. Iris graa med mørkeblaa Rand. Hovedomfang 55 Ctm. Index cef. 86,11. Ørene skraat implanterede. Skoliose af Ansigtet med Konvex. til h. Fortætning over v. Lungespids. Kirtelsvulst paa Halsen. Hernia ingv. dext. Tatoveret.

I to saadanne Tilfælde lykkedes Forsøget:

I det ene hængte en 37aarig sep. Maskinarbejder, der 3 Gange tidligere var straffet for Vold, Tyveri, Betleri, sig Natten efter, at han 4. Gang var anholdt.

Det andet Tilfælde af Selvmord syntes ialfald delvis foraarsaget ved Bevidstheden om at lide af en alvorlig Sygdom. Det var en 21aarig Sømand, som første Gang var straffet 15 Aar gl., ialt 5 Gange, deriblandt 2 Gange med Strafarbejde. Fader Alkoholist. Mormodet brystsyg. Selv var han kron. Alkoholist, havde haft en Gonorrhoe. Han havde lidt af Tuberkulose i Testes, der begge vare fjernede.

Under det sidste Arrestophold blev han behandlet paa Sygehuset for en Fistel i Skrotum; der var da tvivlsom Fortætning over Lungespidserne, men paavistes ingen Tuberkelbaciller i Ekspektoratet. Han var vanskelig at have saavel paa Sygehuset som i Arresten, var udisciplineret, uartig mod Opsynet. Haar sort, tæt. Iris graa med brun Rand. Hovedomfang 56 Ctm. Index cef. 81,87. Hørelsen lidt nedsat paa begge Øren, mest paa h. Ørene stærkt udstaaende og konkave med st. udtalt Nodul. Darw.; h. 1/2 Ctm. > v. Prognati. Høj Gane med Spaltedannelse. Tatoveret. — Under et nyt Arrestophold 1 Aar efter, da hans Tuberkulose var kommen rigtig til Udbrud, hængte han sig.

I hvor høj Grad Selvmordstrangen hos degenererede er sammenknyttet med en psykisk abnorm Karakter, viser nedenstaaende Tilfælde.

Det var en 18aarig Smedelærling, som 1. Gang anholdtes i Maj 1899, idet han havde gjort sig skyldig i talrige Indbrud paa Kvistkamre. Han var udgaaet fra et forholdsvis godt Hjem; Faderen, der var Smed, frembød intet psykisk abnormt; Moderen var hysterisk, 2 Brødre døde af »Hjernebetændelse«. Selv havde han været svagelig som Barn, var bleven stærkt forkælet af Moderen. Efter dennes Udsagn havde han i et halvt Aars Tid været sær og trykket, havde forladt sin Lære og engang i Vinterens Løb gjort et Selvmordsforsøg ved at tage 11 Antifebrinpulvere. Han selv erklærede, at denne hans Adfærd skyldtes Misfornøjelse med, at han ikke, saaledes som han ønskede, maatte faa Lov til at rejse til Amerika, hvad han havde Lyst til, og hvor han havde Familie (Broder og Søster). Han havde ogsaa begaaet Indbrudstyverierne i Haab om derved at kunne faa sit Ønske realiseret. Haaret var mørkt og tæt. Iris graa, stærkt brunplettet. Hovedomfang 55 Ctm. Index cef. 83,78. Ørene udstaaende. Prognati. Uregelmæssig Tandstilling. Hernia ingv. dext. Let Fimosis. — I Arresten gjorde han ingenlunde noget deprimeret Indtryk. Han klagede over Lumbago og blev i den Anledning en halv Snes Dage Morgen og Aften smurt med Kloroformolie. Da han d. 8/6 om Morgenen Kl. c. 8 skulde smøres med Olien, benyttede han et Øjeblik, da Betjenten vendte ham Ryggen, til at tømme Kloroformolieflasken, hvis Indhold antagelig var c. 20 Gram Kloroform. Betjenten fik ham straks til at drikke en Mængde Vand, hvorefter der kom rigelige alimentøse Opkastninger (han havde lige forinden spist 1 1/2 Pd. Rugbrød). Der telefoneredes til min Bopæl, men da Afstanden herfra til Nytorvs Arrest, hvor han sad, var lang, gav jeg Ordre til, at den nærmestboende Læge skulde hentes. Denne fandt ham somnolent, kastede noget Vand paa ham, men mente, at han skulde have Lov til at sove ud. Ved min Ankomst Kl. 9 laa han i en soporøs Tilstand med ret god Farve, reagerede aldeles ikke paa Slag eller Kniben. Pulsen var noget lille, langsom; Resp. lidt overfladisk; Pupillerne let dilaterede; der var stærk Kloroformlugt. Et Par Gange havde han Kløgninger, men kunde ikke skaffe sig af med det, der skulde kastes op; det blev stikkende i Munden paa ham, og han blev slap og pulsløs; Underkæben maatte hele Tiden holdes frem. Kl. 9,40 faldt han, uden at der var gaaet Kløgninger umiddelbart forud, pludselig sammen, blev dybt cyanotisk, respirations- og pulsløs. Der føltes intet fremmed Legeme i Fauces eller Larynxindgangen, som med Lethed kunde palperes, da Underkæben hang slap ned. Ved gentagne stærke Tryk mod Hjertespidsen kunde der fremkaldes uregelmæssige Hjertekontraktioner. Der gaves nu en Mængde Kamferinjektioner og paabegyndtes kunstig Respiration.

Men Respirationen kom ikke igang, og han vedblev at holde sig dyb cyanotisk; dog kunde svage Hjerteslag næsten hele Tiden mærkes. Kl. 10,40 gjorde jeg i et Par Snit Trakeotomia inf. med ringe venøs Blødning og indlagde Kanyle (Nr. 25). I samme Øjeblik, som Trakea aabnedes, kom der en spontan, men overmaade svag, Respirationsbevægelse. I Trakea fandtes kun lidt Slim. Uden væsentlig Anvendelse af kunstig Resp. tiltoge Respirationsbevægelserne nu jævnt men overmaade langsomt i Kraft; Pulsen blev hurtigt ret god, og Cyanosen kendelig mindre. Kl. 11,30 begyndte der at komme Tegn paa Korneareaktion, Kl. 1 smaa spontane Bevægelser, og Kl. 2 kunde han med Besvær vækkes, men var desorienteret, slap og havde Opkastninger. Kanylen fjernedes, Saaret udtamponeredes med Jodoformgaze, og han overflyttedes til Vestre Fængsels Sygehus, hvor der sattes Vagt ved ham. I de første Dage var der Tegn paa Irritation af Ventriklen, og ogsaa fra d. $^{20}/_{7}$ behandledes han paa Sygehuset for Ventrikelkatarh, indtil han d. $^{9}/_{8}$ overflyttedes til Vridsløselille efter at være idømt 8 Mdr. Forbedrh. Iøvrigt gjorde han sig ikke særlig bemærket. — D. $^{31}/_{1}$ 01 arresteredes han atter, da han havde gjort sig skyldig i forskellige simple og grove Tyverier. Han gjorde ligesom sidst Indtryk af at være et ret velbegavet, men forkælet og letsindigt Individ med hurtig vekslende Stemning og med Tilbøjelighed til Forskruethed og Fantasteri. Straks efter Indsættelsen i Arresten gjorde han Forsøg paa at fremkalde en Gasforgiftning ved at slukke Gasblusset i Cellen, men ellers gjorde han sig ikke særlig bemærket, før hans Dom (18 Mdr. Forbedrh.), som han appellerede til Højesteret, d. $^{28}/_{3}$ 01 var falden. Han meldtes da en Dag syg, idet Betjenten havde opdaget, at hans v. Underarm var noget irriteret. Der føltes nogen Infiltration som af en begyndende Furunkel og ordineredes et Omslag. Et Par Dage efter tilstod han imidlertid, at han selv havde stukket en Synaal ind i Armen paa Volarsiden »for at fremkalde en Blodforgiftning«. Irritationen havde imidlertid tabt sig, og da han selv meldte, at han nu kunde føle Naalen, som var vandret gennem Armen til Dorsalsiden, skar jeg den ud. Under Operationen, som foretoges uden Narkose, røbede han ikke den mindste Smerte, bestræbte sig for at presse Naalen frem mod Saaret og konverserede mig ivrigt, særlig om sin Tro paa, at han havde begaaet sine Forbrydelser under Indflydelse af »Kleptomani«. Herpaa gav jeg ham et afvisende Svar. Nogen Tid efter modtog jeg følgende Brev:

»København i April 01.

Hrr. Doktor

Da at De for en Maanedstid siden ved Operation ville tage ud af min Arm den af mig i samme indstukne Naal forsøgte jeg at anskueliggøre for Dem at jeg var af den Mening at jeg under et Anfald af Cleptomani havde begaaet de i min Sags Akter omhandlede Tyverier; paa denne min Paastand svarede De mig kun med en for mig saarende Haan, i Overværelse af tvende Vidner. Jeg svarede Dem ikke paa denne Satire, da at mine bedre Følelser udelukkede mig fra at gensvare den Mand, som engang har frelst mit Liv, og som jeg skylder min Agtelse og Tak. Hensigten med dette lille Brev er ikke paa nogen Maade at trygle om Deres Bistand, da jeg hader enhver Slags Tryglen om Bistand; men at tilbyde Dem min Tjeneste. Jeg har som Dem bekendt indanket min Sag for Højesteret ikke for at, som vistnok af Visse antaget at søge at faa Straffen formindsket, men for at kræve af Højesteret den Retfærdighed, som Overretten har nægtet mig, og som min for Overretten da verserende Sagfører

ikke har fyldestgjort ved sin Procedure. Hvad jeg forlanger er kun simpel af Loven hjemlet Retfærdighed og enten Højesteret skærper og fordømmer mig eller frikender mig, kommer ud paa et for mig, da det for mig kun har været, at gøre, at paavise for Retten at jeg har udført omtalte Tyverier i et Anfald af Kleptomani, og enten det bliver det ene eller det andet har jeg fældet min egen Dom, som lyder paa Døden, da jeg ikke vil henslæbe mit Liv som Forbryder og i Fængsler og ej heller vil bringe mere Skam og Skændsel over mine Forældres pletfrie Navn. Derfor henvender jeg mig til Dem og tilbyder Dem min Tjeneste, ifald De eller eventuelt Deres ærede Kollegaer skulle ønske at foretage en medicinsk eller kirurgisk Operation, ligegyldig af hvad Art, jo smertefuldere jo bedre, hele mit Legeme staar med alle Lemmer til Deres Disposition, — Smerter er for mig Glæde, de er som en Balsam der for en Tid kan stille Sjælens Smerter, og der skal vist svære Smerter til før der opstaar Ligevægt og Harmoni mellem disse tvende rivaliserende Magter. Om det er Skæbnen der driver mig til Døden det ved jeg ej; (Fata trahunt Nolentes) men jeg beder Dem forhindrer mig ej i mit Forsæt, jeg lover Dem, jeg skal ikke gøre det her i Arresten, jeg beder Dem tillige at benytte Dem af mit Tilbud, da det for mig er en stor Glæde at kunne være Dem til Nytte, og jeg selv levende interesere mig for Kirurgien og dens Udvikling, og med Glæde vil følge dens Resultater og Forsøg. Haabende at De vil benytte Dem af mit Tilbud

Tegner jeg mig med Agtelse,
Deres til Disposition staaende
N. N.
f. T. Vestre Fængsel Celle 117.«

Ikke længe efter gjorde han Vanskelighed ved at spise; det lykkedes dog tilsidst ved Trudsel om Sondemadning at faa ham til at drikke et Par Potter Mælk daglig. Han skrev derefter følgende Brev til Fængselsinspektøren:

»Hr. Inspektør.

Da at jeg ser at Alle ere imod mig, og jeg staar alene og vaabenløs i denne ulige Kamp, maa jeg overgive mig paa Naade og Unaade. Dog jeg klamrer mig som den synkende til et Halmstraa; jeg ved hvad Næring der skal tvinges i mig; mit Haab er; »da jeg ved at et Menneske ikke kan leve af ensartet Føde i længere Tid, men Menneskets Konstruktion kræver blandet Føde«. Som Følge deraf vil jeg, vis jeg har Kraft til at udholde det, om kortere eller længere Tid bukke under. Da at jeg ønsker at gøre Dem saa lidt Ulejlighed som mulig, og jeg ved jeg ikke kan modsætte mig den Inkvisitoriske Behandling, lover jeg Dem, vis De vil tro mig, at indtage det Kvantum, som jeg ellers skulle ipumpes, paa naturlig Maade. Hr. Inspektør, jeg ved at De, eller rettere sagt Doktoren, ved et Pennestrøg kan give mig Friheden, ved at fordre den nødvendige, for Retten gyldige Obduktion foretaget, i Stedet for at jeg nu skal sidde i Ugevis, ja maaske i Maaneder og vente paa den. Det er min sidste Appel til Deres og Doktorens Højhjertethed, gid den ikke maa lyde forgæves, De kan, enten ved det ene eller andet, gøre en Familie ulykkelig eller lykkelig. Haabende paa Deres Højhjertethed

Tegner jeg mig Ærbødigst

5 Maj anno 1901. N. N.«

En Uge efter skrev han følgende Brev:

»Hr. Inspektør.

Jeg har opnaaet mit Ønske, mit Bryst er ødelagt og jeg kan let tælle de Dage jeg har igen; jeg ved at jeg har ulejliget Dem meget men jeg haaber, at De vil tilgive mig det. Nu kan De rolig lade mig faa den sædvanlige Kost jeg skal nok spise den nu da at jeg har opnaaet min Hensigt; blot beder jeg, om jeg kan faa Lov til at faa Mælk og Franskbrød i Stedet for Rugbrød og Øl, som jeg aldrig har drukket alligevel. Det er unyttigt at lade mig komme under Lægebehandling, thi jeg føler det ved mig selv at jeg staar ikke til at redde. Jeg har nemlig de samme Sygdomssymptomer som flere af mig bekendte Afdøde har haft, som ere døde af Brystsyge. Gaar et Menneske glad i Døden, saa gaar jeg det dobbelt, thi jeg ved og det skal være mit sidste Ord, naar jeg engang om kort Tid ligger paa mit Dødsleje: at hvad ondt jeg har gjort det har jeg udført under Indflydelse af en Magt, som jeg ikke selv har været Herre over.

Haabende at De vil tilgive mig min Henvendelse til Dem

Tegner jeg mig Ærbødigst

N. N.

f. T. Vestre Fængsel. Celle Nr. 117.«

Under $^{9}/_{5}$ havde jeg paa Foranledning tilskrevet hans Defensor for Højesteret:

»— — — Uagtet jeg har den Overbevisning, at han ikke er sindssyg, men at hans Adfærd er Udslag af et forskruet og forkvaklet Individs Tragten efter at gøre sig interessant og vel ogsaa efter at fremtvinge en Observationsindlæggelse, maa jeg dog af Hensyn til, at hans Væsen under det relativt lange Arrestophold har antaget en ret bizar Form, til, at en effektiv Observation er umulig i Fængslet, samt til, at en foreløbig Forandring af Opholdssted maa anses for at være heldig for ham, tilraade, at han indlægges til Observation paa Kommunehospitalet.«

Han var da indlagt til Observation fra $^{16}/_{5}$—$^{6}/_{6}$. D. $^{7}/_{6}$ søgte han at sætte Cellen under Vand ved at lade Vandhanen staa aaben. Han overflyttedes derfor til Sygehuset. Her vilde han ikke spise, og da der d. $^{12}/_{6}$ var stærk Sitofobilugt, sondemadedes han d. $^{13}/_{6}$ først under Ro, senere under stærk Modstand. Han kastede det meste op men drak selv efter Madningen en Del Mælk. Senere spiste han godt og opførte sig flinkt og naturligt, indtil han d. $^{27}/_{6}$, efter at Højesteretsdommen havde stadfæstet Politi- og Kriminalrettens Dom, afgik til Straffeanstalten. —

Et andet Tilfælde, som jeg havde Lejlighed til at iagttage i den allersidste Del af min Funktionstid, men som jeg havde Grund til at tro kunde udvikle sig paa noget lignende Maade, angik en 19aarig Droskekusk, som sammen med sin Broder havde begaaet Indbrud hos en Pantelaaner, hos hvem hans Moder var Rengøringskone, saa at han var godt kendt med de lokale Forhold. Han havde tidligere været straffet for Vold og idømtes nu 2 Aar Forbedrh. Faderen led af Tuberkler, Moderen af »Nervesvækkelse«. Selv havde han haft Gonorrhoe, men ellers ingen Sygdomme. Haaret chatin, tæt. Iris blaagraa. Hovedomfang 54 Ctm. Index cef. $80_{,55}$. H. Øres Lobulus var fastvokset, nedl. i st. Hudfold; venstres var st. deform, medfødt spaltet, saa at den sad som en lille Top. Gl. Rester af Tatoveringer. — Han gjorde kort efter Indsættelsen et Hængningsforsøg i Arresten

og maatte snart efter overflyttes til Sygehuset, da han skabede sig angst, paastod, at han hele Tiden hørte nogen gaa bag efter sig. Han beroligedes under Sengeleje og kunde snart igen overflyttes til Fængslet.

Ved disse psykisk degenererede Individer er det overhovedet ofte vanskeligt at afgøre, hvor meget der er Komediespil, og hvor meget der er Udslag af virkelig psykisk Abnormitet. Man træffer i Fængslerne ingenlunde sjældent saavel *simulerede Selvmordsforsøg* som *simuleret Sindssygdom* og da saa at sige altid hos disse psykisk degenererede Individer. Maaske er det et Tilfælde; men jeg har hverken i Sindssygeanstalterne (Observationspatienter) eller i Fængslerne set Simulation af Sindssygdom uden hos psykisk defekte Individer. Men det stemmer jo iøvrigt med Erfaringerne saavel herhjemme fra *(Kirstein)* som fra Udlandet (bl. a. *Pelman*, *Delbrück)*. Saaledes angiver *Penta*, der som Læge ved Neapels Undersøgelsesfængsler i 4 Aar saa 120 Tilfælde af Simulation af Sindssygdom, at disses Fremstillere alle vare psykisk abnorme. De simulerende Forbrydere vare alle Vaneforbrydere og hørte til de sværeste Forbrydere, »ja til den sværeste Type af Forbrydere overhovedet«. *Penta* mener ogsaa, at de Forbrydere, der simulere Selvmordsforsøg, ofte høre til Familier, i hvilke virkelig tilstræbt Selvmord ikke er sjælden.

Saaledes gjorde en 18aarig Opvarter, som 7. Gang i Løbet af 3 Aar straffedes for Ejendomsindgreb, som var Alkoholist, af Degenerationstegn frembød en meget stejl Pande (Hovedomfang 56 Ctm. Index cef. $83,_{78}$) og total Fimosis, og som gjorde et ængsteligt, nervøst, udisciplineret Indtryk (besvimede bl. a. af Angst efter Maalingen), et øjensynligt simuleret Hængningsforsøg i Anstalten.

En 31aarig ug. Glarmestersvend, hvis Moder var død af Apoplexi, og hvis Søster var straffet, gjorde under sit andet Arrestophold (for Tyveri) et simuleret Selvmordsforsøg, og senere prøvede han at simulere Sindssygdom. Han var et stærkt kværulerende Individ, klagede over Hovedpine og Depression, var kronisk Alkoholist. Som Barn havde han haft Kopper, senere Gonorrhoe. Havde været Militærarbejder. Haaret mørkt, tyndt. Iris graa med gulbrun Rand. Øjenbrynene fint sammenløbende. Kraniet let strygejærnsformet. Hovedomfang 54 Ctm. Index cef. $76,_{81}$. Let Skoliose af Ansigtet med Konvex. til v. Ørenes Lobulus fastvokset; Nod. Darw. paa v. Hørelsen næsten ophævet paa v. Øre (kr. Otitis). Platfodethed. D. $^{22}/_{8}$ forsøgte han i Cellen at skære sig i h. Side af Halsen med en Kurvemagersaks (Havesaks); det lykkedes ham kun at tilføje sig nogle overfladiske Ridser. Skønt han ikke gjorde noget særligt deprimeret Indtryk, overflyttedes han til Sygehuset. Han klagede her over Søvnløshed og Hjertebanken, spiste kun lidt. Den $^{31}/_{8}$ skabede han sig stærkt, paastod, det løb rundt for ham, smed om sig med Husgeraadet i Cellen. Han vedblev med Klager over Sm. allevegne og Søvnløshed (skønt han ved Iagttagelse om Natten viste sig at sove godt), kvitterede sin Urin i Drikkekarret etc. Da der imidlertid ingen Notits toges af ham, hørte han op med sin Spillen Komedie og overflyttedes d. $^{17}/_{9}$ atter til Fængslet, hvor der senere intet var ivejen.

23aarig ug. Arbmd. idømtes 2 Aar Forbedrh. for 7. Gang begaaet Tyveri. Født udenfor Ægteskab. Kronisk Alkoholist. Havde haft Syfilis. Var ikke saa lidt fjoget, talte paa en aparte Maade. Under de to sidste Ophold i Straffeanstalten havde han gjort Selvmordsforsøg. Haaret lyst, tæt. Iris blaagraa. Hovedomfang 56,8 Ctm. Index cef. 81,57. Ørene let konkave; Lob. fastvokset paa v. Hørelsen st. nedsat paa begge Øren (gl. Perforation). Høj Gane med stærkt Tilløb til Spaltedannelse. Uregelmæssig Tandstilling (Aksedrejning). V. Side af Ans. langt stærkere innerveret end h. Tatoveret. I Begyndelsen af Juni skabede han sig fjollet hver Gang, jeg kom ind til ham, skar Ansigter etc Da han overflyttedes fra Nytorvs Arrest til Vestre Fængsel d. 4/6, vilde han ikke af med Tøjet, var uartig mod Opsynet. Flyttedes til Sygehuset. Han sov godt om Natten, spiste sin Mad, men var snart syngende og trodsig, snart fjoget, kom med forskellige Klager, særlig at »dét peb ud af det ene Øre«. En Dag havde han knyttet en Strømpe om Halsen, laa og trak i begge Ender af den, var »ked af det«. Faldt efterhaanden til Ro og var naturlig, da han d. 29/6 afgik til Straffeanstalten.

20aarig Arbmd. straffet 13 Gange (deraf 10 G. for Tyveri). 2 Brødre straffede. Havde fra sit 8de Aar lidt af Coxitis sin. med sup. Fistel, været behandlet en halv Snes Gange paa Kom. Hosp. og paa Kysthosp. paa Refsnæs. Fortætning over v. Lungespids. Haaret mørkt, tyndt. Iris uregelm. graa og brunplettet. Hovedomfang 55 Ctm. Index cef. 81,57. Øjenbrynene fint sammenløbende. Prognati. Ørene udst.; stærk Nod. Darw. Hørelsen nedsat paa v. Øre. Kyllingebryst. Tatoveret. Anholdtes igen d. 6/8 01 og indlagdes snart paa Sygehuset paa Grund af sin Tuberkulose. Skabede sig her de første Dage: laa og drejede Øjnene i Hovedet, svarede enten ikke eller først efter lang Tids Ophold paa Spørgsmaal og da oftest ikke paa det, han spurgtes om. Efter at jeg en Dag havde foreholdt ham, at jeg vidste, han skabede sig, blev han skikkelig. I Retten vedblev han derimod at optræde fjollet, vilde ikke forstaa Spørgsmaalene, sagde »Du« til Assessoren etc. Blev løsladt d. 10/10 01. — Anholdtes atter d. 22/11 01, opførte sig godt til Begyndelsen af Marts 1902, dog saaledes at han i Slutningen af December (30/12—31/12) nægtedes Lys om Aftenen paa Grund af Uforskammethed mod en Betjent. Fra Begyndelsen af Marts begyndte han at blive uvorn, tilklistrede Kighullet i Døren med Brød, ridsede paa Cellens Vægge, skrev paa det trykte Reglement, ringede ustandseligt paa Klokken, bankede paa Døren, hylede, fløjtede, galede som en Hane, lagde sig paa Gulvet, vilde ikke svare paa Tiltale, ikke staa op om Morgenen. D. 19/3 nægtedes ham Ekstraforplejning og Læsning i 14 Dage, og da han ikke bedrede sig, idømtes han d. 5/4 Spændetrøje i 24 Timer for Opsætsighed. D. 6/4 spiste han ikke men drak 1½ Pægl Øl, vilde ikke hente sin Madras, hvorfor han maatte undvære den om Natten. D. 8/4 meldte en anden Arrestant, at han ofte havde hørt Arr. »telefonere« til en tredje Arrestant, og at han navnlig d. 5/4 om Aftenen, da han laa i Spændetrøje, havde telefoneret, at han ikke vilde gaa i Seng. at han laa i Spændetrøje, at han ikke havde talt til Betjenten i flere Dage, og at de ikke kunde faa ham tam eller til at tale. Paa den andens Spørgsmaal om, hvorfor han ikke vilde tale, svarede han, at han vilde paa VI Afdl. og nok skulde lave det saaledes, at han kom derud. — Efter at have ligget paa Sygehuset en 8 Dages Tid til Observation og d. 14/4 atter være bleven flyttet over i Fængslet, idømtes han d. 16/4 24 Timers Spændetrøje for Forsøg paa Brandstiftelse (havde kastet et Haandklæde op i Gassen). Sidst i Maj 02 idømtes han 18 Mdr. Forbedrh.

18aarig Arbmd., idømt 18 Mdr. Forbedrh. som Medlem af et stort Tyvekomplot; straffet 4 G. tidligere (med Rotting) for Tyveri. Fader Alkoholist. Haaret sort, tæt. Iris mørkebrun. Hovedomfang 54 Ctm. Index cef. 78,94. St. Skoliose af Ansigtet (Konvex. til v.). Prognati. Øjenbrynene fint sammenløbende. H. Øres Lobulus fastvokset. Kirtelsvulst paa Halsen. Tatoveret. — Under sidste Arrestophold var han stærkt udisciplineret og opsætsig, hvorfor der tilsidst idømtes ham Rotting som Disciplinærstraf. Dagen efter, d. 5/6, meldte han sig syg, paastod, at der var Blod i Afføringen, paaviste Blod paa Skjorten (hidrørende fra Kradsning), havde faaet sin »Helsot«, kvitterede samme Dag sit Vand i Arrestgaarden, vilde ikke »springe« sin Blære. Sattes under Observation, hvorved der konstateredes normal Aabning og Urin. Fik et Par Dage efter atter Rotting som Disciplinærstraf. D. 14/9 overflyttedes han til Sygehuset, da han paastod, at der var Gift i Brødet og i Grønkaalen. Havde stoppet Brød i Vadskekummen. Her opførte han sig godt og spiste sin Mad. Afgik d. 19/9 til Straffeanstalten.

23aarig Arbmd., straffet 1. G. for Tyveri 10 Aar gl., senere dømt 8 Gange, nu sidst til 3 Aar Forbedrh. Farmoder var sindssyg. Fader Alkoholist, død sindssyg. Var et psykisk degenereret Individ, der i Straffeanstalten maatte tages særligt Hensyn til. Kronisk Alkoholist. Trauma capitis i 4 Aars Alderen; derefter mener han, at han har haft Tilbøjelighed til at rapse. Haaret mørkt, tæt. Iris graa. St. fremst. Tubera frontalia. Hovedomfang 56,5 Ctm. Index cef. 81,57. Bred voldformet Torus palat. Synet lidt svækket. Ørenes Lobulus fastv.; v. Øre 1/2 Ctm. større end h. Hørelsen ophævet paa h. Øre (kron. Flod). Kirtelsvulst paa Halsen. St. Tragtbryst. Paa v. Underarm Rester af gl. Tatoveringer. — Under sit Ophold i Vridsløselille angav han en Del nye Tyverier og blev derfor overflyttet til Københavns Arrest for at blive forhørt om disse. Han var her sjadsket, grædende, vilde ikke spise, angav ikke at sove om Natten, talte om Patenter, han vilde udtage etc. Overflyttedes til Vestre Fængsels Sygehus og fik Kloral. D. 4/8 skabede han sig, sang. Om Aftenen, 2 Timer efter at han havde faaet Kloralen, løb han paa Gulvet, kiggede under Sengen, paastod, at Fanden var derinde. Flyttedes til en Deliriumscelle. Næste Dag var han angergiven, indrømmede at have spillet Komedie, bad om at maatte komme ind i en alm. Celle igen, hvilket skete. Det oplystes, at han havde fortalt en af sine medskyldige oppe paa Raadhuset, at han nok skulde »spille gal«, saa at han kunde komme paa St. Hans Hosp. Senere opførte han sig godt. — Under et nyt Ophold i Vridsløselille gjorde han et simuleret Hængningsforsøg.

21aarig Handelsmand, der var straffet 4 Gange (1. G. 16 Aar gl.) for Tyveri og nu var idømt 4 Aar Forbedrh. for i Beruselse udført — ualmindelig raa — Voldtægt mod et knapt 12aarigt Pigebarn, havde appelleret til Højesteret og sad nu og afventede dennes Dom. Faderen var Alkoholist, Søsteren hysterisk. Selv var han kron. Alkoholist. Som Barn Lungebetændelse, ellers ingen alvorlige Sygdomme. Haar sort, tæt. Iris lysegraa med gul Rand. Hovedomfang 56,5 Ctm. Index cef. 80. Prognati. Nod. Darw. paa v. Øre, fortsættende sig i en Tværliste; h. Øre 1/2 Ctm. større end v. Nærsynet. Han var skummel og kværulerende, angav at »spekulere«, kunde ej taale Ensomhed, truede med Selvmord; blev derfor anbragt i Fællesarrest. D. 3/10 blev han sygemeldt; han laa i Sengen, reagerede ikke paa Tiltale, lod sig synke sammen, naar han rejstes op, havde kvitteret sin Aabning i Sengen. Da han havde spist godt, var jeg paa det rene med, at hans Mutisme

var simuleret og anbragte ham paa en Madras i en Deliriumscelle. 3 Timer efter var han angergiven, bad om Forladelse, fortalte, at han havde simuleret for at komme paa Hospitalet. Senere flink.

Det sidste Tilfælde af Simulation, som skal nævnes, angik ogsaa en af de i mit Materiale omhandlede Fanger, men hændte efter min Tid, saa det er mig velvilligt meddelt af den nuværende Fængselslæge. Det var en 22aarig Opvarter, som var straffet 8 Gange for Ejendomsindgreb og Vold. Fader Alkoholist. Broder straffet. Haar mørkt, tæt. Iris mørkebrun. Hovedomfang 55 Ctm. Index cef. 83,78. Let Skoliose af Ansigtet (Konvex. til v.). Uregelmæssig Tandstilling (Dobbeltstilling i U.). Blefaritis. Ørene lidt udst. og konkave; Nod. Darw. paa v; h. Øre 1/2 Ctm. større end v. Kirtelsvulst paa Halsen. Kyllingebryst. En 50 Øre stor, hvidlig, arlignende Nævus ved v. Kurvatur, en 10 Øre stor lige i Kardia. — Da han i Sommeren 03 anholdtes, fortalte han straks efter Anholdelsen, at han skulde være Missionær i Palæstina, skulde gaa derover paa Vandet; han kunde Hebraisk; han og »Peter« havde ligget i Jorden i 100 Aar, skulde nu over og prædike. Efter 3 Dages Forløb overflyttedes han til Sygehuset. Da han stadig paastod, at han kunde gaa paa Vandet, fyldtes et Badekar med Vand, og han opfordredes til at gaa derpaa. Han lo og tilstod Simulationen. —

En Arrestant, en 20aarig Maskinarbejder (Søster nervøs. — Selv kron. Alkoholist, havde Syfilis for 1 Aar siden. — Negertype med tykke udadvæltede Læber og mørk pigmenteret Hud, tilbagevigende Pande, st. voldf. Torus palat, meget uregelmæssig Tandstilling, de to ydre Fort. i O. rovdyragtig tilspidsede, Prognati, Hypospadi, Nævus. — Tatoveret), som straffedes 1. Gang for Tyveri med 2 × 5 D. V. og Br., paastod, at han til Stadighed, men særlig naar han var alene, hørte udskældende Stemmer.

Iøvrigt havde 15 af de simpel psykisk degenererede haft eller fik under Arrestopholdet eller senere i Straffeanstalten kortvarige eller mere blivende Anfald af *Sindssygdom*. 8 af disse vare kroniske Alkoholister.

4, hvoraf 3 kron. Alkoholister, havde *tidligere været sindssyge*.

Den ene var en 47aarig gift Handelsagent, som tidligere var straffet 3 Gange for Bedrageri og nu atter var idømt 1 Aar Forbedrh. Han, der som Barn havde faaet et Trauma capitis, og som senere havde haft Lungebetændelse samt Syfilis og et Par Gonorrhoer, havde fra Barnealderen gennemgaaet 7—8 forbigaaende Anfald af Sindssygdom, hvorfor han var bleven behandlet paa Hospital, sidst for 1 Aar siden. Haaret var graat og tæt, Iris blaa, Ørene foldet implanterede og udstaaende. Hovedomfang 58 Ctm. Index cef. 82,80. Han var langsynet; Hørelsen var nedsat paa begge Øren. Af Degenerationstegn havde han Ansigtsskoliose (Konvex. til h.), Tilløb til Spaltedannelse i Ganen, lav voldf. Torus palat. og Hernia umbilicalis, hvorfor han var bleven kasseret til Soldat.

26aarig ug. Arbmd., straffet 8 Gange for Tyveri, Betleri og Uterlighed. Fader død af Brystsyge, Søster brystsyg, død af Krampe, 2 Søstre kirtelsyge. Som Barn kirtelsyg, fik Trauma capitis. Som voksen Syfilis og Gonorrhoe. Kronisk Alkoholist. Haar mørkt, tæt. Iris graa. Pupillerne overordentlig store. St. nærsynet. Hovedomfang 56,5 Ctm. Index cef. 78,94. Strygejærnsformet Kranium. Voldf. Torus palat. St. forkrøblede Øren. Tatoveret. Blev for 3 Aar siden efter en Kærestesorg behandlet 2 Gange (17 Dage — 4 Uger) paa K. Hosp.s VI Afd. for Sindssygdom.

27aarig ug. Arbmd., 7 G. straffet for Vold og Tyveri, var Søn af en drikfældig Fader. Selv skal han som Barn have haft Krampe fra 3 til 6 Aars Alderen. Var i høj Grad kron. Alkoholist, havde haft Syfilis og Gonorrhoe, faaet Trauma capitis. Haar mørkt, tæt. Iris graa. Øjenbrynene fint sammenløbende. Hovedomfang 57 Ctm. Index cef. 79,48. Skoliose af Ansigtet (Konvex. til v.). Lav kamformet Torus palat. Ørenes Lobulus fastv., med Tilbøjelighed til Nedløbning i Fold. Kirtelsvulst paa Halsen. Kejthaandet. Tatoveret. — Var denne Gang tiltalt fordi han, da han skulde melde sig til Protokollen paa Politikammeret, mødte beruset, med Cigar i Munden og Hat paa Hovedet. Da han blev vist tilrette, tilbød han at »rydde hele Bulen«, søgte at tildele en af Betjentene en Skalle, rev deres Tøj itu, sparkede og slog. Idømtes 8 Mdr. Forbedrh., men appellerede. Det oplystes, at han under sidste Ophold i Straffeanstalten havde faaet en Psykose med Forfølgelsesforestillinger og Forgiftningsfrygt, hvorfor han havde været indlagt paa St. Hans Hospital i 2 Maaneder. Efter at Kriminalrettens Dom nu var afsagt, begyndte han, der altid i Arresten var vanskelig og kværulerende, at blive sær i sit Væsen, paastod, at han ikke kunde være i Cellen, at det puslede om ham etc. Talte om, at der var kommen noget i hans Mad. Han lagdes tilsengs paa Sygehuset, hvor han spiste og sov godt og i det hele beroligedes, saa han kunde udskrives til Fængslet efter en halv Snes Dages Forløb. Forholdt sig rolig en Maanedstid, men saa opdagedes det, at han i Cellen havde gemt forskellige Smaasedler stilede til Kæresten. Paa disse stod der, at man i Straffeanstalten og paa St. Hans Hospital havde givet ham Menneskekød, og at han sidstnævnte Sted var bleven behandlet med »Henrettelsesmaskine«. Da alt tydede paa, at han led af en atypisk Paranoia, indlagdes han paa K. Hosp.; men ved Højesteret skønnedes han kun at være mindre tilregnelig og idømtes efter § 39 3 × 5 D. V. og Br.

41aarig sep. Arbmd. idømtes 12 Aar Tugthus for 15 Aar iforvejen at have dræbt sit Barn. Han havde tidligere været straffet 3 Gange for Tyveri, deraf 2 G. med Strafarbejde. Under det sidste Ophold i Straffeanstalten, hvorfra han efter 16 Maaneders Ophold løslodes d. 10/2 1900, udviklede der sig hos ham ved Ensomheden og Angeren over det begaaede Barnemord en Depression med Søvnløshed, hvorfor han behandledes med Sovemidler. Han var nedtrykt og havde særlig om Natten Hørelseshallucinationer (anklagende Stemmer). Efter Løsladelsen bleve Hørelseshallucinationerne stærkere, og der sluttede sig undertiden hertil Synshallucinationer (Barnets Lig), der særlig vare slemme i søvnløse Nætter. Tilsidst vakte Angeren over den begaaede Forbrydelse og den derved fremkaldte Depression Trangen hos ham til at sone sin Brøde. Det syntes, som om Tilstaaelsen beroligede ham og bedrede hans Tilstand; han var i Arresten ikke særlig deprimeret, Hallucinationerne aftoge jævnt, og han kunde tilsidst sove uden Sovemiddel. — Faderen og Brødrene vare Alkoholister ligesom han selv. Af alvorligere Sygdomme havde han haft Tyfus, desuden en Gonorrhoe. Havde været Infanterist. Haar mørkt, tyndt. Iris lyseblaa. Øjenbrynene fint sammenløbende. Ørene konkave, udst. opadtil. Hovedomfang 56,5 Ctm. Index cef. 81,57. Synet svækket. Hørelsen lidt nedsat paa v. Øre. Høj og smal Gane. En over ærtstor vorteformig brun Nævus i v. Tinding.

Arrestpsykoser optraadte hos 5, af hvilke de 2 vare Alkoholister.

En 19aarig Klejnsmed straffedes med 18 Mdr. Forbedrh. for talrige, mest grove, Tyverier. Faderen, der var Blikkenslager, var død ved et Ulykkestilfælde. Moder og en Søster døde af Brystsyge, Morbroder Original, 2 Farbrødre Alkoho-

lister, den ene druknede sig. Som Barn Trauma capitis. Han angav, at han havde lært at stjæle, da han var lille, af en Broder, som senere var død. Han havde — efter egen Paastand — stjaalet nu for at faa Penge til at eksperimentere for, da han interesserede sig for Elektricitet. Hans Væsen var kendeligt nervøs, Søvnen var daarlig, og en enkelt Dag var han ganske forstyrret. Kronisk Mavekatarrh. Haar mørkt, tæt. Iris mørkeblaa. Hovedomfang 55 Ctm. Index cef. 78,94. Høj og smal Gane. Ørene noget udst. Hørelsen nedsat paa v. Øre. (Udflod). Ærtstor mørkebrun, vorteformig Nævus paa h. Side af Pubes.

En 18aarig Tjenestekarl, som i Løbet af 4 Aar dømtes 6 G. for Tyveri, havde under et Arrestophold i 98, medens han ventede paa Rotting, et ganske kortvarigt Forvirringsanfald. Han havde en Broder, der var straffet. Haar mørkt, tæt. Iris graa med brun Rand. Fortil løb Panden spidst til. Hovedomfang 58 Ctm. Index cef. 75. Prognati. H. Øje enukleret (Øjenbetændelse som spædt Barn). Kirtelsvulst paa Halsen. Tatoveret.

En 33aarig Sømand, der efter sit 14. Aar var dømt 10 Gange for Tyveri, Bedrageri og Løsgængeri, havde ligeledes et kortvarigt Forvirringsanfald i Arresten. Faderen var Alkoholist, en Broder Alkoholist og straffet. Selv kronisk Alkoholist og Syfilitiker. Haar mørkt, tæt. Iris graa med brun Rand. Hovedomfang 56 Ctm. Index cef. 84,21. Nod. Darwini, særlig paa h. Øre; Lobulus vinkelbøjet, foldet implanteret. Hørelsen nedsat paa v. Øre (efter Fald). Kirtelsvulst paa Halsen. Tatoveret. Han havde haft Tyfus og klagede over hyppig Hovedpine. Havde været Marinesoldat.

En 23aarig Arbmd., som tidligere var straffet 4 G. (deraf 2 G. med Strafarbejde) for Tyveri, idømtes nu 12 Aar Tugthusarb. for Forsøg paa Rovmord, idet han sammen med sin Broder havde søgt at dræbe en Marskandiserske for at kunne plyndre. 2 Farbrødre vare Alkoholister og straffede, 2 andre sindssyge, en Moster sindssyg og Selvmorderske; Broder straffet. Faderen rejste hjemmefra, da han var 4 Aar gl. Han var i Arresten nervøs og søvnløs, maatte have Kloral. Senere hen var han i et Par Dage stærkt deprimeret, vilde ikke spise. Haar mørkt, tæt. Iris graa. Hovedomfang 53 Ctm. Index cef. 83,88. Hørelsen nedsat paa h. Øre (Øreflod). Ørene stærkt ekskaverede, grimme, med udadvæltet Anthelix; Lobulus fastvokset (mgl.) Der var Prognati, voldf. Torus palat., uregelm. Tandstilling (store Mellemrum mellem Tænderne), Tragtbryst. Han var stærkt skrofuløs (Kirtelsvulst paa Halsen, Konjunktivitis flykt. i Arresten), og der var Fortætning over h. Lungespids. Begyndelse til Tatovering. — Døde efter 3 Aars Ophold i Straffeanstalten af Tuberkulose.

Mere blivende var Psykosen hos en Alkoholist, en 25aarig Arbmd., hvis Fader var Alkoholist, og som var straffet 5 G. før (Tyveri, Vold, Betleri). Hos ham, der nu var impliceret i den store Lersøsag og dømtes til 3 Aar Forbedrh., opstod der en Arrestpsykose (Forvirring), hvorfor han i Maj 02 maatte indlægges paa St. Hans Hospital; i Oktober 03 kunde han dog som helbredet overføres til Straffeanstalten. Haar sort, tæt. Iris lyseblaa, gulplettet. Hovedomfang 56,5 Ctm. Index cef. 84,21. St. voldformet Torus palat. Tyk pølseformet Helix aurium; h. Lobulus fastv. Nærsynet. Tatoveret.

Hos 6, hvoraf 3 Alkoholister, *opstod Sindssygdommen først i Straffeanstalten.*

En 27aarig Opvarter (Bondefanger), som nu var dømt til 8 Mdr. Forbedrh. for Bedrageri i Spil, og som forhen var dømt 7 Gange for Vold, Pengeafpresning,

Tyveri etc., fik 4 Uger før sin Løsladelse fra Straffeanstalten et Anfald af Eksaltation med Forfølgelsesforestillinger, var ej helt rask ved Løsladelsen. Han havde haft Syfilis og 2—3 Gonorrhoer, bar Ar efter et Trauma capitis.

En 18aarig Arbmd., kron. Alkoholist, som var dømt til 1 Aar Forbedrh. for Tyveri og tidligere var straffet 10 Gange, deraf 8 G. med Ris fra 10 Aars Alderen, og hvis Broder var straffet, havde ½ Aar efter Indsættelsen i Straffeanstalten et forbigaaende Anfald af Forvirring med Forfølgelsesideer.

En 18aarig Bagersvend, som var dømt til 8 Mdr. Forbedrh., som fra det 14. Aar var straffet 8 G. for Tyveri, og hvis Fader var Alkoholist, fik efter 3 Mdrs. Ophold i Straffeanstalten forbigaaende Storhedsideer.

En 19aarig Fabriksarbejder, hvis Fader havde været Alkoholist og var død af Tuberkulose, hvis Broder var Alkoholist, og som selv var kron. Alkoholist, idømtes 18 Mdr. Forbedrh. for Tyveri; var straffet 7 G. før for Tyveri, første Gang 11 Aar gl. I Straffeanstalten viste han sig doven og stridig, blev flere Gange straffet. Efter 4 Mdrs. Ophold udbrød der pludselig en forbigaaende Forvirring.

Et stærkt degenereret 21aarigt Individ, Broder til ovennævnte Rovmorder, i hvis Forbrydelse han som meddelagtig var idømt 10 Aar Tugthusarb., fik under sit Ophold i Straffeanstalten efter 3 Aars Forløb et forbigaaende Forvirringsanfald. Baade i Faderens og Moderens Familie var der Sindssygdom, og hans Udvikling som Barn havde været mangelfuld. Han var straffet 6 Gange iforvejen for Tyveri, 1. Gang 16 Aar gl.

Endelig havde en 22aarig drikfældig Fyrbøder, der var idømt 3 Aar Forbedrh. for grovt Tyveri (tidligere straffet 3 G. for Tyveri og Betleri), i Straffeanstalten under en Disciplinærstraf et Anfald af Raseri med Forvirring.

6. **Erhvervet psykisk Degeneration** (Demens).

Hertil maatte regnes 12 (0,65 %), nemlig 4 (0,63 %) til A og 8 (0,66 %) til B.

Kroniske Alkoholister vare de 10 (A—2, B—8), og Demensen maatte hos disse antages at have udviklet sig paa Basis af Alkoholismen. 5 af disse angave, at de havde været berusede under Forbrydelsen. De to, der ikke vare kroniske Alkoholister, men af hvilke den ene, som havde gjort sig skyldig i Uterlighed mod en ikke fuldtvoksen Pige, var beruset under Forbrydelsen, vare begge ældre Individer (54 og 67 Aar gl.), hos hvilke der paa Grund af alvorlig Sygelighed — den ene havde en Hjertefejl efter flere Gigtfeberanfald, den anden led af Lungeemfysem, Hjertesygdom og Nyrelidelse — havde udviklet sig et tidligt let Sløvsind.

Fødte udenfor Ægteskab vare 2 (A—1, B—1), af hvilke dog den ene (B—1) kendte sin Familie.

For de 11 (A—3, B—8) med kendt Familie var Afstamningen saaledes:

Alkoholisk Disposition .		2 (0 + 2)
Alk. + nervøs	—	1 (0 + 1)
— — tuberk.	—	1 (0 + 1)
— — Kræft	—	1 (0 + 1)
Nervøs + tuberk.	—	1 (1 + 0)
Kræft	—	1 (0 + 1)
		7 (1 + 6) = 64,18 % (A–33,33 %, B-75 %)

Hvad Hovedomfanget angaar, var Forholdet:

55—56,5 Ctm.	....	7 (2 + 5)
57—58,5 —	....	4 (2 + 2)
60 —	....	1 (0 + 1)

Gennemsnitlig var Hovedomfanget 56,75 Ctm. (A—56,25, B—57).

Hyperdolikocefal var	..	1 (1 + 0)
Mesocefale —	..	5 (1 + 4)
Brakycefale —	..	6 (2 + 4)

Degenerationstegnenes Antal var:

1 Dgt. hos	......	1 (1 + 0)
2 — —	.....	5 (2 + 3)
3 — —	.....	4 (1 + 3)
4 — —	.....	2 (0 + 2)

Gennemsnitlig 2,58 Dgt. for hver (A—2, B—2,87).

Tatoveret var ingen.

6 straffedes for Ejendomsindgreb, 4 for Uterlighed mod Smaapiger, 1 for Brandstiftelse og 1 for Drab.

Kun for 3's Vedkommende toges der ved Dommen Hensyn til § 39. Den ene var en 51aarig stærkt alkoholiseret Arbmd., som for 3. Gang i Beruselse havde gjort sig skyldig i Uterlighed ligeoverfor Smaapiger. Den anden var en 35aarig Arbmd., som for 2. Gang begaaet Brandstiftelse idømtes 3 Aar Forbedrh.; begge hans Forældre vare kron. Alkoholister, Faderen tillige Selvmorder; selv var han kron. Alkoholist, syntes at reagere abnormt paa Alkohol, saaledes at han fik Lyst til at »se Ild«; han klagede i Arresten over Hovedpine og daarligt Humør, gjorde et sløvt deprimeret Indtryk. Den tredje var en 40aarig Fyrbøder, som antagelig havde begaaet sin Forbrydelse (Drab) i en patologisk Rus.

En 45aarig Saddelmager, som var født udenfor Ægteskab, hvis Moder var død af Kræft, og som straffedes med 8 Mdr. Forbedrh. for 9. Gang begaaet Tyveri og Betleri, fik i Straffeanstalten lige før Løsladelsen et Anfald af akut religiøs Forvirring.

Til de erhvervet psykisk degenererede burde egentlig henføres alle de *intoksikerede*, som neppe tør kaldes fuldt psykisk normale, væsentlig da Morfinister og Alkoholister.

Af *Morfinister* omhandler mit Materiale kun 1. Det var en 23-aarig Kommis, som straffedes 1. Gang (6 × 5 D. V. og Br.) for i mindre Partier at have stjaalet c. 2000 Kr. fra sin Principal. Faderen var Alkoholist, Moderens Familie brystsyg. Han havde Ansigtsskoliose, fremspringende Øjenbrynsbuer, en stor Nævus og var kejthaandet, var tatoveret.

Derimod var de *kroniske Alkoholisters* Antal mellem Forbryderne meget stort. Som anført vare af de ovennævnte psykisk abnorme Individer ialt 119 (A—19, B—100) kroniske Alkoholister. For de fleste af disses Vedkommende spillede vel nok det medfødte Anlæg den største Rolle for den abnorme psykiske Tilstand, men for adskillige kunde Alkoholens medvirkende Rolle ikke miskendes. Og ialfald for adskillige af de talrige Sindssygdomsanfald, som optraadte hos disse Individer, har Alkohol maaske nok haft Betydning. For de dementes Vedkommende maatte Skylden for den psykiske Abnormitet overvejende lægges paa Alkoholismen, selv om dennes Indtræden her muligvis oftest var sygelig betinget, idet Alkoholmisbrugen kunde resultere af en medfødt sygelig Tilbøjelighed til Stimulation.

Foruden de ovenfor nævnte 119 — 6,45 % af alle Forbryderne (3 % af A, 8,25 % af B) — vare andre 574 (31,11 %), nemlig 124 (19,59 %) af A og 450 (37,13 %) af B kroniske Alkoholister, saa at det absolute Antal af disse var 693 (37,56 %), nemlig 143 (22,59 %) af A og 550 (45,38 %) af B. Selv om der i den relativ korte Tid, som Undersøgelsen af disse Individer som Regel tog, ikke kunde paavises nogen iøjenfaldende psykisk Defekt, er det naturligvis ikke udelukket, at en saadan dog kan have været tilstede og har været fremtrædende i det frie Liv, under mindre gunstige hygiejniske Forhold og ved stadig Alkoholmisbrug. Ialfald maa det antages, at afgjort psykisk Defekt har været tilstede hos dem, som havde haft Anfald af Delirium tremens. Disses Antal kunde kun opgøres til 30, men var sandsynligvis i Virkeligheden langt større, idet de allerfleste Alkoholister bestræbe sig for at skjule, at de have haft Delirium tremens, maaske ogsaa have kunnet miskende lettere Anfald. I alt væsentligt havde de nævnte 30 haft deres Anfald i Fængslet, hvorfor de ikke kunde skjules. Der vil iøvrigt senere blive Lejlighed til nærmere at omtale Alkoholens Indflydelse paa Forbrydelsen.

Fraregner man Anfaldene af Delirium tremens og de demente, saavel som de med eller uden Selvmordsforsøg ledsagede Depressioner, der ikke synes at naa ud over den fysiologiske Bredde, havde 9 tidligere gennemgaaet Sindssygdomsanfald, og 23 vidstes senere at have faaet saadanne enten i Arresten (8) eller i Straffeanstalten (15); hos 17 af disse sidste vare Anfaldene dog kun forbigaaende.

Opstiller man for Sammenlignings Skyld Tallene paa de psykisk abnorme Forbrydere af de forskellige Kategorier, faar man følgende Forhold:

	A.	B.	Ialt.
Samlede Antal Forbrydere	633	1212	1845
1. Imbecile	19 (3 %)	35 (2,89 %)	54 (2,92 %)
2. Epileptiske	10 (1,58 -)	35 (2,89 -)	45 (2,44 -)
3. Hysteriske	5 (0,79 -)	4 (0,33 -)	9 (0,49 -)
4. Neurasteniske	21 (3,32 -)	22 (1,81 -)	43 (2,33 -)
5. Sp. psykisk degenererede	11 (1,74 -)	77 (6,35 -)	88 (4,77 -)
6. Demente	4 (0,63 -)	8 (0,66 -)	12 (0,65 -)
	70 (11,06 %)	181 (14,93 %)	251 (13,6 %)

Tallet svarer omtrent til *Marro's*; han fandt 218 fra Fødslen psykisk defekte Individer mellem sine 1742 Forbrydere, altsaa 12,8 %.

Medens de imbeciles Antal var omtrent lige stort for de kun én Gang straffede og Recidivisterne, var de neurasteniskes og hysteriskes — hvis absolutte Antal dog var meget ringe — betydeligt større for de én Gang straffedes, de epileptiske og simpelt medfødt degenereredes betydeligt større for Recidivisternes Vedkommende. Vilde man analysere hvert enkelt Tilfælde af Neurasteni, vilde man sikkert finde, at de rent erhvervede Former spillede en fremtrædende Rolle mellem de kun én Gang straffede, de paa medfødt Grundlag mellem Recidivisterne. Det er i og for sig rimeligt; thi de, som Spændingen og Angsten ved den begaaede Forbrydelse har gjort neurasteniske, ere ikke upaavirkelige for Straffen og føle maaske endog jevnlig, naar det første Choc er overstaaet, og der aabnes dem Udsigt til et nyt Liv, det velgørende ved Strafbehandlingens rolige, regelmæssige Tilværelse. Det samme er tildels Tilfældet med dem, hvis sexuale Neurasteni er erhvervet ved uheldig Indvirkning under forbigaaende Modtagelighed; ogsaa disse ere paavirkelige for Straffens Lære: »det maa Du ikke«. Anderledes hvor Neurastenien har udviklet sig paa arveligt nervøst Grundlag; jo stærkere den

psykiske Degeneration er udtalt, desto fastere ville de neurasteniske Fænomener være knyttede til Individets Liv, desto unyttigere vil Straffen være.

Af Epileptikernes og de simpelt medfødt degenereredes relativt større Antal mellem Recidivisterne synes unægteligt at fremgaa, at det navnlig er hos disse sidste, at man maa efterspore den medfødte Degenerations Fænomener. Er det ene givet, at de psykisk abnormes Antal er større mellem Recidivisterne end mellem de kun én Gang straffede, bliver Spørgsmaalet, om man kan paavise, at der mellem de førstnævnte findes flere arveligt disponerede Individer end mellem de sidste. Thi selv om man vil hævde, at de sociale Momenter spille den allerstørste Rolle for den Degeneration, der let fører til Forbrydelse, er det dog sandsynligt, at man mellem de psykisk abnorme Forbrydere vil finde de mere sygelige Momenter i Afstamningen stærkt repræsenterede.

Arvelig Disposition fandtes da hos:

	A.	B.	Ialt.
1. Imbecile i	66,67 %	71,87 %	70 %
2. Epileptiske .... -	70 -	81,82 -	79,07 -
3. Hysteriske .... -	100 -	75 -	87,5 -
4. Neurasteniske .... -	71,43 -	63,64 -	67,44 -
5. Sp. psykisk degenererede. -	80 -	76,71 -	77,11 -
6. Demente .... -	33,33 -	75 -	64,18 -
Alle psykisk abnorme	70,15 %	75 %	73,64 %

Maaske burde de demente slet ikke medregnes, hvor der er Spørgsmaal om den medfødte Degenerations Betydning, idet det jo her drejer sig om en erhvervet psykisk Abnormitet. Men dels er Antallet saa ringe, dels hviler her som ved Neurastenien den erhvervede psykiske Abnormitet ofte paa et medfødt Anlæg, særlig da hvor det drejer sig om en alkoholisk Demens.

Som rimeligt er, var der Familiedisposition hos et langt større Procenttal af de psykisk abnorme Forbrydere end af Forbryderne i det hele, nemlig 73,64 % mod 53,04 %. For de psykisk abnorme Recidivister var Dispositionen en Del stærkere end for de kun én Gang straffede. Særlig var dette udtalt for den alkoholiske Dispositions Vedkommende. Medens kun 26,87 % af de én Gang straffede psykisk abnorme havde alkoholisk Afstamning, fandtes en saadan hos 43,02 % af Recidivisterne. For samtlige psykisk abnorme Forbrydere var der i 38,49 % alkoholisk Disposition. Til Sammenligning tjener, at der for alle de 1845 Forbrydere var alkoholisk Dis-

position hos 26,41 %, nemlig hos 18,67 % af de én Gang straffede og hos 31,47 % af Recidivisterne.

Ogsaa hos Forbryderne selv var den kroniske Alkoholisme ikke saa lidt hyppigere hos de psykisk abnorme end hos Forbryderne i Almindelighed. Medens af alle 1845 Forbrydere 37,56 % var kroniske Alkoholister, nemlig 22,59 % af de kun én Gang straffede og 45,38 % af Recidivisterne, var af de 251 psykisk abnorme Forbrydere 47,41 % kroniske Alkoholister, nemlig 27,14 % af de én Gang straffede og 55,25 % af Recidivisterne.

For de forskellige Kategorier af psykisk abnorme Forbrydere var de somatiske Degenerationstegns gennemsnitlige Antal saaledes:

	A.	B.	Ialt.
1. Imbecile	2,79	3,03	2,94
2. Epileptiske	3,6	2,86	3,02
3. Hysteriske	2,6	2,75	2,67
4. Neurasteniske	2,05	1,91	1,98
5. Sp. psykisk degenererede	3	2,86	2,87
6. Demente	2	2,87	2,58
For alle psykisk abnorme	2,66	2,77	2,74

Som rimeligt er, var altsaa de somatiske Degenerationstegns Antal lavest hos de neurasteniske, højest hos de epileptiske, imbecile og sp. psykisk degenererede. Hos A var det gennemsnitlig lavere end hos B.

Hovedomfanget i Centimeter var for de forskellige Kategorier:

	A.	B.	Ialt.
1. Imbecile	55,05	55,09	55,07
2. Epileptiske	55,4	55,63	55,58
3. Hysteriske	56,7	55,55	56,17
4. Neurasteniske	56,43	56,55	56,49
5. Sp. psykisk degenererede	56,14	55,78	55,82
6. Demente	56,25	57	56,75
Alle psykisk abnorme	55,88	55,76	55,79

Hovedomfanget var da gennemsnitlig mindst hos de imbecile, dernæst hos de epileptiske og sp. psykisk degenererede. For alle Forbryderne var Gennemsnitsomfanget som nævnt 55,77 (A—55,92, B—55,69); altsaa ingen væsentlig Forskel.

De forskellige Kategoriers indbyrdes Forhold med Hensyn til Hovedomfanget forandres ikke væsentlig, selv om man tager Aldersklasserne under og over 21 Aar hver for sig:

		Individer under 21 Aar.	Individer over 21 Aar.
1.	Imbecile	54,8	55,27
2.	Epileptiske	54,57	55,76
3.	Hysteriske.	57	56,06
4.	Neurasteniske.	56,5	56,5
5.	Sp. psykisk degenererede .	55,62	55,92
6.	Demente.		56,75

Med Hensyn til Tatovering var Forholdet saaledes:

	A.		B.		Ialt.	
	Tatoveret.	Rester af gl. Tat.	Tatoveret.	Rester af gl. Tat.	Tatoveret.	Rester af gl. Tat.
1. Imbecile	4	6	15	6	19	12
2. Epileptiske	5	3	21	2	26	5
3. Hysteriske	»	1	3	»	3	1
4. Neurasteniske	1	»	4	2	5	2
5. Sp. psykisk degenererede	3	3	38	6	41	9
6. Demente.	»	»	»	»	»	»
Alle psykisk abnorme. .	13	13	81	16	94	29
	18,57 %	18,57 %	44,75 %	8,84 %	37,45 %	11,55 %

Det medfødt degenerative Anlægs Betydning bliver ogsaa tydelig derved, at det fortrinsvis er mellem de tidligt straffede Individer, man finder de særligt paa medfødt Anlæg hvilende psykiske Abnormiteter.

Af Recidivisterne vare 438 straffede 1. Gang inden det 18. Aar, 774 efter dette. Deler man dem herefter, faar man følgende Fordeling af de psykisk abnorme Individer:

	B. a. Ind. straf. før 18. Aar.	B. b. Ind. straf. efter 18. Aar.	Ialt.
1. Imbecile	20 (4,57 %)	15 (1,94 %)	35
2. Epileptiske	18 (4,11 -)	17 (2,2 -)	35
3. Hysteriske	»	4 (0,52 -)	4
4. Neurasteniske	3 (0,68 -)	19 (2,45 -)	22
5. Sp. psykisk degenererede	38 (8,68 -)	39 (5,04 -)	77
6. Demente	1 (0,23 -)	7 (0,9 -)	8
	80 (18,27 %)	101 (13,05 %)	181

Det viser sig da, at saavel de imbecile som de epileptiske og sp. psykisk degenererede ere forholdsvis stærkest repræsenterede mellem de tidligt straffede Individer.

V. SOMATISKE TILSTAND.

Det er naturligvis en fuldstændig Misforstaaelse, at Forbryderen i al Almindelighed skulde have et fra det sædvanlige afvigende Udseende. For Lejlighedsforbryderens Vedkommende er der vel heller ingen, som tror dette; men den »fødte Forbryder«, som i det hele falder sammen med Vaneforbryderen, skulde jo efter den positive Skoles Lære kunne kendes paa sit Udseende — endog med Sikkerhed. Hvorledes dette nu end forholder sig med de italienske Forbrydere, paa Studiet af hvilke den positive Skoles Lære hviler, saa maa det dog efter min Kendskab til de danske Forbrydere siges, at heller ikke Vaneforbryderne i det hele have et ydre Habitus, som afviger fra det, man træffer hos ikke forbryderske Individer af det samme Millieu. Dermed er jo ikke sagt, at der ikke forholdsvis findes et større Antal brutaliseret udseende Individer indenfor Fængslernes Mure end udenfor; men noget karakteristisk Udseende har Forbryderne hverken herved eller ved andre ydre Kendetegn. Og selv om det end, som tidligere anført, maa anses for givet, at der mellem Vaneforbryderne findes et forholdsvis betydeligt Antal psykisk degenererede Individer, saa er der jo ingen *nødvendig* Forbindelse mellem Karakterejendommeligheder og det ydre Habitus — selv om en saadan jævnlig lader sig paavise.

Ialfald maa man ved Analyseringen af Forbryderens Habitus, saaledes som det præsenterer sig ved Undersøgelsen i Fængslerne, skelne imellem 1) medfødte (eller dog i den spæde Barnealder i Kraft af et medfødt Anlæg erhvervede) Afvigelser fra Legemsharmonien (Stigmata hereditatis), 2) rent fysiognomiske Ejendommeligheder og Egenskaber ved det ydre Væsen, som dels ere medfødte, dels erhvervede — ofte maaske efter at Individet er bleven Forbryder, 3) ved gennemgaaede patologiske Processer og særlige Livsforhold rent erhvervede Abnormiteter og 4) rent ydre Ejendommeligheder, som ere Udslag af Forbryderlivet (Slang, Tatovering etc.).

Kun paa de første bør der lægges særlig Vægt, forsaavidt som deres Tilstedeværelse virkelig ***kan*** være et Udtryk for særlige Anlæg hos Individet, der kunne virke medbestemmende ind paa dets Livsretning. De fysiognomiske Ejendommeligheder og Væsenssæregenheder. kunne, forsaavidt som de virkelig ere medfødte, være nedarvede Familiemærker, hvis Betydning som Præg paa en social Degeneration man ikke tør overvurdere, saa meget mindre som en ved Udskejelser erhvervet Forraaelse ogsaa kan sætte sit Præg paa Fysiognomiet og Væsenet (Forbrydelsens Pseudo-Stigmata i egentlig Forstand). Der vil endelig senere blive Lejlighed til at omtale de hos Forbryderen tilstedeværende Tegn paa gennemgaaede patologiske Processer og Mærker efter særlige Livsforhold, som have en ikke ringe Betydning som mulige Udtryk for en erhvervet Degeneration og derigennem kunne have kriminal-antropologisk Værd, samt de hos Forbryderen oftest i Kraft af Forbryderlivet erhvervede rent ydre Ejendommeligheder.

1. **Degenerationstegn** (Stigmata hereditatis).

Naar jeg i det følgende skal gøre Rede for Fundet af somatiske Degenerationstegn hos Forbryderne, maa jeg først fremhæve, at, hvad der her er opfattet som Stigmata, i det hele og store er det samme, som af andre Forfattere opføres som saadanne, og om hvis Betydning som Degenerationstegn der gennemgaaende er Enighed.

Selv om man imidlertid er saa nogenlunde klar over, hvad man vil regne for Degenerationstegn, er der dog en anden Vanskelighed, som gør sig gældende. For adskillige Tegns Vedkommende beror det utvivlsomt ofte paa et rent individuelt Skøn, om man vil lægge nogen Vægt paa svagt udtalte Tegn, eller om man skal slutte, at saadanne ere tilstede eller ej. Det er f. Eks. ikke vanskeligt at opnaa Enighed om, hvorvidt der er Ganesvulst (Torus palatinus) eller ikke; men det kan være vanskeligt nok paa det af Bløddele dækkede Ansigtsskelet at afgøre, om der er en ringe Skoliose eller ikke. Alle saadanne Tilfælde, hvor jeg har været i Tvivl, har jeg givet Betegnelsen »let« og ikke regnet med til Stigmata (anførte med Petit). Som Stigmata ere endelig kun regnede saadanne Tegn, der maatte anses for medfødte eller ialfald opstaaede — uden ydre Anledning — i den tidlige Barnealder, eller hvis Fremkomst dog maatte antages at bero paa et medfødt Anlæg (f. Eks. Brok, delvis Rygradskrumning etc.).

Til Sammenligning har jeg anført de i Litteraturen foreliggende Tal, hvortil andre Undersøgere ere naaede. Hvor intet andet nævnes, angaa disse Tal Forbrydere eller ligestillede (f. Eks. tvangsopdragne Drenge, Vagabonder). Tallenes Uensartethed tør vistnok ikke overalt tilskrives nationale Uoverensstemmelser, men skyldes sikkert undertiden en forskellig Opfattelse.

Dværgvækst — 1 (B) = 0,05 %.
 Ganter (sindss. M.) — 1,73 %. *Selmer* (do.) — 0,16 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 0,16 %. *Geill* (do.) — 0,09 %. *Heimann* (aandssvage) — 0,73 %.

Infantilt Habitus — 6 (A—2, B—4) = 0,32 %.

Kolossal Udvikling af Lemmerne i Forhold til Kroppen — 1 (B) = 0,05 %.

Ulige Udvikling af de to Legemshalvdele — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.
 Den ene Gang var det h., den anden v. Side, som var stærkest udviklet (se ogsaa senere under Skoliose af Ansigtet). *Knecht* fandt hos 3 (0,25 %) ulige Udvikling af de to Legemshalvdele; hos andre 4 (0,33 %) var den ene Kranie-, Ansigts- og Thoraxhalvdel mindre end den anden. *Geill* (sindss. M.) — 0,09 %. Do. (sindss. Kv.) — 0,17 %.

Tidlig Obesitas — 3 (A—2, B—1) = 0,16 %.

Kraniedeformiteter er det naturligvis langtfra saa let at konstatere i levende Live som paa det skeleterede Kranium. Angivelserne ere derfor ret forskellige, eftersom det drejer sig om Undersøgelser før eller efter Døden.

Mikrocefali — 7 (A—1, B—6) = 0,38 %.
 Kraniets Størrelse ses bedst ovenfor under »Hovedomfang«. Det absolute Maal har dog her ikke synderlig Betydning, men Omfanget maa betragtes i Forhold til den øvrige Legemsbygning. Under Mikrocefali er da kun opført de Tilfælde, hvor Kraniets relative Størrelse var paafaldende ringe. *Mönkemöller* — 2 %. *Knecht* — 0,33 %. *Richter* (sindss. M.) — 1 %. *Ganter* (do.) — 1,16 %. *Geill* (do.) — 1,44 %. *Do.* (sindss. Kv.) — 0,5 %. *Näcke* (paralyt. M.) — 2 %. *Heimann* (aandssvage) — 1,82 %.

Makrocefali — 1 (B) = 0,05 %.
 Ganter (sindss. M.) — 5,5 %. *Geill* (do.) — 0,45 %. *Do.* (sindss. Kv.) — 0,08 %. *Näcke* (paralyt. M.) — 7 %. *Do.* (normale M.) — 2,5 %.

Udtalt Hydrocefali — 1 (B) = 0,05 %.
 Adskillige af de — senere anførte — som havde fremstaaende Tubera frontalia, havde i Virkeligheden hydrocefal Hovedform.

Knecht — 2 $^0/_0$. *Ganter* (sindss. M.) — 1,5 $^0/_0$. *Richter* (do.) — 0,5 $^0/_0$. *Heimann* (aandssvage) — 1,2 $^0/_0$.

Sfenocefali (tagformet Kr.) — 29 (A—8, B—21) = 1,57 $^0/_0$.
Kurella (sindss. Forbr.) — 2,6 $^0/_0$. *Geill* (sindss. M.) — 0,09 $^0/_0$.

Skafocefali (kølformet Kr.) — 31 (A—8, B—23) = 1,68 $^0/_0$.
Mönkemöller — 1,5 $^0/_0$. *Rossi* — 4 $^0/_0$. *Richter* (sindss. M.) — 1 $^0/_0$.

Trigonocefali (strygejærnsformet Kr.) — 63 (A—22, B—41) = 3,41 $^0/_0$.
Marro — 13 $^0/_0$. *De Sarlo* — 7,8 $^0/_0$.

Klinocefali (saddelformet Kr.) — 14 (A—5, B—9) = 0,76 $^0/_0$.
Mönkemöller — 3 $^0/_0$. *Knecht* — 3 $^0/_0$. *Marro* — 0,2 $^0/_0$. *Penta* — 1 $^0/_0$. *Kurella* — 2 $^0/_0$. *De Sarlo* — 9 $^0/_0$. *Lombroso* (Kranier) — 7 $^0/_0$. *Ganter* (sindss. M.) — 0,58 $^0/_0$. *Geill* (do.) — 0,09 $^0/_0$.

Let saddelformet Kr. — 16 (A—8, B—8).

Stenokrotafi (rektangulært Kr. — timeglasformet Kr.) — 8 (A—4, B—4) = 0,43 $^0/_0$.
Arno — 1,3 $^0/_0$. *Kurella* — 2 $^0/_0$. *Näcke* (paralyt. M.) — 4 $^0/_0$. *Geill* (sindss. Kv.) — 0,08 $^0/_0$.

Pakycefali (manglende Nakke) — 64 (A—22, B—42) = 3,47 $^0/_0$.
Ganter (sindss. M.) — 9,02 $^0/_0$.

Let affladet Nakke — 2 (A).

Oxycefali (Taarnkranie) — 31 (A—9, B—22) = 1,68 $^0/_0$.
Mönkemöller — 1 $^0/_0$. *Knecht* — 1,24 $^0/_0$. *Rossi* — 5 $^0/_0$. *Bordier* (Kranier) — 3 $^0/_0$. *Lombroso* (Kranier) — 6 $^0/_0$. *Ganter* (sindss. M.) — 2,31 $^0/_0$ *Geill* (do.) — 0,54 $^0/_0$.

Akrocefali (opad tilspidset Kr. med lav Pande) — 11 (A—1, B—10) = 0,6 $^0/_0$.
Aletrino — 3,7 $^0/_0$.

Platycefali (affladet Kr.) — 7 (A—3, B—4) = 0,38 $^0/_0$.
Penta, de Sarlo og *Ardú* — 4,7 $^0/_0$. *Rossi* — 5 $^0/_0$. *Kurella* (Kranier) — 7 $^0/_0$. *Ganter* (sindss. M.) — 2,31 $^0/_0$. *Geill* (do.) — 0,18 $^0/_0$. *Näcke* (paralyt. M.) — 5 $^0/_0$. *Geill* (sindss. Kv.) — 0,25 $^0/_0$. *Näcke* (normale M.) — 1,25 $^0/_0$.

Assymmetria cranii (skoliotisk Kr.) — 59 (A—20, B—39) = 2,11 $^0/_0$.
Skoliosen af Kraniet havde 32 Gange (A—13, B—19) Konveksiteten til h., 27 Gange (A—7, B—20) til v. I 10 Tilfælde (A—1, B—9) var Skoliosen meget stærkt udtalt. Hos 18 (A—3, B—15) af de 59 var der tillige Ansigtsskoliose.
Knecht fandt Skoliose af Kraniet hos 118 af sine 1214 Forbrydere, altsaa c. 10 $^0/_0$. 50 af disse viste svagere Innervation af Kind- og Læbemuskulaturen paa den ene Side, overvejende den, der

var Sædet for den største Hvælving. Hos 34 af de 118 (2,8 %) var der tillige Ansigtsskoliose.

Mönkemöller — 12 %. *Ferri* — 6 — 11 %. *Lombroso* — 23,1 %. *Monti* — 27 %. *Lenhossek* — 12 %. *Mayet* — 42 %. *Richter* (sindss. M.) — 0,5 %. *Ganter* (do.) — 1,15 %. *Geill* (do.) — 2,24 %. *Rica* (do.) — 27 %. *Golgi* (do.) — 21 %. *Adriani* (do.) — 38 %. *Berti* (do.) — 49 %. *Geill* (sindss. Kv.) — 1,02 %. *Sommer* (do.) — 96 %. *Näcke* (paralyt. M.) — 15 %. *Ferri* (normale M.) — 2 — 6 %. *Lombroso* (do.) — 3,7 %. *Näcke* (do.) — 5 %. *Benedikt* (do.) — 13 %. *Mayet* (do.) — 20 %.

Assymmetria faciei (Skoliose af Ansigtet, særlig Næsen) fandtes — foruden de ovenfor omtalte 18 Gange — alene hos 362 (A—114, B—248). Ialt var der da Ansigtsskoliose hos 380 (A—117, B—263) = 20,6 % (A - 18,48 %, B—21,7 %. Den var meget stærkt udtalt hos 45 (A—14, B—31). Hos 120 (A—31, B—89) havde den Konveksiteten til h., hos 260 (A—86, B—174) til v. Den store Ulighed mellem Tallene ovenfor hidrører øjensynlig ikke alene derfra, at det er umuligt at eliminere det individuelle Skøns Indflydelse ved Bedømmelsen af Kraniets og Ansigtets Assymmetri, men ogsaa fra, at det for adskillige Undersøgere har været vanskeligt at holde de to Assymmetrier ude fra hinanden. I al Almindelighed angives Ansigtsskoliosens Hyppighed til 5,3 % hos normale, 13,2 % hos Forbrydere og 37,3 % hos Epileptikere *(Mayet)*. *Mönkemöller* — 6 %. *Corre* (Kranier) — 25 %. *Richter* (sindss. M.) — 7 %. *Ganter* (do.) — 8,4 %. *Wildermuth* (Epileptikere) — 9 %. *Samt* (do.) — 55 %. *Näcke* (paralyt. M.) — 29 %. *Näcke* (normale M.) — 31,25 %. *Samt* (do.) — 41 %.

Let Skoliose af Ansigtet med Konv. til h. — 69 (A—26, B—43), med Konv. til v. — 327 (A—110, B—217), ialt 396 (A—136, B—260) = 21,46 %.

Større flad (ikke traumatisk) *Eksostose i Vertex* — 4 (A—1, B—3) = 0,22 %.

Mönkemöller — 2 %.

Depressio parieto-occipitalis — 29 (A—12, B—17) = 1,53 %.

Mönkemöller — 7 %. *Ganter* (sindss. M.) — 10,72 %.

Fremspringende Arcus superciliaris — 45 (A—16, B—29) = 2,44 %.

Mönkemöller — 5,5 %. *Baer* — 3,8 %.

Let fremsp. Arc. superc. — 10 (A—6, B—4).

Fremstaaende Tubera frontalia — 49 (A—12, B—37) = 2,66 %.

Baer — 3,8 %. *Näcke* (paral. M.) — 12 %. *Näcke* (normale M.) — 12,5 %.

Let fremst. Tubera front. — 12 (A—5, B—7).

Tilbagevigende Pande — 72 (A—18, B—54) = 3,9 %.
Knecht — 0,58 %. *Ten Kate* og *Pawlowsky* — 3,7 %. *Baer* — 4,7 %. *Corre* og *Arduin* — 5,5 %. *Mönkemöller* — 10,5 %. *Penta* — 22 %. *Lombroso* — 28,9 %. *Marro* — 28 — 33 %. *Bordier* — 33 %. *Ganter* (sindss. M.) — 1,16 %. *Geill* (do.) — 0,45 %. *Lombroso* (do.) — 13 %. *Marro* (normale) — 4 %.

Let tilbagevigende Pande — 30 (A—15, B—15).

Meget stejl Pande — 21 (A—3, B—18) = 1,14 %.
Knecht — 0,66 %.

Glabella svulstagtig fremhvælvet — 2 (B) = 0,11 %.

Glabella grubeagtig indsunken paa Midten — 3 (B) = 0,16 %.

St. fremhvælvet Pande — 10 (A—2, B—8).

Os occipites bøjer nedad fortil under en ret Vinkel — 1 (B) = 0,05 %.

Disse Kraniedeformiteter fandtes delvis kombinerede. Ialt var der, naar man medregner Ansigtsskoliosen, som vistnok ofte har været tilstede sammen med en Kranieskoliose, der ikke kunde paavises paa det med Bløddele dækkede Kranium, *Kraniedeformitet* hos 749 (A—243, B—506) eller 40,6 % (A—38,39 %, B—41,75 %). Hos sindssyge Mænd fandt *Selmer* Kraniedeformiteter i 1,8 %, *Geill* i 13,77 %, hos sindssyge Kvinder *Selmer* i 1,15 %, *Geill* i 7,88 %, hos aandssvage Mænd *Heimann* i 6,35 % og hos aandssvage Kvinder i 5,37 %.

Prognati — 368 (A—100, B—268) = 19,95 % (A—15,8 %, B—22,11 %).
I 72 Tilf. (A—21, B—51) var Prognatien stærkt udtalt.
Mayet angiver, at 38 % af mandlige Forbrydere og 28 % af normale Mænd, 21 % af kvindelige Forbrydere og 10,3 % af normale Kvinder lider af Prognati. *Knecht* fandt 2,64 %, *Baer* — 20,4 %, *Talbot* — 50 % og *Lombroso* — 69 %. *Ganter* (sindss. M.) — 1,44 %. *Geill* (do.) — 0,18 %. *Näcke* (paral. M.) — 8 %. *Geill* (sindss. Kv.) — 0,76 %.

Let Prognati — 340 (A—123, B—217).

Progeni — 57 (A—15, B—42) = 3,09 % (A—2,37 %, B—3,47 %).
I 7 Tilf. (A—1, B—6) var Progenien stærkt udtalt.
Knecht — 0,25 %. *Mönkemöller* — 3 %. *Geill* (sindss. M.) — 1,26 %. *Näcke* (do.) — 5,2 %. *Ludvig Meyer* (do.) — 5,5 %. *Fränkel* (do.) — 20 %. *Geill* (sindss. Kv.) — 1,02 %. *Näcke* (do.) — 6,8 %. *Fränkel* (do.) — 7 %. *Talbot* (sindssyge) — 10 %. *Do.* (Idioter) — 3,7 — 6 %. *Do.* (døvstumme) — 4,7 %. *Do.* (blinde) — 7,7 %. *Do.* (Børn) — 7 %. *Näcke* (normale M.) — 8,4 %. *Fränkel* (Soldater) — 2,2 %. *Näcke* (normale Kv.)—5,1 %.

Let Progeni — 41 (A—20, B—21).

Tilbagevigende Hage — 8 (A—2, B—6) = 0,43 %.
Ganter (sindss. M.) — 0,86 %.
Stærkt fremspringende Hage — 13 (A—6, B—7) = 0,7 %.
Spidst tilløbende Overkæbe — 3 (A—2, B—1) = 0,16 %.
Ganter (sindss. M.) — 1,15 %.
H. Side af Overkæben mere fremspringende end v. — 1 (B) = 0,05 %.
Underkæben firkantet fortil — 9 (A—4, B—5) = 0,49 %.
Underkæben skæv, fremstaaende i h. Side — 1 (B) = 0,05 %.
Meget smal Underkæbe — 5 (A—1, B—4) = 0,27 %.
Apofysis lemurinica — 6 (A—1, B—5) = 0,32 %.
Forskellige italienske Forfattere angive *(Mayet)* Hyppigheden af A. l. hos Forbrydere til 11,8 %. *Näcke* (paral. M.) — 9 %.
Meget udstaaende Underkæberand — 2 (B) = 0,11 %.
Mg. dybtliggende Orbitæ — 1 (A) = 0,05 %.
Mg. bredt Underansigt — 1 (B) = 0,05 %.
St. Indsænkning af Tindingerne og Partiet foran Ørene — 1 (B) = 0,05 %.

Paafaldende høj og oftest smal Gane — 197 (A—68, B—129) = 10,68 % (A—10,79 %, B—10,64 %). Ganen maatte hos 7 (A—2, B—5) betegnes som overordentlig høj og smal (rendeformet), hos 38 (A—20, B—18) som meget høj og smal (kileformet), hos 140 (A—43, B—97) som høj og smal, hos 9 (A—1, B—8) som høj og stærkt hvælvet, hos 3 (A—2, B—1) som høj med Gruber paa begge Sider af Midtlinien, ved Overgangen til den bløde Gane.
Mönkemöller — 21,5 %. *Richter* (sindss. M.) — 2 %. *Näcke* (paral. M.) — 9 %. *Näcke* (normale M.) — 11,2 %.
Høj Gane — 468 (A—156, B—312).
Høj og oftest smal Gane med Tilbøjelighed til Spaltedannelse i Midtlinien — 89 (A—27, B—62) = 4,82 % (A—4,27 %, B—5,12 %). Spaltedannelsen i sig synes at maatte betragtes som en Abnormitet fuldt saa vel som Ganesvulsten (Torus palatinus), idet den betegner en mangelfuld Sammenslutning af de to Legemshalvdele, ligesom Ganesvulsten betegner en for stærk Sammenslutning. Det synes at dreje sig om Overgangsformer til den egentlige Ganespalte.
Angivelsen lød paa: Mg. høj Gane med stærk Spaltedannelse — 11 (A—2, B—9), mg. høj og smal Gane med Spaltedannelse — 50 (A—16, B—34), høj Gane med Spaltedannelse 6 (A—4, B—2), høj og smal Gane med Tilløb til Spaltedannelse 22 (A—5, B—17).

Antydning af Spaltedannelse i Ganen — 18 (A—5, B—13).
Gruber paa begge Sider af Midtlinien ved Overgangen til den bløde Gane — 4 (A—2, B—2).
Affladet og lav Gane — 51 (A—17, B—34).
Periostitisk Fortykkelse i Ganen — 1 (B).

Torus palatinus (Ganesvulst) — 585 (A—185, B—400) = 31,71 % (A—29,23 %, B—33 %).

Ganesvulsten var bred og flad hos 59 (A—17, B—42), hos 21 (A—7, B—14) knudeformet, hos 2 (A) knudeformet, delt ved en Fure paa Midten, hos 3 (A—1, B—2) tornformet, hos 261 (A—84, B—177) voldformet, hos 149 (A—44, B—105) lav voldformet, hos 2 (A—1, B—1) voldformet fortil, bagtil gaaende over i en Spalte, hos 1 (B) voldformet, dobbelt med en Fure paa Midten, hos 4 (A—1, B—3) kileformet, hos 83 (A—28, B—55) kamformet.

Mönkemöller — 20,5 %. *Näcke* fandt hos sindss. M. i 17,9 % Ganesvulst, hos sindss. Kv. 23 %, normale M. 13,6 %, normale Kv. 22,7 %.

Stribeformig Fortykkelse langs Midten af den haarde Gane — 49 (A—13, B—36).

Hareskaar — 3 (A—1, B—2) = 0,16 %.

Ganter (sindss. M.) — 0,29 %. *Geill* (do.) — 0,18 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 0,08 %. *Geill* (do.) — 0,17 %. *Heimann* (aandssvage) — 0,13 %.

Uvula mangler — 1 (A) = 0,05 %.
Uvula meget lang — 3 (A—1, B—2).

Fejl ved Tandudviklingen og Tandstillingen — 504 (A—180, B—324) = 27,32 % (A—28,44 %, B—26.73 %). »Meget uregelmæssig Tandstilling« (fuldst. Dobbeltstilling af Tænderne) havde 88 (A—34, B—54); »uregelmæssig Tandstilling« (uordentlig siddende T., tilbøjelige til Dobbeltstilling, stærkt aksedrejede, med store Mellemrum, særlig mellem de to midterste Fort. i Overm. — Diastema, de to ydre Fort. i Overm. rovdyragtigt tilspidsede) havde 362 (A—129, B—233); Hutschinsonske Tænder (hos 4, nemlig A—2, B—2, desuden dobbeltstillede) havde 45 (A—12, B—33), altsaa 2,44 % (A—1,9 %, B—2,72 %). Hos 1 (A) vare de de to ydre Fortænder i Overm. minimale, hos 7 (A—4, B—3) var der kun 2 Fort. i Overm., hos 1 (B) vare alle Tænderne centripetalt rettede.

Knecht fandt Abnormiteter ved Tænderne hos 4,61 %, *Mönkemöller* Hutschinsonske Tænder hos 5 %. *Richter* (sindss. M.)

— 12,5 %. *Geill* (do.) — 1,17 %. Diastema fandt *Näcke* hos 1,7 % sindss. M. og 1,1 % sindss. Kv., hos 1,3 % normale M. og 1,1 % normale Kv.

Let uregelm. Tandstilling — 490 (A—182, B—308).
Fortænderne tilbagerettede — 6 (A—2, B—4).
Fortænderne skraat fortilrettede — 1 (B).
Fortænderne i Overm. mødes i en spids Vinkel — 4 (B).
Fortænderne i Underm. mødes i en spids Vinkel — 1 (B).

Misdannelse af Ørene fandtes hos særdeles mange. Egentlig normale Øren fandtes kun hos 141 (A—49, B—92) = 7,64 % (A—7,74 %, B—7,59 %). *Gradenigo* fandt mellem 82 Forbrydere 42 (49 %), som havde Misdannelse af Ørene (hertil dog regnet tilvokset Lobulus). I en anden Undersøgelsesrække (230 normale M., 402 sindssyge M. og 222 mandlige Forbrydere i Straffeanstalten Sossano) fandt G. regelmæssig Øremuskel hos 56,2 % normale, 36,5 % sindssyge og 28,2 % Forbrydere; til Ørenanomalier regnedes ogsaa her tilvokset Lobulus, forlænget og afbrudt fossa scafoidea etc. De alvorligste Misdannelser fandtes hos sindssyge og Forbrydere. I en tredie Undersøgelsesrække (180 sindssyge M., 50 mandlige Kretinere og 304 typiske mandlige Forbrydere) fandt G. hos Forbrydere 29,2 % normale Pavilloner, hos Ikke-Forbrydere 50,55 %.

Her skal kun nævnes de mest fremtrædende Anomalier i mit Materiale:

Morels Øre (Hankeøret) — 98 (A—36, B—62) = 5,31 % (A—5,69 %, B—5,12 %).

Mönkemöller — 4 %. *Marro* — 7,8 %. *Gradenigo* — 24 %. *Lombroso* — 38,7 %.

Wildermuths Øre (affladet Helix, st. fremtrædende Anthelix) — 77 (A—26, B—51) = 4,18 % (A—4,11 %, B—4,21 %).

Mönkemöller — 10 %. *Gradenigo* — 18 %. Do. (normale) — 6,2 %.

Meget forkrøblede Øren — 81 (A—27, B—54) = 4,39 % (A—4,27 %, B—4,46 %).

Opad tilspidsede Øren — 65 (A—29, B—36) = 3,52 % (A—4,58 %, B—2,97 %).

Stærkt affladede Øren — 15 (A—6, B—9) = 0,81 %.

Ulige store Øren (mindst 1/2 Ctm.'s Højdeforskel) — 358 (A—126, B—232) = 19,4 % (A—19,91 %, B—19,14 %). H. Øre var 8 Gange (A—3, B—5) 1 Ctm. større end v., 261 Gange (A—93, B—168) 1/2 Ctm. større end v. V. Øre var 2 Gange (A) 1 Ctm., 87 Gange (A—28, B—59) 1/2 Ctm, større end h.

Knecht fandt ulige store Øren hos 0,74 %.

Meget forskelligt byggede Øren — 14 (A—6, B—8) = 0,76 %.
Mönkemöller fandt forskelligt byggede og ulige store Øren hos 8,5 %.

Større Udviklingsfejl — 9 (A—2, B—7) = 0,49 %.
Hos 5 (A—2, B—3) fandtes der accessoriske Brusktuberkler ved Tragus eller Antitragus, hos 2 (B) var der af Lobulus afsnøret en Tuberkel, og hos 2 (B) var Lobulus ved et dybt vertikalt Hak delt i to Dele.

Nodulus Darwini — 339 (A—107, B—232) = 18,37 % (A—16,9 %, B—19,14 %). 97 (A—19, B—78), altsaa 5,26 %, havde N. D. paa begge Øren, 155 (A—54, B—101), altsaa 8,4 %, alene paa h. og 87 (A—34, B—53), altsaa 4,71 %, alene paa v.
Hans Dahl (252 Fanger, fortrinsvis Recidivister, i Bodsfængslet i Kristiania) fandt Nod. Daw. i 49 % af Tilfældene (beggesidig i 27,7 %, kun højresidig i 14,6 %, kun venstresidig i 6,5 %). *Gradenigo* — 2,4 %. *Mönkemöller* — 15,5 %. *Ganter* (sindss. M.) — 2,02 %. *Näcke* — (paral. M.) — 11 %. *Do.* (normale M.) — 1,25 %.

Lobulus fastvokset til Kinden og fortsættende sig i en Hudfold dér (eller ialfald visende Tilbøjelighed dertil) — 168 (A—52, B—116) = 9,11 % (A—8,21 %, B—9,57 %).
Hos 70 (A—20, B—50) løb begge Lobuli ned i en stærk Hudfold, hos 44 (A—18, B—26) var der Tilbøjelighed hertil; hos 27 (A—6, B—21) løb h. Lob., hos 15 (A—6, B—9) v. ned i en Fold, hos 7 (A—2, B—5) var der Tilbøjelighed hertil paa h. Side, hos 5 (B) paa v.

Simpel Fastvoksning af Lobulus desuden hos 389 (A—109, B—280) = 21,08 % (A—17,22 %, B—23,1 %).

Disse Anomalier komplicerede delvis hinanden, saa at *alvorligere Ørenanomalier* fandtes hos ialt 933 (A—317, B—616) eller 50,57 % (A—50,08 %, B—50,82 %). *Knecht* fandt saadanne hos 20 %, *Binder* hos sindssyge M. i 57 %, sindss. Kv. i 59 %. *Richter* (sindss. M.) — 5,5 %. *Gradenigo* (do.) — 63,5 %. *Do.* (sindss. Kv.) — 54 %. Hos ikke sindssyge M. fandt *Gradenigo* i 34,8 %, hos ikke sindssyge Kv. i 34,4 % Ørenanomalier.

Hos 771 (A—267, B—504) vare Ørene noget udstaaende, smalle, skraat eller foldet implanterede, konkave, grimme, dobbeltkonkave, tilspidsede nedad, havde Antydning af Nod. Darw., eller stor, vinkelbøjet, lille, spids, tilvokset Lobulus etc.

Coloboma iridis — 3 (A—1, B—2) = 0,16 %.
Hos 2 (A—1, B—1) sad Colobomet paa begge Øjne, hos 1 (B) kun paa h.

Knecht — 0,08 %. *Mönkemöller* — 0,5 %. *Selmer* (sindss. M.) — 0,16 %. *Ganter* (do.) — 0,28 %.

Assymmetrisk Irispletning — 40 (A—16, B—24) = 2,17 %.

Iris blaa eller graa, h. med brunt (brungult) Segment - 8 (A-2, B-6).
— — v. — — 1 (B).
— — h's nederste Halvdel brungul . . 1 (A).
— — h. med stor brun (brungul) Plet 5 (A-3, B-2).
— — v. — — — 5 (A-2, B-3).
— — h. med mørkebr. (brung.) Pletter 5 (A-1, B-4).
— — v. — — — 3 (B).
— — h. med gule Pletter . . . . 1 (B).
— — h. — lille brun Plet . . . . 1 (A).
— — v. — — — . . . . 3 (A-2, B-1).
— — v. — gul Plet . . . . 1 (A).
— brun, h. med sort Plet . . . . 1 (A).
— graabrun, h. med mørkebrune Pletter . . . . 1 (A).
— graa, h. med hvidgule, v. med lysegule Pletter 1 (B).
— blaa, uregelm. brun Plet p. v., svag brun Ring p. h. 1 (B).
— —, h. med gulbrun Rand . . . . 1 (A).
H. Iris blaa, v. Iris graa . . . . 1 (B).

Mönkemöller — 6 %.

Hos 2 (A—1, B—1) var den ene Iris langt stærkere plettet end den anden, og hos 2 (A—1, B—1) var der symmetriske, men ret aparte udseende, mørkebrune Pigmentpletter i den ellers lyse Iris.

Ialt var der altsaa *Irisabnormiteter* hos 43 (A—17, B—26) = 2,33 % (A—2,68 %, B—2,15 %).

Deformitet af Thorax (Kolumnadef. ej medregnet) — 206 (A—62, B—144) = 11,17 % (A—9,79 %, B—11,89 %). 127 Gange (A—38, B—89) var der Tragtbryst, hvoraf 15 Gange (A—4, B—11) stærkt udtalt. 71 Gange (A—20, B—51) var der Kyllingebryst, hvoraf 11 Gange (A—2, B—9) stærkt udtalt. Hos 1 (A) var der stærk Kyllingebryst sammen med Skævhed af Thorax, hos 1 (B) var der stærk Fremhvælving af nederste Del af Thorax, hos 2 (A) var h. Thoraxside langt mere fremhvælvet end v., hos 1 (B) var det samme Tilfældet med nederste Del af Thorax. 1 (B) havde en kamformet Fremragning nedadtil paa v. Side af Sternum, 1 (B) havde en paafaldende høj og smal Thorax, og 1 (A) var ualmindelig fladbrystet, nærmest hul.

Ganter (sindss. M.) fandt i 2,02 % Kyllingbryst og i 3,18 % fremstaaende Ang. Ludovici og Ribbensbrusk, *Näcke* Tragtbryst hos 4 % af de paralytiske Mænd og 1,25 % af de normale Mænd.

Let Tragtbryst — 290 (A—105, B—185). Let Kyllingebryst — 94 (A—30, B—64). St. affladet Thorax — 19 (A—11, B—8). Hos 1 (A) var h. II Costa mere fremtrædende end v., hos 4 (B) var Angulus Ludovici, hos 1 (B) Leddet mellem Sternum og II Costa og hos 1 (B) Spidsen af Proc. ensiformis stærkt fremspringende.

Deformitet af Kolumna — 36 (A—13, B—23) = 1,95 % (A—2,05 %, B—1,9 %).

I 10 Tilf. (A—4, B—6) drejede det sig om Lordose, i 10 (A—2, B—8) om Kyfose, i 10 (A—5, B—5) om Kyfoskoliose og i 6 (A—2, B—4) om Skoliose.

Perrier — 2,47 %. *Knecht* fandt højere Grader af Skoliose af Kolumna — i Reglen kombineret med Skoliose af Kraniet — hos 1 %.

Ganter (sindss. M.) — 8,96 %. *Richter* (do.) — 3,5 %. *Selmer* (do.) — 0,74 %. *Geill* (do.) — 1,8 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 4,84 %. *Geill* (do.) — 3,81 %. *Heimann* (aandssvage) — 1,46 %. *Näcke* (paral. M.) — 2 %. *Do.* (normale M.) — 3,75 %.

St. Rundryggethed — 2 (A—1, B—1).

Pes equino-varus — 3 (A—1, B—2) = 0,16 %.

Ganter (sindss. M.) — 0,58 %. *Richter* (do.) — 0,5 %. *Selmer* (do.) — 0,08 %. *Do.* (sindss. Kv.) — 0,25 %. *Heimann* (aandssvage) — 0,5 %.

Begge Fødder i Varus-Stilling — 1 (B) = 0,05 %.

Medfødt Defekt af v. Arm og Haand — 2 (B) = 0,11 %.

Den ene af disse havde kun et 10 Ctm. langt Stykke Underarm, den anden atrofiske Haandrods- og Mellemhaandsben, Spor af de 4 første Fingre og Antydning af 5.

Syndaktyli paa v. Fod — 1 (A) = 0,05 %.

Selmer (sindss. M.) — 0,25 %. *Geill* (do.) — 0,18 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 0,08 %. *Geill* (do.) — 0,08 %.

Medf. Ankylose af begge Albuled — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.

Hos den ene var Ankylosen ledsaget af stærk Pronation.

Medfødt kroget 4. Finger paa begge Hænder — 1 (B) = 0,05 %.

Medf. Atrofi af h. Underextremitet — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.

Hos den ene var der Kontraktur af 1. Taa.

H. Knæ i stærk Valgusstilling — 1 (B) = 0,05 %.

St. Kalveknæethed — 14 (A—4, B—10).

St. Hjulbenethed — 6 (A—3, B—3).
Platfodethed er kun opført for 6 (B), men Opmærksomheden har ikke særlig været henvendt paa dette Forhold. *Knecht* fandt 1 % Platfodethed.

Infantile Genitalia — 12 (A—6, B—6) = 0,65 %.

I det ene af Tilf. (B) var der total Atrofi af v. Testis, i et andet (B) havde Individet veludviklede Mammæ, i et tredje (A) meget store og stærkt pigmenterede Areolæ mammæ.

Knecht — 1,48 %.

Mg. lille Penis — 6 (A—3, B—3).
— stor — — 39 (A—9, B—30).
— lang og tynd Penis — 13 (A—4, B—9).
— spids Glans — 6 (A—3, B—3).
Kolbeformig opsvulmet Glans — 2 (B).
Penis vinkelbøjet nedefter — 4 (B).
— bøjet st. t. h. — 3 (B).
— — - - v. — 1 (B).
— st torkveret — 2 (B).
St. pigmenterede Genitalia — 7 (A—2, B—5).

Medf. total Atrofi af begge Testes — 8 (A—2, B—6) = 0,43 %.
— — — - *h. Testis* — 1 (A) = 0,05 %.
— — — - *v. Testis* — 4 (A—2, B—2) = 0,22 %.
V. Testis meget stor, h. meget lille — 1 (B) = 0,05 %.
Medf. Hypertrofi af v. Testis — 1 (B) = 0,05 %.

Desuden som ovenfor nævnt et Tilf. af Atrofi af v. Testis sammen med infantile Genitalia. I 2 af de Tilf., i hvilke der var total Atrofi af begge Testes, havde Individet veludviklede Mammæ.

Mg. store Testes — 1 (A). Erhv. Hypertrofi af h. Testis — 1 (B), af v. Testis (Trauma) — 1 (B). Erhv. Atrofi af h. Testis — 2 (A—1, B—1), af v. Testis — 3 (B).

Udtalt Hypospadi — 24 (A—6, B—18) = 1,3 %.

I 1 (B) af Tilfældene var Urinrørsmundingen delt ved et Septum. I et andet Tilf. (B) var der samtidig med Hypospadien store og stærkt pigmenterede Areolæ mammæ.

Knecht — 0,41 %. *Bergh* (normale) fandt glandulær Hypospadi hos 32 af 1868, altsaa 1,7 %.

Let Hypospadi (ɔ: Orificium urethræ paa Undersiden af Glans, men ikke ved Basis) — 20 (A—7, B—13) = 1,08 %.

Orificium urethræ lavtsiddende (ɔ: under Spidsen af Glans) — 74 (A—29, B—45).

Udtalt Epispadi — 1 (B) = 0,05 %.

Knecht — 0,16 %.

Let Epispadi — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.

Orificium urethræ højtsiddende (ɔ: over Spidsen af Glans) — 26 (A—6, B—20).

Orificium urethræ Y-*formet* — 1 (A) = 0,05 %.

Frenulum fæstet ved nederste Ende af Orificium urethræ — 1 (B) = 0,05 %.

Medf. Sammenvoksning mellem Glans og Præputium — 1 (A) = 0,05 %.

Medf. total Fimosis — 17 (A—4, B—13) = 0,92 %.

Fimosis — 25 (A—10, B—15) = 1,36 %.

Knecht — 4,2 %. *Mönkemöller* — 6 %. *Bergh* (normale) — 1,5 %; B. nævner dog, at Tallet i Alm. angives højere, til 2,5 %.

Let Fimosis — 52 (A—19, B—33).

Kryptorkisme — 15 (A—3, B—12) = 0,81 %.

5 Gange (A—1, B—4) var h. Testis ej descenderet, 8 Gange (A—2, B—6) ej v., 2 Gange (B) ingen af Testes.

Knecht — 0,91 %. *Mönkemöller* (Monorkisme og Kryptorkisme) 13,5 %.

Ialt fandtes der *Anomalier ved Genitalia* hos 134 (A—44, B—90) = 7,26 % (A—6,95 %, B—7,43 %). *Marro* fandt Anomalier ved Genitalia hos 2 % Voldsmænd, 2,6 % Bedragere, 5 % Voldtægtsforbrydere og 1 % Røvere. *Richter* (sindss. M.) — 10,5 %. *Selmer* (do.) — 0,41 %. *Geill* (do.) — 0,81 %. *Heimann* (aandssvage M.) — 0,65 %. *Näcke* (paral. M.) — 9 %.

Hernier (endnu tilstedeværende) — 97 (A—32, B—65) = 5,26 % (A—5,06 %, B—5,36 %).

Hernia scrotal. dupl. — 4 (B). H. scrotal. dext. — 29 (A—9, B—20). H. scrotal. sin. — 9 (A—2, B—7). H. ingv. dupl. — 8 (A—2, B—6). H. ingv. dext. — 33 (A—16, B—17). H. ingv. sin. — 11 (A—2, B—9). H. umbilicalis — 3 (A—1, B—2).

Om man kan regne Hernia umbilicalis, der vel ofte har sin Grund i Forsømmelighed ved Pasningen af Navlestedet hos det nyfødte Barn, med til Degenerationstegnene, er maaske tvivlsomt. Det er jo imidlertid ikke udelukket, at et medfødt Anlæg kan virke ind her ligesaavelsom ved Ingvinal- og Skrotalhernierne. Efter Angivelse vare disse ofte medfødte, medens i andre Tilfælde saavel Lejlighedsaarsagen til, som Tidspunktet for deres Opstaaen kunde bestemmes. Paa Grund af det medfødte Anlægs utvivlsomme Betydning for Herniers Opstaaen, maa disse utvivlsomt anses for Degenerationstegn.

Knecht — 12 %. *Kurella* — 10,3 %. *Perrier* — 15,15 %. *Penta* — 16 %. *Lombroso* (Ingvinalhernier) — 20 %. *Ganter* (sindss. M.) — 9,27 %. *Richter* (do.) — 10,5 %. *Selmer* (do.) — 3,93 %. *Geill*

(do.) — 3,6 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 1,31 %. *Geill* (do.) — 1,78 %. *Näcke* (paral. M.) — 5 %. *Do.* (normale M.) — 8,75 %. Efter Angivelse havde desuden *Hernier tidligere været tilstede* hos 36 (A—14, B—22). Som Bevis herfor konstateredes i Reglen en aaben Brokring. H. scrotal. dupl. havde været tilstede hos 2 (B), H. scrotal. dext. hos 4 (A—3, B—1), H. scrotal. sin. hos 5 (A—3, B—2), H. ingvinal dupl. hos 2 (A), H. ingv. dext. hos 8 (A—4, B—4), H. ingv. sin. hos 5 (A—2, B—3). 2 (B) angave at have haft Dobbeltbrok, 5 (B) højresidigt og 1 (B) venstresidigt Brok, 2 (B) i al Almindelighed at have haft Brok. Lægger man disse 36 Tilfælde — 1,95 % (A—2,21 %, B—1,82 %) — til dem, hvor der ved Undersøgelsen kunde konstateres Brok, bliver Tallet 133 (A—46, B—87) = 7,21 % (A—7,27 %, B—7,18 %).

Mönkemöller fandt Brok og Disposition dertil hos 6,5 %.

Foruden de ovennævnte 3 Tilfælde (B) af *Gynækomasti* sammen med infantile Genitalia eller total Atrofi af begge Testes fandtes der veludviklede Mammæ uden paaviselige Genitalforandringer hos 4 (A—2, B—2); der var altsaa i Virkeligheden Gynækomasti hos 7 (A—2, B—5) = 0,38 %.

Knecht fandt usædvanlig Udvikling af Brystkirtlerne hos 2 (0,16 %); hos den ene var der tillige puerile Genitalia. *Mönkemöller* fandt Gynækomasti hos 1 %, *Carrara* hos 2 %, *Perrier* — der taler om Pseudo-Gynækomasti — hos 2,2 %.

Store og st. pigmenterede Areolæ mammæ fandtes foruden som ovenfor nævnt i 1 Tilf. (B) sammen med udtalt Hypospadi tillige 2 Gange (A—1, B—1) uden Genitalforandringer, altsaa ialt 3 Tilf. (A—1, B—2) = 0,16 %.

Store Brystpapiller fandtes hos 10 (B) = 0,53 %.

Abnorm Haarfordeling og pletvis Afvigelse i Haarets Farve — 5 (B) = 0,27 %.

Af to Individer, hvis Haarbevoksning var stært udtalt paa Brystet, havde den ene desuden en fuldstændig tæt Haarkrans om Halsen, den anden en 2-Krone stor haarbevokset Plet paa v. Side af Halsen. En tredje havde i den ellers tætte Haarvækst paa Hovedet 4 ørestore bare Pletter, som angaves at være medfødte (»Faderen var bleven sparket i Hovedet af en Hest«). En 32aarig Mand havde en hvid Haartot over det ene Øre, en

24aarig en graa Haartot midt i Issen, begge i iøvrigt tæt mørkt Haar.

Richter (sindss. M.) fandt assymmetrisk Behaaring i 3 %.

Paafaldende stærk Haarvækst paa Kroppen — 47 (A—19, B—28).

Haar og Øjenbryn mødes — 77 (A—26, B—51).

Fuldstændig sammenløbende Øjenbryn (Varulvsbryn) — 93 (A—31, B—62) = 5,04 % (A—4,9 %, B—5,12 %).

Fint sammenløbende Øjenbryn — 488 (A—171, B—317) = 26,45 % (A—27,01 %, B—26,14 %).

Selmer (sindss. M.) — 51,11 %. *Do.* (sindss Kv.) — 39,41 %.

Negertype — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.

Mørk skjoldet Hudfarve — 14 (A—5, B—9) = 0,76 %.

Hos den ene havde Hudlidelsen Karakter af fregnelignende Smaapletter, der vare unilateralt lokaliserede.

Gullig Hudfarve — 1 (B).

Rødlig Hudfarve — 1 (B).

Nævi — 70 (A—32, B—38) = 3,79 % (A—5,06 %, B—3,14 %).

Større (mindst bønnestore) vaskulariserede eller pigmenterede (Leverpletter) Nævi havde 52 (A—23, B—29).

Multiple, mindst ærtstore, oftest fremhvælvede, pigmenterede og haarbevoksede Nævi havde 18 (A—9, B—9).

I et Tilfælde, hvor der paa h Underarms Volarside lige over Haandleddet fandtes 4 kirsebærrøde Nævi, lignende Fingeraftryk, angav vedkommende, at hans Fader, medens Moderen var gravid, under en Uenighed havde »taget hende haardt om Haandleddet«.

Knecht fandt hos 0,25 % større vaskulariserede Nævi, hos andre 0,25 % større behaarede Pigmentnævi, men mener dog ikke at have opnoteret alle Nævi. *Mönkemöller* — 13 %. *Richter* (sindss. M.) — 5 %.

Smaa, oftest multiple, pigmenterede Nævi — 89 (A—48, B—41).

Iktyosis — 7 (A—2, B—5) = 0,38 %.

Knecht — 0,25 %. *Geill* (sindss. M.) — 0,09 %.

Fibroma molluscum — 3 (A—2, B—1) = 0,16 %.

Ganter (sindss. M.) — 2 %.

V. Øje siddende højere end h. (uden Ansigtsskoliose) — 1 (A) = 0,05 %.

V. Øje mindre end h. — 4 (A—1, B—3) = 0,22 %.

I 3 af disse Tilfælde (A—1, B—2) var Synsevnen paa v. Øje medfødt meget ringe.

Medfødt Synssvækkelse paa det ene Øje var desuden tilstede hos 7 (A—4, B—3) = 0,38 %, nemlig 5 Gange (A—3, B—2) paa h.

og 2 Gange (A—1, B—1) paa v., saa at der ialt var medfødt Synssvækkelse paa det ene Øje hos 10 (A—5, B—5) = 0,53 %.

Nærsynethed paa det ene Øje (Langsynethed paa det andet) — 7 (A—2, B—5) = 0,38 %.

Nærsynetheden sad 5 Gange (A—1, B—4) paa h. Øje og 2 Gange (A—1, B—1) paa v.

Medfødt Stær havde været tilstede hos 2 (A) = 0,11 %.

Den ene havde faaet v. Øje enukleret, og der var Nystagmus paa h.

Atrofi af v. Øje (efter Hjernebetændelse som Barn) — 1 (A).

Astigmatisme angaves af 2 (A); en mere speciel Undersøgelse vilde vistnok have givet et større Tal.

Myopi fandtes hos 285 (A—90, B—195) = 15,45 % (A—14,22 %, B—16,09 %).

Hypermetropi hos 64 (A—27, B—37) = 3,47 % (A—4,26 %, B—3,05 %).

Mellem 7500 sessionsmødende unge danske Mænd fandt *M. Tscherning* følgende pCt. Nærsynethed efter de forskellige Beskæftigelser: Studerende 32 %, Kontorfolk 16 %, Arkitekter o. l. 13 %, Typografer 12 %, Haandværkere 5 %, Arbejdsmænd 2 %. *Beliakof* fandt Myopi i 28 % hos normale, i 32 % hos Forbrydere. *Perrier* (Centralfængslet i Nimes) fandt 7,16 % Hypermetropi og 3,08 % Myopi.

Svagsynethed uden paaviselige Forandringer — 30 (A—8, B—22).

Meget store Pupiller — 11 (A—1, B—10).

— smaa — — 2 (A—1, B—1).

V. Pupil ekscessiv stor, reaktionsløs — 1 (A).

Pupillerne uregelmæssigt formede — 1 (A).

— ulige store — 6 (A—2, B—4).

— ekscentriske — 14 (A—1, B—13).

Skotom (paa h. Øje) — 3 (B) = 0,16 %.

Farveblindhed — 44 (A—18, B—26) = 2,38 % (A—2,84 %, B—2,15 %).

Fontenay fandt ved Undersøgelse af 9656 danske 2,25 % farveblinde. Af samtlige 217 farveblinde vare 2 violetblinde, 56 rødblinde, 24 grøntblinde, og for 135 løb alle Farver ud i et Kaos. *Beliakof* fandt mellem 100 russiske Mordere 5 % farveblinde (normale Russere — 4,6 %) og 28 % med usikker Farvebedømmelse, *Holmgren* mellem Forbrydere 5,6 % farveblinde og mellem normale 3,25 %, *Bono* mellem Forbrydere 6,6 % og mellem normale 3,09—3,89 %.

Usikker Farvebedømmelse — 144 (A—40, B—104) = 8,75 %.

Medfødt Anosmi — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.

Strabismus — 25 (A—8, B—17) = 1,36 % (A—1,26 %, B—1,4 %).

Strabismus conv. utr. — 4 (A—2, B—2), Str. conv. dextr. — 12 (A—4, B—8), Str. conv. sin. — 2 (A—1, B—1), Str. diverg.

utr. — 2 (B), Str. diverg. dext. — 1 (B), Str. diverg. sin. — 4 (A—1, B—3).

Knecht — 0,66 %. *Ottolenghi* — 1,04 %. *Baer* — 1,7 %. *Perrier* 3,3 %. *Mönkemöller* — 5 %. *Selmer* (sindss. M.) — 0,49 %. *Ganter* (do.) — 1,44 %. *Geill* (do.) — 1,44 %. *Richter* (do.) — 2 %. *Lombroso* (do.) — 2 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 0,9 %. *Geill* (do.) — 1,36 %. *Heimann* (mandl. aandssvage) — 1,31 %. *Do.* (kvindelige aandssvage) — 1,67 %.

Ulige Virkning af de to Faciales — 16 (A—2, B—14) = 0,87 %.

Hos 7 (B) var h. Ansigtshalvdel stærkere, hos 9 (A—2, B—7) svagere innerveret end v.

Mönkemöller — 11,5 %. *Knecht* — 12 %. *Ganter* (sindssyge M.) — 6,37 %.

Kejthaandethed — 129 (A—37, B—92) = 6,99 % (A—5,85 %, B—7,59 %).

Hos 101 (A—28, B—73), altsaa 5,47 %, var der udtalt Kejthaandethed, hos 28 (A—9, B—19), altsaa 1,52 %, nærmest Ambidextri. Det angives i Almindelighed, at 4,5 % af Befolkningen i de civiliserede Lande er kejthaandet.

Efter *Lombroso* er 30 % af Falsknerne, 19 % af de fødte Forbrydere, 10 % af Tyvene, 7,9 % af Morderne og 10 % af Stupratorerne kejthaandede. I Gennemsnit fandt han, at 14,3 % af de mandlige Forbrydere og 5,,8 % af normale Mænd vare kejthaandede.

Marro fandt Kejthaandethed (og Ambidextri) hos 12,7 % af Forbryderne (Brandstiftere — 28,5 %, Mordere, Tyve og Vagabonder — 17 %, Stupratorere — 7,8 %, Drabsmænd — 5,,8 % og Røvere 5,4 %), derimod kun hos 6,2 % af de normale.

Baer fandt mellem sine Forbrydere 1,06 % kejthaandede og 5 % ambidextre.

Mönkemöller — 2,5 %.

Af 80 Epileptikere, som *Mayet* undersøgte, vare 9 (11,25 %) kejthaandede og 4 (5 %) ambidextre.

Sollier fandt, at idiotiske og normale Børn havde samme Procenttal af kejthaandede, nemlig 12 %; men mellem de idiotiske Børn var der desuden 16 % ambidextre.

Sekundært kejthaandede vare 8 (A—2, B—6), nemlig 1 efter en medfødt Paralyse af h. Overekstremitet, 5 efter Fraktur af h. Overekstremitet (de 2 som Børn), 1 efter en tuberkuløs Affektion af h. Albu i Barnealderen med paafølgende Ankylose, 2 efter Fingerlæsioner af h. Haand og 1 efter som Barn i nogen Tid at have haft h. Arm opbunden.

Naturligvis er der Mulighed for, at en tilsyneladende medfødt Kejthaandethed eller Ambidextri kan være erhvervet tidlig ved en nødvendig (cfr. ovenstaaende Tilfælde) eller tilfældig (ved at Moderen stadig har holdt det spæde Barn trykket tæt op til sig med v. Arm under Arbejdet) Uvirksomhedsgørelse af h. Arm. Som Regel vil man dog kunne udrede ved tilstrækkelig Grundighed, om den tilstedeværende Kejthaandethed er primær eller sekundært opstaaet.

Det er angivet, at Pupillerne oftest skulle være inegale ved kejthaandede; noget saadant iagttoges dog ikke. Dog var hos en 24aarig Smed, hvis Moder og Broder vare kejthaandede, v. Øje mindre end h., og Synet paa v. Øje fra Fødslen næsten ophævet.

Da Kejthaandethedens Betydning som Degenerationstegn benægtes af nogle, saaledes af *Ziehen*, har jeg undersøgt den arvelige Dispositions Forhold hos de kejthaandede og fundet følgende. 4 af de 129 vare uægte fødte og kendte ikke deres Familie. For de øvrige 125 vare Dispositionsforholdene saaledes: Ren alkoholisk Disp. — 26, alk. og nervøs Disp. — 3, alk. og tuberkuløs Disp. — 12, alk. og Kræft Disp. — 2, nervøs Disp. — 12, nervøs og tuberkuløs Disp. — 6, tuberkuløs Disp. — 19, Kræft Disp. — 1, ialt 81 (64,8 %). De kejthaandede vare da endel stærkere disponerede end Fangerne i Almindelighed (53,04 %). En af de kejthaandede havde en Fader, en anden en Fader og Broder, en tredje en Moder og Broder, der vare kejthaandede. I et fjerde Tilfælde var Moderen og alle 3 Sødskende kejthaandede.

Der foreligger en anden Undersøgelsesrække paa 85 kejthaandede (51 Mænd og 28 Kvinder), af hvilke 12 havde en kejthaandet Fader eller Moder.

Parese (og Atrofi) *af Ekstremiteterne* (efter cerebro-spinal Børnelamhed?) — 5 (A—1, B—4) = 0,27 %.

Det nærmere Forhold var efter Angivelse saaledes: Parese (og st. Atrofi) af hele h. Overekstremitet efter spinal Børnelamhed; let Parese af Underekstremiteterne efter Lamhed i 2 Aars Alderen; Parese (og Atrofi) af h. Underekstremitet efter »Hjernebetændelse« i 3 Aars Alderen; Parese (og Atrofi) af v. Underekstremitet, opstaaet i 4 Aars Alderen; Parese af hele v. Side med Kontrakturer, opstaaet i 10 Aars Alderen.

Essentiel Tremor — 3 (B) = 0,16 %.

Korea havde efter Angivelse 2 (A—1, B—1) = 0,11 % haft.
Ganter (sindss. M.) — 1,45 %. *Geill* (do.) — 0,09 %. *Heimann* (aandssvage) — 0,21 %.
Nystagmus — 2 (B) = 0,11 %.
Heimann (aandssvage) — 0,08 %.
Ptosis — 6 (A—1, B—5) = 0,33 %.
Ptosis var 1 Gang tilstede paa begge Øjne (A), 2 Gange paa h (B) og 3 Gange paa v. Øje (B).
Stammen og andre Talefejl — 20 (A—7, B—13) = 1,08 % (A—1,11 %, B—1,07 %).
Egentlig Stammen var tilstede hos 16 (A—7, B—9); hos 2 (B) var Talen tyk og besværlig, hos 1 (B) slæbende og hæsiterende, og 1 (B) kunde ikke sige D og G.
Baer — 2,3 %. *Ganter* (sindss. M.) — 0,57 %. *Selmer* (do.) — 0,66 %. *Geill* (do). — 0,72 %. *Selmer* (sindss. Kv.) — 0,41 %. *Geill* (do.) — 0,17 %. Mellem 200 Skoledrenge fandt *Gutzman* kun 1, som stammede = 0,5 %.
Tic convulsif — 2 (A—1, B—1), begge i h. Ansigtshalvdel, altsaa 0,11 %.
Medf. Torticollis — 1 (A) = 0,05 %.
Enuresis nocturna havde været tilstede hos 12 (A—5, B—7), altsaa 0,65 %, var endnu tilstede hos 6 (A—2, B—4) eller 0,33 %, ialt 18 = 0,98 %.
St. universel Hudhyperæstesi — 1 (B) = 0,05 %.
Migræne — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.
Progressiv Muskelatrofi — 1 (B) = 0,05 %.
Mb. Basedowii — 2 (A—1, B—1) = 0,11 %.
Ganter (sindss. M.) fandt Struma hos 1,44 %. *Geill* (sindss. Kv.) hos 0,93 %. *Heimann* (aandssvage Md.) hos 0,09 % og (aandssvage Kv.) 0,27 %.
Exoftalmus — 8 (A—3, B—5).
Mellem 54 Sektioner paa Forbrydere fandt *Max Flesch* 5 Gange aabentstaaende Foramen ovale cordis, 3 Gange abnorm Snæverhed af Karsystemet og 1 Gang paafaldende Vidde og andre Anomalier af Blodkarrene.

For de enkelte Hovedgruppers Vedkommende vare Procenttallene for de kun én Gang straffede (A) og Recidivisterne (B) da følgende:

	A.	B.	Alle 1845.
Kraniedeformiteter	38,39 %	41,75 %	40,6 %
heraf Ansigtsskoliose	18,48 -	21,7 -	20,6 -

	A.	B.	Alle 1845.
Prognati	15,8 %	22,11 %	19,95 %
Progeni	2,37 -	3,47 -	3,09 -
Høj og smal Gane	10,79 -	10,64 -	10,68 -
Spaltedannelse i Ganen	4,27 -	5,12 -	4,82 -
Ganesvulst	29,23 -	33 -	31,71 -
Fejl ved Tandstillingen	28,44 -	26,73 -	27,32 -
heraf Hutschinsonske Tænder	1,9 -	2,72 -	2,44 -
Misdannelse af Ørene	50,08 -	50,82 -	50,57 -
heraf Nodulus Darwini	16,9 -	19,14 -	18,87 -
— Lobulus fastv., nedl. i Fold	8,21 -	9,87 -	9,11 -
Irisabnormiteter	2,68 -	2,15 -	2,33 -
Deformitet af Thorax	9,79 -	11,89 -	11,17 -
Deformitet af Kolumna	2,05 -	1,9 -	1,95 -
Anomalier ved Genitalia	6,95 -	7,43 -	7,26 -
Brok	5,06 -	5,36 -	5,26 -
Fuldt sammenl. Øjenbryn	4,9 -	5,12 -	5,04 -
Nævi	5,06 -	3,14 -	3,79 -
Farveblindhed	2,84 -	2,15 -	2,38 -
Skelen	1,26 -	1,4 -	1,36 -
Kejthaandethed	5,85 -	7,59 -	6,99 -
Stammen	1,11 -	1,07 -	1,08 -

Medens Procenttallene for B for de fleste Gruppers Vedkommende kun vare lidet større eller endog for enkelte Gruppers Vedkommende — særlig Fejl ved Tandstillingen og Nævi — lidt mindre end for A, var der for Kraniedeformiteter, Prognati og Ganesvulst et ret stort Plus (over 3 %) for B.

Disse Degenerationstegn vare fordelte paa følgende Maade:

Antal Tegn.	A.	B.	Ialt.
0	57 (9 %)	92 (7,59 %)	149 (8,08 %)
1	143 (22,59 -)	226 (18,65 -)	369 (20 -)
2	149 (23,54 -)	271 (22,36 -)	420 (22,76 -)
3	155 (24,49 -)	304 (25,08 -)	459 (24,88 -)
4	89 (14,06 -)	188 (15,51 -)	277 (15,01 -)
5	31 (4,9 -)	82 (6,77 -)	113 (6,12 -)
6	7 (1,11 -)	35 (2,89 -)	42 (2,28 -)
7	1 (0,16 -)	13 (1,07 -)	14 (0,76 -)
8	1 (0,16 -)	1 (0,08 -)	2 (0,11 -)
	633	1212	1845

Maksimum faldt da saavel for A som B paa 3 Degenerationstegn; men medens af A noget under Halvdelen (44,88 %) havde 3 eller flere Degenerationstegn, havde af B lidt over Halvdelen (51,4 %) det. Af samtlige 1845 Forbrydere havde næsten Halvdelen (49,16 %) 3 eller flere Degenerationstegn.

Paa A faldt 1174 somatiske Degenerationstegn, altsaa i Gennemsnit 2,33 paa hvert Individ, paa B 3151 eller i Gennemsnit 2,60 paa hvert; altsaa en ret betydelig Overvægt for B. Samtlige 1845 Forbrydere havde da tilsammen 4625 Degenerationstegn eller gennemsnitlig 2,51 hver.

Knecht fandt mellem sine 1214 Forbrydere 579 (47,7 %), som havde Degenerationstegn. Medens af mine Forbrydere 71,92 % havde 2 eller flere Degenerationstegn, havde af Knechts 38 % det.

Hartmann fandt hos 128 af 136 Forbrydere (94 %) Degenerationstegn: 1 Dgt. i 7 Tilf. (5 %), 2 Dgt. i 35 Tilf. (26 %), 3 Dgt. i 25 Tilf. (18 %), 4 Dgt. i 28 Tilf. (21 %), 5 eller flere Dgt. i 33 Tilf. (24 %). I det hele fandt H. hos 136 Forbrydere 455 Degenerationstegn eller 3,35 pr. Individ, medens *Lombroso* som Gennemsnitstal for sine har angivet 1,29.

Endnu skal nævnes, at *Pauline Tarnowska* mellem 150 russiske prostituerede fandt 82 %, som samtidig viste flere somatiske Anomalier, medens det samme kun var Tilfældet med 14 % af de Bønderkvinder og 2 % af de Kvinder af den dannede Klasse, som hun undersøgte. Ogsaa *Andronico*, som undersøgte 280 prostituerede i Messina, fandt et paafaldende stort Antal Anomalier

En Bekræftelse paa, at disse somatiske Mærker virkelig ere Degenerationstegn, burde man kunne søge deri, at de vare særligt hyppigt tilstede hos de *psykisk abnorme* Forbrydere. Dette lod sig ogsaa paavise.

Antal Tegn.	Psykisk abnorme.	Psykisk ej abnorme.
0	14 (5,58 %)	135 (8,47 %)
1	43 (17,13 -)	326 (20,45 -)
2	55 (21,91 -)	365 (22,9 -)
3	72 (28,68 -)	387 (24,28 -)
4	39 (15,54 -)	238 (14,93 -)
5	13 (5,18 -)	100 (6,27 -)
6	8 (3,19 -)	34 (2,13 -)
7	6 (2,39 -)	8 (0,5 -)
8	1 (0,4 -)	1 (0,06 -)
	251	1594

Af de psykisk abnorme havde da noget over Halvdelen (55,38 %) tre eller flere Degenerationstegn, af de ej psykisk abnorme lidt under Halvdelen (48,17 %).

Overhovedet havde 94,42 % af de psykisk abnorme og 91,53 % af de psykisk ej abnorme Degenerationstegn.

Mellem 87 sindssyge Forbrydere fandt *Knecht* 70 (80 %), som havde Degenerationstegn. *Tamburini* fandt saadanne hos 33 (91,7 %) af 36 sindssyge Forbrydere.

De psykisk abnorme Forbrydere havde tilsammen 688 Degenerationstegn eller gennemsnitlig 2,74 hver, de psykisk ej abnorme tilsammen 3937 eller gennemsnitlig 2,47 hver.

De forskellige Hovedgrupper af somatiske Anomalier optraadte hos de psykisk abnorme med følgende Hyppighed:

	251 psykisk abnorme.	Alle 1845 Forbrydere.
Kraniedeformiteter	106 = 42,23 %	40,6 %
heraf Ansigtsskoliose...........	52 = 20,72 -	20,6 -
Prognati	53 = 21,12 -	19,95 -
Progeni	6 = 2,39 -	3,09 -
Høj og smal Gane	29 = 11,55 -	10,68 -
Spaltedannelse i Ganen ...	13 = 5,18 -	4,82 -
Ganesvulst	81 = 32,27 -	31,71 -
Fejl ved Tandstillingen	69 = 27,49 -	27,32 -
heraf Hutschinsonske Tænder....	10 = 3,98 -	2,44 -
Misdannelse af Ørene	124 = 49,4 -	50,57 -
heraf Nodulus Darwini	45 = 17,93 -	18,87 -
— Lobulus fastv., nedl. i Fold	25 = 9,96 -	9,11 -
Irisabnormiteter	6 = 2,39 -	2,33 -
Deformitet af Thorax	30 = 11,95 -	11,17 -
Deformitet af Kolumna....	4 = 1,59 -	1,95 -
Anomalier ved Genitalia...	26 = 10,36 -	7,26 -
Brok	23 = 9,2 -	5,26 -
Fuldt sammenl. Øjenbryn..	9 = 3,59 -	5,04 -
Nævi	16 = 6,37 -	3,79 -
Farveblindhed	7 = 2,79 -	2,38 -
Skelen	6 = 2,39 -	1,36 -
Kejthaandethed	21 = 8,37 -	6,99 -
Stammen	6 = 2,39 -	1,08 -

Særlig betydelig var Forøgelsen af Procenttallene for Anomalier ved Genitalia, Stammen, Brok og Nævi, men ogsaa Kraniedeformiteter, Prognati, Skelen og Kejthaandethed syntes at være særlig fremtrædende mellem de psykisk abnorme.

Hvad de enkelte Tegn angaar, fandtes de hos de psykisk abnorme med følgende Hyppighed:

Dværgvækst — 1 (0,4 %). Infantilt Habitus — 1 (0,4 %). Kolossal Udvikling af Lemmerne i Forhold til Kroppen — 1 (0,4 %). Ulige Udvikling af de to Legemshalvdele — 1 (0,4 %). Mikrocefali — 2 (0,8 %). Hydrocefali — 1 (0,4 %). Sfenocefali — 3 (1,2 %). Skafocefali — 3 (1,2 %). Trigonocefali — 9 (3,59 %). Klinocefali — 3 (1,2 %). Pakycefali — 6 (2,39 %). Oxycefali — 7 (2,79 %). Akrocefali — 3 (1,2 %). Platycefali — 6 (2,39 %). Assymmetria cranii — 9 — hvoraf 4 med Ansigtsskoliose — (3,59 %); Ansigtsskoliose alene — 48, altsaa ialt 52 (20,72 %). Eksostose i Vertex — 2 (0,8 %). Depressio parieto-occipitalis — 3 (1,2 %). Fremspr. Arcus supercil. — 5 (1,99 %). Fremst. Tub. front. — 8 (3,19 %). Tilbagevigende Pande — 2 (0,8 %). Mg. stejl Pande — 2 (0,8 %). Prognati — 53 (21,12 %). Progeni — 6 (2,39 %). Tilbagevigende Hage — 1 (0,4 %). St. fremspr. Hage — 2 (0,8 %). Underkæben firkantet fortil — 1 (0,4 %). Apofysis lemurinica — 2 (0,8 %). Mg. udstaaende Underkæberand — 2 (0,8 %). Mg. dybtliggende Orbitæ — 1 (0,4 %). St. Indsænkning af Tindingen og Partiet foran Ørene — 1 (0,4 %). Høj og smal Gane — 29 (11,55 %). Spaltedannelse i Ganen — 13 (5,18 %). Torus palatinus — 81 (32,27 %). Hareskaar — 1 (0,4 %). Fejl ved Tandudv. og Tandst. (incl. Hutschinsonske Tænder) — 69 (27,49 %). Morels Øre — 9 (3,59 %). Wildermuths Øre — 6 (2,39 %). Opad tilsp. Øren — 3 (1,2 %). Ulige store Øren — 47 (18,73 %). Større Udviklingsfejl ved Ørene — 3 (1,12 %). Nodulus Darwini — 45 (17,93 %). Lobulus nedl. i Fold — 25 (9,96 %). Irisanomalier — 6 (2,39 %). Tragtbryst — 18 (7,17 %). Kyllingebryst — 12 (4,78 %). Deformitet af Kolumna — 4 (1,59 %). Pes equino-varus — 2 (0,8 %). Syndaktyli — 1 (0,4 %). H. Knæ i st. Valgusstilling — 1 (0,4 %). Infantile Genitalia — 1 (0,4 %). Atrofi af Testes — 3 (1,2 %). Udtalt Hypospadi — 7 (2,79 %). Let Hypospadi — 4 (1,59 %). Orif. urethræ Y-formet — 1 (0,4 %). Total Fimosis — 6 (2,39 %). Fimosis — 2 (0,8 %). Kryptorkisme — 2 (0,8 %). Hernier — 23 (9,2 %). Pletvis Afvigelse i Haarets Farve — 2 (0,8 %). Fuldst. sammenløbende Øjenbryn — 9 (3,59 %). Negertype — 1 (0,4 %). Mørk skjoldet Hudfarve — 2 (0,8 %). Nævi — 16 (6,37 %). Fibroma molluscum — 2 (0,8 %). V. Øje mindre end h. — 2 (0,8 %). Nærsynethed paa det ene Øje — 2 (0,8 %). Farveblindhed — 7 (2,79 %). Strabismus — 6 (2,39 %). Ulige Virkning af de to Faciales — 7 (2,79 %). Kejthaandethed — 21 (8,37 %).

Parese af Ekstremiteterne — 1 (0,4 %). Essentiel Tremor — 3 (1,2 %). Korea — 1 (0,4 %). Stammen og andre Talefejl — 6 (2,39 %). Enuresis nocturna — 1 (0,4 %). Tidl. Enuresis noct. — 4 (1,59 %). Hudhyperæstesi — 1 (0,4 %). Mb. Basedowii — 1 (0,4 %).

Af de psykisk abnorme syntes atter de *arveligt disponerede* at være stærkest udstyrede med somatiske Tegn. Ialfald var dette Tilfældet med dem, som vare disponerede paa Grund af Alkoholisme i Afstamningen. Hos de 94 psykisk abnorme, som vare alkoholdisponerede, fandtes saaledes tilsammen 278 somatiske Tegn eller i Gennemsnit *2,98* for hver. Ogsaa mellem de ikke psykisk abnorme fandtes der flest somatiske Tegn hos de alkoholdisponerede, nemlig 973 paa 316 Individer eller 2,66 paa hver. Alle de 460 *alkoholdisponerede* havde da tilsammen 1251 Tegn eller gennemsnitlig *2,70* hver.

For de forskellige Arter af Disposition var Forholdet følgende:

Alkoholisk Disposition alene	i Gennemsnit......	2,64	som.	Tegn.
— og nervøs Disp.	- —	2,95	—	—
— - tuberk. —	- —	2,92	—	—
— - Kræft etc. —	- —	2,54	—	—
Nervøs Disp. alene —	- —	2,55	—	—
— og tuberkuløs —	- —	3,16	—	—
— - Kræft (etc.) —	- —	3,00	—	—
Tuberkuløs Disposition alene	- —	2,77	—	—
— og Kræft (etc.) Disp.	- —	2,50	—	—
Kræft (etc.) Disposition alene	- —	2,45	—	—

Lader man den blandede nervøse-Kræft og tuberkuløse-Kræft Disposition, for hvilke Tallene ere temmelig smaa (hver 8 Tilfælde), ude af Betragtning, synes det som om Kræftdispositionen — hvilket i og for sig er rimeligt, især naar man tager Hensyn til denne Rubriks noget forskelligartede Sammensætning — foraarsager de færreste somatiske Tegn, og at den største Betydning her maa tillægges den blandede alkoholisk-nervøse, alkoholisk-tuberkuløse og nervøs-tuberkuløse Disposition.

For alle de 924 arveligt disponerede var Gennemsnitsantallet af somatiske Tegn (ialt 2483) *2,54*, medens det for de 921 ikke arveligt disponerede (ialt 2142) var 2,33.

Nærmere specificeret var Forholdet mellem de arveligt og de ikke arveligt disponerede saaledes:

Antal Tegn.	Arveligt disponerede.	Arveligt ej disponerede.
0	63 (6,82 %)	86 (9,34 %)
1	145 (15,69 -)	224 (24,32 -)
2	224 (24,24 -)	196 (21,28 -)
3	233 (25,22 -)	226 (24,54 -)
4	156 (16,88 -)	121 (13,14 -)
5	65 (7,03)	48 (5,21 -)
6	26 (2,81 -)	16 (1,74 -)
7	10 (1,8 -)	4 (0,43 -)
8	2 (0,22 -)	
	924	921

Mellem 142 arveligt disponerede Forbrydere fandt *Knecht* 101 (71 %), som havde Degenerationstegn.

For Oversigtens Skyld skal endnu samlet anføres de forskellige somatiske Tegns Gennemsnitsantal for de forskellige Kategorier:

1845	Forbrydere i det Hele	2,51
633	én Gang straffede	2,33
1212	Recidivister	2,60
460	gennem Alkoholisme arveligt disp.	2,70
924	arveligt disp. i det Hele	2,54
921	arveligt ej disponerede	2,33
251	psykisk abnorme	2,74
1594	psykisk ej abnorme	2,47
94	gennem Alkoholisme disp. psykisk abnorme	2,98

Under de psykisk abnorme er der anført Eksempler paa, hvorledes de somatiske Tegn vare kombinerede hos de enkelte Individer. Her skal anføres nogle saadanne for de ikke psykisk abnorme.

Arveligt disponerede.

39aarig Bagersvend, 1. Gang straffet. Fader Alkoholist. — Affladet Nakke. Skoliose af Ansigtet med Konv. til v. Hutschinsonske Tænder. Ørene udst.; Nod. Darw. paa h. Medfødt Ankylose i begge Albuled, saa at Supination er umulig.

40aarig Smed, 1. G. straffet. Fader Alk. Selv kron. Alk. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. Voldformet Torus palat. Kun 2 Fortænder i Overm. (hvilket ogsaa alle hans Børn have). Ørenes Lob. fastv., nedl. i Hudfold; Nod. Darw. paa begge. Kyllingebryst.

21aarig Fyrbøder, 2 G. straff. Fader Alk. Selv kron. Alk. — Fremst. Tubera frontalia. Bred, flad Torus palat Prognati. Ørene udst.; mg. stærk Nod. Darw. paa h. Ambidextri.

40aarig Arbmd., 3 G. straffet. Fader Alk. Selv kr. Alk. — Kraniet toppet. Lav voldf. Torus palat. Ørene konkave, tilspidsede nedad; Nod. Darw. paa h. Total Farveblindhed.

26aarig Arbmd., 4 G. straffet. Fader Alk., straffet; 2 Brødre straff. — Fremspr. Arc. supercil. Skoliose af Ans. med Konv. til v. Bred, flad Torus palat. Uregelm. Tandst. Ørene skraat impl., noget udst.; Helix st. ombøjet, særlig paa v.; h. 1/2 Ctm. st. end v. Hernia ingv. dext.

29aarig Proppeskærer, 4 G. straff. Fader Alk. Selv kron. Alk. — St. voldf. Torus palat. Mg. uregelm. Tandst. (Dobbeltstilling af Hjørnet. i Underm.). Ørene vingeformigt udst. (Hankeøren). Kryptorchismus dext. Haft Hernia ingv. dext. (Opereret i 27 Aars Alderen).

29aarig Arbmd., 10 G. straffet. Fader Alk., Moder død af Vattersot, Broder straffet. Selv kron. Alk. — Køldannet Kranium. St. tilbagevigende Pande. Skoliose af Ans. med Konv. til v. Bred, flad Torus palatinus. St. Prognati. Ørene bredest paa Midten, tilspidsede opad og nedad; Lob. fastv., nedl. i Hudfold, særlig paa h. — Tatoveret.

38aarig Arbmd., 10 G. straffet. Fader Alk. Selv kr. Alk. — Stammede stærkt som Barn, kom først i Skole i 12 Aars Alderen. Depressio parieto-occipitalis. Progeni. St Strabismus conv. paa h. Øje. Farveblindhed. Kejthaandethed.

57aarig Arbmd., 17 G. straffet. Fader Alk. Selv kron. Alk. — Flad eksostoseagtig Fremragning i Vertex. Fremstaaende Tubera frontalia. Skoliose af Ans. med Konv. til v. Tornformet Torus palat. Prognati. Underkæben firkantet. Ørenes Lobulus fastvokset, nedl. i Hudfold; Nod. Darw. paa h.

38aarig Maler, 18 G. straffet. Fader Alk. Selv kron. Alk. — Depressio parieto-occipitalis. Høj og smal Gane med Spaltedannelse. Uregelm. Tandstilling. Strabismus conv. paa v. Øje.

24aarig Arbmd., 6 G. straffet. Fader Alk., Moder nervøs. Selv kron. Alk. — Uregelm. Tandst. Prognati. Nod. Darw. paa h. Øre. Medf. Defekt af h. Haand. St. Fimosis. Flere ærtstore, mørkebrune Nævi paa Bryst og Hals.

30aarig Sømand, 2 G. straffet. Fader Alk., Moder Epilepsi. Selv kron. Alk. — V. Side af Kraniet mindre udviklet end h. Mg. høj Gane. Mg. uregelm. Tandstilling. Øjenbrynene fuldt sammenløbende. Blind paa v. Øje efter Operation for Strabismus i 3 Aars Alderen. Hankeøren. Haft Hernia ingv. dext. som Barn. Kejthaandethed.

30aarig Arbmd., 12 G. straffet. Fader Alk., død af Brystsyge. Selv kron. Alk. — Tilbagevigende Pande. Høj og smal Gane. Let kamformet Torus palat. Ørene store (8 Ctm. høje), flade, udstaaende. Hypospadi. (Orif. urethræ udmunder ved Frenulum). — Tatoveret.

20aarig Bagerlærling, 3 G. straffet. Fader Alk., Moder død af Brystsyge. — Kraniet lille, st. toppet (oxycefalt). Tværfordybning i Panden, saa den øverste Del af den springer frem. Voldf. Torus palat. Tragtbryst. Ret veludviklede Mammæ. Testes atrofiske, særlig h. — Rest af gl. Tatoveringer.

50aarig Arbmd., 4 G. straffet. Fader Alk., Moder død af Brystsyge, Broder Alk., straffet. Selv kron. Alk. — Mg. st. voldf. Torus palat. Uregelm. Tandstilling (dobbeltstillede Fort. i U.). Ørenes Lobulus fastvokset, nedl. i stærk Hudfold; Nod. Darw. paa v. St. pigmenterede Genitalia. Hernia ingv. dext. Over

kronestor, lyserød, aragtig, haard, skaldet Nævus i v. Side af Haarbunden. (»Moderen fik en Sten i Hovedet, medens hun var gravid«.) — Rest af gl. Tatoveringer.

20aarig Tjenestekarl, 4 G. straffet. Moder og en Søster have været sindssyge, Faster lider af Epilepsi. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. Høj og smal Gane. Mg. uregelm. Tandstilling (Dobbeltstilling). St. Prognati. Ørene vingeformigt udstaaende; Nod. Darw. paa h. Let Hypospadi. Har lidt af Enuresis nocturna til efter Konfirmationen.

22aarig Tjenestekarl, 4 G. straffet. Moder sindssyg. Selv kron. Alk. Kraniet skraaner stærkt opad bagtil (Taarnkr.) Skoliose af Ans. med Konv. til h. Høj og smal (kileformig) Gane. Kun 2 Fort. i Overm. V. Øre 1/2 Ctm større end h.; Nod. Darw. paa h.; Lob. fastv., tilbøjelig til Nedløbning i Fold. — Tatoveret.

39aarig Portner, 2 G. straffet (for Uterlighed). Moder Krampe. Selv kron. Alk. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. Ørene udst.; Nod. Darw. paa begge. Let Epispadi. Parese og Atrofi af v. Underekstremitet (opstaaet pludselig i 14 Aars Alderen).

19aarig Opvarter, 1. G. straffet. Moder meget nervøs, død af Apopleksi. — Kraniet toppet. Kamformig Torus palat. Uregelm. Tandstilling. Progeni. Har haft Enuresis noct. til 18 Aars Alderen. Lider af Anfald af halvsidig Hovedpine.

25aarig Tjenestekarl, 2 G. straffet. Fader død af Brystsyge. — Høj og smal Gane. Uregelm. Tandstilling. Prognati. Wildermuths Øren. Iris skidengraa, h. med segmentformet, brungul Plet opadtil. Talrige mørkebrune Nævi paa v. Underarms Dorsalside og h. Side af Halsen.

31aarig Arbmd., 2 G. straffet. Moder død af Brystsyge. — St. kølformet Kranium. Skoliose af Ans. med Konv. til h. Uregelm. Tandstilling. Apofysis lemurinica. H. Øre 1/2 Ctm. større end v. Tragtbryst. Enuresis nocturna. — Rest af gl. Tatoveringer.

22aarig Opvarter, 1. G. straffet. Fader død af Brystsyge. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. Mg. uregelm. Tandstilling (Dobbeltstilling). Strabismus conv. dext. Hernia ingv. dext. Paa Underarme og Bryst talrige ærtstore, mørkebrune Nævi.

31aarig Smed, 18 G. straffet. Fader død af Brystsyge. Selv kron. Alk. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. St. voldformet Torus palat. Uregelm. Tandstilling. Nod. Darw. paa begge Øren. 50 Øre stor mørkebrun Nævus (Leverplet) paa Dorsum penis.

19aarig Skindfarver, 5 G. straffet. Fader og Moder døde af Kræft, Broder straffet. — Kraniet saddelformet. Fremst. Tubera frontalia. Høj og smal Gane. Ørenes Lobulus fastvokset med Tilbøjelighed til Nedl. i Fold, særlig h.; st. Nod. Darw. paa h. Øre, h. 1/2 Ctm. større end v. St. Kyllingebryst. Total Farveblindhed.

Arveligt ej disponerede.

28aarig Arbmd., 3 G. straffet. Moder straffet. — Saddelformet Kranium. Fremspr. Arc. supercil. Skoliose af Ans. med Konv. til h. Kamformet Torus palat. Uregelm. Tandst. Ørene st. udstaaende. Kyfose af Kolumna.

20aarig Arbmd., 4 G. straffet. Fader straffet. — Lille Kranium (53 Ctm. i Omf.), stærkt assymmetrisk (v. Pande skudt frem). St. voldf. Torus palat. Prognati. Total Farveblindhed. Vel udviklede Mammæ. — Tatoveret.

20aarig Arbmd., 2 G. straffet. Uægte født. Haft Rakitis. — Tilbagevigende Pande. Voldf. Torus palat. Prognati. Ørene udstaaende; Nod. Darw. paa v. St. Kyllingebryst. Hypospadi. — Tatoveret.

28aarig Kontorist, 1. G. straffet. — St. affladet Nakke. Lav voldf. Torus palat. Uregelm. Tandstilling. Hernia scrotal. dext. Hypospadi. Atrofi af Testes, særlig v.

20aarig Snedkersvend, 2 G. straffet. Rakitis som Barn. — St. fremst. Tubera frontalia (udtalt rakitisk Hovedform). Skoliose af Kraniet (h. Pande skudt frem for v.). Høj og smal Gane. Kamformet Torus palat. St. Prognati Nod. Darw. paa h. Øre. — Tatoveret.

22aarig Mursvend, 2 G. straffet. Bred knudeformig Torus palat. Uregelm. Tandst. Øjenbrynene fuldt sammenløbende. Ørenes Lob. fastv., nedl. i Fold. En 4½ Ctm. lang, 1½ Ctm bred Nævus (Leverplet) paa v. Side af Halsen.

47aarig Murer, 2 G. straffet Kron. Alk. — Kraniet st. toppet med stejl Pande. Skoliose af Ans. med Konv. til v. Prognati. H. Øre ½ Ctm. større end v.; Lob. firkantet, fastv., paa h. Side nedl. i Fold. St. Fimosis.

24aarig Arbmd., 3 G. straffet — Kraniet skraaner st. opad bagtil. (Taarnkr.). Prognati. Ørene st. konkave og udst.; Nod Darw. paa begge. Medfødt Ptosis paa h. Øje Nystagmus. St. Kyllingebryst.

57aarig Arbmd., 2 G. straffet. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. Høj og smal Gane. St. voldf. Torus palat. Hutchinsonske Tænder. Total Farveblindhed. — Tatoveret.

28aarig Arbmd., 3 G. straffet. Broder Alk. — Baghovedet affladet. Skoliose af Ans. med Konv. til v. Mg. høj Gane. Mg. uregelm. Tandstilling. Kyllingebryst. Barnehaandstor brun, haarbevokset Nævus.

31aarig Arbmd., 4 G. straffet. Fremspringende Arc. supercil. Skoliose af Ans. med Konv. til v. St. voldformet Torus palat. Uregelm. Tandst. Prognati. Monorchis (h. Testis ej til at føle).

37aarig Arbmd., 3 G. straffet. Kron. Alk. — Tagformet Kr. Skoliose af Ans. med Konv. til h. Mg. høj og smal Gane. Kamformet Torus palat. Fuldst. firkantet Overkæbe; Prognati. Nod. Darw. paa v. Øre. Øjenbrynene fuldt sammenløbende. Iris lyseblaa med tydelig Spaltedannelse indadtil, særlig paa h.

53aarig Arbmd., 3 G. straffet. Kron. Alk. — Ørene trekantede med Spidsen nedad. Tragtbryst. Hernia ingv. dext. Hypospadi.

35aarig Typograf, 5 G. straffet. Kron. Alk. — Lille toppet Kranium. Skoliose af Ans. med Konv. til v. Spaltedannelse i Ganen. Ørene foldet impl, Nod. Darw. paa begge. Kejthaandethed. Progressiv Muskelatrofi. — Tatoveret.

57aarig Arbmd., 12 G. straffet. — Skoliose af Ans. med Konv. til h. Mg. høj og smal Gane. Uregelm. Tandstilling. St. Prognati. Wildermuths Øren. Stammen. Genitalia st pigmenterede.

57aarig Arbmd., 12 G. straffet. Kron Alk. — Skoliose af Ans. med Konv. til v. Høj og smal Gane. Mg. uregelm. Tandst. St. Prognati. Usikker Farvebedømmelse. H. Ansigtshalvdel stærkere innerveret end v. Kejthaandethed. Hernia scrotal. dext. Orif. urethræ sidder højt.

2. Fysiognomiske Ejendommeligheder og Væsenssærmærker.

De ovenfor omhandlede, her saavelsom af andre som Degenerationstegn opfattede, somatiske Mærker falde væsentlig sammen med dem, der ere paaviste af den positive Skole, men som af denne

betragtes som Forbrydermærker. Men desuden lægger denne Skole Vægt paa forskellige Særegenskaber hos Forbryderen (Haarets og Skægets Forhold, Næsens og Læbernes Udseende, Rynker etc.), hvilke efter mine saavelsom efter andres Erfaring maa opfattes som Væsenssærmærker og fysiognomiske Ejendommeligheder, hvis Betydning som Udtryk for — ialfald medfødte — psykiske Egenskaber maa siges at være illusorisk. Thi det kan sikkert som Regel siges, at Forbryderen ikke i fysiognomisk Henseende adskiller sig fra andre (ustraffede eller ikke forbryderske) Individer af den samme Samfundsklasse, selv om det ikke tør benægtes, at det fortsatte Forbryderliv med Drik og andre Udskejelser kan brutalisere Ansigtsudtrykket, og at Fængselslivet efterhaanden kan sløve det.

I det følgende skal nævnes de mest iøjnefaldende Ejendommeligheder af denne Art samt Ørenes Størrelse, Farven af Iris og Haarets Forhold.

Snedigt Forbryderansigt — 8 (B).
Brutalt Bølleansigt — 3 (A—2, B—1).
Paafaldende grove Træk — 2 (A).
Dyriske Ansigtstræk — 2 (B).
Abetype — 2 (B).
Faarelignende Ansigt — 1 (B).
Kaninansigt — 1 (B).
Fugleagtigt Ansigt — 1 (A).
Tyk Næse — 56 (A—12, B—44).
Tyk Opstoppernæse — 12 (A—4, B—8).
Paafaldende stor Næse — 2 (B).
Stor krum Næse — 12 (A—4, B—8).
Lang spids Næse — 1 (B).
Bred flad Næse — 1 (A).
Saddelnæse — 5 (A—1, B—4).
Næsen puklet paa Midten — 1 (A).
Paafaldende store Næsebor — 1 (A).
Mg. langt mellem Øjnene — 1 (A).
Mg. dybtliggende Øjne — 8 (A—2, B—6).
Dyb Depression over Næseroden — 1 (B).
Dybe Rynker ved Næseroden — 1 (B).
Dybe Rynker ved Næseroden til h. — 1 (B).
Dyb vertikal Fure ved Næseroden — 3 (A—1, B—2).
Dyb horizontal Fure ved Næseroden — 1 (B).
Dybe uregelmæssige Rynker i Ansigtet — 1 (B).

Ansigtsvenerne stærkt udvidede — 1 (B).
Udadvæltede Læber — 16 (A—4, B—12).
Dobbelt Overlæbe — 1 (B).
Kort Overlæbe — 1 (B).
Hængende Underlæbe — 1 (A).
Kløftet Hage — 5 (A—2, B—3).
Paafaldende sparsom Skægvækst — 2 (B).
Skelende Blik — 1 (A).
Snøvlende Stemme — 5 (A—3, B—2).
Hæs Stemme — 1 (A).
Læspende Stemme — 1 (B).
Sejg Stemme — 5 (B).
Skabagtig Stemme — 2 (A—1, B—1).

Ørenes Størrelse.

Lige store Øren:

	A.	B.
5 Ctm.	4	11
5,5 —	34	98
6 —	206	419
6,5 —	204	327
7 —	51	113
7,5 —	8	11
8 —	»	1
	507	980

Ulige store Øren (0,5 Ctm.s Forskel):

	A.	B.
5—5,5 Ctm.	3	6
5,5—6 —	20	44
6—6,5 —	59	114
6,5—7 —	35	55
7—7,5 —	4	8
	121	227

Ulige store Øren (1 Ctm.s Forskel):

	A.	B.
6—7 Ctm.	4	5
6,5—7,5 —	1	»
	5	5

For Aldersklasserne over 21 Aar var Forholdet:

Lige store Øren:

	A.	B.	Ialt.
5 Ctm.	4 (0,87 %)	8 (0,93 %)	12 (0,91 %)
5,5 —	16 (3,46 -)	60 (6,95 -)	76 (5,74 -)
6 —	138 (29,87 -)	270 (31,28 -)	408 (30,79 -)
6,5 —	157 (33,98 -)	250 (28,97 -)	407 (30,72 -)
7 —	41 (8,88 -)	101 (11,7 -)	142 (10,72 -)
7,5 —	8 (1,73 -)	11 (1,27 -)	19 (1,43 -)
8 —	»	1 (0,12 -)	1 (0,07 -)
	364 (78,79 %)	701 (81,22 %)	1065 (80,38 %)

Ulige store Øren (0,5 Ctm.s Forskel):

	A.	B.	Ialt.
5—5,5 Ctm.	3 (0,65 %)	»	3 (0,23 %)
5,5—6 —	12 (2,59 -)	30 (3,48 %)	42 (3,17 -)
6—6,5 —	47 (10,17 -)	76 (8,81 -)	123 (9,28 -)
6,5—7 —	29 (6,28 -)	46 (5,33 -)	75 (5,66 -)
7—7,5 —	3 (0,65 -)	6 (0,7 -)	9 (0,68 -)
	94 (20,34 %)	158 (18,32 %)	252 (19,02 %)

Ulige store Øren (1 Ctm.s Forskel):

	A.	B.	Ialt.
6—7 Ctm.	3 (0,65 %)	4 (0,46 %)	7 (0,53 %)
6,5—7,5 —	1 (0,22 -)	»	1 (0,07 -)
	4 (0,87 %)	4 (0,46 %)	8 (0,6 %)

Farven af Iris.

	A.	B.	Ialt.
Lyseblaa	86	168	254
— , st. plettet	2	1	3
— , hvid Rand	»	1	1
— , gul —	4	3	7
— , graa —	1	1	2
— , graagrøn —	»	1	1
— , graabrun —	»	2	2
— , gulbrun —	5	3	8
— , lysebrun —	1	4	5
— , brun —	1	7	8
— , — plettet Rand	1	1	2
Overføres..	101	192	293

	A.	B.	Ialt.
Overført..	101	192	293
Lyseblaa, mørkeblaa Pletter	1	»	1
—, hvide —	»	1	1
—, gule —	»	2	2
—, lysebrune —	1	3	4
—, brune —	»	7	7
—, mørkebrune —	1	»	1
—, graa og mørkebrune Pletter	»	1	1
—, 2 mørkebrune Pletter i hver	1	»	1
Blaa	91	141	232
—, st. tegnet	»	2	2
—, hvid Rand	»	1	1
—, graa —	»	3	3
—, graagul —	»	1	1
—, gul —	2	4	6
—, gulbrun —	1	»	1
—, graabrun—	1	»	1
—, lysebrun —	4	2	6
—, brun —	»	12	12
—, — plettet Rand	»	1	1
—, hvide Pletter	»	1	1
—, lysegule —	1	»	1
—, lysebrune —	3	»	3
—, brune —	»	1	1
Mørkeblaa	56	118	174
—, st. tegnet	1	1	2
—, hvid Rand	»	1	1
—, graa —	»	2	2
—, gul —	1	3	4
—, gulbrun —	»	1	1
—, lysebrun—	»	1	1
—, brun —	»	2	2
—, gulbrune Pletter	1	»	1
Lysegraa	8	20	28
—, gul Rand	2	3	5
—, grønlig Rand	1	»	1
—, gulbrun —	6	6	12
—, lysebrun —	1	3	4
Overføres..	285	536	821

	A.	B.	Ialt.
Overført..	285	536	821
Lysegraa, lysebrun Rand m. mørkebrune Stænk ..	»	4	4
— , brun —	1	4	5
— , mørkebrun—	1	»	1
— , plettet tegnet	»	2	2
— , gule Pletter	2		2
— , gulbrune —	5	2	7
— , brune —	»	3	3
— , — — nedadtil	»	1	1
— , mørkebrune Pletter	»	2	2
— , sorte —	»	1	1
Lys graablaa	20	17	37
— — , st. radiært stribet	1	»	1
— — , hvidgul Rand	1	»	1
— — , gul —	»	1	1
— — , gulbrun —	»	1	1
— — , lysebrun —	»	1	1
— — , st. brunt tegnet	»	1	1
— — , mørkegraa Pletter	»	1	1
Graablaa	67	121	188
— , uregelm. tegnet	»	1	1
— , gul Rand	2	6	8
— , graa —	»	1	1
— , gulbrun Rand	3	7	10
— , graabrun —	1	1	2
— , brun —	7	6	13
— , lysebrun — m. mørkebrune Stænk..	1	»	1
— , gule Pletter	2	1	3
— , gulbrune Pletter	»	2	2
— , brune —	1	3	4
— , mørkebrune—	»	1	1
Mørk graablaa	14	33	47
— — , st. tegnet	»	1	1
— — , gulbrun Rand	»	1	1
— — , brune Pletter	1	»	1
Graa	36	57	93
— , st. tegnet	1	»	1
— , gult tegnet	»	2	2
Overføres..	452	821	1273

	A.	B.	Ialt.
Overført..	452	821	1273
Graa, gulbrunt tegnet	1	3	4
— , brunt —	»	1	1
— , mørkebrunt—	»	1	1
— , hvid Rand	»	1	1
— , gul —	6	9	15
— , gulbrun —	18	32	50
— , lysebrun —	2	1	3
— , — — m. mørkebrune Stænk	»	2	2
— , brun —	11	42	53
— , mørkebrun Rand	5	10	15
— , blaa Pletter	»	1	1
— , gule —	3	10	13
— , — — m. mørkebrune Stænk	»	2	2
— , gulbrune Pletter	11	13	24
— , lysebrune —	»	4	4
— , brune —	9	23	32
— , mørkebrune —	1	6	7
Graa- og gulplettet	3	»	3
— - gulbrunplettet	1	»	1
— - — m. mørkebrune Stænk	»	1	1
— - lysebrunplettet	1	3	4
Mørkegraa	25	48	73
— , st. plettet	»	1	1
— , gul Rand	1	3	4
— , gulbrun Rand	5	6	11
— , brun —	5	3	8
— , mørkebrun—	1	»	1
— , gule Pletter	»	1	1
— , gulbrune —	»	1	1
— , brune —	»	1	1
— , sorte —	»	1	1
Graagrøn	5	12	17
— , st. tegnet	»	2	2
— , gule Pletter	»	1	1
— , brune —	1	»	1
— , mørkebrune Pletter	»	1	1
Graagul	7	14	21
Overføres..	574	1081	1655

	A.	B.	Ialt.
Overført..	574	1081	1655
Graagul, plettet	»	2	2
Graabrun	6	5	11
— , mørkebrun Rand	»	1	1
— , mørkebrune Pletter	»	1	1
Gulbrun	»	3	3
— , graa Rand	»	2	2
— , mørkebrune Pletter	»	1	1
Lysebrun	5	12	17
— , mørkebrun Rand	1	5	6
— , mørkebrune Pletter	2	5	7
Brun	18	45	63
— , uregelm. tegnet	1	1	2
— , graa Rand	1	2	3
— , gule Pletter	»	1	1
— , mørkebrune Pletter	»	2	2
Mørkebrun	24	42	66
— , graa Rand	1	»	1
Den ene blaa, den anden graa	»	1	1
	633	1212	1845

Sammendrager man dette efter Hovedfarverne faas:

	A.	B.	Ialt.
Lyseblaa	105 (16,59 %)	206 (17 %)	311 (16,86 %)
Blaa	103 (16,27 -)	169 (13,94 -)	272 (14,74 -)
Mørkeblaa	59 (9,32 -)	129 (10,64 -)	188 (10,19 -)
Graablaa	121 (19,12 -)	207 (17,08 -)	328 (17,78 -)
Graa	186 (29,38 -)	373 (30,78 -)	559 (30,29 -)
Brun	59 (9,32 -)	128 (10,56 -)	187 (10,14 -)
	633	1212	1845

Bertillon har i antropometrisk Øjemed opstillet et andet, men — som det synes mig — ikke fyldestgørende Skema over Farven af Iris. Saavidt jeg kan se, foreligger der dog ikke nogetsteds hverken efter dette eller noget andet Skema Undersøgelser over Farven af Forbrydernes Iris. Derimod har *Ganter* fornylig i Archiv für Psychiatrie (1904) meddelt en lignende Undersøgelse af Iris hos 251 sindssyge Mænd.

Haarets Tæthed og Farve.

Haaret var tæt hos:

	A.	B.	Ialt.
Lyst	75	99	174
Chatin	204	362	566
Mørkt	149	293	442
Rødt	12	44	56
Sort	35	58	93
Graat-hvidt....	5	16	21
	480 (75,83 %)	872 (71,95 %)	1352 (73,28 %).

Haaret var tyndt hos:

	A.	B.	Ialt.
Lyst	17	40	57
Chatin	70	143	213
Mørkt	49	124	173
Rødt	3	11	14
Sort	6	12	18
Graat-hvidt	8	10	18
	153 (24,17 %)	340 (28,05 %)	493 (26,72 %).

Der foreligger fra Tilhængerne af den positive Skole — særlig *Lombroso, Marro* og *Ottolenghi* — forskellige Undersøgelser angaaende Forbrydernes Haarvækst. Særlig hvad Haarets Farve angaar, have disse Undersøgelser dog ikke større Interesse for os, da nationale Forhold her naturligvis virke stærkt ind. Det skal blot anføres, at saavel *Lombroso* som *Marro* fandt de rødhaaredes Antal relativt sjældnere mellem Forbryderne end mellem normale.

Saavel *Lombroso* som *Marro* og *Ottolenghi* fandt meget sjælden Skaldethed hos Forbryderne. *Marro* mener, at Graahaarethed er meget hyppig mellem Forbryderne, medens den efter *Ottolenghi* indtræder i en meget senere Alder hos Forbryderne end hos normale.

Selv om man imidlertid vistnok fortrinsvis finder tidlig Graanen eller Udtynding af Haaret hos Hovedets Arbejdere, der ere forholdsvis svagt repræsenterede mellem Forbryderne, hidføres disse Processer efter mine Erfaringer ikke sjældent hos Recidivister, der have afsonet hyppige og langvarige Fængselsstraffe.

Hvad Skægvæksten angaar — hvilken efter den positive Skoles Angivelse skal være paafaldende tynd hos Forbryderne — har jeg ikke kunnet gøre nævneværdige Erfaringer, da de fleste af de Forbrydere, jeg undersøgte, vare i en Alder, hvor Skægvæksten normalt er sparsom.

3. **Helbredstilstand. Overstaaede Sygdomme.**

Have Forbryderne i det Hele et daarligt Helbred? *Baer* mener, at Forbrydernes almindelige Legemskonstitution i Almindelighed er mangelfuld og daarlig. Aarsagen hertil har man ført tilbage til Afstamningen og Livsforholdene. Forbryderbefolkningen stammer for største Delen fra de fattige, lavere Samfundsklasser, i hvilke Sygelighed og Dødelighed er langt større end i de velhavende Klasser. Mange lide af Fejl og Svagheder, som ere medfødte eller erhvervede i den tidlige Barnealder ved Mangel eller sundhedsstridende Paavirkning, og som de selv have fremmet ved et udsvævende Liv og Drik; mange have tilbragt en stor Del af deres Liv indenfor Fængselsmure under Forhold, der ikke ere fuldt sundhedsmæssige.

Ser jeg tilbage paa den Tid, jeg fungerede som Fængselslæge i København, erindrer jeg faa alvorligere Sygdomme, for hvilke jeg behandlede Arrestanterne. Sygehusets Pladser for Alkoholister og af veneriske Sygdomme lidende vare ofte fuldt belagte, men akute eller sværere kroniske Sygdomme, som nødvendiggjorde Sygehusophold, forekom forholdsvis sjældnere. De allerfleste mandlige Arrestanter ere jo ogsaa i den kraftigste Ungdomsalder, saa at man paa Forhaand ikke kunde vente stor Sygelighed. Heller ikke i Straffeanstalterne synes alvorlige Sygdomstilfælde at være hyppige. Jeg kender ganske vist væsentlig kun vore hjemlige Straffeanstalter nærmere af Aarsberetningerne; men jeg antager, at Forholdet her er som i andre Lande. I en Række norske, svenske, finske og russiske Fængsler, som jeg besøgte i Sommeren 1902 og 1903, vare Sygeafdelingerne overalt svagt belagte; Bodsfængslet i Kristiania havde endog fuldstændig lukket sin Sygeafdeling paa Grund af Mangel paa Efterspørgsel.

Og dog er Antallet af daglige Sygemeldinger i de københavnske Arrester ikke ringe. En stor Del af disse skyldes vel Haabet om at tildrage sig Opmærksomheden, Ønsket om at opnaa en eller anden Fordel, at faa bedre Kost, forøget Ophold i fri Luft, flere Sengetæpper, Overflyttelse til det hyggelige, moderne Sygehus, Ophold i Fællesarrest etc., eller at faa en i Kamp imod Politiet paadragen ringe Læsion pustet op til en alvorlig Lidelse og den forskyldte Straf derved muligvis formindsket.

Men der er ingen Tvivl om, at adskillige Sygemeldinger ere dikterede af en Ængstelighed for Helbredet, som har sin Rod i den paagældendes Naturel og trives og vokser under Arrestlivets Ensom-

hed; de ubetydeligste Læsioner og Smaalidelser svulme op til livsfarlige Sygdomme, de vageste Fornemmelser blive Udtryk for de alvorligste Lidelser. At denne Ængstelighed for Helbredet, der kan stige til udtalt Hypokondri, jævnlig findes hos degenerative Forbrydere, er tidligere nævnt, ligesom ogsaa at Hypokondrien ikke sjælden er. et Led i den medfødte Degeneration overhovedet. Der er imidlertid Mulighed for, at den ikke altid er Udslag af en abnorm Hjerneorganisation, men at den ogsaa ofte er Udtryk for en virkelig Svagelighed eller dog en formindsket Modstandsevne af hele Organismen. Vi have set, at Alkoholisme og Tuberkulose spille en ret fremtrædende Rolle i Forbrydernes Afstamning, den sidste maaske i Kraft af sin Evne til at hidføre daarlige Livsvilkaar og derigennem en social Degeneration. Vi vide, at de tuberkuløses Afkom som Regel har en nedsat Livskraft; det viser saavel den store Børnedødelighed, som den senere forøgede Modtagelighed ligeoverfor Tuberkulose. Thi tiltrods for vor Viden om Tuberkelbacillernes store Smitsomhed og Erfaringen om, at Sygdommen hos Dyr kan overføres under Fosterlivet, kan man ikke frigøre sig for Troen paa, at den medfødte Disposition ligesaavel som den erhvervede har ikke ringe Betydning for ialfald Lungetuberkulosens Patogenese. Og bl. a. *Demmes* sammenlignende Undersøgelser mellem alkoholiserede og ikke alkoholiserede Forældres Afkom vise med Sikkerhed, at det ikke alene er paa Hjerneorganisationen hos Afkommet, at Forældrenes Alkoholisme gør sin Indflydelse gældende, men at denne ogsaa sætter sit Mærke paa Afkommets Levedygtighed og Modstandsevne i det hele.

Selv om der da hos Arrestanterne forekomme forholdsvis faa alvorlige Sygdomme — hvad delvis forklares ved den kraftige Alder, hvori de oftest ere, og den relativ korte Tid, Arrestopholdet som Regel varer — saa maa jeg dog sige, at jeg ved mine systematiske Undersøgelser af Arrestanterne har faaet det Indtryk, at ligesom der — som nævnt — mellem dem findes endel, som i psykisk Henseende ere Undermaalere, saaledes findes der ogsaa mellem dem paafaldende mange, som i legemlig Henseende ere Undermaalere, ikke just idet de ere virkelige Invalider eller udtalt syge, men mere, idet de bære Mærker af Sygdomme eller Anlæg til saadanne, hvilke vidne om en nedsat Modstandskraft eller endog om en nedsat Livskraft.

Denne somatiske Degeneration — hvis jeg kan kalde den saaledes — som man kan paavise hos Forbryderen, er maaske i sjældneste Tilfælde medfødt. Det er end langtfra givet, at den har

været tilstede, inden Individet blev Forbryder. Selv om der iøvrigt er Mulighed for, at en saadan somatisk Degeneration kan virke med til at gøre Individet til Forbryder, fordi Individets Almėntilstand har den nøjeste Indflydelse paa Hjernens Befindende og dens Funktioners Afløb, maa det dog i mange Tilfælde paa Forhaand udelukkes, at den kan have spillet en Rolle her, idet Degenerationen først er optraadt efter den første Forbrydelse. Og det vilde være vel dristigt at hævde, at den somatiske Degeneration ligesaavel som den psykiske som Regel var medfødt eller dog erhvervet i Kraft af et medfødt Anlæg.

Man maa altid erindre, at Forbryderen, saaledes som man træffer ham i Fængsler og Arrester, som Regel er et Kunstprodukt. Den egentlige Forbryders, Recidivistens, Habitus, er Resultatet ikke blot af det medfødte Anlæg og den forskellige Indflydelse, som har gjort sig gældende hos ham, før han begik sin første Forbrydelse, men ogsaa af Forbryderlivets Paavirkning og Fængselsopholdet. Selv hos 1. Gang straffede er man ikke engang altid sikker paa, at man med Udbytte ud fra det nuværende Habitus kan søge at paavise, hvilken Aarsagsvirkning de to Hovedmomenter, det medfødte Anlæg og det sociale Millieu, have haft; thi det kan jo være, at den 1. Gang straffede alt for længe siden ustraffet har begaaet sin 1. Forbrydelse og gennem den er kommen ind i et Forbryderliv, som har varet ved, til han nu endelig opdages og straffes. Naar man derfor undersøger Forbryderens Helbredstilstand, kan man konstatere den tilstedeværende Konstitution, maa ogsaa i mange Tilfælde, hvor den gennemgaaede Lidelse ikke har efterladt let paaviselige Mærker, slaa sig til Ro ved Forbryderens Udsagn alene. Men om de ved Undersøgelsen forefundne Tegn paa overstaaet Sygdom ere fremkomne før eller efter, at Individet er bleven Forbryder, er ikke altid let at afgøre. Og selv om det kan fastslaas, at de ere fremkomne, før Individet er bleven Forbryder, er det endnu vanskeligere at afgøre, om de have virket med til, at han er bleven det.

Hvad *de i den tidlige Barnealder gennemgaaede Sygdomme* angaar, da maa de her angivne Tal naturligvis betragtes som Minimumstal. Ligesaalidt som andre Mennesker have Forbryderne fuldt Kendskab til de i de yngre Aar gennemgaaede Sygdomme. Særlig gælder dette selvfølgelig overfor en Sygdom som *Rakitis*, der erfaringsmæssig ofte overses. De talrige forefundne Mærker efter denne Sygdom, hvilke som Følge af, at Sygdommen oftest maa anses for at have været medfødt eller dog at være bleven erhvervet i Kraft af et medfødt Anlæg, ere betragtede som Degenerationstegn, tydede dog paa,

at Sygdommen ofte havde været tilstede. Kun 35 (A—7, B—28) vidste, at de havde haft Rakitis.

Medfødt Syfilis angaves af 2 (A—1, B—1).

Krampe som Barn af 13 (A—6, B—7) Ikke-Epileptikere.

Skrofulose — 134 (A—49, B—85); i enkelte Tilfælde saas Ar paa Halsen.

Hjernebetændelse — 13 (A—5, B—8).

Lungebetændelse — 71 (A—32, B—39).

Lungehindebetændelse — 1 (B).

Nyrebetændelse — 2 (B).

Vattersot — 1 (B).

Sukkersyge — 1 (B).

Underlivsbetændelse — 1 (A).

Koldfeber — 1 (B).

Tyfus — 1 (B).

Skarlagensfeber — 1 (B).

Difteri — 4 (A—1, B—3). 3 af disse vare opererede for Croup, og den ene bar derefter endnu Kanyle.

Ostitis maxillæ inf., hvorefter endnu Ar — 1 (B).

Svagelighed som Barn i al Almindelighed angaves af 19 (A—2, B—17).

Gennemgaaede Sygdomme i den voksne Alder.

Hjernebetændelse — 1 (B).

Rygmarvssygdom — 2 (A—1, B—1); hos den ene (B) var der herefter Parese af Underekstremiteterne.

Hjerne-Rygmarvsbetændelse — 1 (B). Herefter Atrofi af v. Øje.

Lungebetændelse — 87 (A—28, B—59).

Lungehindebetændelse — 13 (A—2, B—11).

Nyrebetændelse — 11 (A—3, B—8).

Nyregrus — 1 (B).

Blindtarmsbetændelse — 16 (A—5, B—11).

Underlivsbetændelse — 1 (B).

Gulsot — 4 (B).

Mavekatarrh — 16 (A—9, B—7).

Saar paa Tarmene — 2 (A—1, B—1).

Gigtfeber — 75 (A—19, B—56). Af disse havde 11 (A—3, B—8) haft Sygdommen 2 Gange, 5 (A—1, B—4) 3 Gange, 1 (A) 7 Gange, 1 (B) 8 Gange og 8 (A—2, B—6) »mange« Gange. Hos 1 (B) havde Sygdommen efterladt en stiv Tommelfinger.

Koldfeber — 3 (A—1, B—2).

Tyfus — 90 (A—32, B—58).
Difteri — 2 (B).
Klimatfeber — 10 (A—6, B—4).
Gul Feber — 2 (B).
Malaria — 1 (B).
Beri-Beri — 1 (B). Sygdommen havde efterladt Atrofi af Overarms- og Laarmuskulaturen.
Kolera — 1 (B).
Kopper — 10 (A—3, B—7).
Rosen — 7 (B).
Skørbug — 2 (B).
Angina flegmonosa — 1 (B).
Lymfangitis (Blodforgiftning) — 4 (A—3, B—1).
Iscias — 1 (A).
Polyper i Næsen — 3 (A—1, B—2).
Spansk-Grønt-Forgiftning — 1 (A).

Som Regel maatte man ved disse overstaaede Sygdomme nøjes med de paagældendes egne Angivelser, hvis Rigtighed man ikke kunde kontrollere. Kun for enkelte Sygdommes Vedkommende (f. Eks. Hjerne-Rygmarvsbetændelse, Kopper, Gigtfeber) havde Sygdommen eller dens Følger jævnlig afsat blivende Mærker, som, selv om de ikke altid kunne anses for karakteristiske, dog maatte styrke Troen paa Angivelsens Paalidelighed.

Der savnes sammenlignende Materiale for at kunne konstatere, om disse Sygdomme havde været hyppigere tilstede hos Forbryderne end hos andre Mennesker. Der var ialfald intet paafaldende Misforhold i deres Hyppighed hos én Gang straffede og Recidivister. De vare snart optraadte, inden Individet var bleven Forbryder, snart efter. Og ligesaalidt som disse Sygdomme i al Almindelighed — maaske Hjerne- og Rygmarvssygdomme, stærkt svækkende Sygdomme som Tyfus eller af Følgesygdomme ledsagede som Gigtfeber undtagne — kunne antages at spille en Rolle for Forbrydelsens Opstaaen, ligesaalidt kunne de antages at staa i nærmere Forhold til Forbryder- eller Fængselslivet. Værd at lægge Mærke til er egentlig kun netop Hyppigheden af Tyfus og Gigtfeber og desuden de ikke faa Tilfælde af tropiske Sygdomme, som vidne om, at der mellem Forbryderne fandtes adskillige, som paa Grund af daarligt ført Liv vare blevne eksporterede eller sendte tilsøs — før eller efter 1. Straf.

Kendelige Mærker efter den overstaaede Sygdom vare efterladte i følgende Tilfælde:

Deformitet, Ankylose etc. efter Ostitis, Tumor albus o. s. v. — 10 (A—3, B—7).
H. Albu — 2 (A—1, B—1); Fingrene — 4 (A—1, B—3); Pelvis — 1 (B); h. Knæ — 1 (B); v. Crus — 1 (A); v. Fodled — 1 (B).
Begge Testes fjærnede (tuberkuløs Orkitis) — 1 (B).
H. Testis fjærnet (Tuberkulose?) — 1 (B).
Penis amputeret — 2 (B).
Hos 1 ved Radix, hos 1 under Glans.

Overstaaede Læsioner og Traumata.

Deforme eller manglende Fingre (Fingerled) efter Maskinlæsioner o. l. — 30 (A—10, B—20).
Deformitet af Fødderne efter Overkørsel etc. — 4 (A—2, B—2).
Amputerede som Følge af Maskinlæsioner — 4 (B):
V. Arm amp. under Albuen — 1; Amp. midt paa h. Crus — 1, midt paa v. Crus — 1; h. Fod amputeret — 1.
Følger (Deformitet, Ledankylose, Parese, Atrofi) *efter Luksationer og skævt helede Frakturer* — 27 (A—7, B—20). Heraf: Ankylose af begge Albu — 1 (A), af h. Albu — 8 (A—4, B—4), af v. Albu — 1 (B), af h. Skulder — 3 (A—1, B—2), af v. Skulder — 1 (B); Parese og Atrofi af v. Overekstremitet — 2 (B), af h. Haand — 1 (B).
Tidligere Luksationer og Ekstremitetsbrud uden kendelig Deformitet angaves af 16 (A—6, B—10).
Følger af traumatisk Orkitis — 2 (B).
Trauma capitis et faciei havde efter Angivelse 338 (A—80, B—258) været Genstand for. Adskillige angave at have været Genstand for flere Traumata. Angivelsernes Rigtighed kunde ofte konstateres ved Paavisning af Ar. Oftest vare de ikke særlig betydelige, ikke adhærente til Underlaget. Saadanne simple, men udtalte Ar paavistes hos 162 (A—38, B—124). Sjældnere — hos 6 (A—2, B—4) — fandtes til Underlaget stærkt adhærente Ar. Noget hyppigere — hos 11 (A—4, B—7) var der under Aret en stærkere eller svagere udtalt Depression i Kraniet. Hos 1 (B) fandtes en Eksostose i Panden efter et Hestespark. Som tidligere nævnt, maatte Traumaet hos 5 antages at have givet Stødet til Udbruddet af Epilepsi, hos 1 af Hysteri og hos 5 at staa i Aarsagsforhold til Neurasteni. I et af disse Tilfælde havde Traumaet medført en Parese af den ene Side, i et andet Tab af Synet af h. Øje og Hørelsen paa h. Øre. Desuden

havde Traumaet hos én medført Tab af Lugt og Smag i $^1/_2$ Aar; en anden havde efter et alvorligt Trauma i 7 Aars Alderen faaet blivende Tab af Lugtesansen og Døvhed paa h. Øre; hos en tredje havde Traumaet medført en Parese af v. Facialis. Hos 85 (A—26, B—59) var Traumaet tilføjet i Barnealderen (Fald imod haarde Genstande, Sten, Hestespark etc.); hos de øvrige først i den voksne Alder. Her syntes det mest at dreje sig om Læsioner af tilfældig Art eller under Slagsmaal; saaledes spillede Flasker, Knive, »Skaller« og Politistave en ikke ringe Rolle mellem de Traumaet foraarsagende Genstande. Hos 14 var dog Traumaet fremkaldt ved Hestespark, og ogsaa Fald fra Stillads, faldende Mursten, Kultønder, Kraner, Sving, Jernbjælker etc. havde jævnlig spillet en fremkaldende Rolle. Gennemgaaende maatte dog vistnok Forbryderlivet antages at have baaret en stor Del af Skylden for de talrige Traumata, som Forbryderne havde været Genstand for. Medens nemlig 12,64 % af de kun én Gang straffede havde været Genstand for Traumata, var dette Tilfældet med 21,29 % af Recidivisterne. For alle de 1845 var Procenttallet 18,32. *Knecht* fandt, at 6 % af hans Forbrydere bar Ar efter tidligere Hovedlæsioner.

Om man derimod tør tillægge disse Traumata nogen større Betydning for Forbrydelsens Patogenese, uden hvor de virke gennem udtalte psykiske Abnormiteter (Sindssygdom, Epilepsi, Hysteri, Neurasteni), kan maaske være tvivlsomt. Alvorlige Traumatas Evne til ogsaa uden saadanne let paaviselige Forandringer at virke forstyrrende paa Hjernens Virksomhed, synes dog at være mere end sandsynlig.

Alvorligt Trauma af Rygsøjlen med blivende Parese af h. Underekstremitet — 1 (B).

Endnu bestaaende Sygdomme.

Lungetuberkulose — 20 (A—2, B—18).

Lungetuberkulose i Heling (gl. Fortætning) — 9 (A—3, B—6).

Den floride Tuberkulose havde 10 Gange (A—1, B—9) sit Sæde i h. Lungespids, 7 G. (A—1, B—6) i v. og 3 G. (B) i begge Lunger. I ét Tilfælde var Lungetuberkulosen tilstede sammen med en (primær) tuberkuløs Koksitis. De ældre Fortætninger sade 7 G. (A—3, B—4) i h. Lungespids, 2 G. (B) i v.

Da Tuberkulosen, navnlig Lungetuberkulosen, som bekendt spiller en stor Rolle i Straffeanstalterne og vel tidligere har spillet

en endnu større Rolle der, er det værd at lægge Mærke til det forholdsvis ringe Antal lungetuberkuløse mellem Arrestanterne, særlig mellem de 1. Gang straffede. Efter Angivelser fra Udlandet (*Baer*) synes 50 % af Straffangerne at dø af Tuberkulose. *Cornet* mener efter sine Undersøgelser fra de preussiske Straffeanstalter, at Tallet for de i Anstalterne af Tuberkulose døde er langt større, det tredobbelte, i mange Aar endog det femdobbelte af det for den frie Befolkning. Herhjemme fra ere Tallene for smaa til, at man med Udbytte kan beregne Procenttallet for kortere Perioder. For Tidsrummet 1878—1901 har jeg udregnet, at c. 24 % af Dødsfaldene i Horsens Tugthus og c. 28 % af dem i Vridsløselille skyldtes Tuberkulose. Ligesom i Udlandet synes der ogsaa herhjemme i de senere Aar at være en ringe Aftagen af Tuberkulosedødeligheden i Straffeanstalterne. Medens saaledes i Tidsrummet 1878—91 Tuberkulose var Skyld i c. 25 % af Dødsfaldene i Horsens og c. 29 % af dem i Vridsløselille, vare Tallene i Tidsrummet 1891—1901 c. 22,5 % for Horsens og c. 25 % for Vridsløselille.

Hertil kommer, at et forholdsvis stort Antal Fanger løslades af Straffeanstalterne med en udtalt Lungetuberkulose. I Straffeanstalten Plötzensee, hvor der i Tyveaaret 1873—92 i det hele døde 331 Fanger, hvoraf 193 (58,3 %) af Lungetuberkulose, løslodes der i samme Tidsrum af lægelige Grunde 260 af Fængslet, hvoraf 88 (33,84 %) paa Grund af Lungetuberkulose. Paafaldende er det, at den Lungetuberkulose, hvoraf Fangerne nu ofte dø, efter Straffeanstalternes Aarsberetninger forholdsvis sjældent er medbragt til Anstalten, noget der altsaa synes fuldt ud at bekræftes ved det ringe Procenttal af lungetuberkuløse Arrestanter. Særlig omhyggelige stetoskopiske Undersøgelser af Fangerne ved Indsættelsen — saaledes som de herhjemme ere foretagne af *Mygge* i Kvindestraffeanstalten paa Kristianshavn — synes ogsaa at vise, at kun faa af dem, som under Straffeanstaltsopholdet angribes af Lungetuberkulose, have været angrebne af denne Sygdom ved Indsættelsen.

Man kunde fristes til at tro, at denne store Sygelighed af Lungetuberkulose i Straffeanstalterne skyldtes den Omstændighed, at Smitstoffet havde særlig Lejlighed til at virke intensivt under Opholdet i Celler, som, ved at lungetuberkuløse Fanger havde hensiddet dér, vare blevne genneminficerede, eller — for Fællesfangernes Vedkommende — ved lungetuberkuløse Arbejdskammeraters hensynsløse Anbringelse af deres Opspyt. Hvis dette havde været Tilfældet, maatte Dødeligheden af Lungetuberkulose i Straffeanstalterne dog

vistnok i de senere Aartier være gaaet langt mere ned, end den faktisk er gaaet, idet man utvivlsomt i alle moderne Straffeanstalter i stedse stigende Grad har Øjnene aabne for Tuberkulosens store Smitsomhed og tager de omhyggeligste Foranstaltninger lige over for tuberkuløse Fanger, de af dem beboede Celler og det benyttede Løsøre. Smittefaren er sikkert i Fængslerne ikke større, maaske snarere mindre, end udenfor Fængslerne. Men *Dispositionen* for Lungetuberkulose er ganske sikkert langt større mellem Fangerne end mellem Individerne af den frie Befolkning. Maaske er denne Disposition sjældnere *medfødt*; dog maa jeg atter her gøre opmærksom paa, at paafaldende mange Forbrydere stamme fra tuberkuløse Forældre. Ofte er den sikkert *erhvervet* ved det hensynsløse, uregelmæssige Liv, som har ført til Forbrydelse, eller ved selve Forbryderlivet; Misbrug af Alkohol har her vistnok ikke mindst Betydning. Endelig virker selve Fængselslivet meget ofte disponerende gennem den Nedsættelse af Vitaliteten, som den paa mange Maader bevirker. Selv ved en udviklet Fængselshygiejne, hvor Cellerne ere lyse og store, hvor Opholdet i fri Luft veksler med Arbejde og anden Beskæftigelse, hvor Kosten er kraftig og rigelig, kan det stadige Ophold i lukkede Rum, det relativt korte Ophold i fri Luft ved Individer, der ellers færdes hele Dagen ude, Kostens Monotoni etc., maaske med den ofte forekomne *Straffeanstalts-Anæmi* som Mellemled, svække Organismens Modstandsevne, der yderligere nedsættes ved den med Fængselslivet næsten uundgaaelig følgende psykiske Depression.

Interessant er i denne Sammenhæng de Erfaringer, som *Pattantyús* (Ungarn) under en 15aarig Virksomhed som Fængselslæge har gjort om de forskellige Fængselssystemers Indflydelse paa de tuberkuløse Sygdomme. Under ellers identiske hygiejniske Forhold fandt han Dødeligheden af Tuberkulose ved Fællesfængsel kun at være 12,8 %, men ved det progressive System 22,7 %. Dette Forhold kan efter hans Formening kun være betinget ved psykisk Indflydelse som Følge af Celleisolationen. Denne skulde navnlig virke paa 1. Gang straffede, og han fandt da ogsaa hos disse 6,6 % større Tuberkulosedødelighed end hos de oftere straffede. — Som nævnt var Tuberkulosedødeligheden herhjemme ogsaa noget mindre i Horsens Straffeanstalt (overvejende Fællesfængsel) end i Vridsløselille (Cellefængsel), skønt Horsens utvivlsomt rummer langt flere gamle og svage end Vridsløselille.

For mig staar det dog som utvivlsomt, at disse ovenfor nævnte, ellers som disponerende betragtede, Momenter her virke som *Lejlighedsaarsag* til Lungetuberkulosens Udbrud, idet de bevirke, at Smitstoffet, som Fangen fører med sig ind i Fængslet, overvinder Organismens Modstandskraft. Det er *Mygge*, som efter sine Erfaringer som Fængselslæge ved Kristianshavns Straffeanstalt har fremsat den Formodning, at Lungetuberkulosens hyppige Optræden i Straffeanstalten oftest har sin Aarsag i, at Fangerne inden Indsættelsen ere inficerede, saa at det ikke drejer sig om en Fængselsinfektion, men om en latent Tuberkulose, som under Fængselslivets Indflydelse er bleven manifest. Det er naturligt at antage, at denne latente Tuberkulose har sit Sæde i Lymfekirtlerne.*)

Paafaldende er ialfald den hyppige Optræden af *svulne Halskirtler* hos Forbryderne. Mellem mine 1845 fandtes 487 (26,4 %), som havde svulne Halskirtler. Mellem de én Gang straffede fandtes 157 (24,8 %), mellem Recidivisterne 330 (27,21 %). Kun hos 2 (B) vare de suppurerende. Af disse 487 angave 78 (A—30, B—48) som Børn at have lidt af Skrofulose. Men desuden angave andre 56 (A—19, B—37) som Børn at have lidt af Skrofulose — hvilket jævnlig kunde konstateres ved Ar paa Halsen etc. — saa at der hos 543 (A—176, B—367) eller 29,43 % (A—27,8, B—30,28 %) var Sandsynlighed tilstede for en foreliggende latent Tuberkelinfektion.

Af andre bestaaende Sygdomme hos Fangerne skal nævnes:

Mb. cordis — 34 (A—14, B—20). Hos de fleste som Følge af Gigtfeber.
Lungeemfysem — 15 (A—11, B—4).
Kron. Bronkitis — 3 (A—1, B—2).
Asthma bronchiale — 1 (B).

*) Fængselslivet bliver da Lejlighedsaarsag til, at de i Lymfekirtlerne opmagasinerede Tuberkelbaciller bryde ud i Organismen paa samme Maade som Infektionssygdommene — saaledes som jeg tidligere har paavist det (Om Lymfekirteltuberkulosens Betydning i Barnealderen. 1888) — ofte blive det. Ogsaa ved Lungetuberkulosens Udbrud under andre Forhold drejer det sig sikkert ofte om gamle Kirteltuberkuloser, der blusse op og sprede sig. At dette ogsaa kan ske hos sindssyge, har jeg forhen (Dødsaarsagerne — specielt Tuberkulosen — paa Sindssygeanstalterne. 1891) anført Eksempel paa. Men jeg maa dog fremhæve, at den relativt hyppige Optræden af Lungetuberkulose i Sindssygeanstalterne sikkert væsentlig beroer paa den forøgede Infektionsfare her. Ialfald synes den ved Sektionerne her forefundne Tuberkulose i Kirtlerne oftest at være sekundær efter Lungetuberkulosen.

Rinitis — 4 (A).
Laryngitis chron. — 1 (B).
Ulcus ventriculi — 1 (B).
Kron. Mavekatarrh — 45 (A—20, B—25).
Kron. Tarmkatarrh — 4 (A—1, B—3).
Nefritis — 2 (A—1, B—1).
Nefrolitiasis — 1 (A).
Prolapsus ani — 1 (A).
Hæmorrhoider — 4 (A—1, B—3).
Adenitis ingvinalis (ej venerisk) — 2 (B).
Abces i Perinæum — 1 (B).
Svælgfistel under v. Øre (efter Tyfus) — 1 (B).
Mastitis sup. — 1 (B).
Strictura urethræ — 3 (B).
Tuberkuløs Orkitis — 1 (B).
Anæmi — 10 (A—1, B—9).
Hovedpine — 39 (A—20. B—19).
Neuralgier — 11 (A—5, B—6).
Rheumatisme — 2 (B).
Kron. Artritis i Knæleddene — 1 (B).
Hydarthrus genus. — 1 (B).
Tumor lingvæ — 1 (B).
Bursitis præpatellaris — 1 (B).
Tandfistel i h. Kind — 1 (B).
Hydrocele — 10 (A—3, B—7).
6 Gange (A—2, B—4) H. dext., 4 G. (A—1, B—3) H. sin.
Varicocele — 75 (A—27, B—48) = 4,07 %.
5 Gange (A) V. dupl., 70 Gange (A—22, B—48) V. sin.
Knecht fandt Varicocele i 1,73 %, *Perrier* i 1,92 %.
Varicer paa Underekstremiteterne — 32 (A—17, B—15) = 1,73 %.
17 Gange (A—7, B—10) fandtes Varicerne paa begge Ben, 3 Gange (A—2, B—1) paa h. og 12 Gange (A—8, B—4) paa v.
Perrier fandt Varicer i 2,75 %.

Af *Hudlidelser* fandtes:

Lupus (nasi) — 1 (A).
Psoriasis — 11 (A—4, B—7). *Knecht* fandt 0,25 %.
Kronisk Ekzem — 34 (A—16, B—18).
Pityriasis versicolor — 49 (A—13, B—36).
Furunkler — 11 (A—4, B—7).

Acne — 140 (A—54, B—86).
Komedoner — 43 (A—12, B—31).
Follikulitis — 4 (A—1, B—3).
Seborrhoe — 1 (A).
Prurigo — 1 (A).
Erytem — 4 (A—1, B—3).
Alopecia areata — 3 (A—1, B—2).
Tinea — 3 (A—2, B—1).
Lupus erythematosis — 2 (A—1, B—1).
Acne rosacea — 6 (A—1, B—5).
Sycosis — 2 (B).
Lichen — 1 (B).
Urticaria — 1 (B).
Herpes zoster — 3 (A—1, B—2).
St. fregnet — 47 (A—20, B—27).
St. udtalte eller multiple Vorter — 20 (A—7, B—13).
Ulcus cruris — 7 (A—1, B—6).
Smaatumores (Aterom, Lipom, Fibrom etc.) — 25 (A—12, B—13).

Foruden de tidligere nævnte *Ar* efter Traumata capitis, Læsioner og Betændelser, fandtes:
Ar efter Ulcus cruris — 2 (A).
Acnear — 21 (A—3, B—18).
Ar efter Furunkulose — 1 (B).
Ar efter Kopper — 4 (A—3, B—1).
Ar efter Skaalkopper — 2 (B).
Skaldethed efter Favus — 3 (A—1, B—2).
Ar efter Lupus nasi — 1 (B).
Smedear — 1 (A).
Ar efter Brandsaar — 17 (A—6, B—11).
Ar efter Skudsaar — 2 (A—1, B—1).
Ar efter Operationer for Tumores etc. (Buboner ej medregnede) — 9 (A—3, B—6).

Erhvervede Defekter af Sanseorganerne.

Det er tidligere nævnt, at enkelte af Forbryderne ved undergaaede Læsioner havde lidt Skade paa Lugt, Smag og Følelse. Det var dog navnlig paa Syn og Hørelse, at tilføjede Læsioner og gennemgaaede Sygdomme havde sat blivende Mærker. For en Del vare de forhaandenværende Mangler — og da navnlig for Øjnenes Vedkommende — opstaaede ved Uheld under Arbejdet. Væsentligst vare

de vistnok medførte ved gennemgaaede Sygdomme (Skrofulose, Infektionssygdomme etc.). Først i 3. Række turde man sikkert tillægge Følgerne af Forbryderlivet Skylden.

Det ene Øje enukleret (som Følge af Trauma) — 6 (A—2, B—4).
2 Gange var det h. og 4 Gange v. Øje.

Fuldstændig ophævet Synsevne paa det ene Øje (traumatisk Katarakt — 5 (A—2, B—3). 4 Gange var det h. Øje, 1 Gang v. Hos en var ved Traumaet tillige opstaaet Strabismus.

Fordunklinger af Kornea (ved Trauma eller Betændelse) — 67 (A—27, B—40).
19 Gange (A—4, B—15) vare begge Øjne Sædet for Fordunkling, 23 G. (A—13, B—10) h. og 25 G. (A—10, B—15) v. Øje.

Synsevnen svækket (Læsioner, Sygdomme etc.) *uden kendelige Forandringer* — 15 (B).
8 Gange begge Øjne, 3 G. h., 4 G. v.
Aarsag: Kalkstøv, Skud, Iritis, Urmagerarbejde etc.

Begyndende Katarakt paa begge Øjne — 1 (B).

Taagesyn — 1 (B).

Hemianopsi paa v. Øje (kun øvre Del af Synsfeltet) — 1 (B).

Begyndende Arcus senilis — 6 (A—1, B—5).

Kronisk Blefaro-conjunktivitis — 105 (A—45, B—60) = 5,69 % (A—7,11 %, B—4,95 %).

Svækkelse af Hørelsen fandtes hos ialt 358 (A—113, B—245) = 19,4 % (A—17,85 %, B—20,21 %).
Nedsættelsen af Høreevnen havde 175 Gange (A—61, B—114) sit Sæde paa begge Øren, 87 Gange (A—25, B—62) alene paa h., 96 Gange (A—27, B—69) paa v. Hos 54 af dem (A—16, B—38) var Hørelsen helt ophævet paa det ene Øre.
I sjældnere Tilfælde var Aarsagen til Hørelsessvækkelsen af traumatisk Natur, oftest af betændelsesagtig. Hos 84 (A—18, B—66) var der stadig kronisk Øreflod tilstede.
Gradenigo fandt ved omhyggeligt foretagne Undersøgelser paa italienske Forbrydere (82 Mænd) nedsat Høreevne hos 29 af de 40 »fødte Forbrydere« (72,5 %) og hos 26 af de 42 Lejlighedsforbrydere (62 %). Hos normale fandt han nedsat Høreevne hos 35—45 %. *Bielakow* fandt ved sammenlignende Undersøgelser mellem 100 Mordere og 100 Soldater, at Høreevnen var nedsat hos 69—78 % af Morderne og 25—30 % af Soldaterne. *Perrier* fandt 4,67 % tunghøre Forbrydere.

Et almindeligt Skøn over Forbrydernes Helbredstilstand kunde man maaske danne sig ved at undersøge, hvor mange af dem der havde gjort *Militærtjeneste*. Dog maa det jo siges, at enkelte af de Forhold, som kunne medføre Kassation ved Session (f. Eks. Spinkelhed, Platfodethed, overliggende Taa etc), ikke ere af en saadan Natur, at de kunne siges at kompromittere Individets Helbred som saadant.

Af de 1845 Forbrydere havde de 831 (A—219, B—612) ikke været Genstand for Sessionsundersøgelse, enten fordi de ikke havde naaet den fornødne Alder — 690 (A—219, B—471) — eller fordi de som straffede med Strafarbejde paa Forhaand vare udelukkede fra at blive Soldater — 141 (B). De øvrige 1014 (A—414, B—600) havde været behandlede paa Session. 310 (A—139, B—171) vare blevne kasserede, medens 704 (A—275, B—429) vare blevne tagne til Soldat og havde gjort Tjeneste som saadan med Undtagelse af nogle faa, som vare blevne anholdte i Tidsrummet mellem Sessionen og Mødetiden. Af de sessionsbehandlede var altsaa 69,43 % (A—66,43 %, B—71,5 %) funden egnet til Krigstjeneste, medens 30,57 % (A—33,57 %, B—28,5 %) var bleven kasseret.

I Tidsrummet 1891—95 kasseredes ved Sessionsundersøgelsen i det egentlige Danmark gennemsnitlig 22 % af de mødte, i 1896—1901 (incl.) 28,6 % (Statistisk Aarbog).

De paa Sessionen tagne havde været:

Gardist — 12 (4 + 8), Infanterist — 296 (113 + 183), Artillerist — 126 (55 + 71), Ingeniør — 15 (6 + 9), Dragon — 7 (3 + 4), Husar — 23 (13 + 10), Marinesoldat — 144 (52 + 92), Sygepasser — 6 (3 + 3), i Forplejningskorpset — 1 (1 + 0), Hestepasser — 11 (5 + 6), Militærarbejder — 63 (20 + 43).

Saavidt det kunde oplyses var Kassationsgrunden:

Lidenhed — 8 (3 + 5), Spinkelhed — 36 (13 + 23), Aandssvaghed — 1 (1 + 0), Sindssygdom — 3 (0 + 3), svagt Hoved — 1 (0 + 1), Epilepsi — 7 (4 + 3), Fedme — 1 (1 + 0), Enuresis nocturna — 1 (0 + 1), Stammen — 2 (0 + 2), Parese i den ene Side — 1 (0 + 1), Rygradskrumning og deform Thorax — 12 (9 + 3), skæv Skulder — 1 (1 + 0), medf. Ankylose i begge Albu — 2 (1 + 1), Parese af Benene — 5 (1 + 4), Kalveknæethed — 9 (3 + 6), Hjulbenethed — 3 (1 + 2), Platfodethed — 18 (11 + 7), Pes eqvino-varus — 3 (1 + 2), Brok — 27 (14 + 13), Nærsynethed — 13 (4 + 9), Strabismus — 4 (3 + 1), medf. svagt Syn — 5 (0 + 5), Lungesvaghed — 12 (5 + 7), Hjertefejl — 7 (4 + 3), Blindtarmsbetændelse — 1 (0 + 1), kron. Mavekatarrh — 2

(2 + 0), Følger af Benbrud, -betændelse, Luksationer og Traumata — 19 (7 + 12), deforme og mgl. Fingre — 18 (7 + 11), krumme og overliggende Tæer — 14 (11 + 3), Fodsved — 1 (0 + 1), Følger af Amputation (Fod, Penis) — 4 (0 + 4), Fistel under Øret — 1 (0 + 1), Næsedefekt — 1 (1 + 0), Tandmangel — 2 (2 + 0), Haaraffald — 2 (1 + 1), Hydrocele — 1 (1 + 0), Varicer paa Benene — 26 (16 + 10), Ulcus cruris — 2 (2 + 0), Psoriasis — 1 (0 + 1), universel kron. Ekzem — 2 (0 + 2), erhvervet Synssvækkelse — 18 (7 + 11), Tunghørighed — 6 (2 + 4), ubekendt — 7 (0 + 7).

En Maalestok for Forbrydernes Helbredstilstand kunde man maaske søge i deres *Afkoms Levedygtighed.* Vanskeligheden ligger dog deri, at der, saa vidt jeg ved, neppe findes nogen Opgørelse af dette Forhold for Ikke-Forbryderes Vedkommende. Værd at lægge Mærke til er dog, at — som nævnt — 23,65 % af de kun én Gang straffede Fangers Børn var død, medens 30,61 % af Recidivisternes Børn var det. Dette kan naturligvis hidrøre fra, at Recidivisternes (Vaneforbrydernes) Børn havde haft daarligere Livsvilkaar end de kun én Gang straffedes (Lejlighedsforbrydernes); men det kan ogsaa stamme fra, at der mellem de førstnævnte fandtes flere Individer, som havde sat mindre modstandsdygtige Børn i Verden.

Endnu staar tilbage at omtale veneriske Sygdomme og Alkoholisme.

Veneriske Sygdomme havde 531 (A—176, B—355) haft, altsaa 28,78 % (A—27,8 %, B—29,21 %).

I New Yorks Straffeanstalt *Elmira* (unge Fanger) havde 1898 32,15 % haft veneriske Sygdomme.

Af de 531 havde 64 (A—19, B—45) alene haft Syfilis, 4 (A—1, B—3) Syfilis og venerisk Saar, 78 (A—26, B—52) Syfilis og Gonorrhoe, 12 (A—2, B—10) Syfilis, venerisk Saar og Gonorrhoe, 37 (A—12, B—25) alene venerisk Saar, 38 (A—12, B—26) venerisk Saar og Gonorrhoe og 298 (A—104, B—194) alene Gonorrhoe.

I det hele havde altsaa 158 (A—48, B—110) = 8,56 % (A—7,58 %, B—9,08 %) haft Syfilis, 91 (A—27, B—64) = 4,93 % (A—4,27 %, B—5,28 %) venerisk Saar og 426 (A—144, B—282) = 23,09 % (A—22,75 %, B—23,25 %) Gonorrhoe.

Perrier fandt at 2,75 % af de i Centralfængslet i Nimes værende Mænd havde Syfilis.

Efter Angivelse havde 315 (A—116, B—199) haft Gonorrhoe 1 Gang, 50 (A—18, B—32) 2 Gange, 13 (B) 3 Gange, 2 (B) 4

Gange, 2 (B) 5 Gange, 3 (B) 6 Gange, 1 (B) 7 Gange, 1 (B) 8 Gange, 1 (B) 11 Gange, 38 (A—10, B—28) angave at have haft Sygdommen »flere« eller »mange« Gange. Hos 36 (A—9, B—27) af de 426 havde Gonorrhoen været kompliceret (Epididymitis).

265 (A—54, B—211) af de 531, som havde lidt af venerisk Sygdom, altsaa 49,91 % (A—30,68 %, B—59,44 %), vare kroniske Alkoholister.

Af	379 under	20 Aar	havde 50	haft venerisk	Sygdom	= 13,19 %
-	949 i Alderen	20—29 Aar	havde 275	haft ven.	Sygd.	= 28,98 -
-	314 - —	30—39 —	— 140	—	—	= 44,59 -
-	148 - —	40—49 —	— 49	—	—	= 33,11 -
-	55 over	50 —	— 17	—	—	= 30,91 -

Syfilis var erhvervet i:

16	Aars	Alderen	2 + 2	ialt	4	Gange
17	—	—	0 + 7	—	7	—
18	—	—	4 + 5	—	9	—
19	—	—	4 + 9	—	13	—
20	—	—	3 + 6	—	9	—
21	—	—	4 + 8	—	12	—
22	—	—	5 + 6	—	11	—
23	—	—	7 + 5	—	12	—
24	—	—	4 + 11	—	15	—
25	—	—	1 + 5	—	6	—
26	—	—	1 + 6	—	7	—
27	—	—	2 + 8	—	10	—
28	—	—	3 + 4	—	7	—
29	—	—	0 + 2	—	2	—
30	—	—	3 + 5	—	8	—
31	—	—	1 + 4	—	5	—
32	—	—	1 + 0	—	1	—
33	—	—	2 + 1	—	3	—
34	—	—	0 + 3	—	3	—
35	—	—	0 + 2	—	2	—
40	—	—	0 + 2	—	2	—
41	—	—	0 + 1	—	1	—
42	—	—	0 + 1	—	1	—
48	—	—	0 + 1	—	1	—
54	—	—	0 + 1	—	1	—
Ubekendt			1 + 5	—	6	—
			48 + 110	=	158.	

Den ringe Forskel, der var paa Antallet af dem, som havde haft venerisk Sygdom, mellem de kun én Gang straffede og Recidivisterne, tyder paa, at det ikke særlig er Forbryderlivet som saadant, der disponerer til venerisk Sygdom. Snarere er det vel det uordnede Liv, som fører til Forbrydelse, der medfører de veneriske Sygdomme. Synderlig ætiologisk Betydning for Forbrydelsen kan man ialfald neppe tillægge disse Sygdomme, der ikke kendeligt paavirke Arbejdsevnen og ikke synderligt nedsætte Modstandskraften. Kun hos et Par af mine Forbrydere havde en gonorrhoisk Rheumatisme medført blivende Ledforandringer. Dog maa, som alt nævnt, Syfilis' Betydning for Afkommets Degeneration ikke undervurderes.

Kronisk Alkoholisme.

693 (37,56 %) af de 1845 Forbrydere eller 691 (38,23 %) af de 1807 over 18 Aar maatte anses for at være kroniske Alkoholister.

Diagnosen kunde sjældnere stilles ved psykiske og somatiske Symptomer — Tremor, potatorisk Habitus, i Fængslet afløbne Anfald af Delirium tremens eller Eklampsi. I Reglen maatte jeg holde mig til den paagældendes eget Udsagn om hans Alkoholforbrugs Størrelse. Nu er det vistnok saaledes, at særdeles mange af Forbryderne ere tilbøjelige til at angive det daglige Forbrug af alkoholiske Drikke for lavt. Mange betragte et selv betydeligt Kvantum Spirituosa som »en Snaps til Maden«, »en Bajer engang imellem« etc., og udspørger man dem detailleret om deres daglige Alkoholforbrug, viser det sig ofte, at de aldeles ingen Rede have derpaa, eller at det er saa uregelmæssigt, afhængig af deres øjeblikkelige pekuniære Vilkaar, at vedkommende selv med sin bedste Villie ingen paalidelig Oplysning kan give herom. Men selv ved sikkert Kendskab om det daglige Alkoholforbrug, er det vanskeligt at sige, hvor man skal sætte Grænsen. At Alkohol skal have sat blivende Mærker paa de indre Organer, før man kan tale om kronisk Alkoholisme, har jo praktisk ingen Betydning, da saadant oftest ikke lader sig paavise klinisk — vanskeligt nok patologisk-anatomisk. Grænsen bliver da individuel. For Sikkerheds Skyld har jeg ved mine Undersøgelser ikke sat Grænsen for lavt, har saaledes ikke betragtet Individer, som angave deres regelmæssige daglige Alkoholforbrug til 3—4 Bajere, for at være kroniske Alkoholister. De fundne Tal blive da nærmest Minimumstal.

Fordelingen paa de forskellige Aldersklasser var saaledes:

Under 20 Aar	— 379 Forbr.,	hvoraf 49	kron.	Alkoholister	eller	12,93 %
20—29	— — 949 —	— 340	—	—	—	35,83 -
30—39	— — 314 —	— 184	—	—	—	58,6 -
40—49	— — 148 —	— 91	—	—	—	61,49 -
over 50	— — 55 —	— 29	—	—	—	52,73 -

Allerede den Omstændighed, at den kroniske Alkoholisme var relativt lidet udbredt i de lavere Aldersklasser — i hvilke Kriminaliteten som Regel begynder — og steg stærkt op imod 40—50 Aars Alderen, hvor over 3/5 af samtlige Forbrydere vare kroniske Alkoholister, tyder paa, at man ikke uden videre tør erklære Alkohol som Aarsag i alle disse Tilfælde af Forbrydelse. Thi selv om det er givet, at de kroniske Alkoholister langt hyppigere end de ædruelige Individer blive til Forbrydere, saa maa det ikke overses, at Forbryderlivet let medfører, at Individet bliver Alkoholist. Det viste sig da ogsaa, at af de 769 (633 kun én Gang straffede + 136, som atter straffedes inden 3 Aars Forløb), som undersøgtes ved 1. Straf, vare kun 175 eller 22,76 % kroniske Alkoholister, medens af de 1076, som forhen vare straffede, 518 eller 48,14 % vare kroniske Alkoholister, altsaa over dobbelt saa mange.

Knecht fandt mellem sine 1214 Forbrydere 212 (17,5 %), som vare Vanedrankere. I Straffeanstalten Plötzensee ved Berlin fandt *Baer* 1174 Drankere mellem 3227 mandlige Fanger; af disse vare 999 Lejlighedsdrankere og 175 Vanedrankere. I Centralfængslet i *Nizza* paaviste *Malgat* (1896—99) mellem 902 Italienere 501 (55,5 %) og mellem 834 Franskmænd 513 (61,5 %), som vare kroniske Alkoholister, og i Straffeanstalten i Poissy *Marambat* mellem 5322 Fanger 3536 (66,4 %) kroniske Alkoholister. For Belgiens Vedkommende fandt *Thirry* i Fængslet i Liège i 1895 45 % kroniske Alkoholister, i 1896 50 %; Antallet af kroniske Alkoholister mellem de for Vold og Legemsbeskadigelse straffede var fra 1895 til 96 steget fra 66 % til 73 %. Og *Masoin* fandt i Fængslet i Louvain (1874—95) mellem 2588 Fanger 1157 Vanedrankere (44,7 %); af 216 til livsvarig Tugthusstraf dømte vare 118 (54,6 %) kroniske Alkoholister; af 202 til Døden dømte 121 (60 %).

Herhjemme fra foreligger Statistisk Bureaus Opgørelse for 1871—80, hvorefter 18 % (979 af 5443) af de i Straffeanstalterne indsatte Fanger var drikfældig. Af de i Vridsløselille i Tiaaret ind-

satte var 15 % drikfældig, 12 % hengiven til Svir, ialt 27 %. Jeg har opgjort Tallene for dem af de 1845 Fanger, som indsattes i Straffeanstalterne, og fundet, at 281 af 609 Fanger, som dømtes til Forbedringshus- eller Tugthusarbejde, vare drikfældige, altsaa 46,12 %, et noget større Procenttal end af alle Fangerne.

Mellem de kun én Gang (i Løbet af 3 Aar) straffede 633 Forbrydere var der 143 kroniske Alkoholister (22,59 %), mellem de 1212 Recidivister 550 (45,38 %).

Hartmann, som fandt 63 (29,4 %) kroniske Alkoholister mellem sine 214 Forbrydere, angiver, at, medens 19 % af Lejlighedsforbryderne var kroniske Alkoholister, var 34,3 % af Vaneforbryderne det. *Marambat* fandt 42,5 % kroniske Alkoholister mellem de 1. Gang straffede, 75,8 % mellem Recidivisterne.

Fordelingen paa de enkelte Aldersklasser var saaledes:

A. 1 Gang straffede.

Under 20 Aar	—	116 Forbr.,	hvoraf	11	kron.	Alkoholister	eller	9,48 %
20—29	—	— 340	—	— 72	—	—	-	21,18 -
30—39	—	— 111	—	— 41	—	—	-	36,94 -
40—49	—	— 49	—	— 15	—	—	-	30,61 -
over 50	—	— 17	—	— 4	—	—	-	23,51 -

B. Recidivister.

Under 20 Aar	—	263 Forbr.,	hvoraf	38	kron.	Alkoholister	eller	14,45 %
20—29	—	— 609	—	— 268	—	—	-	44,01 -
30—39	—	— 203	—	— 143	—	—	-	70,44 -
40—49	—	— 99	—	— 76	—	—	-	76,77 -
over 50	—	— 38	—	— 25	—	—	-	65,78 -

Deler man yderligere Recidivisterne i to Grupper, eftersom de vare straffede 1. Gang inden eller efter det 18. Aar, viser det sig, at 144 (32,88 %) falde paa den 1. Gruppe (438 Individer) og 406 (52,45 %) paa den 2. (774 Individer). Dette synes at vise, at det først er i den senere Alder, at Forbryderlivet gør Individet til kronisk Alkoholist. Rimeligvis er Forholdet det, at en stor Del, om ikke de fleste, af de unge Forbrydere, selv om de ikke kunne kaldes kroniske Alkoholister, allerede inden de straffes 1. Gang, ere tilbøjelige til uregelmæssigt Liv og lejlighedsvis Svir, og at der saa under det senere Forbryderliv udvikler sig kronisk Alkoholisme. Den

kroniske Alkoholisme beroer jo sikkert ofte paa et medfødt arveligt Anlæg, som vistnok meget ofte netop skaffes tilveje ved *Forfædrenes Alkoholisme.*

Af de 143 kun én Gang straffede, som vare kroniske Alkoholister, var der 7, der som fødte udenfor Ægteskab ikke kendte deres Familie. Af de øvrige 136 havde 50 Alkoholisme i Afstamningen, altsaa 36,76 %. Derimod var der kun kron. Alkoholisme i Afstamningen hos 62 af de 490 kun én Gang straffede, som ikke vare kroniske Alkoholister; da 464 af dem kendte deres Familie, bliver det kun 13,36 %.

Af de 550 Recidivister, der vare kroniske Alkoholister, kendte 36 som Følge af Fødsel udenfor Ægteskab ikke deres Familie. Af de øvrige 514 havde 214 Alkoholisme i Afstamningen, altsaa 41,63 %. Derimod havde af de 662, hvoraf 628 med kendt Familie, som ikke vare kroniske Alkoholister, kun 134 eller 21,34 % alkoholisk Afstamning.

Af alle de kroniske Alkoholister — 693 — som kendte deres Familie, nemlig 650, havde altsaa 264 alkoholisk Afstamning eller 40,61 %, medens af de 1152 ikke kron. Alkoholister, hvoraf 1092 kendte deres Familie, kun 196 eller 17,94 % havde alkoholisk Afstamning.

Denne forøgede Tilbøjelighed hos de kroniske Alkoholisters Afkom til selv at blive kroniske Alkoholister er ogsaa paavist i Udlandet. Af *Hartmanns* 63 Alkoholister vare 40 (63,5 %) direkte arveligt disponerede, deraf 27 eller 42,9 % direkte disponerede gennem Alkoholisme; derimod vare, som nævnt, af alle 119 Forbrydere 90 (45,2 %) direkte arveligt disponerede og 52 eller 26,1 % direkte arveligt disponerede gennem Alkoholisme. *Baer* fandt mellem 8306 kronisk alkoholiske Fanger fra de forskellige Dele af Tyskland 10,5—36,4 %, som havde drikfældige Forældre.

Med Hensyn til *Stilling* fordelte de kroniske Alkoholister sig saaledes (cfr. I Personalia. 4. Livsstilling):

1.	Trafikelev, Postassist. etc.	- 3 + 0 = 3	(23,08 %)	58 (af 159) = 36,48 %
2.	Grosserer, Købmand etc.	- 10 + 17 = 27	(35,06 -)	
3.	Bogholder, Kontorist	- 3 + 6 = 9	(27,27 -)	
4.	Musiker, Journalist etc.	- 4 + 6 = 10	(55,56 -)	
5.	Gæstgiver, Kommissionær	- 2 + 7 = 9	(50 -)	
6.	Haandværker	- 46 + 152 = 198	(af 520) = 38,08 %	

7. Bud, Kusk	- 4 + 8 = 12	(23,04 %)	77 (af 322) = 23,91 %
8. Hotelkarl, Tjener etc.	- 6 + 29 = 35	(20,23 -)	
9. Opvarter	- 6 + 15 = 21	(26,58 -)	
10. Handelsmand	- 2 + 7 = 9	(50 -)	
11. Pramfører, Fisker	- 2 + 4 = 6	(31,58 -)	46 (af 116) = 39,65 %
12. Sømand, Fyrbøder	- 8 + 32 = 40	(41,24 -)	
13. Arbejdsmand, Brolægger	-47 + 267 = 314	(af 728) = 43,13 %.	

Med Hensyn til *Stand* var Forholdet saaledes:

A. 1 Gang straffede.

Af de 447 ugifte	vare 87	kron.	Alkoholister	=	19,02 %
— 150 gifte	— 40	—	—	=	26,67 -
— 11 Enkemænd	— 3	—	—	=	27,27 -
— 25 sep. ell. sk.	— 13	—	—	=	52 -

B. Recidivister.

Af de 976 ugifte	vare 393	kron.	Alkoholister	=	40,27 %
— 137 gifte	— 78	—	—	=	56,93 -
— 23 Enkemænd	— 19	—	—	=	82,61 -
— 76 sep. ell. sk.	— 60	—	—	=	78,95 -

Alle 1845.

Af de 1423 ugifte	vare 480	kron.	Alkoholister	=	33,73 %
— 287 gifte	— 118	—	—	=	41,11 -
— 34 Enkemænd	— 22	—	—	=	64,71 -
— 101 sep. ell. sk.	— 73	—	—	=	72,28 -

Hvad de enkelte *Arter af Forbrydelse* angaar, fandt *Knecht*, at der mellem Forbryderne mod Liv og Person (inkl. Brandstiftelse) var 39 %, mellem Ejendomsforbryderne 16,5 % Vanedrankere.

For mine Forbrydere var Forholdet saaledes:

	A. 1 G. straffede.		B. Recidivister.		Alle 1845.	
	Forbr. Antal.	Heraf kron. Alkoh.	Forbr. Antal.	Heraf kron. Alkoh.	Forbr. Antal	Heraf kron. Alkoh.
Tyveri (og Forsøg derpaa)	350	79 (22,57 %)	803	346 (43,09 %)	1153	425 (36,86 %)
Hæleri (og ulovl. Omg. m. Hitteg.).	28	6 (21,43 -)	60	24 (40 -)	88	30 (34,09 -)
Bedrageri og Falsk (og Mened)	101	19 (18,81 -)	123	37 (30,08 -)	224	56 (25 -)
Røveri og Ran (og Pengeafpresning)	4	1 (25 -)	22	13 (59,09 -)	26	14 (53,85 -)
Vold og Legemsbeskadigelse.......	94	21 (22,34 -)	146	92 (63,01 -)	240	113 (47,08 -)
Sædelighedsforbrydelse............	52	15 (27,69 -)	47	31 (65,96 -)	99	46 (46,46 -)
Brandstiftelse....................	3	2 (66,67 -)	4	3 (75 -)	7	5 (71,43 -)
Hærværk	»	»	3	2 (66,67 -)	3	2 (66,67 -)
Drab og Drabsforsøg (Mordforsøg)..	1	»	4	2 (50 -)	5	2 (40 -)
	633	143	1212	550	1845	693

Selv om, som nævnt, kun en ringere Del af de kroniske Alkoholister ved Undersøgelsen viser sig at frembyde tydelige Tegn paa Sløvsind eller andre psykiske Abnormiteter, er der dog ingen Tvivl om, at en sammenlignende Undersøgelse af den mentale Tilstand ved og inden Alkoholismens Begyndelse vilde have kunnet paavise kendelige Karakterforandringer hos mange af de kroniske Alkoholister. Thi selv om vistnok den kroniske Alkoholisme hos mange Forbrydere er sekundær i Forhold til Forbrydelsen, er det en afgjort Sag, at den kroniske Alkoholisme let gør Individet til Forbryder. Den vanemæssige Brug af Alkohol i større Mængder angriber de altruistiske Følelser, svækker Individets Pligt- og Moralbegreber og nedsætter habituelt den normale Hemning. Og ikke alene beredes Jordbunden ved den kroniske Alkoholisme; denne leverer ogsaa selve Impulserne, idet der under de ved Individets Drikfældighed ødelagte huslige og økonomiske Forhold let skabes Situationer, som føre til Forbrydelse mod Person eller Ejendom. Episodiske Beruselser nedsætte forbigaaende end yderligere Hemningen.

4. Sociale Ejendommeligheder.

Mellem de Ejendommeligheder hos Forbryderen, som udelukkende eller dog overvejende skulde skyldes Forbryderlivet, plejer man at fremhæve et særligt Sprog (Forbrydersprog), en særlig Litteratur (og Kunst) og Tatovering.

Det er en kendt Sag, at der i de store Lande, særlig i Hovedstæderne, har udviklet sig et særligt *Forbrydersprog*. Det er vist væsentlig saaledes, at den laveste Klasses Jargon og Slang er bleven forøget med visse tekniske Udtryk, som tillade de i Forbrydelser interesserede at afhandle Faginteresser uden at generes af uvedkommendes legaliserede eller ulegaliserede Nysgerrighed, eller som ere Udslag af straffede Individers hyppige Forsorenhed og Tilbøjelighed til at være rask paa det og prale med deres penitentiære Erfaring.

Den første Art rent tekniske Jargon er neppe synderligt udviklet i vor hjemlige Forbryderverden. Dog kan man maaske nok tale om en Art Forbrydersprog, forsaavidt som den danske (københavnske) lavere Slang er tilsat med en Del Fagudtryk, væsentlig knyttet til Strafafsoningen, mindre til Forbrydelsen. Forbindelsen mellem dette Forbrydersprog og den lavere Slang er uløselig; visse Udtryk ere maaske nok fra Forbryderklassen gaaede over i det lavere Hoved-

stadssprog, som f. Eks. Panser; men i Reglen er det dog det lavere Sprogs Ejendommeligheder, der efterhaanden ere blevne Forbrydernes Ejendom.

Jeg skal — tildels efter *Karl Larsen* (Om dansk Argot og Slang. Dania 1895-96) — anføre nogle af disse særlig til Forbryderlivet knyttede og af Forbryderne benyttede Udtryk:

At ta' en Græsbajer = at ligge under aaben Himmel.
At tælle den = at ligge ude (senere gaaet over til »at se gunstig Tid og Lejlighed«).
Fægtemester professionel Tigger.
Panser = Betjent.
Nisse = en civil Mand (der f. Eks. er tilstede under Forbrydelsen), en uvedkommende.
stampe = pantsætte.
glane af (Dialektord af glo) undersøge en Ejendom eller Egn for at se, om der skulde være Lejlighed til at stjæle.
skyde — stjæle.
blive skudt — blive anholdt.
selv at trille med den = selv at tage hele Ansvaret for en Forbrydelse paa sig for at dække sine medskyldige.
Stikker Politispion mellem Forbryderne.
Stikdom = Dom paa Indicier.
Manschetter -- Haandjærn.
Frisag -- Sag, der sluttes af Mangel paa Bevis.
gaa paa Gaden }
komme paa Friheden } — blive løsladt.
komme paa Tvangen = blive idømt Tvangsarbejde.
sondre den a' }
svede den a' } = afsone en Bøde.
blive kildret = faa Rotting.
Kild'ren Rottingen.
komme ud at spise Skorper }
faa Vand } = komme paa Vand og Brød.
Husdom = Dom til Forbedrings- eller Tugthusstraf.
Huset = Tugthuset.
komme over Vandet = komme i Horsens Tugthus.
komme paa Vridsløse }
komme paa Brasen }
komme lidt henad Vejen } = komme i Vridsløselille Forbedringshus.
være Pige = ernære sig ved Utugt.

Pigernes Hospital
Vestre } = Vestre Hospital.
bo pænt = ikke at være bordelleret.
komme ud a' et = udtræde af Prostitutionen.
Jon, Karl (Hopsakarl), Ven, Alfons, Louis = den underholdte Kæreste.

Som et Tilløb til et eget Forbrydersprog maa man sikkert betragte Forbrydernes Tilbøjelighed til at give hverandre ***Øgenavne***. Saadanne anvendes selvfølgelig ogsaa i de samme Klasser, fra hvilke Forbryderne væsentligst udgaa, til Ikke-Forbrydere, men Skikken er dog utvivlsomt særlig udbredt mellem de unge Forbrydere, der som nævnt navnlig ynde at operere i Bander. Det vidstes om c. 150 af mine Forbrydere, at de havde Øgenavne; rimeligvis er det virkelige Tal meget større. Og medens c. 12 $^{0}/_{0}$ af Recidivisterne vidstes at have et Øgenavn, var dette kun Tilfældet med c. 1 $^{0}/_{0}$ af de kun én Gang straffede og her hos saadanne, som enten havde straffede Brødre, eller som i længere Tid havde ført et forbrydersk Liv uden at komme i Politiets Hænder.

Som Regel refererede Navnene sig — ligesom i Udlandet (cfr. f. Eks. Paul Linderberg: Berliner Polizei und Verbrecherthum) — til ydre Egenskaber hos vedkommende:

Haarets Farve havde saaledes bestemt Navnene:
Røde Carl, Røde Christian, Røde Niels, Røde Oskar, Sorte Carl, Sorte Christian, Sorte Emil, Sorte Frederik, Sorte Jens, Sorte Julle (Julius), Sorte Oskar, Rødtop, Den sorte.

Andre legemlige Ejendommeligheder:
Krølle-Edvard, Krølle-Kristian, Lange Herman, Lange Hans, Lange Valdemar, Tykke Emil, Skæve Martin (medf. Torticollis), Skrut Valde (rundrygget), Knokkel Jens, Langemand, Langemaren, Tællelys (høj og meget spinkel), Pinden, Bollen (lille og tyk), Den hvide Neger (lyst Haar, tykke Læber etc,), Krølle, Det halve Ansigt, Store lille Øje (stærk Ansigtsskævhed med meget ulige store Øjne), Mads Øje (Eksoftalmus-Strabismus), Gloøje, Christian Enøje, Odin (Atrofi af h. Øje efter Trauma), Aben (abeagtig Prognati), Snuden (Akne rosacea paa Næsen), Stepperen (haltede efter Koksitis — Udtryk for Heste), Handskemagerskiltet (ekscessiv store Hænder), Hugtand (kort Overlæbe, store Fortænder), Kanyledrengen (Kanyle efter Trakeotomi som Barn), Smukke Vilhelm.

Særlige Ejendommeligheder, Tilbøjeligheder og Vaner (ofte i overført Betydning):

Skummelsen (indesluttet, skummelt Væsen), Buldre Jørgen, Den dovne Dreng, Den dovne Dreng fra Ryesgade, Luftskipperen (havde engang iværksat en meget dristig Undvigelse over Tagene), Gris, Sauvlet-Hansen, Salon Jensen, Den falske Bech-Olsen, Den lille Bech-Olsen, Bech, Pægle Frederik, Snaps, Halvpot eller Pot, Spiritus eller Tus, Stikke-Carl (tatoverede), Gummi Peter (var flink til Voltigering som Soldat), Dreyfus-Knudsen (holdt til i Dreyfus-Kælderen), Bonde-Kristian, Donse-Frederik, Torske-Ole, Torske-Valdemar, Ko-Søren, Rive-Niels, Rive-Nielsen, Den grønne, Den gamle Mand, Jens Mange-Penge, Kæmpen.

Ikke sjældent hidrørte Navnet fra tidligere Livsstilling eller fra Begivenheder i vedkommendes Liv:
Sukker-Jørgen (arbejdet paa Sukkerfabrik), Øltapper-Valdemar, Slagterdrengen, Skomagerdrengen, Latinerdrengen (gaaet i Latinskole), Peter Drejer, Peter Langsavskærer, Proppen (været Propskærer), Lauritz Sømand, Troldmanden (Artist), Bliktuden (Blikkenslager), Æble Jens (været Æblepranger), Lars paa Brædderne (været Murarbejdsmand), Traver Valde (kørt paa Traverbanen), Paréen (Sportsmand).

Navnet refererede sig ikke sjældent til tidligere Begivenheder i Forbryderlivet eller til dette i sin Helhed:
Due-Valdemar (havde som Dreng Duetyveri som Specialitet), Pappegøjedrengen (engang begaaet Bedrageri med nogle Pappegøjer), Skuffe-Jens, Brødtyv, Røver-Aksel eller Sjover-Aksel, Røver-Niels, Røver-Christoffersen, Tyve-Lars, Sjover-Anton, Skrækken, Vesterbros Skræk, Rokambole, Strangulereren.

Nogle Navne sigtede til Forbryderens Fødested, tidligere Opholdssted eller til Faderens Stilling:
Den jydske Bondeknøs, Svenske Herman, Rasmus Køge, Skovser Emil (Skovshoved), Kielerskræderen, ogsaa Skræderen eller den lille Skræder, Kongo-Røveren, Karl Røgmand (Faderen var Røgmand), Grisen (Faderen handlede med Grise).

Enkelte Øgenavne afhang af Navnet, vare en Slags Kælenavne:
Sødyret, Søhelten, Dreyfus (hed Sofus, men Navnet opfattedes forkert af en tysk Fyrbøder, med hvem han sejlede paa en Amerikafarer), Susse (Sofus), Penilen (Peter Nielsen), Moses eller Mom (Magnussen), Søde Kristian, Lille Ole, Lille Alfred, Lille Nis, Petrine.

Til en stor Del Navne er det ikke muligt at finde Oprindelsen, ikke altid fordi vedkommende ikke vil oplyse den, men jævnlig fordi den Begivenhed, der har skabt Navnet, i sig har været saa

ubetydelig, at den er glemt, medens Navnet er blevet, eller fordi Navnet oprindelig har været givet ganske planløst. Som Eksempel paa, hvorledes et saadant Navn bliver til, skal jeg nævne, at Store og Lille Russer som Drenge tjente en Mand, hvem Drengene i Gaden kaldte Jerusalems Skomager. De bleve da kaldte Jerusalemsdrengene, hvilket senere ved Forkortning blev til Russerne, den store og den lille. Et andet Navn, Udenskring, har en ganske aparte Oprindelse; det lød egentlig Ueskring og hidrører fra en Slags Jargon, hvorefter de første Konsonanter i et Ord tages bort og sættes bagefter i Ordet sammen med ing. Vedkommende havde som Mælkedreng været Skruebrækker og blev derfor af sine Kammerater kaldt Ue skr ing Ækker br ing.

Til Slut skal blot nævnes en Del Navne af saadan dunkel Oprindelse:

Nitter-Drengen, Krudt-Hans eller Krudtkarlen eller Krudt, Top-Hans, Niels-Kanon, Put-Valdemar, Trille-Albert, Niels Kejser, Klør-Bonde, Spar-Bonde, Pastoren, Mester Jakel, Professoren, Peberbøssen, Femøren, Hjulet, Violen, Chokoladen, Silden, Skaden, Natgøgen, Loppen, Rotte eller Sokke, Mus, Store Mus, Lille Mus, Musebider, Store Russer, Lille Russer, Nosse eller Nosse fra Nørrebro, Slummer, Svajen, Trylle, Rodin eller Rosin, Lejfig, Udenskring, Gong, Sprert, Ruth.

Endelig have vi jo ogsaa herhjemme Bander, der bære Navn efter et særligt Mærke (Lommetørklæde, Humbug), saaledes som De røde Drenge. De violette Drenge.

I vore hjemlige Fængsler spiller *Forbryderlitteraturen* og *-kunsten* ikke nogen stor Rolle, fordi de holdes indenfor passende Grænser ved Fængselsdisciplinen. Derimod er det ikke fordi Forbryderen ikke beskæftiger sig med Papir og Blæk — eller rettere Blyant; tværtimod ere Papir og Blyant meget efterspurgte Varer, idet de dog give en vis Mulighed for at tilvejebringe en ønskelig Forbindelse med de medskyldige. Ganske vist er det næsten umuligt ved vort omhyggelige Tilsyn i Fængslet at skaffe Adressaten den skrevne Seddel ihænde. Besøg af Slægtninge udenfor Fængslet ske kun i en Fængselsbetjents Nærværelse, ligesom Karrene, hvori den indbragte Mad har været, nøje efterses inden Retourneringen. Og den oftest tilstræbte Forbindelse med en medskyldig indenfor Fængselsmuren ved Hjælp af en lille Papirlap strander som Regel paa Fængselsreglementets Klipper. Den alt i Skoletiden yndede Skik, at overføre Eksamenshjælp og andre skriftlige Meddelelser ad Klosetvejen, er for godt kendt, til at man ikke i Fængslerne mellem hvert Besøg paa

dette Sted, der vistnok af mange Fanger benyttes ligesaa meget til Adspredelse som til Nytte, skulde foretage et nøje Eftersyn for om muligt at finde ulovlige Efterladenskaber. Naturligvis have de fængselsvante Forbrydere altid Bankningen at forsøge sig med, men denne Telegrafering uden Traad, hvor hvert Bogstav betegnes ved lige saa mange Slag, som det Nummer, det indtager i Bogstavrækken, fordrer en vis Øvelse og bringer ikke altid den rette Forbindelse, hvorimod de med Telegraferingskunsten velkendte Fængselsbetjente have en vis Øvelse i at opdage Afsenderen. Og ved Hjælp af lidt Papir og en lille Stump Blyant har man dog maaske Udsigt til at kunne forfatte en skriftlig Meddelelse, som man i Forhørskammerets Forværelse selv eller ved en Hjælper kan stikke til den medskyldige, der kan faa den anbragt i Munden eller et andet sikkert Sted til senere Studering. Ialfald er den mindste Stump Blyant og det tarveligste Stykke Papir Genstand for mange Fangers hedeste Længsel. Man kan saaledes som Regel i Fængslerne ikke lade Fangerne benytte det sædvanlige Klosetpapir, da saadant anvendes til ulovlige Skriverier, og endog helt overtrykt Papir, selv paa fremmede Sprog, kan benyttes til Meddelelser derved, at enkelte Bogstaver gennemprikkes, saa at der dannes hele Ord og Sætninger (cfr. Grundtvig. Nord. Tidsskrift for Fængselsvæsen 1902). Ialfald have vore Fanger ikke saa let Adgang til Papir, at der kan udvikle sig en Fængselslitteratur: Spor af en saadan kan maaske findes i de Breve, som Fangerne med Tilladelse — og ved nøje Kontrollering af det anvendte Papir — skrive til deres Familie. Disse Breve ere ofte overspændte, ialfald hvad de 1. Gang straffede angaar, idet der hos disse ikke sjælden optræder en Slags religiøs Eksaltation som Reaktion paa Brødens Opdagelse. For Recidivisternes Vedkommende er Brevenes Indhold oftest Forsikringer om egen Uskyldighed, Løfter for Fremtiden og Forlangender om Ekstraforplejning. Sjældent hæver Brevskriveren sig op til en poetisk Højde, saaledes som en 17aarig, ofte straffet Fange, som i et Brev til Moderen skrev nedenstaaende Vers:

»Jeg sidder bag Fængslets Mure
Og stirrer mod Himlen blaa,
Medens Fuglen fly'r sine Ture
Og Solen paa Himlen gaa.
O Frihed, o Frihed, hvor yndig!
Det tænkte jeg slet ikke paa
Tænk, hvor jeg Menneske var syndig,
Og troede, at alting kunde gaa.«

Jeg er ganske vist i Besiddelse af en ret rig Samling Poesi og Prosa, forfattet af sindssyge Fanger, som paa Sygehuset have afventet Indlæggelsen i en Sindssygeanstalt, og som paa Grund af deres mentale Tilstand ikke vare den sædvanlige Fængselsdisciplin underkastede. Som rimeligt er, have disse dog ikke megen Interesse i denne Sammenhæng. Et Aktstykke, som hidrører fra en ikke sindssyg, der paa Grund af et Drabsforsøg idømtes 10 Aars Tugthus, vil jeg dog anføre, skønt det ikke har litterær Værd; det viser nemlig, hvor lidet Begreb et Individ af de dannede Klasser har om, hvad Strafafsoning er. Det drejede sig om en Fortegnelse over, hvad Fangen ønskede i Tugthuset, og det var hans Hensigt, at Listen af mig skulde oversendes til Tugthusets Læge:

»1. Frisk Luft: Dobbelt Gaardgang med 1/1 Time Formdg. og 1/1 Time Eftermdg.; Cellevinduet oplukket Morgen, Middag og Aften;
2. Ekstra til Sengen: 1 Overdyne, 1 Underdyne og 1 Hovedpude (vejrede og udbankede c. hver 14. Dag);
3. 1 polstret Hvile- og Lænestol, 1 Fodtæppe, 1 Knætæppe, 1 Par Sivsko;
4. p. G. af en Underlivsoperation: Klosetklude og 1 Fad m. m. til Eftervadsk;
5. Tilladelse (Lægen) til at blive liggende i Sengen 2 Timer længere hver Morgen (til Kl. 8) — Gymnastik nødvendig;
6. Kun i Bad, naar jeg føler at kunne taale det, og da straks derefter i Seng;
7. Inderst nødvendiggøres Uldtøj; paa Grund af permanent Halsonde udskylles og renses Halsen hver Morgen med varmt, salt Vand;
8. Suspensorium nødvendigt;
9. Paa Grund af Knæskade: langskaftede Strømper;
10. Lommeuhr, fornødne Lorgnetter og Briller samt Tandstikkere, Klædebørste, Haarbørste, Kam og Skohorn, Sølvske, Gaffel, Theske og Hornkniv;
11. 1 Paraply mod Sol og Regn under Gaardgangen;
12. Alt Brød og Kød skaaren p. G. af manglende Tænder;
13. Ekstraforplejning: Smør, Franskbrød, Ost, Salt- og Ferskkød, Tunge, Lax, Gaasebryst, blødkogte Æg, Anchiovis, Sardiner, Fisk og Radiser samt Middags-Eftermad: Kød m. Sauce, Kartofler m. m.,

Kaffe Morgen og The Aften (taaler ikke Mælk).
Cellen rengjort og Fodtøj pudset;
14. Bajersk Øl for Hjertelindring og Fordøjelse, men maatte ophøre dermed p. G. af Beruselse i mine svækkede Nerver, endskønt kun forsøgt $^{1}/_{2}$ Bajer pr. Dag.«

Ogsaa uden Papir og Blyant kunne Fangerne imidlertid dyrke deres litterære og kunstneriske eller kunstindustrielle Tilbøjeligheder, idet der paa Cellernes Døre og Vægge, ophængte Reglementer, ja endog paa Husgeraad ved Hjælp af en Naal o. l. kan skrives og ridses for at udfylde ledige Timer. Disse Fængselspalimpsesti, som spille en stor Rolle i franske *(Laurent, Perrier)* og særlig i italienske Fængsler, og som have inspireret *Lombroso* til en hel stor Bog, kunne naturligvis have en vis kriminal-psykologisk Interesse, men tyde paa en meget slap Fængselsdisciplin og taales naturligvis ikke herhjemme. Saadanne Produktioner skyldes efter min Erfaring som Regel de ovenomtalte degenerative, ikke psykisk fuldt normale Individer og røbe som oftest ingen Genialitet. Jeg har set enkelte saadanne kunstindustrielle Genstande, deriblandt en rustet-jærnlignende Lænke lavet af tygget Rugbrød, og har ejet en Ler-Smørkrukke, som en professionel Tyv og Voldsmand havde dekoreret med indridsede Guirlander, sit og Kærestens Navne og Fødselsdage, Tro, Haab og Kærlighed etc. og — i Bunden — »Uskyldig«, men noget egentlig kunstnerisk Talent røbede Arbejdet ikke. Og Væginskriptionerne ere sjældent vittige eller træffende. Den vittigste, jeg har truffet, og som iøvrigt skyldes en Kvinde, en 20aarig løsagtig Hysterika, der var anholdt for Tyveri, lader sig ikke godt gengive paa Tryk i sin Helhed. Hun havde paa Døren med en Haarnaal ridset:

»Jeg sidder her paa Nytorv Nr. 2 og har et dejligt møbleret Værelse, som udgør Spisestue, Dagligstue og Soveværelse, Læsesalon og Sk . . . hus.«

»O Valde, min Valde dig elsker jeg, kun dig Valde elsker jeg. Der kommer nok en Dag, hvor der ikke tages Hensyn til Personen og den skyldige ikke er uskyldig.« Endvidere et selvlavet, meget obskønt Vers.

En 22aarig professionel Tyv og Voldsmand havde paa Væggen i sin Celle ridset:

»Jeg skriver dette Vers
for den som kommer her
og som af Loven er paa tværs
og rapser her og der.
Jeg siger dette: hør min Ven
overstreget: (Maden den er sku go)
Vand og Brød gør ej Uro
Men naar Du kommer ud igen
saa stjæl med en knusende Ro.«

Desuden en Tegning af en Mand, sugende paa en stor Flaske, og et Æsel med Underskrift: »Du er et Æsel«.

Tatovering.

Som bekendt lægger den positive Skole den allerstørste Vægt paa Tilstedeværelsen af Tatoveringer hos Forbryderne. Et stort Antal af mine Fanger var da ogsaa tatoveret. Af de 1845 Forbrydere havde saaledes 760 (41,19 %) let tydelige Tatoveringer — jævnlig ved Siden af utydelige Rester af gl. Tatoveringer — af ældre eller yngre Dato, medens andre 240 (13,01 %) kun bare kendelige Spor efter Tatoveringer — oftest fra Barndommen — stigende fra simple Tuschpletter til mere eller mindre udvidskede Rester af Bogstaver eller Figurer. Ialt vare eller havde altsaa 1000 eller 54,2 % af Forbryderne været tatoverede.

Der er ingen Tvivl om, at Forbryderne herhjemme ere langt hyppigere tatoverede end Individerne af den frie Befolkning. Til Sammenligning med mit Tal tjener, at Etatsraad, fhv. Overlæge i Hæren *Melskens* mellem 1758 unge Mænd i Alderen 18—21 Aar, som han undersøgte ved Sessionen i København 1900, fandt 245 tatoverede, altsaa 13,94 %.

Ogsaa i Udlandet synes denne Tilbøjelighed til at lade sig tatovere at være særlig fremtrædende mellem Forbryderne. Dette var navnlig Tilfældet i de *norske* Straffeanstalter (Bodsfængslet, Akershus), som jeg i 1903 besøgte. I Akershus mente man, at det var nemmere at undersøge, hvormange der ikke vare tatoverede. For Bodsfænglets Vedkommende har Direktør *Daae* vist mig den Tjeneste paa en bestemt Dag (Oktober 1902) at foretage en Undersøgelse af Tatoveringerne hos de daværende Fanger; af 633 Mandsfanger vare 182 (28,75 %) tydeligt og 12 (1,9 %) utydeligt tatoverede, ialt 194 (30,65 %).

I de *finske* Straffeanstalter (Åbo og Helsingfors) skønnedes c. 20 % af de mandlige Fanger at være tatoverede, i den *svenske* Straffe-

anstalt for Mænd paa Långholmen i Stockholm var Procenttallet af tatoverede sikkert endel lavere, og i de *russiske* Straffeanstalter (Straffeanstalten i St. Petersborg, Transfertfængslet i Moskva) samt i Tvangsopdragelsesanstalten for Drenge i Moskva, som jeg besøgte i 1902, vare meget faa tatoverede.

I *Tyskland* fandt *Baer* mellem 1004 Mandsfanger i Plötzensee 246 tatoverede (24,5 %) og *Langreuter* mellem 206 mandlige Straffanger i Eberbach 75 (36 %). *Berger* fandt 14 % tatoverede mellem Fangerne i Hannover.

Mellem østerrigske Militærfanger fandt *Maschka* 41,3 % tatoverede.

For *franske* Forbrydere haves *Perriers* Undersøgelser (Centralfængslet i Nimes), som viste 346 tatoverede af 859 (40,48 %), og *Lacassagnes* (straffede Soldater), som gave 378 tatoverede af 800 (40 %). *Batut* fandt i Militærfængslet i Bône 1300 tatoverede mellem 2130 (61 %), i Straffeanstalten 412 tatoverede af 1000 (41,2 %) og i det civile Fængsel i Toulouse 20 tatoverede mellem 120 (17 %).

Mellem 2493 (1972 M. og 521 Kv.) portugisiske Forbrydere, som *Alvaro Teixeira Bastos* undersøgte, vare 392 (15,72 %) tatoverede, nemlig 362 (18,35 %) af Mændene og 30 (5,75 %) af Kvinderne. *Viegas* fandt 157 tatoverede mellem 910, altsaa 17,25 %.

Minovici angiver, at i *Rumænien* ere Forbryderne 4 Gange saa hyppigt tatoverede som den frie Befolkning.

I *Italien* fandt *Lombroso* mellem 5348 Forbrydere 667 tatoverede (12,4 %), *de Bari* mellem 179 Forbrydere 70 (39 %), *Tarchini* mellem 650 *(Milano)* 50 (13 %), *Lucchini* mellem 746 (Sienna) 147 (19 %), *Marro* mellem 1398 (Turin) 156 (11,15 %) og *Alborghetti* mellem 134 (Bergamo) 21 (15 %). Mellem 170 tvangsopdragne i Bologna fandt *Guerrieri* 56 tatoverede (52 %), mellem 691 Tvangsfanger i Farignana *Mirabella* 324 (47,19 %).

I *Elmira* var i 1895 34,21 % tatoverede, i 1898 59,6 %.

Baca fandt mellem 663 meksikanske Fanger 57 tatoverede (8,6 %).

I *Japan* fandt *Skuze Kuré* (1893—94) 356 tatoverede (31,5 %) mellem 1130 Forbrydere i Ischikawajima Fængslet i Tokyo, 108 tatoverede (9,72 %) mellem 1110 i Miyazi og 23 (3,64 %) mellem 614 i Miyagi.

Af mine 633 kun én Gang straffede Fanger havde 186 (29,38 %) tydelige Tatoveringer, 86 (13,59 %) kun utydelige Rester, ialt 272 (42,97 %).

Af de 1212 Recidivister havde 574 (47,36 %) tydelige og 154 (12,71 %) kun utydelige Tatoveringer, ialt 728 (60,07 %).

Langreuter fandt, at 23 % af de 1. Gang straffede og 44 % af Recidivisterne vare tatoverede, *Perrier* 31,55 %, resp. 43,99 %.

Af den betydelige Forskel paa Procenttallene for Recidivisterne og de kun én Gang straffede kunde man være tilbøjelig til at se en Bekræftelse af den positive Skoles Paastand om Tatoveringens Betydning som Kendetegn paa Forbrydernaturen. Det ses dog snart, at det kun er for de tydelige — hvilket som Regel vil sige det samme som de friskere — Tatoveringers Vedkommende, at Recidivisternes Overvægt her forekommer; for de utydelige — tidlige — Tatoveringers Vedkommende er der jo endog en mindre Overvægt for de kun én Gang straffede. Hvis den af *Lombroso* hævdede Nedsættelse af Smertefølelsen, der skulde være karakteristisk for Forbrydernaturen (den fødte Forbryder), spillede en væsentlig Rolle for Tatoveringen, maatte man antage, at der ogsaa for de tidlige Tatoveringers Vedkommende maatte være en betydelig Overvægt for Recidivisterne (Vaneforbryderne); thi Nedsættelsen af Smertefølelsen maa jo ligesaavel som de andre for den »fødte Forbryder« angivne Særegenheder antages at være medfødt. Der er neppe nogen Tvivl om, at Vaneforbrydernes relativt større Tilbøjelighed til at lade sig tatovere væsentlig er sekundær, er et Udslag af Forbryderlivet. *Lediggang* og *Efterlignelseslyst* ere de væsentligste Faktorer i Tilbøjeligheden til at lade sig tatovere; derfor ser man saa hyppigt Tatoveringer hos Sømænd, der fordrive de ledige Timer paa Skibet, hvor de ere udelukkede fra fornuftig Beskæftigelse, med at tatovere hinanden, eller benytte en Landlov, hvor de intet nyttigt have at tage sig til, til at lade sig smykke af de professionelle Tatovører, som residere i Hovedstadens Knejper. En forholdsvis stor Del af Vaneforbryderne har sejlet (Matros, Fyrbøder) — ofte først, efter at de ere blevne straffede — og er bleven tatoveret undervejs af Kammerater eller af professionelle Tatovører herhjemme eller i Udlandet. Men desuden giver Forbryderlivets Lediggang og Driven om paa Knejper, ofte i en af Spiritus omtaaget Tilstand, rigelig *Lejlighed* til allehaande Daarskaber. En meget stor Del af Vaneforbryderne er bleven tatoveret af de professionelle Tatovører, som have slaaet sig ned i Beværtninger i København, særlig i Havnens Nærhed, hvor de fungere som Opvartere eller i bestemt Hensigt have opslaaet deres Atelier. En stor Del — særlig af de lidt ældre Recidivister — er desuden bleven tatoveret i Tvangshuset eller i den gamle Fællesarrest paa Kristianshavn af Medfanger med temmelige primitive Materialer. Ogsaa *Forfængelighed* og *Praleri* spiller vel

ofte med ind for Tilbøjeligheden til at lade sig tatovere. At ogsaa en vis *Erotik* eller *Sentimentalitet* har Betydning, synes at fremgaa af de oftest forefundne Figurers Art (Kvindefigurer, Kvindenavne, Hjerter etc.). Men ogsaa disse Egenskaber og Tilbøjeligheder have rig Lejlighed til at udfolde sig i Forbryderlivet, selv om de ikke have været tilstede iforvejen.

Fraregner man de ganske enkelte Tilfælde, hvor særlige Forhold have betinget en Tatovering — en 19aarig Forbryder, som foreløbig bar 48 Figurer, men paastod ikke at være fuldendt endnu, havde ladet sig tatovere for at blive Udstillingsgenstand, en ældre Forbryder bar et militært Emblem i Identificeringsøjemed paa Foranledning af en Kammerats pludselige Død — er der ingen Tvivl om, at Tatoveringens Hyppighed hos Forbryderne væsentlig har sin Aarsag i, at de ved deres Tilbøjelighed til Lediggang og Forfængelighed ere særlig udsatte for den psykiske Smitte, som Tatoveringslysten repræsenterer.

Om man maa tillægge den medfødte eller erhvervede Degeneration nogen Betydning for Tatoveringernes Optræden, er vanskeligt at afgøre. For de fleste af de primitive Tatoveringers Vedkommende gælder det vel, at de ere fremskaffede i Barnealderen og altsaa ere betingede af en vis Mangel paa aandelig Udvikling. At en saadan ogsaa skulde have gjort sig gældende for de senere (i den voksne Alder) opstaaede Tatoveringer, er muligt. Ialfald hører der en vis Tankeløshed til, for at et Individ, som gerne vil unddrage sig Offentlighedens Opmærksomhed, skal lade sig præge med uudslettelige Mærker, der uundgaaelig maa lette hans Identificering. Der er ogsaa adskillige af de ældre ikke sløvede Vaneforbrydere, som udtale deres Fortrydelse over, at de have været saa dumme at lade sig tatovere. Kun ved de heldigvis sjældne obskøne Tatoveringer, tror jeg, at man maa forudsætte en umiskendelig Brutalisering hos Individet, en virkelig moralsk Degeneration. Ellers tør man næppe af Tatoveringens Tilstedeværelse eller af de forefundne Figurers Art drage Slutninger om Individets aandelige Indhold.

At det mere er Forbryderlivet end »Forbrydernaturen«, som er Aarsag til Tatoveringen, ses af, at denne særlig hyppigt forekommer mellem de Forbrydere, der meget tidligt ere komne ind paa Forbryderbanen. Af de 438 Recidivister, som vare straffede 1. Gang før det 18. Aar, havde saaledes 247 (56,39 %) tydelige og 67 (15,3 %) utydelige Tatoveringer, ialt 314 (71,69 %). Af de 774 Recidivister, som vare straffede 1· Gang efter det 18. Aar, havde derimod kun

327 (42,25 %) tydelige og 87 (11,24 %) utydelige Tatoveringer, ialt 441 (53,49 %).

For de enkelte *Aldersklassers* Vedkommende forholdt Tatoveringens Hyppighed sig saaledes:

A. 1 Gang straffede.

Under 20 Aar	— 116, hvoraf	36 (31,04 %) tyd. og	20 (17,24 %) utyd. Tatov., ialt	56 (48,28 %)
20—24	— — 228, —	84 (36,84 -) — -	40 (17,54 -) — — -	124 (54,38 -)
25—29	— — 112, —	36 (32,14 -) — -	14 (12,5 -) — — -	50 (44,64 -)
30—34	— — 66, —	12 (18,18 -) — -	5 (7,58 -) — — -	17 (25,76 -)
35—39	— — 45, —	10 (22,22 -) — -	2 (4,44 -) — — -	12 (26,66 -)
40 44	— — 32, —	1 (3,13 -) — -	2 (6,25 -) — — -	3 (9,38 -)
45—49	— — 17, —	2 (11,77 -) — -	2 (11,77 -) — — -	4 (23,54 -)
50—54	— — 9, —	2 (22,22 -) — -	1 (11,11 -) — — -	3 (33,33 -)
55—59	— — 5, —	2 (40 -) —	-	2 (40 -)
Over 60	— — 3, —	1 (33,33 -) —	-	1 (33,33 -)
	633	186	86	272

B. Recidivister.

Under 20 Aar	— 263, hvoraf	134 (50,95 %) tyd. og	57 (21,67 %) utyd. Tatov., ialt	191 (72,62 %)
20—24	— — 391, —	214 (54,73 -) — -	45 (11,51 -) — — -	259 (66,24 -)
25—29	— — 218, —	113 (51,83 -) — -	22 (10,09 -) — — -	135 (61,92 -)
30—34	— — 121, —	58 (47,93 -) — -	13 (10,74 -) — — -	71 (58,67 -)
35—39	— — 82, —	27 (32,93 -) — -	6 (7,32 -) — — -	33 (40,25 -)
40—44	— — 62, —	17 (27,42 -) — -	7 (11,29 -) — — -	24 (38,71 -)
45—49	— — 37, —	5 (13,51 -) — -	3 (8,11 -) — — -	8 (21,62 -)
50—54	— — 22, —	3 (13,64 -) — -	1 (4,54 -) — — -	4 (18,18 -)
55—59	— — 13, —	2 (15,38 -) —	-	2 (15,38 -)
Over 60	— — 3, —	1 (33,33 -) —	-	1 (33,33 -)
	1212	574	154	728

Alle 1845.

Under 20 Aar	— 379,	hvoraf 170	(44,85 %) tyd.	og 77	(20,32 %) utyd. Tatov.,	ialt 247	(65,17 %)
20—24	— — 619,	— 298	(48,14 -) —	- 85	(13,73 -) — —	· 383	(61,87 -)
25—29	— — 330,	— 149	(45,15 -) —	- 36	(10,91 -) — —	- 185	(56,06 -)
30—34	— — 187,	— 70	(37,43 -) —	- 18	(9,62 -) — —	- 88	(47,05 -)
35—39	— — 127,	— 37	(29,13 -) —	- 8	(6,3 -) — —	- 45	(35,43 -)
40—44	— — 94,	— 18	(19,15 -) —	- 9	(9,57 -) — —	- 27	(28,72 -)
45—49	— — 54,	— 7	(12,96 -) —	- 5	(9,26 -) — —	- 12	(22,22 -)
50—54	— — 31,	— 5	(16,13 -) —	- 2	(6,45 -) — —	- 7	(22,58 -)
55—59	— — 18,	— 4	(22,22 -) —			- 4	(22,22 -)
Over 60	— — 6,	— 2	(33,33 -) —			- 2	(33,33 -)
	1845	760		240		1000	

Medens de utydelige (gamle) Tatoveringer — som rimeligt er — vare hyppigst i den yngste Aldersklasse og nærmest aftog jævnt med Alderen, vare de tydelige (friskere) Tatoveringer hyppigst i Aldersklassen 20—24 Aar. At Tatoveringsskikken er i Tiltagende,

ses deraf, at man fandt langt flere tatoverede mellem de yngre end mellem de ældre. Medens *Bergh* for 1886—90 fandt c. 10 % af de i Vestre Hospital indlagte offentlige Fruentimmer tatoverede, var i 1901 Tallet næsten 32 %.

Efter *Fødestedet* fordelte de tatoverede sig saaledes:

A. 1 Gang straffede.

Fødte i København	— 312,	deraf 108	(34,62 %) tyd. og	62	(19,87 %) utyd. tat.,	ialt 170	(54,49 %)
— - Provinsbyerne	— 118,	— 29	(24,58 -) —	12	(10,17 -) —	— 41	(34,75 -)
— paa Landet	— 203,	— 49	(24,14 -) —	12	(5,91 -) —	— 61	(30,05 -)
	633	186		86		272	

B. Recidivister.

Fødte i København	— 736,	deraf 393	(53,4 %) tyd. og	120	(16,3 %) utyd. tat.,	ialt 513	(69,7 %)
— - Provinsbyerne	— 181,	— 80	(44,2 -) —	13	(7,18 -) —	— 93	(51,38 -)
— paa Landet	— 295,	— 101	(34,24 -) —	21	(7,12 -) —	— 122	(41,36 -)
	1212	574		154		728	

Alle 1845.

Fødte i København	— 1048,	deraf 501	(47,81 %) tyd. og	182	(17,36 %) utyd. tat.,	ialt 683	(65,17 %)
— - Provinsbyerne	— 299,	— 109	(36,46 -) —	25	(8,36 -) —	— 134	(44,82 -)
— paa Landet	— 498,	— 150	(30,12 -) —	33	(6,63 -) —	— 183	(36,75 -)
	1845	760		240		1000	

Som det ses, var det navnlig for de i København fødte Individers Vedkommende, at Tatoveringsskikken var udviklet. Dette gjaldt ikke alene for de tydelige (friskere) Tatoveringers Vedkommende, men ogsaa for de ældre, i Barneaarene opstaaede. Det er jo ogsaa rimeligt, at den psykiske Smitte, som gør sig gældende for Tatoveringstilbøjeligheden hos Drengene, er stærkere udtalt i Provinsbyerne end paa Landet, langt stærkere i København end i Provinsen.

Efter *Stilling* fordelte de tatoverede sig saaledes:

	A.		B.		Ialt.		
	tyd.	utyd.	tyd.	utyd.	tyd.	utyd.	
1. Trafikelev, Postassistent etc.	2	»	»	»	2	»	20 + 9 (af 159) = 12,58 % + 5,66 % = 18,24 %.
2. Grosserer, Købmand etc.	4	2	4	»	8	2	
3. Bogholder, Kontorist	3	1	2	1	5	2	
4. Musiker, Journalist etc.	2	2	1	3	3	5	
5. Gæstgiver, Kommissionær etc.	»	»	2	»	2	»	
6. Haandværker	53	37	133	32	186	69	(af 520) = 35,77 % + 13,27 % = 49,04 %.
7. Bud, Kusk	7	2	7	3	14	5	113 + 51 (af 322) = 35,9 % + 15,84 % = 50,93 %.
8. Hotelkarl, Tjener etc.	12	14	53	16	65	30	
9. Opvarter	5	4	20	9	25	13	
10. Handelsmand	3	»	6	3	9	3	
11. Pramfører, Fisker	4	2	6	1	10	3	86 + 12 (af 116) = 74,14 % + 10,34 % = 84,48 %.
12. Sømand, Fyrbøder	22	5	54	4	76	9	
13. Arbejdsmand, Brolægger	69	17	286	82	355	99	(af 728) = 48,76 % + 13,6 % = 62,36 %.
	186	86	574	154	760	240	

Som rimeligt er, var Tatoveringen mest udbredt hos Sømænd og Fyrbødere, mindst hos Fangerne af den mere velstillede Klasse.

Efter *Stand* fordelte de tatoverede sig saaledes:

	A.		B.		Ialt.					
	tyd.	utyd.	tyd.	utyd.	tyd.	utyd				
Ugifte	144	69	496	130	640	199	(af 1423)	= 44,97 %	+ 13,98 %	= 58,95 %
Gifte	32	11	45	14	77	25	(- 287)	= 26,83 -	+ 8,71 -	= 35,54 -
Enkemænd	5	»	8	3	13	3	(- 34)	= 38,24 -	+ 8,82 -	= 47,06 -
Sep. eller sk....	5	6	25	7	30	13	(- 101)	= 29,7 -	+ 12,87 -	= 42,57 -
	186	86	574	154	760	240				

At de gifte vare mindst, de ugifte stærkest tatoverede, er kun naturligt.

Efter den *begaaede Forbrydelse* var Fordelingen saaledes:

	A.		B.		Ialt.					
	tyd.	utyd.	tyd.	utyd.	tyd.	utyd.				
Tyveri	102	47	380	109	482	156	(af 1153)	= 41,8 %	+ 13,53 %	= 55,33 %
Hæleri	10	1	31	6	41	7	(- 88)	= 46,59 -	+ 7,95 -	= 54,54 -
Bedrageri og Falsk ...	22	14	49	8	71	22	(- 224)	= 31,7 -	+ 9,82 -	= 41,52 -
Røveri og Ran	»	»	7	5	7	5	(- 26)	= 26,92 -	+ 19,23 -	= 46,15 -
Vold og Legemsbesk..	43	19	83	22	126	41	(- 240)	= 52,5 -	+ 17,08 -	= 69,58 -
Sædelighedsforbr.	8	5	20	3	28	8	(- 99)	= 28,28 -	+ 8,08 -	= 36,36 -
Brandstiftelse	1	»	1	»	2	»	(- 7)	= 28,57 -		= 28,57 -
Hærværk	»	»	3	»	3	»	(- 3)	= 100 %		= 100 %
Drab og Drabsforsøg .	»	»	»	1	»	1			+ 20 %	= 20 %
	186	86	574	154	760	240				

Mest paafaldende er det lave Tal for Sædelighedsforbrydere og det høje for Voldsforbrydere, hvilket i det Hele stemmer overens med Erfaringerne fra Udlandet.

Hvad de *utydelige Rester* af Tatoveringer angaar, da paavistes de hyppigst paa Underarmene og i Tommelinterstitierne (mellem Tommel- og Pegefingeren), mest paa v. Side, da de fleste stammede fra Selvtatoveringsforsøg i Drengeaarene. Ogsaa en Del af de paa h. Underarm og Haand anbragte Rester stammede fra Selvtatovering af kejthaandede; oftest hidrørte dog de paa denne Side siddende Tatoveringsrester fra Kammeraters Forsøg. Undertiden skelnedes Rester af Bogstaver, Ankere, Kors, Ringe paa Fingrene; oftest drejede det sig dog om ukendelige Streger eller Prikker. Særlig Tommelinterstitierne vare hyppigt Sædet for enkelte eller multiple Prikker.

Tatoveringsresternes Sæde var 160 Gange (A—51, B—109) v. Underarms Dorsal- eller Extensorside (56 Gange — 21 + 35 — alene, 60 Gange — 19 + 41 — sammen med v. Tommelint.), 151 Gange (A—54, B—97) v. Tommelinterstits (48 Gange — 21 + 27 — alene dette), 27 Gange (A—9, B—18) v. Underarms Volar- eller Flexorside, 26 Gange (A—9, B—17) h. Tommelinterstits, 24 Gange (A—6, B—18) h. Underarms Extensorside, 12 Gange (A—3, B—9) v. Haandryg, 4 Gange (B) v. Haands Fingre, 3 Gange (B) h. Underarms Flexorside og 1 Gang (B) h. Haandryg.

I Overensstemmelse med de forefundne Tatoveringers Utydelighed havde de anvendte Redskaber og Materialer været daarlige, oftest en Naal og Tusch, sjældnere Pen og Blæk.

Ved de *tydeligt udførte* Tatoveringer vare de enkelte Figurers Fordeling og Forhold saaledes:

252 (75 + 177)	havde	sorte mere eller mindre primitive Tatoveringer.
162 (27 + 135)	—	sorte, smukt udførte Tatoveringer.
182 (51 + 131)	—	i mindst 2 Farver (sort og rødt) udførte Tatoveringer.
164 (33 + 131)	—	samtidig primitive og med 2 Farver udførte Tatoveringer.

En Del, særlig af første og sidste Kategori, bar foruden de tydeligt udførte Tatoveringer tillige utydelige Rester af saadanne (fra Barnealderen).

De forskellige Legemsdele vare tatoverede med følgende Hyppighed:

V.	Underarms	Extensorside.	397 (110 + 287)
H.	—	Flexorside ..	374 (78 + 296)

V. Underarms Flexorside...	357	(80 + 277)
H. — Extensorside.	176	(49 + 127)
V. Tommelinterstits.......	158	(44 + 114)
V. Haandryg.............	146	(29 + 117)
H. —	79	(11 + 68)
H. Tommelinterstits.......	76	(13 + 63)
Brystet..................	37	(9 + 28)
V. Haands Fingre*).......	26	(4 + 22)
H. — —	16	(3 + 13)
H. Overarm	15	(3 + 12)
V. —	12	(4 + 8)
H. Laar.................	12	(3 + 9)
V. —	10	(3 + 7)
Halsen..................	1	(1 + 0)
Skuldrene	1	(1 + 0)
Ryggen..................	1	(1 + 0)
Cardia..................	1	(0 + 1)
Underlivet...............	1	(0 + 1)
H. Crus.	1	(0 + 1)
V. Crus.	1	(0 + 1)
Penis	1	(0 + 1)

Hyppigst vare h. Underarms Flexorside og v. Underarms Extensorside alene tatoverede, nemlig hver 92 Gange (22 + 70 og 31 + 61). 2 (1 + 1) vare alene tatoverede paa Brystet, 3 (1 + 2) alene paa h. Haandryg, 5 (3 + 2) paa v., 8 (2 + 6) i h. Tommelinterstits — én havde 3 Figurer (Krone, Hjerte, Anker) anbragte her — 17 (6 + 11) i v., 3 (1 + 2) i begge, 1 (0 + 1) paa h. Haands 4. og 5. Finger (Signetring), 1 (0 + 1) paa v. Haands 4. Finger; 1 (0 + 1) var alene tatoveret paa h. Haandryg og i h. Tommelinterstits, 1 (0 + 1) paa h. Haandryg og i v. Tommelinterstits, 2 (0 + 2) paa v. Haandryg og i v. Tommelinterstits, 1 (0 + 1) i v. Tommelinterstits og paa v. 4. Finger.

1 (1 + 0) var tatoveret paa begge Overarme, Underarmenes Flexor- og Extensorside, h. Haands Fingre, Hals, Skuldre, Ryg og Bryst, 1 (0 + 1) paa begge Overarme, Underarmenes Flexor- og Extensorside, Haandryg, Tommelinterstits, Bryst, Underliv, begge

*) Primitivt udførte Ringe eller Rester af saadanne ikke medregnede, kun vel udførte Signetringe etc.

Laar og Crura, 1 (0 + 1) paa begge Overarme, Underarmenes Flexor- og Extensorside, Haandryg, Fingrene, Brystet, begge Laar og Penis.

Hos de forskellige Individer fandtes Figurerne i følgende Antal:

	A.	B.	Ialt.
Bogstaver (eller Tal) alene	46	124	170
1 Figur	19	42	61
Bogst. + 1 Figur	37	106	143
2 Figurer	5	20	25
Bogst. + 2 Figurer	18	79	97
3 Figurer	2	10	12
Bogst. + 3 Figurer	19	42	61
4 Figurer	3	4	7
Bogst. + 4 Figurer	7	35	42
5 Figurer	1	1	2
Bogst. + 5 Figurer	12	23	35
6 Figurer	»	5	5
Bogst. + 6 Figurer	4	21	25
7 Figurer	»	1	1
Bogst. + 7 Figurer	4	12	16
Bogst. + 8 Figurer	1	10	11
9 Figurer	»	3	3
Bogst. + 9 Figurer	2	9	11
— + 10 —	1	10	11
— + 11 —	1	1	2
— + 12 —	1	4	5
— + 13 —	»	2	2
— + 14 —	»	1	1
— + 15 —	»	1	1
— + 16 —	»	1	1
— + 17 —	1	2	3
— + 21 —	1	2	3
— + 25 —	»	1	1
— + 27 —	»	1	1
— + 45 —	»	1	1
— + 48 —	1	»	1
	186	574	760

Der var altsaa gennemsnitlig — foruden Bogstaver — 2,69 Figurer pr. Individ (A—2,51, B—2,75). Hos 378 tatoverede fandt *Lacassagne* 1333 Figurer (3,53 for hver), medens *Baer* hos 57 fandt 117 (2,05 for hver).

Hvad Bogstaverne angaar, da havde 12 (1 + 11) deres *fulde Navn* indtatoverede. Af disse havde 1 (0 + 1) desuden Fødselsaar og -dato, 2 (1 + 1) et Aarstal, 1 (0 + 1) en andens fulde Navn samt eget og den andens Fødselsaar og -dato.

9 (0 + 9) havde eget *Fornavn*. Af disse 1 (0 + 1) desuden Fødselsaar, 1 (0 + 1) et andet Aarstal, 1 (0 + 1) desuden Initialer, 1 (0 + 1) Konens Fornavn og 1 (0 + 1) et andet Kvindenavn.

442 (119 + 323) havde *egne Initialer*. Af disse havde 12 (3 + 9) desuden Fødselsaar og -dato, 18 (4 + 14) Fødselsaar, 23 (6 + 17) et andet Aarstal, 12 (3 + 9) et Kvindenavn.

114 (24 + 90) havde *egne og andres* (i Reglen Kærestens eller — nogle ældre Individer — Konens og Børnenes) *Initialer*. 1 (0 + 1) af disse havde desuden Fødselsaar, 16 (1 + 15) et andet Aarstal, 3 (1 + 2) et Kvindenavn.

30 (10 + 20) havde *andres Initialer*. 1 (0 + 1) af disse desuden et Aarstal.

8 (0 + 8) havde eget slyngede *Monogram*, i et af Tilfældene forbundet med et Anker.

1 (0 + 1) bar en syg Søns Monogram.

1 (0 + 1) havde indtatoveret »Født« og et *Aarstal*, 1 (0 + 1) alene Fødselsaaret, 2 (0 + 2) et andet Aarstal alene.

Kvindenavne fandtes overhovedet indtatoverede 29 Gange (6 + 23), oftest Fornavnet alene; kun 3 Gange (0 + 3) det fulde Navn. Navnet fandtes ofte knyttet til en mere ellet mindre paaklædt Kvindefigur eller anbragt i Baand, Hjerter o. l.

Baand med Bogstaver, Aarstal, Kvindenavne eller andre Inskriptioner — »Frihed«, »Venner« etc. — uden eller med en opgaaende Sol fandtes ialt 31 (6 + 25) Gange.

Inskriptioner uden Baand eller lignende Ornamenter, men ofte — rigtignok løst — knyttede til Figurer eller Initialer, fandtes 12 (0 + 12) Gange. »Danmark«. »København«. »Varde«. »Fremad«. »Jeg elsker«. »For evig«. »For evig trolovede«. »Min til Døden«. »Hvad de døde vil« (under en Dolk). »Hvad de døde vilde«. »Husk hvad de døde vilde«. »God bless the land of liberty« (under et Skib).

Guirlander, med eller uden Sløjfe, Blade, Grene, enkelte og korslagte, Bladfigurer, Hjerter eller 2 Hjerter med Grene og Blade og andre dekorative *Ornamenter*, oftest knyttede til Initialer og Aarstal — 278 (62 + 216) Gange.

Bracelet (Armbaand), med Anker (1 + 1), med Stjerne, Anker og Kors (1 + 0), med 2 Ankere (0 + 1), med Plade med Bogstaver (0 + 1), med Hjerte (1 + 3), med Anker og Hjerte (0 + 1), med Hestesko (0 + 1), med Kvindebuste (5 + 10), med Mandshoved (0 + 1), formet som Lænke (0 + 2) — 41 (9 + 32) Gange.

Signetring med alm. Plade, med Plade med Bogstaver (0 + 1), med Hjerte (1 + 2) — 50 (7 + 43) Gange. Hos 2 (0 + 2) fandtes paa Ryggen af hver af 2.—5. Finger et Tal, der tilsammen dannede Fødselsaaret.

Vaabenskjolde med og uden Bogstaver, med Krone, korslagte Flag, det danske Vaaben med Krone, Flag og Kanoner — 11 (3 + 8) Gange.

Flag, Flag med Bogstaver, 2 korslagte Flag (7 + 21) — 48 (13 + 35) Gange.

Krone — alene, uden at være knyttet til en anden Figur — 22 (5 + 17) Gange.

Haand i Haand (2 Hænder, der trykke hinanden) alene (17 + 65) eller med Anker (3 + 3), Glas (0 + 1), Blomst (0 + 1), vedh. Hjerte (0 + 1), 2 Duer, der næbbes, og vedh. Hjerte (0 + 1), opgaaende Sol (1 + 3), i Hjerte (11 + 25), med Underskrift »True« og »Love« (2 + 2) eller »Trolove« (0 + 1) — 137 (34 + 103) Gange.

Dolk (oftest fingerende at være stukket ind i Huden, med vedhængende Bloddraaber) — 36 (6 + 30) Gange.

Flaske og Glas — ofte med Overskriften »Dette er min Trøst« eller »Min Trøst« (4 + 9) — 31 (5 + 26) Gange.

Tro, Haab og Kærlighed, ofte Hjerte hvilende paa korslagt Anker og Kors, med egne Bogstaver (1 + 18), Pil (0 + 2), med Bogstaver og Pil (1 + 0), Dolk (0 + 1), Flag (0 + 1), Haand i Haand (1 + 2), Kvindehoved (0 + 1) eller Sømand og hans Brud i Hjertet (0 + 1), Kvindenavn (1 + 0) eller I. N. R. I. i Korset (0 + 3), med Vinkel over — 120 (16 + 104) Gange.

Hjerte uden (16 + 47) eller med Bogstaver (3 + 18), Pil (7 + 32), Dolk (2 + 4), Kors i (0 + 1), eller paa (0 + 2), Anker og Kors i (1 + 1), Bogstaver, Anker og Krucifix (0 + 1), med 2 eller 4 korslagte Flag (0 + 2) eller vedhængende Hestesko (0 + 1); Hjerte med Pil omslynget af Baand med »For evig« (0 + 1); 2 Hjerter gennemborede af samme Pil (1 + 0); 2 sammenlænkede Hjerter med Underskrift »For evig« (0 + 1); Høj med Flag (hvori Hjerte med Pil) (0 + 1) — 142 (30 + 112) Gange.

Anker, oftest alene (90 + 293), meget ofte primitivt, indtil 5—6 hos det samme Individ, med Stjerne (1 + 4), Kors, Krone over (1 + 3), med Hjerte (2 + 9), Hjerte med Kors (2 + 2), med Bogstaver (1 + 0), Kvindebuste (1 + 0) eller Haand i Haand (0 + 2) i, med Medaillon med Kvindebuste og Spyd (0 + 1), med Tro, Haab og Kærlighed (1 + 0), med Baand med »Hope« paa (0 + 1), med Skibsrat og 2 Flag (0 + 1), med 2 korslagte Flag (4 + 0), med opgaaende Sol over (0 + 1), 2 korslagte Ankere (0 + 1) — 421 (103 + 318) Gange.

Kors, ofte primitivt — 40 (10 + 30) Gange.

Krucifix alene (3 + 6) eller med Kvinde med Kapel i Baggrunden (0 + 1) — 10 (3 + 7) Gange.

Stjerne, simpel eller kunstnerisk udført i flere Farver, oftest dobbel — 119 (22 + 97) Gange.

Sol — 6 (2 + 4) Gange.

Halvmaane — 5 (0 + 5) Gange.

Øje — 1 (0 + 1) Gang.

Palme med Gravsten, hvorpaa: »In memory of my dear mother« — 1 (0 + 1) Gang.

Dødningehoved alene (0 + 1) eller med 2 korslagte Ben (1 + 5) — 7 (1 + 6) Gange.

Englehoved (3 + 17), knælende Engel med Kors (0 + 1), Engel med Basun og Guirlande (0 + 1) — 22 (3 + 19) Gange.

Blomst (5 + 2), Rose (0 + 3), Urtepotte med Blomst (0 + 1), Vase med Blomster (0 + 2), Blomsterbuket (1 + 2), Gren med Blomst og Papegøje (1 + 1), Palme (2 + 0), Palme med Slange om (2 + 0) — 22 (11 + 11) Gange.

Sommerfugl (7 + 11), Sommerfugl med Englehoved (1 + 0) — 19 (8 + 11) Gange.

Due (0 + 7), Due med Brev (1 + 9), Due med Olieblad (2 + 0), 2 Duer, der næbbes (3 + 2), Due med Dannebrogsflag (0 + 1); Svane (0 + 1), Papegøje paa Pind (1 + 0) — 27 (7 + 20) Gange.

Ørn, flyvende (1 + 0), siddende (1 + 1), med Skjold (1 + 0), med Flag (2 + 0), med Skjold og Flag (2 + 1), med amerikansk Flag (0 + 4), med Skibsmast, Skjold, 4 Flag (1 + 0), med Baand med Bogstaver (0 + 1), med Baand med »Liberty« (1 + 0), med Baand med »Haab« (0 + 1) — 17 (9 + 8) Gange.

Slange (2 + 4), Drage (0 + 1), Mus (0 + 1), liggende Løve (0 + 1), staaende Løve (1 + 0), liggende Tiger (1 + 0), Hund (0 + 1),

Hundehoved (o + 1), Hundehoved med Bøsse og Horn (o + 1), Hestehoved (o + 1) — 15 (4 + 11) Gange.

Terning (o + 1), 3 Esser (o + 3), 4 Esser (1 + 1), Pil (o + 3), 2 korslagte Pile (o + 1), Lyre (o + 2), Æskulapstav (o + 1), Proptrækker (o + 1), Haandvægt (o + 1), Kuglestang (o + 3), Sømærke (o + 1), Frihedsstøtten (1 + o), Bikube (o + 1), Bikube med Overskrift »Arbejde adler Manden« (1 + 1) — 23 (3 + 20) Gange.

Geometriske Figurer med (o + 1) og uden Monogram — 7 (o + 7) Gange.

Mandshoved (2 + 8), Mandsh. med 2 korslagte Flag (o + 1), Mand (o + 1), Soldat med Gevær (o + 1), den tapre Landsoldat (o + 1), Mand til Hest (o + 1), Jokey med Hest (o + 1), Jonglør paa Kugle (o + 1), Smed, der skoer Hest (o + 1), Smed med Skødeskind paa og Kæreste under Armen (o + 1), Kineser (o + 1), Indianerbuste med Bue og Koger (o + 1), Indianer med Pil, Øxe og Bue (o + 2), Indianer med Bue og det amerikanske Flag (o + 1) — 24 (2 + 22) Gange.

Matros (1 + 7), Matros med Flag (o + 2), Matros med Sværd og Flag (o + 1), Matros med Flag og Anker (o + 1), Matros med Flag, støttende sig til Kanon (o + 3), Matros med Skib og Anker (1 + o), Matrosbuste (3 + 4), Matrosbuste med 2 Flag (o + 2), Matrosbuste, Kvindebuste eller Anker i Medaillon med Skibsmast, Flag og Kanoner (2 + 1) eller med Skibsmast og Flag alene (o + 2), Sømand og hans Brud (1 + 4), omgivet af Flag (o + 1) eller Grene (o + 1) — 37 (8 + 29) Gange.

Skib (7 + 13), Medaillon med Skib (1 + o), Medaillon med Skib og Kanoner (1 + o), Skib, hvori Skjold og Kanoner (o + 1), Skib, hvori Kanoner og Anker overkors (o + 1), Baad (o + 2), Baad med Sejl (o + 7), Sømands Gravmæle ɔ: knækket Skibsmast med Anker og Baadshage (o + 2) — 35 (9 + 26) Gange.

Kvindebuste (8 + 17), med Hjerte om Halsen (1 + 1), med »Tak for sidst« og Hjerte under (1 + o) — 28 (10 + 18) Gange.

Kvinde i Pagedragt, med Due paa Hovedet, med Anker, Flag og Skib, med Hund, Skjoldmø med Skjold og Flag, Frihedsgudinde med Fakkel og Baand med »Liberty«, Kvinde tilhest — 11 (3 + 8) Gange.

Kortskørtet Kvinde, paa Kugle uden eller med Bogstaver eller Tal, med Blomst, Buket eller Gren, Flag, Anker, Fakkel eller Tamburin, Kv., der løfter op, gør Honnør etc. — 23 (7 + 16) Gange.

Trikotklædt Kvinde, paa Halvkugle eller Kugle, vinget Kugle, uden eller med Bogstaver eller Tal, Kugle med »Kiel«, vinget Kugle med »Cirkus«, paa Haandvægt, Baand med Bogstaver, paa Løve, i Trapez, med Dolk, Blomst, Gren, Glas, Fakkel, Flag, Sværd, Skjold, Anker, Haandvægt, Snor, med rød Hue, stor Hat, Paraply, hvorpaa »Fremad« — 64 (18 + 46) Gange.

Nøgen Kvinde, paa Halvkugle med Vinger, paa Blomst, Tønde, med Guirlande, med Glas i Haanden og Underskrift »Skaal«, med Flag, Trapez, med Navn under, tilhest, med Svane (Leda) — 19 (3 + 16) Gange.

Obskøne Tatoveringer. Nøgen Kvinde med Haanden paa Genitalia (1 + 1), med markerede Genitalia (1 + 3), med rødt Tørklæde og st. markerede (røde) Genitalia (0 + 1), paa Kugle med markerede Genitalia (0 + 2), liggende skrævende Kvinde med løftede Ben og st. markerede Genitalia (0 + 1), lignende med Underskrift »Parti af Ballerup« (0 + 1), staaende skrævende Kvinde med markerede Genitalia og Underskrift »Maren« (0 + 1), Kv. med mark. Genitalia siddende paa en Potte (0 + 1), lignende med Underskrift »En Mundssmag« (0 + 1), Vulva — den ene tatoveret paa Penis — (0 + 3), Vulva og 2 erigerede Penes (0 + 1), Mand med erigeret Penis (0 + 2), Koitusscene (Mand og Vadskekone) med Underskrift »Paa Post« (0 + 1), Kvinde, der succerer Mand (0 + 1) — 22 (2 + 20) Gange.

Militære Emblemer. Ingeniørmærke (Læderring til Skansekurv, Gevær, Spade) (2 + 0); Artillerimærke (kronet Kanon med Initialer, Aarstal, Bat., Compagni og Nr.) (0 + 1) — 3 (2 + 1) Gange.

Professionelle Emblemer fandtes hos følgende, af hvilke dog enkelte ikke havde udlært i den Profession, i hvilke de havde begyndt; enkelte havde flere Emblemer. Arbejdsmand (Øxe — 2 korslagte Øxer — Øxe og Kniv — Hammer og Mergelspir — Hakke, Spade, Jernstang (3)) — 2 + 4. Bager (Kringle (5) — Kronet Kringle (7) — Kringle med Initialer) — 4 + 6. Barber (Barberkniv og Krøllejern (2)) — 1 + 1. Blikkenslager (Kande med »Blikkenslager« under — Skiferhammer og 2 Loddebolte — Ambolt og Loddebolte — Loddegryde og 2 Loddebolte) — 0 + 4. Bødker (Tønde med Passer, Tængsel og Baandjern) — 1 + 0. Elektriker (elektrisk Glødelampe) — 0 + 1. Fiskehandler (Fisk) — 1 + 0. Fisker (Baad — Fisk) — 0 + 1. Former (Lancet) — 0 + 1. Glarmester (Hammer med Loddebolt og Diamant) — 0 + 1. Karethmager (Hjul med Passer, Spaankniv, 2 korslagte Øxer, 2 Hamre) — 0 + 1. Maler (Palet — Palet

med Pensler — Malerpotte med Pensel og Spartel — Trekant med Spartel og Blyantsholder) — o + 4. Maskinarbejder (Ambolt med Regulator — Regulator med Krumpasser og 2 korslagte File — Anker med Tandhjul, Regulator og Passer) — 1 + 2. Murer (Murske — Murske, Kalkkost, Pensel og Hammer) — 1 + 1. Slagter (Tyrekalv — Øxe og Kniv — Oxehoved — Oxehoved, 2 korslagte Øxer, Kniv og Staal — Oxehoved, 2 korslagte Øxer (3)) — 1 + 4. Smed (Hestesko (4) — Hammer og Tang (3) — Hestesko med Hammer og Tang (2) — Ambolt — Ambolt med Bogstaver — kronet Ambolt med Bogstaver — Ambolt med Bogstaver, Hammer og Tang — 2 korslagte Hamre — 2 Nittehamre og Tang — Smed ved Ambolt med Hammer og Tang) — 2 + 8. Snedker (Vinkel og Passer — Høvl, Vinkel og Passer) — o + 2. Skorstensfejer (Kost og 2 korslagte Jern) — o + 1. Træner (Hestesko og Pisk) — o + 1. Tømrer (Høvl — Høvl og 2 korslagte Hamre — Sav med 2 Øxer og Passer) — o + 3. Vinkyper (Drueklase) — o + 1. Hos 61 (14 + 47) Individer fandtes der professionelle Emblemer, ialt 74 (18 + 56) Gange.

Ufuldendte Figurer, oftest ikke fuldførte paa Grund af Smerte — 9 (2 + 7) Gange.

Motiverne stemme i det hele overens med dem, man finder angivne fra andre Lande. *Lacassagne* har ogsaa mange Hjerter, Ankere, Stjerner, Dolke, Haand i Haand etc.; dog ere de militære og patriotiske Tatoveringer naturligvis fremtrædende, hvor de tatoverede ere Soldater. I de katolske Lande dominere maaske nok de religiøse Tatoveringer, i Italien desuden de politiske og de, der sigte til Vendetta, samt Tatoveringer mod onde Øjne (di jettatura e porta-fortuna); men ellers er det gennemgaaende de samme Motiver, man ser hos *Baers* Tyskere, *Perriers* Franskmænd, *Mirabellas* Italienere, *Bastos*' Portugisere, *Minovicis* Rumænere, *Bacas* Meksikanere etc. Særlig maa Hjertet være en fremtrædende Figur hos Spanierne, eftersom *Salillas* har skrevet en Afhandling om Hjertet i Tatoveringerne. Tatoveringslysten er jo væsentlig international, og vore hjemlige Tatovører have for en stor Del lært Kunsten i Udlandets Havnebyer, hvorhen de ere komne under deres oftest korte Tjeneste som Fyrbøder eller Matros; i Reglen have de saa herhjemme uddannet Elever, der fortsætte selvstændig i Havnebeværtningerne. En Del er iøvrigt tatoveret i Udlandet. Dette vidstes om 72 af mine Forbrydere. Saaledes vare 24 tatoverede i England og Skotland (London, Newcastle, Liverpool, Hull, Porsmouth, Cheels, Glasgow),

19 i Nordamerika (New York, Baltimore, Chikago), 16 i Tyskland (Kiel, Hamborg, Bremerhafen, Berlin, Frankfurt a. M., Leipzig, Stettin), 2 i Sverrig (Stockholm), Frankrig, Sydamerika og Indien, 1 i Grønland, Norge, Belgien, Meksiko og Japan.

Man har opstillet forskellige Inddelingssystemer for Tatoveringer. *Lacassagne*, som har den store Fortjeneste at være den første, som indgaaende har studeret Tatoveringerne, deler dem i: 1) patriotiske og religiøse Emblemer, 2) professionelle Emblemer, 3) Inskriptioner, 4) militære, 5) symbolske, 6) erotiske og 7) fantastiske og historiske Emblemer. Der er foreslaaet forskellige andre og mere detaillerede Inddelinger, særlig naar det gælder om at rubricere Tatoveringerne i Identificeringsøjemed, hvor der — saaledes som i Wien *(Gross)* — oftest bruges stærkt specificerende Systemer. Da man imidlertid neppe har Ret til — saaledes som den positive Skole er tilbøjelig til — at drage Slutninger om Bærerens Egenskaber ud fra de forefundne Tatoveringers Art, har det neppe meget at sige, hvad Tatoveringen forestiller. Jeg anser det saaledes nærmest for et Tilfælde, at en Forbryder, som senere gjorde sig skyldig i et oprørende Mord, havde 2 Dolke indtatoverede som særlig fremtrædende Figurer. Det er ingenlunde altid den tatoveredes Smag, som afgør Figurernes Art. Ofte bestemmes dette lige saa meget af, hvad Tatovøren kan udføre, eller hvad han mest har Lyst til at udføre. Selv om de professionelle Tatovørers Prøvebøger ere ret righoldige, er ogsaa disses Evner begrænsede, og de færreste Tatovører eje saa megen Fantasi og Tegnetalent, at de kunne tatovere ej tilvante Figurer uden Mønster.

Kun for de obskøne Tatoveringers Vedkommende er det vistnok som Regel berettiget at formode en vis Sindets Raahed. Der skal dog en vis Depravation — eller en vis abnorm Psyke — til for stadig at bære de gemene Billeder tilskue, som nogle af Forbryderne gøre. Gennemgaaende ere disses Bærere ogsaa gamle forhærdede Vaneforbrydere. Jævnlig syntes Bærerne at genere sig for disse Prydelser, og et Par af dem angave, at disse Figurer skyldtes et Væddemaal, og at de havde faaet 1 à 2 Kroner for at lade sig smykke med dem. Da 2 havde hver to Figurer og 1 tre, reduceres Antallet af Bærerne af de obskøne Tatoveringer til 18.

De to hyppigste Figurer, anbragte i forskellige Konstellationer (f. Eks. i Tro, Haab og Kærlighed) eller alene, vare Ankeret, som fandtes 564 (A—125, B—439) Gange, og Hjertet, som optraadte 394 (A—89, B—305) Gange, det sidste som Regel smukt udført,

det første oftest primitivt sammen med tarveligt udførte Bogstaver fra Skoletiden. Det vilde naturligvis være meningsløst af disse Figurer at slutte noget om maritime eller erotiske Tilbøjeligheder. Det er »rask« for Drenge at tatovere sig, det er »rask« at ville være Sømand, og Ankeret skal vel oftest være et Slags Udtryk for en saadan Fremtidsbestemmelse. Ofte er det dog sikkert kun indtatoveret, fordi det — ligesom Hjertet — i sin primitive Form er en ret let Figur.

Iøvrigt havde ialfald en forholdsvis stor Del af de tatoverede sejlet, selv om det kun havde været meget kort, og en Del af disse var tatoveret i Udlandet, af Kammerater paa Skibe eller i Havnebeværtninger herhjemme. Særlig ældre tatoverede Individer mellem de 1. Gang straffede vare som Regel Sømænd. Enkelte vare blevne tatoverede til Orlogs; men ogsaa her er i Reglen en tilfældig psykisk Smitte betingende for Tatoveringshyppigheden. Mellem 300 franske Matroser til Orlogs fandt *Grouzer* saaledes kun 17 (c. 5 %) tatoverede. Enkelte af mine Forbrydere, der havde sejlet, vare tatoverede i flere Repriser og paa forskellige Steder.

225 (82 + 143) havde tatoveret sig selv, de fleste i Barndommen, nogle dog i den voksne Alder, deriblandt flere som vare professionelle Tatovører, og som vare pragtfuldt udstyrede. En af disse havde saaledes 21 Figurer, én 25 og én, som mellem hvert Arrestophold — vistnok tildels i Straffeanstalten — forøgede sin Samling, havde 45 Figurer og en Mængde Inskriptioner, der alle udtalte hans Kærlighed til én bestemt Dame (i hvis Lod det iøvrigt faldt at elske mange, hvilket hun i sine Tatoveringer havde udtrykt ved en Masse Mandsnavne).

42 (10 + 32) vare tatoverede i Skolen af jævnaldrende Kammerater.

211 (42 + 169) vare tatoverede som voksne af Kammerater.

209 (43 + 166) vare tatoverede af professionelle Tatovører herhjemme, oftest paa Beværtninger.

En enkelt »anset« Tatovør (»Tatovermanden«) vidstes at have 38 (4 + 34) paa sin Samvittighed, en anden »Stikke Valde« 13 (2 + 11), en tredje »Prikkefar« 8 (1 + 7); men iøvrigt vidste de fleste ikke Navnet paa Kunstneren eller vilde ialfald ikke vide det.

72 (9 + 63) vare som anført tatoverede i Udlandet.

1 (0 + 1) var tatoveret af sin syge Søn.

Undertiden var Tatovøren af Kvindekøn. 1 angav saaledes at være bleven tatoveret af en udenlandsk kvindelig Artist, 1 af en polsk Roepige, 1 af en Pige i Stavanger og 1 af en Hindupige i Kalkutta.

Ikke mindre end 40 vare blevne tatoverede af Kammerater i den gamle Fællesarrest paa Kristianshavn, 6 vare tatoverede i Tvangshus, 3 i Blegdamsvejens Arrest, 1 i Internatet; 1 var tatoveret i Horsens og 3 i Vridsløselille Straffeanstalt (Selvtatovering).

Som ovenfor nævnt spille de militære Emblemer ingen Rolle herhjemme saaledes som adskillige Steder i Udlandet, hvor profesfessionelle Tatovører regelmæssigt hjemsøge Kasernerne, og hvor Efterlignelseslysten gør sig stærkt gældende. Af *Lacassagnes* 378 tatoverede algierske Soldater vare kun de 100 tatoverede før Indtrædelsen i Tjenesten. Kun 20 af mine Forbrydere angave at være blevne tatoverede som Soldater, deraf 11 til Orlogs (1 i den amerikanske Marine). Kun 3 af disse bare militære Emblemer; i det ene af disse Tilfælde paastod Bæreren, at Tatoveringen (der indeholdt Initialer, Nummer etc.) var foraarsaget ved, at en Kammerat var druknet og hans Lig vanskelig havde kunnet identificeres; han og hans Kammerater vare da blevne enige om at lade sig tatovere et Kendingsmærke.

Til Tatoveringen, særlig den, der var udført i Barnealderen eller som stammede fra Arrester, Tvangshuse o. l. Steder, var der ofte anvendt meget primitive Redskaber og tarveligt Materiale. Blæk, sjældnere Tusch, og en Naal, Kniv eller Pen var ofte benyttet i Skoletiden. Mellem Materialerne til de i den voksne Alder udførte Tatoveringer var angivet Kulpulver (hos 16), Blanksværte (9), Træskosværte (1), Sod (4), Murstenspulver (2), rød Farve til Bogbinderi (1 — Vridsløselille). Tatoveringsredskabet havde her ofte været en Knappenaal, en Synaal, en Stoppenaal etc. En Arrestant i Vestre Fængsel gjorde Forsøg paa at anvende sin Kam til Tatovering. Kedsomheden i Arresten hidførte iøvrigt ikke sjælden Selvtatoveringsforsøg, som ved Mangel paa Farve maatte indskrænke sig til at blive en Slags Artegning (cfr. *Joost*). Saaledes ridsede en Arrestant sig med en Knappenaal et Hjerte med Pil paa v. Haandryg, en anden et Anker sammesteds, og en tredje gjorde Forsøg paa at ridse Figurer med Kanten af en Enøre. En Arrestant viste paa v. Underarms Flexorside en Ambolt med Initialer, som han for 7 Mdr. siden havde indridset paa sig under et Ophold i Forbedringshuset. *Leppmann* mener efter sine Erfaringer fra Moabitfængslet i Berlin, at Indkradsning, Indridsning og Indskæring af Figurer uden efterfølgende Indgnidning med Farve, som med egen Haand udføres af en Arrestant, ikke sjælden tyder paa en sygelig Sindsstemning. Det tør naturligvis ikke benægtes, at saadanne Forsøg kunne have til

Formaal at døve en psykisk Smerte ved at fremkalde somatisk Smerte, men jeg tror rigtignok, at de oftest ere Udslag af unge Fangers Trang til at adsprede sig under det kedsommelige Arrestophold.

Ikke alene de af professionelle Tatovører i Ind- og Udlandet, men ogsaa særdeles mange af de af Kammerater udførte Tatoveringer vare dog meget smukke, i to (sort og rødt) eller tre (sort, rødt og blaat) Farver. Oftest var anvendt Tusch, Zinnober og Vermeillon. De kunstnerisk udførte Tatoveringer vare sjældnere kun stukne med sort (Tusch). En enkelt Gang vare Figurerne meget uheldige, fordi Tatovøren havde været fuld. Hyppigt vare Tatoveringerne hele smaa Kunstværker og vare betalte derefter; en meget smuk udført Kvindefigur var saaledes tatoveret af en Kunstmaler i Hamborg for 10 Mark. Som Redskab var altid anvendt de sædvanlige sammenbundne Synaale. Kun i to Tilfælde vare Figurerne stemplede med en Art Maskine (Frankfurt a. M., Sydamerika).

Undertiden svinder den røde Farve hurtigt, allerede efter et Par Aars Forløb; men jeg har dog set den røde Farve holde sig i Tatoveringer, der vare 26 Aar gamle. De sorte Farver ere derimod, ialfald hvor der er anvendt Tusch, saa at sige uforgængelige, saa snart de blot ere udførte med lidt hensigtsmæssige Redskaber, saa at Farven er naaet ned i Rete Malphigii. Jeg har set Tatoveringer, der vare 45 Aar gamle og stode saa tydeligt, som om de vare aldeles friske. Selv primitive Tatoveringer fra 8 Aars Alderen stode tydeligt efter 40 Aars Forløb. Ogsaa Kulpulvertatoveringer har jeg set holde sig tydelige efter 12 Aars Forløb; men i Reglen afbleges de med uhensigtsmæssige Farver udførte Tatoveringer ret hurtigt.

Som Regel er vistnok Tatoveringsprocessen, naar den ikke foretages paa særligt sensible Steder, som f. Eks. Halsen, ikke særlig smertefuld, og kun et Par Individer angave, at Processen havde maattet afbrydes paa Grund af Smerte.

Paa Spørgsmaalet om Sygdommes (Syfilis, Tuberkulose, Erysipelas etc.) Paaførelse gennem Tatovering, skal jeg her ikke gaa nærmere ind. Kun skal det nævnes, at et Individ bar Ar efter en efter Tatovering for flere Aar siden opstaaet Betændelsesproces. En Arrestant, som indkom 3 Uger efter at være bleven tatoveret, viste stærk Svulst og Irritation af Huden paa Tatoveringsstederne og havde betydelige Smerter.

Prisen, der var betalt for Tatoveringen, varierede stærkt, var ikke sjælden Drikkevarer, en Kniv o. l., især naar den var foretaget

af en Kammerat; en enkelt Gang var den en Fødselsdagsgave. For Bogstaver synes den sædvanlige Pris herhjemme at være 10 Øre pr. Stk., undertiden med Rabat paa flere Bogstaver (3 for 25 Øre); for Figurer 50 Øre for de mindre, 75—100 Øre for de store. Sjældnere gaar Prisen for en Figur ned til 25—35 Øre eller op over 1 Krone. I Sverrig var betalt 25—100 Øre pr. Figur. I Tyskland havde Prisen gennemgaaende været noget højere, selv om den varierede lidt i de forskellige Byer. I Kiel var der betalt 50 Pf. for 4 Bogstaver, i Hamborg 1 Mark for 2 Bogstaver med Ornament og 2 Mark for 1 Figur; en maskintatoveret Figur (Maskinudstilling i Frankfurt a. M.) havde kostet 3 Mark. I England var der betalt $^1/_2$—1 $^1/_2$ Shilling pr. Figur, endog 2 Shilling for en større Figur; i Forindien 3 Shilling for en stor Figur, i Nordamerika $^1/_4$—1 Dollar pr. Figur, i Japan $^1/_2$ Dollar pr. Figur.

FORBRYDELSENS PATOGENESE.

Kunne nu de Resultater, hvortil vi ere komne, siges at bekræfte den tredje Skoles Lære? Støtte de Troen paa det medfødte Anlægs Betydning for Forbrydelsens Opstaaen — det medfødte Anlæg ikke i Form af et specielt Forbryderanlæg, men som en formindsket Modstandskraft mod de Individet i Livet mødende Skadeligheder, et almindeligt degenerativt Anlæg?

Paa Forhaand er man tilbøjelig til at give *Legrain* Ret, naar han udtaler: »De degenererede kunne blive Forbrydere, og de blive det uden Tvivl langt oftere end de ikke degenererede, fordi de mindre let end disse kunne afpasse sig efter et regelmæssigt og lovmæssigt Livs Betingelser. Visse Forbrydere vise Degenerationstegn. Men selv om den degenererede kan blive Forbryder, og selv om Forbryderen kan være en degenereret, gives der ogsaa Forbrydere, som ikke have nogen af Degenerationens Karaktertræk, og degenererede, der i fysisk Henseende ere fuldstændig stigmatiserede, men hvis Liv er rent for enhversomhelst skadelig Tendens«.

Ialfald er der det Lighedspunkt mellem den degenererede og Forbryderen, at de begge have Vanskelighed ved at afpasse sig efter Livets Fordringer. »Den normale Mennesketype ejer en vis Evne til at fyldestgøre det offentlige Livs Fordringer; det er denne Evne, som Forbryderen mangler« *(Drill)*. Det samme Særpræg — under en noget anden Form — har den degenererede.

Se vi nu paa vore Resultater, saa synes der at findes et forholdsvis stort Antal degenererede Individer mellem Forbryderne. Ganske vist beror denne Antagelse tildels paa et rent Skøn, idet der til et fuldgyldigt Bevis hører et Sammenligningsmateriale af danske Ikke-Forbrydere, som vanskeligt kan tilvejebringes, og idet

man ikke tør lægge større Vægt paa Undersøgelse af Ikke-Forbrydere af andre Nationer. En ikke ringe Betydning maa man dog tillægge den sammenlignende Undersøgelse af de kun én Gang straffede og Recidivisterne. Selv om der, som nævnt, sandsynligvis mellem de til den første Kategori henregnede findes adskillige, som senere ere blevne eller ville blive straffede og derfor rettelig høre hjemme mellem Recidivisterne, og selv om der mellem de sidste vistnok findes en Del, som udelukkende ved Forholdenes Magt — deriblandt overstaaede Straffe — er blevet Recidivister, saa er der dog ingen Tvivl om, at det er mellem de under B henførte, at man fortrinsvis maa søge de Vaneforbrydere, for hvis Livsretning det degenerative Anlæg skulde have Betydning.

Af vore Undersøgelser fremgaar det da ogsaa med stor Tydelighed, at det fortrinsvis er i Gruppe B (Recidivisterne), at man finder ikke blot de moralsk defekte, men ogsaa de arveligt disponerede, psykisk abnorme, med somatiske Særmærker udstyrede og legemligt svage Individer. Hvad særlig de somatiske Særmærker angaar, da fremgaar deres Betydning som Degenerationstegn af den relative Hyppighed, hvormed de kunne paavises hos saavel arveligt disponerede som hos psykisk abnorme Forbrydere. Naar Forskellen i denne Henseende mellem Gruppe A og B ikke er saa paafaldende stor, saa maa Grunden vel søges deri, at den Degeneration, som virker med til Forbrydelsen, er af en saadan Natur, at de fremkaldende Momenter og Udslagene af den vanskeligt kunne udregnes i deres fulde Udstrækning. Opfatter man Degenerationen, hvad man sikkert maa, i udvidet Forstand som nervøs-etisk-social, og fastholder man, at det *særlig* er den etisk-sociale Del af den, der har Betydning for Forbrydelsen, saa er det vel for det første indlysende, at Afstamningens Betydning vanskeligt lader sig angive i Tal, idet foruden Forfædrenes Nervesvaghed, kroniske Sygelighed og — navnlig — Alkoholisme, tillige deres etiske og moralske Værd spiller den allerstørste Rolle. Dernæst er det afgjort, at man ikke hos den saaledes degenererede selv særligt hyppigt kan vente at finde andre Afvigelser fra den psykiske Norm end dem, der navnlig og habituelt give sig Udslag i uetisk og umoralsk Handlesæt — netop i Forbrydelse (Vaneforbrydelse). Og hvad endelig de somatiske Særtegn angaar, da er der jo ingen Tvivl om, at de foruden at være Resultater af ved Afstamningens Svagelighed bevirket Udviklingshemning og Rakitis ogsaa kunne være dels en direkte Arv — maaske i tidligere degenererede, men nu psykisk regenererede Familier — dels kunne

hidrøre fra en Rakitis, som er erhvervet uden nogetsomhelst nedarvet Grundlag. Ved vor Tro paa Alkoholismens Betydning for Afkommets Tilbøjelighed for Forbrydelse og dens utvivlsomme Rolle for den sociale Degeneration, er det dog værd at lægge Mærke til, at de somatiske Mærker efter vore Undersøgelser fortrinsvis fandtes hos de gennem Alkoholisme i Afstamningen disponerede.

Der er for mig ingen Tvivl om, at *det medfødte degenerative Anlæg* har en ikke ringe *disponerende* Betydning for mange Forbryderes Livsretning, ikke alene for de psykisk abnorme Individer (egentlige sindssyge og aandssvage og de psykiske Undermaalere), men ogsaa for mange af dem, hos hvem Afvigelsen fra den psykiske Norm væsentligst giver sig Udslag i forbryderske Handlinger. Hovedstyrken af disse sidste dannes af de tidligere omtalte Individer, som uden tydelig Defekt af Intelligensen vise en paafaldende Mangel paa Evne til at modtage eller maaske rettere *assimilere* de moralske Hemningsforestillinger, og som repræsentere en Art *Stansningsdannelse.* De ere ikke »fødte Forbrydere«; thi Nedsættelsen af Modtageligheden er ikke større, end at den kan overvindes ved en særlig intens Opdragelse, som de dog oftest ikke faa. De ere ikke *antisociale* i Kraft af det medfødte Anlæg alene, men ogsaa ved Millieuets Indflydelse.

Midt imellem de væsentligst af Degenerationens nervøse Momenter paavirkede *psykisk abnorme* og de væsentligst af dens sociale Momenter paavirkede *umoralske* staar en tredje Gruppe af medfødt degenererede Individer: de, der i Kraft af det *medfødte Anlæg* ere blevne *Alkoholister* og derved ere blevne til Forbrydere (primære Alkoholister); deres afslappede Nervesystem, der ofte er svækket ved Forfædrenes Alkoholisme, har bragt dem til at søge Stimulation i Alkohol, og denne har efterhaanden ført dem ind paa Forbryderbanen.

Det maa dog ikke overses, at den medfødte Degeneration indirekte kan være Aarsag i Forbrydelse og da oftest Lejlighedsforbrydelse, idet den ved de degenereredes hyppige somatiske Inferioritet betingede store Modtagelighed for Sygdom let foraarsager økonomisk Misère og derved Forbrydelse af Trang.

At ved Siden af den medfødte Degeneration ogsaa en *erhvervet Degeneration* kan spille en disponerende Rolle for Forbrydelsen, er givet. Det er ofte vanskeligt at afgøre, hvor meget af Degenerationen der er medfødt, og hvormeget der er erhvervet, idet de Aarsagsmomenter, der fremskaffe den erhvervede Degeneration, ofte

eksistere i Kraft af et medfødt Anlæg. Hvor saaledes en ved overstaaet Sindssygdom erhvervet let Sløvhed (Demens) er Skyld i Forbrydelsen, kan en medfødt Degeneration, der ialfald delvis har foraarsaget Sindssygdommen, i Virkeligheden være det foraarsagende Moment. Endvidere tilvejebringes en seksual Neurasteni ofte gennem Masturbation, der til en vis Grad kan være medfødt sygelig betinget. Og Trangen til Stimulation, som let gør Individet til kronisk Alkoholist eller Morfinist, skyldes som nævnt meget ofte en medfødt degenerativ Grundlidelse. Selv hvor der er tydelige Aarsagsmomenter til en erhvervet Degeneration, kan det medfødte Anlæg virke medbestemmende ind paa den erhvervede Degenerationstilstands Natur. Saaledes ser man ikke sjældent efter et Trauma Epilepsi og senere Forbrydelse hos et degenereret Individ, som uden Traumaet maaske ikke vilde have faaet Epilepsi eller være bleven Forbryder.

I et af mine Tilfælde havde saaledes en 22aarig Skrædderssvend, der straffedes 1. Gang for Tyveri, lidt af Epilepsi fra Barnealderen til det 19. Aar efter et Trauma capitis; hans 2 Brødre vare Epileptikere. I et andet havde en 18aarig Opvarter, der straffedes 1. Gang for Tyveri, efter et Slag i Hovedet i 13 Aars Alderen haft en Hjernerystelse og senere lidt af epileptiske Anfald et Par Gange om Maaneden; hans Fader var Alkoholist. I et tredje havde en 22aarig Bødkersvend, som straffedes 1. Gang for Bedrageri, efter et Trauma capitis for 2 Aar siden lidt af Hovedpine og epileptiske Anfald; Faderen var Alkoholist; Moderen brystsyg; i den forreste Del af Haarbunden fandtes et dybt, i Benet deprimeret Ar.

Ofte findes der i Virkeligheden en uløselig Sammenblanding af medfødte og erhvervede Momenter. Det er særligt vanskeligt at adskille disse ved Sygdomme i den tidlige Barnealder (f. Eks. Rakitis), idet disse netop ofte erhverves i Kraft af et medfødt Anlæg eller udelukkende opstaa paa Grund af dette. Som medvirkende til eller endog udelukkende fremkaldende en erhvervet Degeneration maa dog nævnes: *Sygdomme i den tidlige Barnealder*, særlig Hjernebetændelse, Rakitis, Skrofulose. Som anført maatte dog de af Forbrydernes egne Angivelser fremgaaede Tal anses for alt for smaa, hvilket fremgik af de mange Tilfælde af rakitisk Skeletforandring og af Kirtelsvulst paa Halsen, som paavistes hos Forbryderne.

29aarig Arbmd., straffet 1. Gang for Falsk. Moder og næsten alle hans Sødskende døde af Brystsyge. Rakitis og Krampe som Barn. Nu nervøs. Høj Gane med dyb Fure i Midten, Hutschinsonske Tænder, Hernia ingv. dext.

Endvidere *overstaaede Sindssygdomme*, som, selv om de ikke følges af en tydelig Demens, dog ofte efterlade blivende Karakterforandring. Sindssygdommen behøver ingenlunde altid at være opstaaet paa medfødt degenerativ Basis.

En 32aarig Pramfører, som straffedes 1. Gang for Tyveri, havde 11 Aar iforvejen gennemgaaet en akut Psykose efter en rheumatisk Feber. Der fandtes ingen anden arvelig Disposition, end at Farmoderen var død af Brystsyge.

Hertil maa ogsaa regnes *Seniliteten*, som, selv om den ikke har medført tydelig Demens, jævnlig ledsages af Svækkelse af Evnerne og særlig af den moralske Hemning, saa at den f. Eks. særlig ofte hidfører Sædelighedsforbrydelser. Optræder den før Tiden (præcox), kan den ofte være vanskelig at erkende.

Ogsaa andre *Sygdomme i Centralnervesystemet og dets Omgivelser*, f. Eks. Cerebrospinalmeningitis, kunne medføre en erhvervet Degeneration.

Mere indirekte virke *alvorlige akute Sygdomme* som Tyfus, rheumatisk Feber etc. og *svækkende kroniske Sygdomme* som Tuberkulose, Mb. cordis.

Som de alvorligste Momenter til Fremkaldelsen af en erhvervet Degeneration maa vel nok anses *Trauma capitis* og navnlig *Alkohol.*

Som det fremgaar af det tidligere anførte, virke disse forskellige Aarsagsforhold ikke sjældent med til Forbrydelse gennem en ved dem fremkaldt Epilepsi, Hysteri eller Neurasteni. Og det maa her erindres, at den erhvervede ligesaavel som den medfødte psykiske Degeneration godt kan have virket med til Forbrydelsen, selv om denne ikke er noget psykologisk forklarligt eller psykiatrisk erkendeligt Udslag af den psykiske Abnormitet, saaledes som naar Sædelighedsforbrydelser optræde ved Psykopatia sexualis, Voldsforbrydelser og Ildspaasættelse i epileptiske Bevidstløshedstilstande, idet f. Eks. Ejendomsindgreb lettes ved den hos Epileptikere og andre psykisk degenererede konstant tilstedeværende — maaske tilsyneladende ofte ringe udtalte — Nedsættelse af den psykiske Hemning.

Men det er jo ingen Nødvendighed, at en erhvervet Degeneration altid giver sig Udslag i kendelige psykiske Abnormiteter og derigennem fører til Forbrydelse. Den kan godt virke mere i det skjulte og dog gennem en direkte eller indirekte Paavirkning af Hjernecellerne foraarsage en Nedsættelse af de moralske Evner. Iøvrigt kan det ikke ventes, at den erhvervede Degeneration har den samme alvorlige Betydning for Individet som den medfødte, ialfald hvor Paavirkningen af Hjernen kun sker indirekte, saaledes som efter akute og svækkende kroniske Sygdomme; det ses da ogsaa, at disse Sygdomme ikke vare optraadte med synderlig større Hyppighed ved Gruppe B end ved A. Noget anderledes maa Forholdet være med Hensyn til de Aarsagsmomenter, som paavirke

Hjernen direkte, idet det er naturligt, at den erhvervede Degeneration her har mere blivende Følger. Vi møde da ogsaa saavel overstaaet Sindssygdom som Trauma capitis og navnlig Alkoholisme hyppigere ved B end ved A.

Det synes, som om man med Rette her, hvor Paavirkning af Hjernen med eller uden fremtrædende psykiske Abnormiteter virker med til Forbrydelse, kan opstille en erhvervet nervøs Degeneration ved Siden af — men med langt ringere Hyppighed end — den medfødte. Vil man ogsaa, hvad der synes berettiget, betragte den ved hele det sociale Millieu betingede Depravation som en erhvervet etisk-social Degeneration, kan man betragte Forbryderen (Vaneforbryderen) som et degenereret Individ, som Resultatet af en medfødt eller erhvervet eller snarere medfødt og erhvervet nervøs-etisk-social Degeneration. Det maa dog fastholdes, at ved Siden af den ved sociale Momenter foraarsagede Degeneration svinder al anden erhvervet Degeneration ind til en Ubetydelighed. —

Det falder udenfor dette Arbejdes Plan at afhandle Forbrydelsens saakaldte almindelige Aarsager (Klima, Race, Jordbund, Aarstid etc.), der i sidste Instans ere afhængige af antropologiske og sociale Vilkaar, ligesaavel som detailleret at gennemgaa hele Millieuets Betydning for Forbrydelsen, udførligt at skildre den kriminelle Sociologi. Skal man kortelig sammenfatte de *sociale* Momenter, som virke med til Forbrydelsen og ofte virke særlig stærkt, fordi de træffe et iforvejen af andre — medfødte eller erhvervede — Aarsager degenereret Individ, maa man i første Række nævne *Hjemmet og Opdragelsen*. *Raux* fandt mellem 385 unge Fanger i Lyon 223, som tidlig havde mistet begge Forældre eller den ene af dem, og af de 162, som endnu havde Forældrene i Behold, vare et stort Antal kommen bort fra Hjemmet paa Grund af Fattigdom eller daarlig Behandling. Af de 385 tilhørte 42 Familier, hvor Faderen, Moderen eller begge Forældrene havde været straffede, 187 Familier med daarligt Rygte og 127 Familier, hvis Moralitet var tvivlsom.

Det er dog her ofte overmaade vanskeligt at afgøre, hvilken Indflydelse Afstamningen har og hvilken Opdragelsen, idet der ved Forældrenes Svagelighed, Sindssygdom og navnlig Alkoholisme, hvilket alt kan sætte sit Spor paa Afkommet og fremkalde en medfødt Degeneration, ogsaa i Reglen foraarsages uheldige Opdragelsesvilkaar. Og hvor Forældrene ere i Besiddelse af den moralske Slaphed, som let giver Barnet en etisk-social Degeneration i Arv, eller hvor de endog ere Forbrydere, er der al mulig Udsigt til, at

Opdragelsen vil udvikle det medfødte Anlæg i forbrydersk Retning. Vi faa her ikke blot den *forsømte Opdragelses Virkning*, men ogsaa det *slette Eksempels*. Men ogsaa uden at der er nedarvet Anlæg tilstede, har Hjemmets og Opdragelsens Beskaffenhed selvfølgelig en dominerende Indflydelse paa Individets Livsretning, idet Sindet i Barnealderen er saa stærkt modtageligt for Indtryk, der ofte faa blivende Betydning. Derfor ser man ofte fremtidige Forbrydere udgaa fra letsindige Hjem, hvor Børnene ere Genstand for uhensigtsmæssig, planløs eller forkælende Opdragelse. At ogsaa de *daarlige Plejehjem* levere Bidrag til Forbryderklassen er naturligt. Paafaldende er det dog, at de *uægte fødtes* Antal mellem Forbryderne i mit Materiale ikke er større end deres Antal i Befolkningen. Mellem de 1845 Forbrydere var nemlig 9,21 % født udenfor Ægteskab, medens der i Kongeriget Danmark 1895—1900 fødtes 9,6 % udenfor Ægteskab. At den uægte Fødsel imidlertid ogsaa spiller en Rolle for Forbrydelsen (Vaneforbrydelsen) ses af, at Procenttallet for dem, der vare fødte udenfor Ægteskab, var endel større for B (10,15 %) end for A (7,42 %). Da der imidlertid i samme Tidsrum i København fødtes 23,3 % udenfor Ægteskab, i det øvrige Land 7,2 %, medens de respektive Tal for Forbryderne vare 10,21 % og 8,16 %, synes det at fremgaa, at de uægte Børns Lod er uheldigere paa Landet, hvor de ialfald tidligere hyppigt anbragtes paa *Fattiggaarde*, end i København. Vistnok daarligere stillede end de uægte fødte ere Børnene af *fraskilte* og de, der tidligt miste deres Forældre. *Leppmann* fandt mellem 18000 tyske Forbrydere 2000 uægte fødte og ikke mindre end 6000, som før det 6. Aar havde mistet Faderen, Moderen eller begge Forældrene. Medfødt Svagelighed gør her ofte Børnene særlig modtagelige for de skadelige Indtryk, som den forsømte Opdragelse stiller dem blot for.

Og Farer true Barnet, som er unddraget Hjemmets opdragende Indflydelse og udelukkende er henvist til den tilfældige Indvirkning fra de ældre Børn og voksne, som det støder paa. Ved Barnets store Suggestibilitet og ved dets Tilbøjelighed til netop at suge de daarlige Indtryk til sig, er den tilfældige Indflydelses Virkning uberegnelig, naar Hjemmets opdragende Paavirkning ikke gør sig gældende. Særlig Fare truer her Byernes og navnlig Hovedstadens Børn, idet Forsømmelsen fra Hjemmets Side uundgaaelig fører til *Gadelivet*. Her træffe de let ældre og alt moralsk fordærvede Børn og komme under disses Indflydelse. I Skolen søges der bibragt dem en hensigtsmæssig Belæring og Disciplin, men samtidig udvides

Børnenes Bekendtskabskreds, og det er en ren Tilfældighed, hvem de slutte sig til, og med hvem de fortsætte Gadelivet. Forfængelighed og falsk Æresfølelse vækker Kappestrid; de ville gærne være »raske« Drenge og Piger, og ved Barnets levende Efterlignelseslyst er der ikke den Ting, som de ikke kunne gaa med til for at blive roste af en ældre Kammerat. Ved Forførelse og slet Eksempel vækkes der en tidlig Sanselighed, som giver sig Udslag efter fattig Lejlighed. Tidlige Voldshandlinger høre til Dagens Orden; Tidsaandens Tilbøjelighed til Raahed frister dertil. De stigende Fordringer til Tilværelsen gøre sig allerede gældende. Vinduernes prangende Udstillinger friste med Legetøj og Slikkeri. Og daarlige Kammerater lære dem, hvorledes de skulle bære sig ad for at komme til Penge. Smaa Ejendomsindgreb, maaske Rapserier af Ubetydeligheder, blive let Følgen; Børnene mærke, at det gaar godt, og vove sig næste Gang videre. En særlig Fare truer dem, der alt tidligt blive anbragte som Bydrenge og Bypiger; den idelige Færden paa Gaden med dens mange Fristelser, den ofte lette Adgang til Smaapenge fører let til Fald.

Saa kommer Konfirmationen med Overgangen til nye Omgivelser; Drengen kommer i Lære, Pigen i en Fabrik eller i Tjeneste. I Værkstederne og Fabrikkerne træffe de nye Kammerater, og daarlig Indflydelse fra ældre Kammeraters eller medtjenendes Side gør sig stærkt gældende under det ofte daglange Samliv. Unge Tjenestepigers Arbejde bliver udnyttet til det yderste, uden at Herskabet tager Hensyn til, hvem de komme i Berøring med. Købmandslærlingen fristes af Butikkens Herlighed og Pengeskuffens Nærhed.

Kappestriden og Forlystelsessygen gør sig stærkt gældende hos disse unge Mennesker. De se andre gaa ud og more sig og ville gærne være med. Enhver rask Fyr maa have en Kæreste, som han kan gaa ud med om Aftenen eller ialfald om Søndagen, og for at vise sig skal han have Penge at traktere for og kan ikke »stikke op« for mere velhavende Kammerater. I tidligere Tider spadserede man om Søndagen i Skoven med sin Madkurv. Nu søger man til Skovrestaurationerne, Kaféerne, Variétéerne, hvor man lader Pengene rulle; »naar han har Raad til at flotte sig, har jeg vel ogsaa«. Kaféerne, Variétéerne og de offentlige Danselokaler er den Valplads, hvorpaa den utro Lærling, den kassebedrøvende Kommis, den vekselskrivende Kontorist falder.

Den unge Pige skal ogsaa have Penge til at købe sig Stads for, naar hun skal ud med Kæresten. Lønnen er maaske lille, og

hun skal maaske ofre noget af den til sit Hjem. Men det fine Tøj maa hun have, saa stikker hun lidt Stads til sig eller rapser lidt Penge til at købe Stads for. Eller hun kan komme til Penge paa en lettere Maade, naar hun bærer sig ad som andre unge Piger, der intet bestille, men dog gaa fint klædte, og hun tænker ikke paa, at Vejen fører lige ned i Prostitutionen. Fra Hjemmet har hun ingen Støtte, og hvad hun har lært i Skolen og ved Konfirmationsforberedelsen har ikke kunnet fæste Rod i hendes lette Sind. Usund Lekture og Butiksvinduernes usædelige Billeder har taget, hvad der var tilbage af Sædelighedsfølelse hos hende.

Det er selvfølgelig særlig i de unge Aar, at de nærmere eller fjernere Omgivelser, *Millieuet*, gøre deres Indflydelse gældende. Millieuet virker i Kraft af *Suggestionen*, og Individerne paavirkes alt efter deres større eller mindre *Suggestibilitet*. Ved Suggestion forstaar man som bekendt en Bibringelse af Forestillinger, der af den suggererede optages intuitivt, men ikke i Følge Fornuftslutninger. Derfor virker Suggestion saa intensivt i Barnealderen, hvor Intelligensen er saa lidt udviklet, at Fornuftslutninger ere ufuldkomne. Tillid til og Ærbødighed for den, fra hvem Suggestionen udgaar, letter Optagelsen; derfor har Hjemmets og Forældrenes Indflydelse saa stor og blivende Betydning for Barnets fremtidige Liv. Naturligvis har ogsaa Sødskendes Paavirkning her Betydning; naar af vore 1845 Forbrydere 207 (A—37, B—170) havde én eller flere straffede Sødskende, saa er det dog sandsynligt, at dette Forhold lige saa meget er et Udslag af det medfødte fælles degenerative Anlæg, som at det i Kraft af Suggestionens Indflydelse staar i Aarsagsforhold til Forbrydelsen.

Suggestion sker ikke blot ved Ord, men ogsaa ved Handlinger. Sjældnere gør en enkelt Suggestion Skade, men ved Gentagelse forøges dens Kraft; derfor er det stadige daarlige Eksempel saa farligt. Let paavirkelige for Suggestion ere de daarligt begavede, de hvis Fornuftslutninger fremgaa langsomt og besværligt; derfor er det ikke saa underligt, at man træffer saa mange daarligt begavede eller endog imbecile mellem Forbryderne. Men den forøgede Suggestibilitet skyldes her ikke altid udelukkende Forstandens ringe Udvikling, den har ofte sin Aarsag i, at Følelseslivet er saa stærkt udviklet, at det ligesom overvælder Forstanden. Naar Suggestionen at sætte Affekterne i Bevægelse, kan der komme rent eksplosionsagtige Udslag, men der kan ogsaa optræde saa sene Handlinger, at de synes velovervejede, skønt Tanken, holdt oppe af Affekten, i

Virkeligheden kun har bevæget sig paa Forstandslivets Overflade. Man finder en saadan Forøgelse af Suggestibiliteten permanent hos hysteriske (Hypnose), hvis Forbrydelser altid bør betragtes i Belysning af deres sygelige Affekttilstand, ikke mindst hvis de — hos Kvinder — optræde periodisk, knyttede til Menstruationen. Mere forbigaaende finder man Suggestibiliteten forøget i den farlige Pubertetsalder, som med alle sine vaagnende uklare Følelser danner en Periode af særlig kriminalistisk Interesse, ikke mindst fordi den indre Omvæltning ofte, som Følge af Fjernelse fra Hjemmet, er ledsaget af en Forandring i de ydre Forhold. Af stor Betydning er her den Omstændighed, at Suggestionen hos disse Individer, hvor Følelseslivet træder i Forgrunden, ofte virker i Form af Autosuggestion, idet Indskydelser, som Individet ikke selv gør sig klar, opkaste sig til Herre over Tankelivet og tilsidst betinge dets Handlinger. Hos hysteriske har dette maaske mere patologisk Interesse (Sygdomssuggestion), skønt Autosuggestionens Betydning for Forbrydelsen her ikke maa undervurderes. Og ialfald i Pubertetsalderen giver saavel Hetero- som Autosuggestion sig let Udslag i forbryderske Handlinger, som vel maa ses i Belysning af den forbigaaende Eksaltation af Følelseslivet, men for hvilke Straffeloven som Regel ingen formildende Omstændigheder finder.

Det er maaske tvivlsomt, om Pubertetsalderen har den samme Betydning i saa Henseende i Byerne og paa Landet. Jeg har særlig haft min Opmærksomhed rettet paa de voksne Forbrydere, og selv om adskillige af disse første Gang ere blevne straffede i Pubertetsaarene, er det jo derfor ikke givet, at selve Pubertetsperioden har haft Indflydelse paa deres Forbrydelse, saa meget mindre som vistnok de færreste af dem, der have begaaet en Forbrydelse under Indflydelse af Puberteten, recidivere. Men paa Landet ser man ikke sjældent Suggestion under Pubertetens forøgede Affektliv give sig Udslag, særlig i Ildspaasættelser af Hjemlængsel (Sorg) eller Vrede over virkelige eller indbildte Forurettelser og i Sædelighedsforbrydelser (Uterlighed mod Smaapiger, Crimen bestialitatis).

Foruden den aandelig svage og den, der er under Affekternes Herredømme, er særlig *den tankeløse*, den, der tænker overfladisk og handler uden Overvejelse, udsat for at paavirkes af Suggestion. Det er da ingen Tilfældighed, at en af Forbryderens (Vaneforbryderens) væsentligste Egenskaber — som nævnt — er Tankeløshed. Det er ganske vist sjældnere saaledes fra først af, at en bestemt Forbrydelse er bleven suggereret Individet; saaledes kan naturligvis ske, men

kun hvor Suggestionen finder Genklang hos den paagældende. Oftere er det en forbrydersk Tendens, som uforsætlig eller forsætlig, ved daarligt Selskab og Forførelse fra Kammeraters Side suggereres Individet. Suggestionens Kraft afhænger her af, om den enes Villie er stærkere end den andens, om den, fra hvem Suggestionen udgaar, har Herredømme over den anden.

Suggestionen øves ikke alene paa enkelte Individer, men ogsaa paa Folkemængder og -forsamlinger, ja paa hele Nationer. Folketalere virke som Regel paa Tilhørerne i Kraft af Suggestionen. Der oparbejdes ved denne en Stemning; og øves den suggestive Magt hensynsløs, forbrydersk, faa vi *Mængdernes* Forbrydelse (le crime des foules — *Tarde).* Særlig stærkt virker Suggestionen her, hvor det er religiøse Følelser, der blive satte i Bevægelse, og der findes talrige Eksempler paa, at en saadan vakt Fanatisme har givet sig de blodigste Udslag. Til Udbredelsen af suggestive Folkestemninger er *Pressen* en mægtig Kilde, og i bevægede Tider kan Dagspressens ophidsende Indflydelse fremkalde forbryderske Handlinger hos for Suggestion paavirkelige Individer. Der findes saaledes i mit Materiale enkelte, som under Strejkebevægelser have øvet Vold mod Arbejdsgivere eller Strejkebrydere, uagtet Sagen var dem ganske uvedkommende. Suggestionen til Forbrydelse behøver aldeles ikke at være forsætlig fra Dagspressens Side. Simple Referater kunne for modtagelige Individer være tilstrækkelige til at hidføre Suggestionen. Jeg kender ialfald Eksempler paa, at Tanken om den begaaede Sædelighedsforbrydelse, Brandstiftelse eller Rovmordsforsøg fra først af er vakt ved Avisreferater om lignende Tilfælde. Men ogsaa andre Forbrydelser, særlig Tyverier og Voldsforbrydelser, kunne hidføres paa denne Maade. Særlig farlig synes her Brandstiftelsessuggestionen at være.*)

---

*) I Sommeren 1899 optraadte der i Løbet af kort Tid i København en hel Række Brandstiftelser, som ophidsede Stemningen stærkt. De første, som ikke stode i Forbindelse med hinanden, vare foraarsagede henholdsvis af en 15aarig Dreng af Kaadhed og af en ung hysterisk Pige, hvem det morede at se Brandvæsenet rykke ud. Da man nu begyndte at tale om, at der var en Ildebrandsepidemi i Optræk, benyttede to Kvinder, henholdsvis paa Nørrebro og i den gamle By, Lejligheden til at sætte Ild paa for at begaa Assurancesvig; den ene af disse var stærkt hysterisk og blev senere sindssyg i Straffeanstalten. Dernæst tændte en ung Pige Ild i den Ejendom, hvor hun boede, efter at have hældt Petroleum paa Trappen. Hun havde i Smaabladene, som hendes Moder solgte, læst om de forskellige Ildebrande og om, hvor opskræmmede Folk vare. Hun stak saa Ild paa, »dels for at Beboerne af Ejendommen skulde faa noget at

Suggestionen gennem Avisreferater kan utvivlsomt virke ind paa ellers ikke-forbryderske Individer, der af psykiske Grunde ere modtagelige, og efterhaanden faa Form af en Art Tvangsforestilling, men oftest virker den dog vistnok saa sikkert, fordi den rammer Individer, der iforvejen ere i Besiddelse af forbryderske Tendenser. Ikke sjældent vækker Suggestionen den hos adskillige Forbryderspirer rugende Forfængelighed. Vi have jo set, at Forbryderen sætter Pris paa at blive omtalt og komme i Aviserne. Ogsaa en systematisk Nedrakning i Pressen af Politi og Autoriteter skaber Forbrydelse mod den offentlige Orden og Myndighed. Saa snart en Forbrydelse optræder *epidemisk*, kan man være overbevist om, at den skyldes Suggestion.

Man kan her tale om en virkelig *psykisk Smitte,* som ogsaa ytrer sig ved beslægtede sociale Fænomener, f. Eks. Selvmord og Dobbeltselvmord, oftest hos overspændte Individer (»dø i Skønhed«), og som ved modtagelig Jordbund kan foraarsage virkelige *psykiske Epidemier*. Hvad særlig Forbrydersmitstoffet (the contagion of the crime) angaar, da fremhjælpes dets Virkning ofte ved den taabelige Dyrkelse af Forbryderen som en Helt, en Kultus, der i ældre Tider gav sig Udslag i Troen paa, at Blod af henrettede skulde hjælpe mod Epilepsi, eller at Strikken, hvormed en Forbryder var hængt, skulde beskytte mod Lynnedslag, og som i vore Dage, styrket ved tarvelige Forbryderromaners fantasirige Skildring af ædle og kloge Lovbrydere, kulminerer i forskruede Fruentimmers Blomstersendelser til celebre Forbrydere og imbecile Mandfolks Ægteskabstilbud til Ægtefællemordersker.

Af stor Betydning er Millieuet i videre Forstand, Suggestionen, Smitten, der udgaar fra det store Samfund, hvori den paagældende lever. Det er naturligt, at der er langt flere Skadeligheder, som have Lejlighed til at virke ind, i de store Byer end i de mindre og paa Landet. Uheldigvis er netop Smittefaren særlig stærk her, hvor ogsaa Modtageligheden i Kraft af de direkte og indirekte degenererende Momenters forøgede Indflydelse er forholdsvis betydelig. I 1897—1900 var der saaledes for København 781 Domfældelser (egentlige For-

---

tale om, og dels fordi det morede hende at se Brandvæsenet i Virksomhed«; hun skildredes saavel af Moderen som af Folk i Huset som »god, lydig, ordentlig, flittig og fornuftig«. Endvidere tændte en ung Mand Ild paa Huset, hvori han boede, dels for at faa en Belønning af Brandvæsenet, naar han opdagede Ilden, dels for derved at komme i Avisen. Endelig satte de mange Ildebrande en gammel professionel Brandstifter, som syntes at drive Forretningen af Samfundshad, i Virksomhed.

brydelser) aarlig for hver 100,000 Mænd (over 10 Aar), medens der for hele Landet under et kun var 360. I Hovedstaden med dens heftigt pulserende Liv er Kampen for Tilværelsen stærkest, Konkurrencen størst. Men Kravene paa Tilværelsen ere ogsaa kraftigst. Forlystelsessygen og Pyntelysten kommer frem paa Overfladen, og Fristelserne ere store. Den forcerede Levevis med den stadige Jagen fra Arbejde til Fornøjelse ødelægger Nervesystemet, sløver det rolige Ræsonnement. Den stadig stigende Forsømmelse og Opløsning af Hjemmene, Slappelsen af Tillidsforholdet mellem Herskab og Tyende, Arbejdsgivere og Arbejdere, overordnede og underordnede svækker Modstandskraften ligeoverfor Fristelserne. Tidsaandens totale Mangel paa Autoritetstro, Svækkelsen af de moralske Værdier, den stigende Indflydelse af de materialistiske Synspunkter, den stadige Fremholdelse af Individets Rettigheder uden tilsvarende Pligter vækker Misundelse og Utilfredshed, skaber Had og udvikler Egoisme og derigennem Tilbøjelighed til at gaa over Lovens Grænser. Og Fristelser er der allevegne. Der kommer Konkurrence ogsaa paa Forlystelses- og Pyntesygens Omraade. Varieteerne med deres hemmelige og offentlige Prostitution friste Mændene, Vinduesudstillingerne og de store Magasiner Kvinderne. Det gælder om at have Penge for at kunne være med. Ikke alene Hovedstadens egne Beboere trækkes med, men ogsaa ude i Provinsen lokker Hovedstadens Herligheder. Og de, der drages, er særlig de ustadige og daarligt udholdende, som mene, at de her lettere kunne skabe sig en Eksistens — netop de, som lettest gaa tilbunds.

Men ikke alene i Hovedstaden gøre de ovennævnte Momenter sig gældende; ogsaa i de store Provinsbyer, der bestræbe sig for at være Storstæder, kommer man med. Selv paa Landet gør den usunde Konkurrence og de forøgede Krav paa Tilværelsen sig gældende, særlig dog nok i de Egne, der ligge opad de store Byer. Ogsaa her vil man være med; ogsaa her virker Forfængeligheden og Misundelsen. Og ved Letsindighed og Tankeløshed er der ikke den Ting, man ikke kan gøre for at skaffe sig Udveje. Det er jo ikke saa længe siden vi have set en 17aarig Bondeknøs begaa et Mord for at skaffe sig Penge til en Cycle. —

Ved hvert enkelt Tilfælde af Forbrydelse søger man uvilkaarlig at klargøre sig, hvad der har været *Motivet*, Bevæggrunden til Forbrydelsen. Da jeg begyndte mine Undersøgelser, indtog da ogsaa Rubrikken »Forbrydelsens Motiv« en fremtrædende Plads paa det Skema, jeg benyttede. Det blev mig dog meget hurtigt klart, at det

ved Recidivister som Regel var ganske haabløst at gøre dette Spørgsmaal; de opgivne Motiver havde aldeles intet med de virkelige Forhold at gøre. For nogle faa af de kun en enkelt Gang forhen straffede havde maaske nok den ved Straffen bevirkede Deklassering og de deraf flydende Vanskeligheder ved at finde Arbejde spillet en Rolle for Recidivet. Men ved den udmærkede Forsorg, vi herhjemme have for de løsladte Fanger, maa det dog vistnok siges, at en oprigtig Villie til at ville rejse sig igen oftest kan overvinde Faren for Recidiv. Som Regel maa det sikkert siges, at Recidivisterne (Vaneforbryderne) ere i den Grad ladede med en ved endogene og eksogene Momenter foraarsaget Kriminalitet, at det som Motiv — saavel til den første Forbrydelse som til Recidiverne — angivne Moment kun er en ren *Lejlighedsaarsag*, som har bragt Bægeret til at flyde over netop paa det givne Tidspunkt. Da der jo ogsaa mellem de 1. Gang straffede, som jeg undersøgte, findes en stor Del, som dels alt er recidiveret, dels sikkert vil recidivere, gælder det samme delvis for disse. Jeg vedblev imidlertid for de 1. Gang straffede at udspørge om Motivet, men gjorde rigtignok ogsaa — bl. a. ofte ved at gennemgaa Sagens Akter — her den Erfaring, at Opgivelsen af Motivet jævnlig var urigtig, eller at det ialfald var upaalideligt fremsat.

Naar saaledes 14 % af dem, som havde gjort sig skyldige i Ejendomsindgreb, angav »Arbejdsløshed« som Aarsag og 19 % »Trang«, saa er der for mig ingen Tvivl om, at Arbejdsløsheden og Trangen i de allerfleste Tilfælde var selvforskyldt og havde sin Grund i Arbejdsskyhed, idet de paagældende vare fuld arbejdsføre Individer. Sandsynligvis maa disse Tilfælde i det Hele sammen med de 10 %, i hvilke »daarlige Kammerater« (Forførelse) angaves som Motiv, henføres til den længe forberedte Kriminalitet. Hertil maa sikkert ogsaa henregnes de 12 %, hvor Forbrydelsen var begaaet »for at faa Penge til Fornøjelser«, de 6 %, hvor »Letsindighed« og de 5 %, hvor »Dumhed« angaves som Aarsag. Ej heller tør vistnok alle de 9 % Tilfælde af »god Lejlighed« og de 22 % af »Beruselse« anses som rene Lejlighedsforbrydelser; ialfald gælder det for de berusede, der vare kroniske Alkoholister. Af andre opgivne Motiver til Ejendomsforbrydelser for 1. Gang straffede skal jeg nævne: »Sygdom« (5 Tilf.), »Begærlighed« (2), »pludselig Indskydelse« (2), »Tjenstvillighed« (1), »Hævnfølelse« (1), »for Spøg« (1), »for Kærestens Skyld« (1), »for at blive fri for at komme paa Fattiggaard« (1), »for at faa en ny Hat« (1). 3 paastode intet at have gjort.

Ved Voldsforbrydelserne angaves »Beruselse« som Motiv i 82 % af Tilfældene, »Hidsighed« i 12 %, »Ophidselse under Strejkeuroligheder« i 3 %.

Af Sælighedsforbryderne opgav 40 % »Beruselse«, 20 % »god Lejlighed«, 8 % »Letsindighed«, 8 % »Sanselighed«, 3 % »Kaadhed« og 3 % »pludselig Indskydelse«. I flere af Tilfældene af Sædelighedsforbrydelse drejede det sig om Overtrædelser (Rufferi, Bigami, Udbredelse af venerisk Smitte), til hvilke et Motiv vanskeligt lod sig angive.

Størst Betydning som Lejlighedsaarsag maa man sikkert tillægge Beruselsen. Som bekendt fremkalder Brugen af større Doser Alkohol en Lammelse af Centralnervesystemet, og *den almindelige Rus* repræsenterer en stadig tiltagende Svækkelse af det psykiske Hemningsapparat. De moralske og etiske Modforestillinger sættes i stigende Grad ud af Virksomhed, og under en stedse voksende Omtaagning af Bevidstheden udslukkes efterhaanden al fornuftig Ræsonnement og rigtig Bedømmelse af Omverdenen. Vi faar da under de lettere og højere Grader af Rusen ikke blot Forsømmelse af Embedspligter og Politiforseelser, men Individet giver som bekendt langt lettere efter for de forbryderske Impulser, som dukke op fra Drifternes Urgrund eller suggereres udefra, og vi faa da Sædelighedsforbrydelser, Ildspaasættelser og navnlig Voldsforbrydelser af enhver Art, stigende til alvorlig Legemsbeskadigelse og Drab. I de højeste Grader af Rusen, hvor Omtaagningen af Bevidstheden er næsten total, og hvor samtidig de motoriske Funktioner ere nedsatte, ses undertiden uforsætlige Forbrydelser, særlig Brandstiftelse.

Det er givet, at en stor Mængde Forbrydelser begaas *under* Rusen og oftest *som Følge af den*, og der er ingen Tvivl om, at mange Individer første Gang give efter for en forbrydersk Impuls, fordi deres Hemning er nedsat ved en Rus. Det er muligt, at hvad der kommer frem hos Individet under en Rus, kun er, hvad der slumrer hos ham i ædru Tilstand, at det er hans sande Karakter, som kommer for Dagen, naar Alkoholen har fjernet det tillærte og til daglig paatagne. Det tør ikke benægtes, at et helt moralsk Individ ligesaalidt vil gøre sig skyldig i forbryderske Handlinger, naar han er beruset, som naar han er hypnotiseret, idet de moralske Modforestillinger have en saadan Kraft, at de uskadeliggøre forbryderske Impulser og Suggestioner. Men i Praksis tør man dog neppe gaa ud fra et saadant Ræsonnement, thi et Samfund kan kun

forlange af sine Medlemmer, at de forstaa at holde eventuelle forbryderske Tilbøjeligheder i Tømme, og maa lade den mulige Undergrund ude af Betragtning. Og foreløbig maa vi fastholde, at Rusen ikke alene kan være *medvirkende Aarsag* til Forbrydelsen, idet det berusede Individ lettere giver efter for en forbrydersk Tilskyndelse, som han maaske i ædru Tilstand om end med Vanskelighed kan holde nede. Men den kan ogsaa være *Hovedaarsagen* til Forbrydelsen, idet den ophæver det fornuftige Omdømme hos et ellers moralsk Individ, saa der fremkaldes Situationer og udføres Handlinger langt ud over, hvad der tilsigtedes.

Ved 1. Gangs Forbrydere tør man som Regel give Alkohol ialfald noget af Skylden for Forbrydelsen, naar det oplyses, at vedkommende var beruset, da han begik den. Ganske anderledes er Forholdet ved tidligere straffede Individer. Det er naturligvis ikke udelukket, at en 1. Gangs Forbryder med Urette skyder sig ind under, at han var beruset, da han begik sin Forbrydelse. Men Erfaringen har dog belært mig om, at Recidivisternes Paastand om, at de vare berusede, da de begik den omspurgte Forbrydelse, langt oftere viser sig at være urigtig og kun er udsprungen af et — heldigvis i Reglen forfængeligt — Haab om, at Straffeloven i den Anledning skal betragte dem med mildere Øjne. Og selv om Angivelsen her viser sig at være rigtig, tør man jo ikke udelukkende eller endog væsentlig lægge Skylden for Forbrydelsen over paa Rusen. Ved én eller dog kun faa Gange forhen straffede Individer, kan Rusen vel have været medvirkende Aarsag til Forbrydelsen, idet den momentant bringer de gode Forsætter til at svinde. Men ved Individer med en længere forbrydersk Fortid har man næppe Lov til at give Rusen nogen synderlig Skyld; Individet vilde ogsaa uden den være recidiveret. Og endelig hører det jo ikke til Sjældenhederne, at gamle Voldsmænd forsætlig beruse sig for at faa Mod til Forbrydelsen, »drikke sig varme«, førend de overfalde en eller anden, som de have »set sig gal paa«, eller blot fordi de trænge til at »røre sig«. Som sagt, ved Recidivister bør man være varsom med at skyde Skylden for Forbrydelsen paa Rusen, selv om denne er in confesso.

Vil man søge at vurdere Alkohols Betydning for Forbrydelsen, maa man imidlertid fradrage de berusede, der vare kroniske Alkoholister, idet Rusen her paa Forhaand maa antages at have haft mindre Betydning for Forbrydelsens Opstaaen.

Af de 1845 Forbrydere vare efter Angivelse de 477 (25,85 %) berusede i Gærningens Øjeblik. De 248 af disse maatte dog anses for at være kroniske Alkoholister; tilbage blive da 229 (12,41 %). Af de 633 kun én Gang straffede vare 204 (32,23 %) berusede; heraf vare dog 71 kroniske Alkoholister, tilbage blive 133 berusede (21,07 %). Af de 1212 Recidivister syntes 273 (22,52 %) at have været berusede i Gerningens Øjeblik; 177 af disse vare kroniske Alkoholister, medens 96 (7,92 %) ej syntes ellers at bruge Spiritus til Overmaal. Som rimeligt er, viste det sig da, at det navnlig var for de 1. Gang straffede, at Beruselsen havde spillet en Rolle.

De berusede fordelte sig saaledes paa de enkelte Aldersklasser:

	A. 1 G. straffede.			B. Recidivister.			Tilsammen.		
	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	Ialt.	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	Ialt.	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	Ialt.
Under 20 Aar . . .	4	23	27	9	23	32	13	46	59
20—29 — . . .	35	91	126	94	64	158	129	155	284
30—39 — . . .	25	12	37	43	5	48	68	17	85
40—49 — . . .	5	6	11	22	3	25	27	9	36
Over 50 — . . .	2	1	3	9	1	10	11	2	13
	71	133	204	177	96	273	248	229	477

Paa de forskellige Arter af Forbrydelse fordelte de berusede sig saaledes:

	A. 1 G. straffede.			B. Recidivister.			Tilsammen.		
	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	Ialt.	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	Ialt.	Kr. Alk.	Ej kr. Alk.	Ialt.
Tyveri	37	54	91	74	40	114	111	94	205
Hæleri	1	2	3	2	1	3	3	3	6
Bedrageri, Falsk . .	3	6	9	5	6	11	8	12	20
Røveri, Ran	1	2	3	6	3	9	7	5	12
Vold, Legemsbesk.	18	59	77	67	39	106	85	98	183
Sædelighedsforbr.	11	10	21	20	7	27	31	17	48
Brandstiftelse	»	»	»	1	»	1	1	»	1
Hærværk	»	»	»	1	»	1	1	»	1
Drab, Drabsforsøg	»	»	»	1	»	1	1	»	1
	71	133	204	177	96	273	248	229	477

Turde man af de tidligere anførte Tal paa kroniske Alkoholister og de ovenstaaende paa berusede mellem Forbryderne bestemme Alkohols Indflydelse paa Kriminaliteten, vilde man komme til følgende Resultat:

Af 1845 mandlige Forbrydere vare 693 kroniske Alkoholister (37,56 %); men uden at være kron. Alkoholister vare andre 229 berusede i Gerningens Øjeblik (12,41 %). Alkohol skulde herefter være Skyld (foraarsagende eller medvirkende) i Forbrydelsen hos 922 (49,97 %) eller hos Halvdelen af alle mandlige Forbrydere.

Efter hvad ovenfor er sagt, er det imidlertid mere end usikkert her at regne med Recidivister. For disses Vedkommende vare af 1212 Individer 550 (45,38 %) kroniske Alkoholister, medens andre 96 (7,92 %) efter Angivelse vare berusede i Gerningens Øjeblik, tilsammen 646 (53,3 %).

Til mere paalidelige Tal naar man ved at regne med kun én Gang straffede. Af 633 Individer vare 143 (22,59 %) kroniske Alkoholister, og andre 133 (21,01 %) vare berusede i Gerningens Øjeblik, tilsammen 276 (43,6 %).

For de hyppigste Forbrydelser var Forholdet saaledes:

A. 1 Gang straffede.

	Forbrydernes Antal.	Kron. Alkoholister.	Berusede ikke kron. Alkoholister.	Ialt.
Tyveri	350	79 (22,57 %)	54 (15,43 %)	133 (38 %)
Vold	94	21 (22,34 -)	59 (62,77 -)	80 (85,11 %)
Sædelighedsforbr.	52	15 (28,85 -)	10 (19,23 -)	25 (48,08 -)

B. Recidivister.

	Forbrydernes Antal.	Kron. Alkoholister.	Berusede ikke kron. Alkoholister.	Ialt.
Tyveri	803	346 (43,09 %)	40 (4,98 %)	386 (48,07 %)
Vold	146	92 (63,01 -)	39 (26,71 -)	131 (89,72 -)
Sædelighedsforbr.	47	31 (65,96 -)	7 (14,89 -)	38 (80,85 -)

Alle Forbrydere.

	Forbrydernes Antal.	Kron. Alkoholister.	Berusede ikke kron. Alkoholister.	Ialt.
Tyveri	1153	425 (36,86 %)	94 (18,15 %)	519 (45,01 %)
Vold	240	113 (47,08 -)	98 (40,83 -)	211 (87,91 -)
Sædelighedsforb.*)	99	46 (46,46 -)	17 (17,17 -)	63 (63,63 -)

*) Det forholdsvis lave Tal paa berusede mellem Sædelighedsforbryderne hidrører delvis fra, at der imellem dem findes adskillige, for hvilke Beruselsen kun spiller en relativ ringe eller endog slet ingen Rolle, f. Eks. de, der dømmes for Paaførelse af venerisk Smitte, Rufferi, Bigami etc.

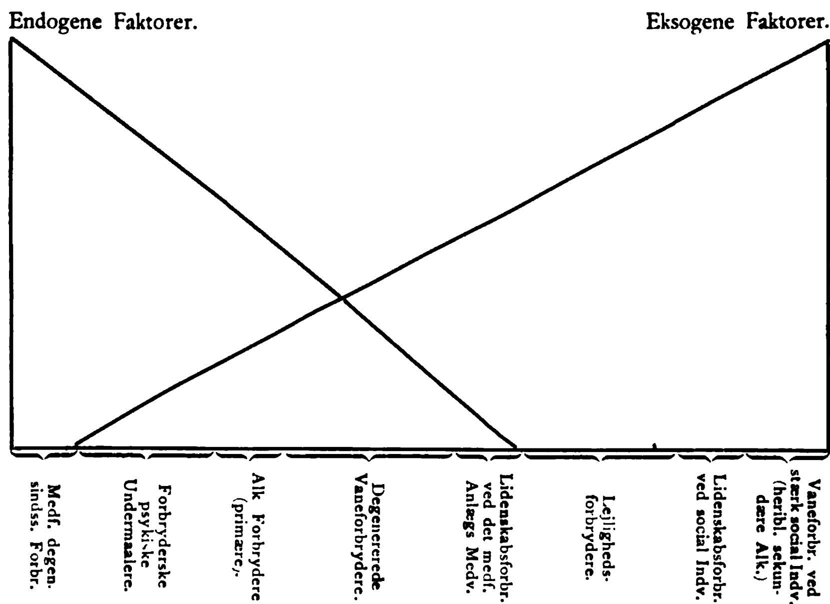
Herefter skulde for de kun én Gang straffedes Vedkommende Alkohol have spillet en Rolle for næsten $^{2}/_{5}$ af Tyvene, Halvdelen af Sædelighedsforbryderne og $^{6}/_{7}$ af Voldsforbryderne.

Er det vanskeligt at bestemme, hvilken Betydning det medfødte Anlæg, og hvilken den sociale Paavirkning, eller — da vi mene, at ogsaa den sociale Paavirkning om end indirekte virker med til Fremkaldelsen af det medfødte Anlæg — rettere de *endogene* (Individet oprindelig iboende) og *eksogene* (udefra kommende) Momenter have for Fremkaldelsen af Forbrydelsen hos det enkelte Individ, saa er det naturligvis endnu vanskeligere her at opstille almengyldige Slutninger om disse Momenters Betydning for de forskellige Klasser af Forbrydere, som man kan forme.

Det kan vistnok i al Almindelighed siges, at der kun findes én Klasse af Forbrydere — som tilmed egentlig ikke høre til Forbryderne — nemlig de *medfødt degenerative sindssyge Forbrydere*, som udelukkende blive Forbrydere i Kraft af de endogene Faktorer — selv om ogsaa de eksogene kunne have virket med til Fremkaldelsen af Sindssygdommen. For alle de andre Forbrydere maa det vistnok siges, at ingen bliver Forbryder helt uden de eksogene Faktorers Paavirkning. Mindst under disses Paavirkning staa de stærkt af de endogene Faktorer influerede *psykiske Undermaalere* og de alkoholiske Forbrydere, som ere blevne Alkoholister i Kraft af medfødt Anlæg *(primære Alkoholister)*. Dernæst de *egentlige* (uforbederlige) *Vaneforbrydere*, de, om hvilke jeg tidligere har sagt, at de oprindelig ere moralsk vanskeligt paavirkelige, og som i Stedet for den intensive moralske Paavirkning, som de tiltrængte, i Reglen have faaet en uhensigtsmæssig eller endog demoraliserende Opdragelse. Hovedmassen af disse bestaar af de saakaldte *professionelle Berigelsesforbrydere*, for en stor Del Alfonser og Bondefangere, der ogsaa lejlighedsvis — gennemalkoholiserede som de ere — gøre sig skyldige i Vold og Sædelighedsforbrydelser. Endelig maa vistnok *en Del af* de saakaldte *Lidenskabsforbrydere* antages væsentligt at have handlet under de endogene Momenters Indflydelse. Det er vel iøvrigt tvivlsomt, om der for os herhjemme er Grund til at opretholde denne Forbryderklasse, som vistnok ligesaavel kan henregnes til Lejlighedsforbryderne, forsaavidt som de sjældent recidivere; hvorimod de i de sydligere Lande spille en fremtrædende Rolle. Vil man bevare Klassen og herunder regne ikke alene de — ellers ikke psykisk abnorme — Individer, der handle *uden Reflektion*, idet en Affekts momentane

Styrke overvinder den normale Hemning, saaledes som f. Eks. de ovenfor nævnte Pubertetsforbrydere, men ogsaa — saaledes som *Ammitsbøll* gør det — dem, der vel handle *efter Reflektion*, men hvor Reflektionen i Virkeligheden er bleven ganske ensidig, idet Ulysten til Forbrydelsen er bleven overvunden ved Forestillingen om, at de befinde sig i en Nødtilstand, som truer dem med Tilintetgørelsen af deres Eksistens, saa at de intet Valg have (Vekselfalsknere, kassebedrøvende Embedsmænd, Brandstiftere af Hensyn til Eksistensen), saa falder Klassen dog sikkert i to Dele, idet kun de førstnævnte — Affektforbryderne — ialfald for en stor Del ville vise sig at være degenererede Individer, hvis Affekt er sygeligt forhøjet paa Grund af det medfødte Anlæg. Til Forbrydere udelukkende ved de eksogene Faktorers Indflydelse maa vistnok regnes i alt væsentligt *Lejlighedsforbryderne*, den ovennævnte sidste Del af *Lidenskabsforbryderne* og en Del af Vaneforbryderne, som har været under stærk social Indflydelse, bl. a. de, som Samfundet selv har gjort til Vaneforbrydere gennem Straffen, og de, der uden medfødt Anlæg ere blevne dertil ved Alkoholisme *(sekundære Alkoholister)*.

Jeg kunde tænke mig Forbrydelsens Patogenese udtrykt ved følgende Skema, paa hvilket de endogène og eksogene Faktorers aftagende Indflydelse paa de forskellige forbryderske Individer er søgt grafisk fremstillet:

FORBRYDELSENS FOREBYGGELSE OG FORBRYDERENS BEHANDLING.

»ENHVER Forbryder er moralsk syg, og Fængslet bør være et Hospital for Helbredelse af Kriminaliteten. En Fange bør ikke sendes til Fængslet for en bestemt Periode. Han bør sendes dertil, som en Syg sendes til Hospitalet, for at blive der til han er helbredet.« Disse Ord, som en amerikansk Fængselsmand fornylig har udtalt, kunne vel nok siges at være Hovedtanken i de moderne kriminalistiske Anskuelser. Vi se jo alt mere og mere Lægevidenskabens Forebyggelse og Behandling træde i Stedet for Kriminalpolitikkens Prævention og Repression. Derved vil man jo ikke hævde Lægernes Ret til at afgøre, hvad der skal bestemmes ligeoverfor Forbryderne. Men ligesom lægevidenskabelige Undersøgelser have vist, at der ialfald for adskillige Individers Vedkommende indgaa patologisk betingede Aarsagsmomenter i Forbrydelsens Patogenese, saaledes maa det ogsaa hævdes, at lægevidenskabelige Erfaringer bør være medbestemmende ved de Forholdsregler, der maa træffes til Forbrydelsens Bekæmpelse. Saa længe Straffen var Samfundets Hævn over Forbryderen, sad Jurisprudensen i hellig Urørlighed og afvejede efter Loven hver enkelt den engang skematisk fastslaaede Straf, om hvis Hensigtsmæssighed der ikke kunde disputeres. Nu, da man er bleven klar over, at Kampen mod Forbrydelsen kun har Samfundets Sikkerhed til Maal, gaar man ud fra, at Forbryderen er et levende Væsen, over for hvilket der maa individualiseres. Og for at afgøre, hvorledes dette skal ske, maa Jurisprudensen have Bistand fra dem, der i Embeds Medfør eller af Interesse have haft Lejlighed til praktisk at studere Forbryderen og Forbrydelsens Aarsager, fra Fængselsmænd og Læger, Pædagoger og Sociologer. Ethvert nok saa ringe Bidrag kan her gøre Nytte.

Selvfølgelig er jeg ikke kompetent til at give en Fremstilling af alle de mange Foranstaltninger, som kunne tjene til at forebygge Forbrydelsen eller dens Gentagelse. Her skal kun ganske kort anføres de Resultater, som kunne fremgaa af de ovenfor fremsatte Anskuelser.

Som bekendt er det en af den moderne Lægevidenskabs Hovedsætninger, at det er bedre at forebygge en Sygdom end at helbrede den, naar den først er indtraadt. Selvfølgelig gælder dette ogsaa for den sociale Sygdom Forbrydelsen. Lægevidenskaben bygger denne Bestræbelse for at forebygge Sygdommene paa sin Kendskab til deres Aarsager, og da de sidste Decenniers Forskninger have bragt os sikker Viden om, hvorledes en stor Mængde Sygdomme opstaa, ere vi ogsaa naaede vidt i vor Bekæmpelse af dem. Naar man kender en Sygdoms Smitstof og dettes Egenskaber og ved, hvor Smittekilden er, saa kan man ved sine Forholdsregler isolere den, hvorfra Smitstoffet udgaar, og saaledes forhindre Smitten i at brede sig til sunde. Og saa er der endda det gode, at ikke ethvert Menneske, som kommer i Berøring med Smitstoffet, straks bliver angreben af Sygdommen; hertil fordres som Regel en Modtagelighed (Disposition), og ved man eller har man Grund til at tro, at et Menneske er særlig modtagelig for Smitten, saa søger man særlig at holde Smitten borte fra ham og bestræber sig samtidig for at formindske hans Modtagelighed.

Saa gunstig staar man jo ikke ligeoverfor Forbrydelsen. Selv om man nok saa meget kender Forbrydelsens Aarsager — og hertil hjælper ikke alene Undersøgelsen af de enkelte Tilfælde af Forbrydelse men ogsaa Kriminalstatistikkens Resultater — og selv om man sikkert kan sige, at Forbrydelsen i sig skyldes Smitte (psykisk Smitte — Suggestion), saa er Smitstoffet saa udbredt, Smittekilderne saa mangfoldige, at Isolering kun for en ringe Del er mulig, og at Bekæmpelsen fordrer omfattende og gennemgribende Foranstaltninger. Da der utvivlsomt ogsaa indgaar sociale (og konstitutionelle) Momenter i Dispositionen, saavel i den medfødte som i den erhvervede, behøves der til dennes Bekæmpelse de mest omfattende Foranstaltninger. Men saavist som Dispositionen — den medfødte Degeneration — tildels beror paa sygelige Forandringer hos Individets Forældre, kan der maaske gøres noget ved at hindre saadanne, der ere saa sygelige, at det erfaringsmæssig maa befrygtes, at de sætte svagelige og disponerede Børn i Verden, i at indgaa Ægteskab og stifte Familie. Børn af saadanne svagelige Forældre staa nemlig ikke blot i Fare for at blive degenererede, men der er ogsaa Udsigt til,

at Forældrenes Sygdom og tidlige Død skal stille Børnene mere blot overfor de eksogene Momenter — daarligt Hjem, forsømt Opdragelse, Underernæring. Helt forhindre saadanne svagelige Individer fra at sætte Børn i Verden kan man jo ikke, men Familiestiftelsen kan dog forhindres. I enkelte amerikanske Stater har man saaledes dels indført, er dels ved at indføre Love, hvorefter *visse Sygdomme skulle være Ægteskabshindring* (i Texas — Epilepsi; i Massashussets — Epilepsi, Alkoholisme, Syfilis; i New York — Epilepsi, Sindssygdom, Aandssvaghed; i Pensylvanien, Ohio, Maryland — Syfilis, Gonorrhoe, Epilepsi, Dipsomani, Tuberkulose, Sindssygdom). Naar Gonorrhoe gøres til Ægteskabshindring, kan det kun være af Hensyn til Ægtefællen. Derimod bør ogsaa af Hensyn til Afkommet Sindssygdom og Alkoholisme være en absolut, Tuberkulose, Epilepsi og Syfilis en relativ Ægteskabshindring.

Af den allerstørste Betydning for Forebyggelsen af Forbrydelse er *Bekæmpelsen af Alkoholismen*, som ikke blot ved at fremskaffe Degeneration hos Afkommet og ødelægge utallige Hjem indirekte virker stærkt med til Forbrydelsen, men som ogsaa direkte, særlig gennem Fremskaffelsen af en erhvervet Degeneration, er Skyld i mange Forbrydelser. Ingen anden Aarsag kan her i Betydning sammenstilles med den. Uden at gaa nærmere ind paa de forskellige Forholdsregler, der her kan være Tale om, skal jeg blot nævne: Indskrænkning af Spiritusudsalgsstedernes Antal, Forbud mod Udskænkning af Spiritus ved Auktioner, Oprettelsen af Afholdsbeværtninger, af Læsehaller, af Udsalgssteder med alkoholfri Drikke i offentlige Anlæg, Forbud mod Nydelse af Spiritus paa Arbejdspladser, ialfald udenfor Maaltiderne, Undervisning i Sundhedspleje i Skolerne, Understøttelse til Redningshjem og navnlig tvungen Indlæggelse af kroniske Alkoholister, ikke alene saadanne, der komme i Kollision med Øvrigheden, men ogsaa saadanne, der ere til offentlig Forargelse, farlige for deres Omgivelser, eller som ikke kunne forsørge Kone og Børn.

I nær Forbindelse hermed staar Bekæmpelse af Soutenørvæsenet.

Af meget væsentlig Betydning ere Bestræbelserne for at fremskaffe *gode og hensigtsmæssige Hjem*. Hertil fordres gode og sunde Arbejderboliger, helst med Have, offentlige Parker og Anlæg med Tilsyn, Belæring om hensigtsmæssig Ernæring, Folkebade. Intet skaber i den Grad et hyggeligt Hjem som god Bolig og Renlighed. Ved Sygekasser, Arbejderforsikring, Rekonvalescenthjem, fri Tuberkulose-, Sindssyge-, Aandssvage- og Epileptikerbehandling bør der

skaffes Garanti mod Sygdommens Svøbe for Hjemmene. Folkebiblioteker med god og sund Læsning, Læsestuer for Arbejdere. Gode Skoler med Tilsyn i Frikvarteret, med Skolebade. Børnebespisning. Gymnastik og Skolesport i fri Luft, Lægetilsyn (Skolelæger). Men ogsaa Skoletvang. Tvungen Tilsyn med Børnene i de Hjem, der planmæssig misrøgtes, eventuelt Fratagelse af Forældremyndigheden og Børnenes Anbringelse i Plejehjem, Børnehjem eller — om fornødent — Opdragelsesanstalter. Det vil her ofte dreje sig om de daarlige Hjem med de ved Arv disponerede Børn, fra hvilke det gælder om at holde Smitstoffet borte, og hvis psykiske Modtagelighed maa formindskes. Endvidere Fremskaffelse af gode Plejehjem til Anbringelse af saadanne Børn, hvis Opdragelse er forsømt, af uægte Børn og af saadanne, der tidligt have mistet deres Forældre. Tilsyn med Plejehjem; Vuggestuer og Asyler, hvor Børnene kunne være, medens Forældrene eller Mødrene ere paa Arbejde. Forbud mod at anbringe Børn paa Fattiggaarde.

Det gælder om at skaffe saadanne Hjem, der ogsaa kunne holde paa de unge og drage dem i deres Fritid, og at vække disses Interesse for Hjemmet og Familielivet; thi der er ingen Modvægt mod Fristelserne, der er saa stærk som et godt Hjem. Og for dem, der maa opholde sig fjernt fra Hjemmet, gælder det om at gøre den farlige Ungdomstid saa lidt farefuld som mulig; det drejer sig om at forhindre, at de svækkes legemligt og derved gøres mere modtagelige ligeoverfor Fristelserne, og om at holde dem borte fra *psykisk Smitte* ved, at de paa en sund Maade beskæftiges i deres Fritid. Hertil sigte: hensigtsmæssige Fabriks- og Værkstedslokaler, god Behandling af Lærlinge og Tyende, særlig kraftig Kost og ordentlige Værelser, hvor de kunne være i deres Fritid. Endvidere Fortsættelsesskoler, Aftenskoler, Prisopgaver, Præmier for Svendestykker, Fagunderstøttelse til Rejser; Soldaterhjem i Garnisonsbyerne (med Forbud mod Spiritusudskænkning); Værnehjem for unge Kvinder, der uden egen Skyld ere arbejdsløse; Gymnastik-, Skytte- og Sportsforeninger — uden skadelig Kappestrid; Sangforeninger, Foredrags- og Diskussionsforeninger. Man maa sørge for sund Læsning og Husflid, maa ogsaa søge at vække de unges Sans for Naturen. Herved bekæmper man bedst Markedskommers, offentlige Baller og Fester med Drikkeri og Nattesjov. Man plejer at sige, at et sundt Legeme og Kundskab er det bedste Værn mod Kriminalitet. Dog maa det erindres, at uden Opdragelse er Undervisning kun en Aarsag til Fordærv *(Moreau-Christoph).* Efter *Lacassagne* tilintetgør Undervisning ikke

Kriminaliteten; den deplacerer og transformerer den. Undervisningen kan, idet den udvikler Evner og Kundskaber, være afgørende for forbryderske Specialiteter *(Francotte)*.

Selvfølgelig kunde man opstille endnu mange andre ønskelige Foranstaltninger af endnu mere almindelig Natur til Bekæmpelse af den psykiske Smitte i videre Forstand, men dette vilde føre langt ud over dette Arbejdes naturlige Grænser. Det skal kun siges, at et Samfund, der er i Ligevægt, med en velstaaende Befolkning og under velordnede Forhold er bedst beskyttet mod Forbrydelse. Men selv ved ideale Samfundsforhold vil der dog altid vedblive at bestaa Forbrydelser, og Samfundsforholdene blive næppe nogensinde ideale. Man maa derfor altid regne med Forbrydelsen som et nødvendigt socialt Onde og bestræbe sig for ved sine Forholdsregler (Repressionen) ikke at danne en Klasse af Individer, der ere en stadig Fare for det lovordnede Samfund og forurolige dettes Medlemmer; man maa ikke selv skabe Forbrydere (Vaneforbrydere). Men uagtet alle et Samfunds Bestræbelser for at forhindre Gentagelse (Recidiv), vil der dog udvikle sig en Kategori af Individer, som tiltrods for alle Hensyn ville fortsætte med deres Overgreb i Kraft af deres medfødte Anlæg (eller Mangler) og senere erhvervede Skadeligheder. Disse maa Samfundet afspærre fra sine lovlydige Medlemmer. Det maa, da Straffen er en Sikkerhedsforanstaltning, ikke tilføje dem unødige Onder, men det maa fordre, at deres Evner tages i Brug, da Samfundet ikke kan taale, at unyttige Parasitter snylte paa dets Legeme.

Det er en af den moderne Kriminalogis vigtigste Sætninger, at man bør ***undlade at straffe***, hvor man paa anden Maade kan hindre Gentagelse. Ved at straffe bereder man nemlig ofte den skyldige Vanskeligheder ved at gaa over til et ordnet Liv; man gør ham let til virkelig Forbryder (Vaneforbryder).

Forser han sig imidlertid igen, eller er Forseelsen første Gang saa omfattende — idet Individet har begaaet en hel Række Forbrydelser, inden han bliver greben 1. Gang — eller saa alvorlig, at der virkelig maa søges fremskaffet et helt nyt Tankesæt hos den skyldige, maa Samfundet for sin Sikkerheds Skyld prøve at bringe ham paa rette Vej igen, maa søge at bibringe ham nye Handlingsmotiver for derigennem at gøre ham til et nyttigt Medlem af Samfundet (Specialrepression). Det er i denne Sammenhæng ligegyldigt, om den forbryderske Tilbøjelighed væsentlig har sin Rod i en medfødt Modtagelighed i Hjernen, for hvilken han selv maa være uansvarlig, eller om den væsentlig skyldes udefra tilkomne (sociale)

Skadeligheder (f. Eks. forsømt Opdragelse), i hvilke han ingen Skyld har. Disse Hensyn kunne have Betydning for Straffens (Behandlingens) nærmere Form, men dens Art maa ligesom Spørgsmaalet om Straf overhovedet alene afhænge af det for Samfundet mest formaalstjenlige. Og Straf er i disse Tilfælde ogsaa ønskelig af den Grund, at den virker som Straftrudsel paa de Individer, som have Tilbøjelighed til at gaa over Lovens Grænser, og som trænge til et lempeligt: Det maa Du ikke gøre (Generalrepression).

Nu er det jo imidlertid saa, at hvis Forbedringsprincipet har ligget til Grund for vor nugældende Straffelov — og det har det antageligt — saa naar det ialfald ikke, hvad det tilstræber. Forbryderne ere levende Væsener, som ialfald tildels ere individuelt forskellige, og selv om de saa nogenlunde kunne inddeles i afgrænselige Klasser, kunne de ikke indordnes under et efter teoretiske Overvejelser konstrueret Straffeskema. Forbrydelsen er en social Sygdom, for hvis Patogenese de individuelle Aarsagsforhold spille en fremtrædende Rolle, og Lægevidenskabens Erfaringer om, at der ved hver Sygdom maa individualiseres, hvis man vil opnaa Helbredelse, kunne uden videre overføres paa Forbrydelsen. For at bringe Kriminaliteten til at svinde, for at forhindre Recidiv er en streng *Individualisering* nødvendig. Det er naturligt, at denne til en vis Grad kun kan øves under selve Behandlingens (Straffens) Forløb, idet der under denne afdækkes Symptomer og optræde Komplikationer, som ved den oprindelige Behandlingsmaades Fastslaaen ikke har kunnet forudses, og hvor den behandlende (Fængselsledelsen) delvis maa træffe Bestemmelse — uanset den oprindelige Plan. Men ligesom Lægen ved enhver Sygdom først indleder sin Behandling efter at have søgt at komme tilbunds ikke alene i den foreliggende Sygdoms Natur, men ogsaa i den syges Konstitution, saaledes maa der ogsaa ved Forbryderens Behandling ikke alene tages Hensyn til Forbrydelsens Natur, men ogsaa til Forbryderens Naturel. Da Loven ikke kan gives for hvert enkelt Tilfælde, maa man efter Kriminal-Antropologiens Studier og Fængselsmændenes Erfaringer afgrænse visse Kategorier, for hvilke der kan træffes saa nogenlunde overensstemmende Forholdsregler.

At *sindssyge* og *udtalt aandssvage Forbrydere* ikke kunne straffes er en given Sag, og det siger ogsaa vor danske Straffelov, om end i en noget uklar Affattelse (§ 38), skreven som Loven er under Indflydelse af Læren om den frie Villie. Det er dog ikke overflødigt

at akcentuere, at særlig de sindssyges Forbrydelse kan synes velmotiveret, men at Motivet da er sygeligt betinget ved Hjernens Sygdom. Man opfylder ved at undlade at straffe sindssyge og udtalt aandssvage ikke blot Humanitetens Love, men man handler ogsaa praktisk klogt, thi der kan ikke her være Tale om at forbedre Gerningsmanden, idet man ikke kan skabe nye Handlingsmotiver i en syg Hjerne. Ved nogle sindssyge kan der desuden være Tale om Helbredelse for Sindssygdommen, og en Indlæggelse i en Sindssygeanstalt vil derfor ofte være ønskelig saavel efter rent lægevidenskabelige Anskuelser som set fra et socialt Synspunkt. Naar Straffeloven imidlertid bestemmer, at der kan træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger ligeoverfor dem, der frikendes for den begaaede Forbrydelse paa Grund af Sindssygdom eller Aandssvaghed, og denne Bestemmelse oftest iværksættes paa den Maade, at den paagældende interneres i en Sindssyge- eller Aandssvageanstalt, saa er det sikkert saa at sige altid Hensynet til Samfundets Sikkerhed, der her gør sig gældende. Som Princip betragtet er hertil intet at sige. Thi paa denne Maade fyldestgøres Lægevidenskabens Fordringer om, at selv den farligste Forbryder, naar han er syg, bør have al fornøden Pleje og Lægebehandling. Derimod synes det Hensyn, man fra Juristernes Side tager ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om den sindssyge og aandssvage Forbryders Internering, urigtigt fra et psykiatrisk Synspunkt. Den engang begaaede Forbrydelse kan maaske nok tildels være en Slags Maalestok for den aandssvages fremtidige Farlighed for Samfundet, thi hans aandelige Indhold er ikke store Forandringer undergivet; dog maa det siges, at en mindre Forbrydelse (f. Eks. mod Sædeligheden) her let næste Gang følges af en alvorligere. Men selvfølgelig kan man ikke udmaale den sindssyges fremtidige Farlighed for Samfundet efter den Forbrydelses Art, han engang har begaaet. Farligheden er ene afhængig af den bestaaende Sindssygdoms videre Forløb, idet Forbrydelsen er Udslag af de syge Hjernecellers fejlagtige Virkemaade. Og om Sygdommens videre Forløb kan kun Sindssygelægen ud fra sine Erfaringer drage Slutninger. Derfor bør altid, hvor en Forbrydelse — den være sig stor eller lille — begaas af en sindssyg (eller aandssvag) Lægens Skøn være afgørende for Interneringens Nødvendighed. At Interneringen, naar det drejer sig om akut sindssyge, almindeligvis bør ske i en Sindssygeanstalt, er naturligt. Men derimod synes det uforsvarligt her at anbringe kronisk sindssyge, der før eller efter deres Sygdoms Udbrud, ofte i Kraft af det fælles degenerative Anlæg,

der knytter Sindssygdom til Forbrydelse, have en lang forbrydersk Fortid at se tilbage paa. Ved den moderne frie Sindssygebehandling ere de almindelige Sindssygeanstalter ikke beregnede paa at forpleje sindssyge Forbrydere, af hvilke den største Del vil bestaa af degenerative Individer med disses idelige Tilbøjelighed til Kværuleren og Vold og Hang til Undvigelse. Og Samfundet, der vil sikre sig mod farlige sindssyges Forbrydelser, som paa Grund af Hjernens Sygdom ere af ganske uberegnelig Natur, kan ikke være tjent med, at disse Individer hvert Øjeblik undvige og begaa nye Forbrydelser. Det synes da naturligt at indrette særlige *Kriminalasyler*, udstyrede med de Sikkerhedsforanstaltninger, som de almindelige Sindssygeanstalter ikke kunne og bør have, til Forplejning af de aandssvage og kronisk sindssyge Forbrydere, fortrinsvis dem, der ere blevne sindssyge, efter at de have vist forbryderske Tilbøjeligheder, men ogsaa — efter at Ophold i en almindelig Sindssygeanstalt har vist det nødvendigt — af dem, hvis forbryderske Tilbøjeligheder først ere begyndte efter Sindssygdommens Udbrud. Det er naturligt, at et saadant Kriminalasyl maa ledes af en Sindssygelæge, men at denne ligesaavel ved Udskrivningen af sine Patienter som ved deres Indlæggelse maa være afhængig af lovmæssige Bestemmelser, saaledes at den sindssyge ikke kan udskrives, før hans Sygdom er gaaet over i et Stadium, hvor han ikke længere er farlig for Samfundet. I Stedet for selvstændige Kriminalasyler har man ogsaa anvendt særlige Afdelinger for sindssyge Forbrydere, knyttede enten til en Sindssygeanstalt eller Straffeanstalt. Der klæber dog adskillige Ulemper baade ved Sindssygeanstalts- og Straffeanstaltsannekset, men de ere selvfølgelig billigere at administrere end et selvstændigt Kriminalasyl. Ialfald bør der i enhver Straffeanstalt findes en velindrettet Sygeafdeling, saavel beregnet paa de legemligt syge som til foreløbig Behandling af de Tilfælde af Sindssygdom, der opstaa eller manifestere sig under Strafafsoningen. Baade for de syges egen Skyld og for Fængselsdisciplinens er det i høj Grad ønskeligt, at de sindssyge hurtigst mulig udskilles af den almindelige Strafbehandling. Det opstilles nu almindeligvis ogsaa som Fordring, at de ved Straffeanstalterne ansatte Læger maa være psykiatrisk kyndige, eller at der ansættes et overordnet psykiatrisk Tilsyn ved Straffeanstalterne, for at Sindssygdomstilfældene ikke skulle miskendes.

Ligeoverfor de *psykiske Undermaalere* (let aandssvage, epileptiske, hysteriske, neurasteniske og simpelt psykisk degenererede Individer) paa medfødt eller erhvervet Basis er al Straf vel ikke uanvendelig.

Men den nu brugelige Strafmetode er her baade unyttig og medfører en ikke ringe Fare for Samfundet. Som bekendt straffes de nu oftest efter § 39 med en ringere Straf end den forskyldte, idet de anses for mindre tilregnelige, for i formindsket Grad at være i Besiddelse af den frie Villie, som »findes hos voksne og sjælssunde Personer«. Nu kan det vel nok siges, at de psykiske Undermaalere ere mindre skyldíge end de psykisk normale Individer; thi selv om de ikke som de sindssyge helt mangle Evnen til at handle efter sundt betingede Motiver, er denne Evne hos dem dog hemmet ved tvangsmæssig tilknyttede Forestillinger, sløvet af Affekter eller mangelfuldt udviklet. Den forbryderske Tilbøjelighed har her slaaet Rod og er groet fast paa Grund af det degenerative Anlæg, ytrer sig jævnlig i én bestemt Retning (f. Eks. Psykopatia seksualis, Voldsforbrydelser hos hysteriske), og den lader sig selvfølgelig ikke fjerne ved Vand og Brød og Forbedringshusarbejde. Ved det nu brugelige Straffesystem ere disse psykiske Undermaalere faktisk uforbederlige. Og selv om det rent overfladisk set kunde synes rimeligt at straffe disse mindre tilregnelige med en ringere Straf, saa vil det dog ved nøjere Overvejelse være tydeligt, at netop disse Individer, hvis forbryderske Tilbøjeligheder ere saa indgroede, kunne behøve en særlig lang Tid til »Forbedring«. En let aandssvag Forbryder synes dog at maatte have længere Tid til at skabe sig nye Handlingsmotiver end en iøvrigt normal Forbryder. I Praksis viser det sig da ogsaa, at disse forbryderske Undermaalere, som engang ere komne ind paa Forbryderbanen, Gang efter Gang recidivere og ere til stadig Fare for Samfundet. Det synes da langt rimeligere at idømme dem en *anden Art Straf* i Stedet for en kortere eller mindre Straf, idet der er Haab om at redde ialfald nogle af dem for Samfundet ved en strengt individualiserende Behandling under nøje lægeligt Tilsyn. Det maa være formaalstjenligt at internere de forbryderske psykiske Undermaalere paa ubestemt Tid i et særligt paa Arbejde — saavidt muligt Friluftsarbejde — baseret Undermaalerfængsel, et psykisk *Invalidefængsel*, og lade deres — foreløbig betingede — Løsladelse være afhængig af, om Fængselsledelsen, hvori ogsaa en Psykiater maa sidde, skønner, at vedkommendes psykiske Tilstand har udviklet sig saaledes, at Opholdet udenfor Fængslet kan være muligt. Et saadant Invalidefængsel vil formentlig kunne sammenknyttes med et Kriminalasyl. Det er naturligt, at man ved mindre væsentlige Forbrydelser, der første Gang begaaes af psykiske Undermaalere, bør kunne benytte betinget Domfældelse. Dog bør

vistnok her den paagældendes Given sig under Behandling være en Betingelse.

Det er indlysende, at det har den største Betydning for Samfundet, at de psykiske Abnormiteter hos Forbryderne erkendes itide, og at man herefter ved Dommen træffer hensigtsmæssige Foranstaltninger. Først og fremmest fordres det da fra alle Sider, at der i Undersøgelsesfængslerne er sagkyndigt psykiatrisk Tilsyn med og Undersøgelse af Fangerne, og at der er nøje Samarbejde mellem Dommeren og Lægen, saa at de Sikkerhedsforanstaltninger, der ved Dommen bør træffes ligeoverfor de psykisk abnorme Forbrydere, kunne faa en virkelig formaalstjenlig og for Samfundet betryggende Karakter.

Den tredje Klasse af Individer, som vor Straffelov indrømmer en Undtagelsesstilling, er Børn — under 10 Aar; dog kan der her anvendes Forbedrings- eller Sikkerhedsmidler. Fra 10—15 Aar straffedes der med Ris (fra 10 Slag indtil 2 × 25 Slag fordelte paa 2 Dage) eller med Fængsel paa sædvanlig Fangekost (indtil 60 Dage); dog kunde der anvendes Forbedringshusarbejde (indtil 2 Aar). Mellem 15 og 18 Aar straffedes med Rotting (10—25 Slag), med Fængsel paa sædvanlig Fangekost (indtil 120 Dage) samt med Strafarbejde (indtil 8 Aar). Der er nu ingensomhelst Tvivl om, at den saaledes anvendte Straf ligeoverfor Børn oftest var ganske unyttig eller rettere sagt skadelig. Her fremfor noget andet Sted har den moderne Kriminalogis Hovedsætning, at man skal undlade at straffe, hvor man paa anden Maade kan forhindre Gentagelse, Gyldighed. Hverken Prygl eller Indespærring nytter her synderlig. Man ser Drenge anholdes for at have stjaalet Dagen efter, at de have faaet Ris eller Rotting for Tyveri. I mit Materiale findes Individer, som have faaet indtil 10 Gange Ris for Tyveri — uden Nytte. Og den lange Indespærring paa sædv. Fangekost uden Arbejdstvang maa anses for at være i høj Grad skadelig for Børnenes Helbred. Desuden gør Straf dem netop ofte til Forbrydere, idet der herved sættes et Stempel paa dem, der henviser dem til daarligt Selskab i Fremtiden. *Goll* har paavist, at af de i Aarene 1880—89 første Gang med Legemsstraf ansete Børn og unge Mennesker recidiverede 55,5 %, endda bortset fra alle de mange, om hvilke der savnedes Oplysninger, fordi de vare bortrejste etc. Derimod angives Tilbagefaldsprocenten for de i vore Opdragelsesanstalter (Flakkebjerg m. fl.) indsatte Drenge kun at være 6—10 % (*Torp*). Som nævnt, var en meget stor Del af mine Recidivister (36,14 %) straffet inden det 18.

Aar. Ved at straffe Børn udsætter Samfundet sig for at skabe Vaneforbrydere. Hertil kommer, at Individer, som have været udsatte for den skadelige sociale Paavirkning inden den voksne Alder, oftest i Hjemmet, og som maaske netop ere blevne paavirkede saaledes i Kraft af et medfødt degenerativt Anlæg, i Virkeligheden synes lidet ansvarlige for deres Forbrydelse. Der er dog her en vis Udsigt til, at man kan tilintetgøre den Skade, de have lidt, ved at bibringe dem den Opdragelse, de ikke have faaet, medens man ved at give dem nogle Prygl eller spærre dem inde i en Maaned eller to blot gør dem mere trodsige og mindre paavirkelige. Daarligst ere naturligvis Udsigterne til ved en hensigtsmæssig Opdragelse at oprette det forsømte, naar det drejer sig om medfødt degenerative Børn, ikke alene saadanne, som frembyde egentlige psykiske Anomalier, men ogsaa saadanne, som oprindelig ere meget lidet moralsk modtagelige, de, der som omtalt danne Grundstammen af de egentlige Vaneforbrydere. Men selv her maa det dog antages, at Suggestibiliteten er saa stærk, at der kan naas noget ved at *erstatte Straf med Tvangsopdragelse,* dog saaledes, at Børn, der ere Undermaalere, henvises til en særlig psykisk roborerende Behandling, bedst i et specielt, dertil indrettet medicinsk Pædagogikum. Medens man tidligere herhjemme oftest anbragte straffede Børn i private Plejehjem eller Opdragelsesanstalter, har man i de senere Aar søgt at undgaa at straffe og i Stedet derfor straks anbragt Børnene paa den anførte Maade. Forholdet var imidlertid altfor meget Vilkaarligheden underkastet, naar det ikke var ordnet ad Lovgivningens Vej, og det var ofte vanskeligt at faa Forældrene til at give Afkald paa Forældremyndigheden. Det er derfor et stort og betydningsfuldt Fremskridt, at den i Vinteren 1904—05 gennemførte »Lov om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer« og »Midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovningen« have fastslaaet nutidssvarende Bestemmelser paa dette Omraade. Disse Bestemmelser, der i det væsentlige stemme overens med de af Kommissionen af Juni 1893 foreslaaede, flytte Grænsen for den kriminelle Lavalder op fra 10 til 14 Aar. Børn under 14 Aar straffes ikke, men der anvendes paa dem de fornødne Opdragelses- og Sikringsmidler, saasom Advarsel, Tilsyn i Hjemmet, Anbringelse udenfor Hjemmet i en hæderlig og paalidelig Familie, et Børnehjem eller en Opdragelsesanstalt, eventuelt med Opdragelsesrettens Overdragelse til en dertil egnet Person. Der oprettes Værgeraad, som skulle træffe Afgørelse om, hvilke Foranstaltninger der skulle træffes saavel overfor Børn under

15 Aar, som af Forældre eller andre Opdragere mishandles, eller som hos disse lide saadan Nød, at deres Sundhed eller normale legemlige Udvikling derved udsættes for alvorlig Fare, som og overfor Børn under 15 Aar, som uden at have begaaet nogen for en ældre Person strafbar Handling findes sædeligt fordærvede eller paa Grund af Forældres eller andre Opdrageres Lastefuldhed ere udsatte for sædelig Fordærvelse, samt endelig overfor unge Personer under 18 Aar, som have begaaet en strafbar Handling, som vidner om sædelig Fordærvelse eller Vanrøgt, og Personer under kriminel Lavalder, som have begaaet en tilsvarende Handling, der kun paa Grund af deres Alder er straffri. Bestemmer Værgeraadet, at vedkommende skal fjernes fra Hjemmet, bør ikke sædeligt fordærvede eller særlig vanskelige Børn ligesaavelsom de vanrøgtede som Regel anbringes i et Plejehjem eller et Børnehjem, men ellers i en almindelig privat eller kommunal Opdragelsesanstalt. For særligt vanskelige Børn samt for Personer, som, naar de fylde 18 Aar, ikke findes at kunne endelig udskrives af en Opdragelsesanstalt, oprettes der to Statsanstalter, en for Piger og en for Drenge. Myndigheden over og Tilsynet med de saaledes anbragte Børn ophører som Regel, naar Barnet fylder 18 Aar, men kan i Statsanstalten udstrækkes til indtil 3 Aar efter Indsættelsen i denne, selv om den nævnte Aldersgrænse derved overskrides. Prøveudskrivning kan ved god Opførsel finde Sted efter mindst 2 Aars Ophold i en Opdragelsesanstalt og bør i Reglen altid foretages mindst 6 Maaneder, før Myndigheden over og Tilsynet med Barnet skal ophøre. Ved Børns (under 14 Aar) Lovovertrædelser bør Varetægtsfængsel kun anvendes, naar Omstændighederne ikke tillade at erstatte det ved at sætte Barnet under Tilsyn af paalidelige Personer.

Det er imidlertid som nævnt ikke alene Børn men ogsaa adskillige voksne Individer, som Samfundet ved at straffe let gør til Forbrydere (Vaneforbrydere). Og i mange Tilfælde vil det at undlade at straffe være det hensigtsmæssigste Middel til at undgaa Recidiv. Ved Straffen lider de paagældendes Æresfølelse et Knæk — og adskillige Lejlighedsforbrydere have Æresfølelse — og Kammeraternes eller Arbejdsgiverens Viden om, at de ere straffede Personer, bereder dem ofte de største Vanskeligheder ved paany at komme ind i et hæderligt Liv. De blive let deklasserede og synke ned til Selskab med daarlige Kammerater, som ikke regne en straffet ringere — maaske fordi de selv have været straffede. Ogsaa Polititilsynet, der gør den største Nytte ligeoverfor Vaneforbryderne, kan for mange kun én Gang straffede, hvor det institueres ved Ejendomsforbrydelser,

der have medført Strafarbejde, være medvirkende til Recidiv, idet det oftest medfører, at den paagældende ikke kan skjule, at han har været straffet; han kan daarligt paatage sig en fast Plads, da han skal møde en Ugedag paa bestemt Tid, og møder han ikke, forhører Politiet paa det Sted, hvor han tjener eller bor. Desuden træffer han ofte ved Møderne hos Politiet gamle Forbrydere, som møde samtidig, og kommer derved let i daarligt Selskab. Ogsaa ved Løsladelsen fra Straffeanstalten var Lejlighedsforbryderen tidligere udsat for at komme i Selskab med gamle Vaneforbrydere, samtidig med hvilke han ofte løslodes; men dette søges nu forhindret.

I tidligere Tider og i andre Lande, hvor man anvendte Fællesfængsel ved unge Forbrydere, kunde der endog med Rette tales om Demoralisation saavel under Arrestopholdet som under Strafafsoningen, idet Lejlighedsforbryderne her anbringes sammen med gamle Vaneforbrydere. Den nu herhjemme anvendte Cellestraf maa i Virkeligheden siges at være den eneste humane. Der rettes fra den positive Skole idelige og heftige Angreb paa *Cellestraffen,* ialfald naar den anvendes ikke blot om Natten men ogsaa om Dagen, men naar den iværksættes paa fornuftig Maade, ere disse Angreb ganske uberettigede. Kun herved kan man holde unge Individer, der straffes 1. Gang, fra at komme i Berøring med gamle forhærdede Forbrydere og kan forhindre, at den psykiske Smitte, som udgaar fra jævnaldrende, der alt ere saa genneminficerede, at de ikke staa til at redde, breder sig ogsaa indenfor Fængslernes Mure. Naar der saa samtidig er Arbejde og Adgang til Belæring, kan Cellestraffens mulige skadelige Indflydelse paa andre Omraader ophæves. Der er visse psykisk ikke fuldt normale Individer, som ikke taale Ensomheden, men det er netop disse, som høre hjemme i et Invalidefængsel.

Den Fare for, at Lejlighedsforbrydere skal gaa over til Vaneforbrydere, som kan foraarsages ved selve det at straffe, søger man at hemme ved *betingede Straffedomme,* der i noget forskellig Form ere indførte i en stor Mængde Lande, i Danmark ved den ovennævnte midlertidige Lov. Det bestemmes her, at det, naar en Straffedom ikke lyder paa anden Straf end Bøder, Fængsel eller Tvangsarbejde, under formildende Omstændigheder — saasom Alder, foregaaende Vandel, uforbeholden Tilstaaelse, Genstandens ubetydelige Værdi, ydet eller tilbudt Erstatning, Samtykke til at undergives moralsk Forsorg — i Dommen kan bestemmes, at Fuldbyrdelsen skal udsættes. Udsættelsen kan betinges af, at den domfældte undergiver sig en nærmere bestemt moralsk Forsorg. Begaar han inden 5 Aars Forløb

en forsætlig Forbrydelse, hvorfor han idømmes en højere Straf end Bøder, bliver ogsaa den udsatte Straf at fuldbyrde. Dette sker ogsaa, hvis en fastsat Betingelse ikke opfyldes. Kommer den udsatte Straf ikke til Fuldbyrdelse, betragtes den som udstaaet ved Dommens Afsigelse, og de til Æresoprejsning knyttede Følger indtræde uden Æresoprejsningens Meddelelse.

Den betingede Straffedom er baade human og fornuftig i sin Tanke; den giver den skyldige en Advarsel, der ofte vil foraarsage, at han i Fremtiden tager sig iagt. Den er navnlig rettet mod de saakaldte *kortvarige Frihedsstraffe*, simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangekost og særlig Vand- og Brødstraffen, der have vist sig ret virkningsløse. De foraarsage den ellers ordentlige Mand betydelig Skade ved at løsrive ham fra den Familie, hvis Forsørger han er, gøre ham arbejdsløs og svække hans Selvagtelse. Og som Straf betragtede ere de — særlig naar de ikke ere forbundne med Arbejdstvang, hvad Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter ovennævnte Lov dog for Fremtiden skal være — ikke afskrækkende, ialfald for den tarvelig vante. For den, der plejer at leve ordentligt og kraftigt, er det maaske nok en følelig Straf at spise Vand og Brød 5 Dage ad Gangen indtil 6 Gange, og kan maaske skade hans Helbred; men her er det nedværdigende ved Straffen vel nok alligevel det, der virker haardest. Men for Vagabonden er Vand- og Brødstraffen ingen nævneværdig Straf; han er vant til ligesaa daarlig eller daarligere Kost. Og Fængsel paa sædvanlig Fangekost er ved den rigelige og nærende Fangekost nærmest en Rekreation for mange Vagabonder. At gøre de korte Frihedsstraffe afskrækkende ved Foranstaltninger som mørk Arrest, haardt Natteleje o. l. — uden af disciplinære Hensyn — synes lidet tiltalende.

Sædvanligvis er den betingede Straffedom, der i Virkeligheden stiller store Fordringer til Dommerens psykologiske Evner, kun beregnet paa mindre Forbrydelser; Erfaringen synes dog at vise *(Schou)*, at de smaa Tyverier ingenlunde altid ere saa uskyldige, navnlig naar de ikke — hvad sjældent sker — skyldes Nød. Den betingede Straffedom synes dog ogsaa at burde kunne anvendes ved ellers hæderlige Individer, som 1. Gang begaa en alvorligere Forbrydelse under en Rus. Som Regel tør der næppe tillægges Beruselsen, hvor den ikke rammer en svag Hjerne (patologisk Rus), nogen undskyldende Betydning; men det synes dog rimeligt, at der kan gives Fritagelse for Straf til den, der i et Øjebliks Ubesindighed beruser sig uden at vide, hvilken vidtrækkende Betydning Rusen

kan faa for ham. Den betingede Straffedom bør dog ogsaa her være afhængig af, at den foraarsagede Skade saavidt mulig erstattes, ved drikfældige desuden af, at den paagældende indlægges til Behandling i et Redningshjem for Alkoholister.

Vilde man udstrække den betingede Straffedom til ogsaa at omfatte alvorligere Forbrydelser, vilde dette væsentlig komme Lidenskabsforbryderne (ialfald dem, der handle under Affekt) tilgode. Nu straffes de som Regel med Strafarbejde, da det oftest er alvorligere Forbrydelser (Vold eller Drab, Ildspaasættelse), de begaa. Maaske kan det nok siges, at Straffen her egentlig er mest rationel; thi Lidenskabsforbryderne trænge absolut til at lære at beherske deres Sind, og det kunne de maaske nok lære i Straffeanstalten, hvor de have Tid til at tænke efter og samtidig ere Genstand for en ganske vist ikke individualiserende, men dog opdragende Behandling. Som nævnt er det dog ofte vanskeligt for de degenererede Lidenskabsforbrydere at taale Cellestraffen. Det meningsløse i, at Brødens Størrelse og ikke Forbryderens Naturel skal være afgørende for Straffens Længde, træder dog stærkt frem her. En iøvrigt hæderlig Mand, som i Hidsighed begaar et Drab, vil maaske behøve en meget ringe eller endog slet ingen Straf for at angre dybt og derigennem naa til at beherske sig for Fremtiden, medens en Bølle, som skamslaar en fredelig Mand, hvad enten han faar nogle Gange 5 Dages Vand og Brød eller 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, maaske Dagen efter sin Løsladelse atter er paa Krigsstien. Kan man ikke lade de store Forbrydelser gaa ind under den betingede Straffedom, for at Straffen ikke skal miste sin intimiderende Virkning (Generalrepression), bør der ialfald her være Plads for *betinget Benaadning*.

Forsøg paa yderligere at indskrænke Vaneforbrydernes Antal kunde man gøre ved at instituere en særlig Behandling for kroniske Alkoholister. Disses Antal mellem Vaneforbryderne er betydeligt, idet der dels findes adskillige, som ere blevne Alkoholister i Kraft af det samme degenerative Anlæg, som ogsaa har hjulpet med til at gøre dem til Forbrydere, dels mange, som ved Misbrug af Alkohol efterhaanden ere blevne depraverede og forbryderske, dels endelig særdeles mange, som maaske nok oprindelig have været forfaldne til Svir, men som dog først, efter at de ere komne ind paa Forbryderlivet, ere blevne kroniske Alkoholister. De førstnævnte er der intet synderligt Haab om at redde for Samfundet, af de sidste kan der maaske nok reddes nogle faa. Af den mellemste Kategori

er der vistnok Mulighed for at føre endel tilbage paa rette Vej ved en fornuftig Behandling. Ialfald er den sædvanlige Strafbehandling uden Resultat ved kroniske Alkoholister. Mest meningsløs er naturligvis de kortvarige Frihedsstraffe; den forbigaaende tvungne Afholdenhed stimulerer kun yderligere deres Trang til Alkohol. Men heller ikke Opholdet i Straffeanstalten eller Tvangsarbejdsanstalten nytter noget; de ere slappe, træge, energiløse, hyppigt forbigaaende eller permanent udtalt psykisk abnorme, blive blot mere afslappede under Indespærringen og recidivere straks enten til Alkohol eller til Forbrydelse, saasnart de løslades. Oftest er dog Sløvheden eller de andre Abnormiteter hos Alkoholisten ikke mere rodfæstede, end at de kunne svinde igen, naar der til Afholdenhed slutter sig en hensigtsmæssig roborerende Behandling. Dette er dog foruden af Alkoholmisbrugens Størrelse og Varighed tillige afhængig af individuelle Forhold, og der er adskillige, hos hvilke de ved Alkohol foraarsagede Forandringer i Centralnervesystemet ville vise sig irreparable, selv om Alkoholmisbrugen ophører; ere disse engang komne ind paa Forbryderbanen, ville de neppe høre op, førend Sløvheden er bleven saa stærk, at de ganske ere ude af Stand til at klare sig selv. Hovedfaren ved Alkoholisterne ligger dog sikkert i Tilbøjeligheden til Recidiv til Alkohol, og da lang Tids tvungne Afhold — ved Siden af anden Behandling — er det eneste Middel herimod, maa man sørge for, at den Internering, der skal afløse Straf, bliver af tilstrækkelig lang Varighed. Der synes da at tiltrænges særlige *Helbredelsesanstalter for Alkoholister*, i hvilke de, der have begaaet en Forbrydelse, for hvis Opstaaen Alkoholismen efter Rettens Overbevisning har spillet en Rolle, ved Rettens Kendelse kunne indsættes for et Tidsrum af fra 1 til 2 eller — i Gentagelsestilfælde — 3 Aar. Efter $1^1/_2$ eller i særlige gunstige Tilfælde, ved god Opførsel og lovende Adfærd, 1 Aars Forløb bør den paagældende kunne løslades paa Prøve og anbringes under hensigtsmæssige Forhold og Tilsyn; falder han under Prøveudskrivningen tilbage, bringes han atter til Anstalten og bliver sin Tid ud. Disse Helbredelsesanstalter maa antagelig være Statsanstalter, og da Behandlingen væsentlig maa baseres paa Arbejde i fri Luft, synes de bedst at kunne være beregnede paa Hededyrkning. De bør dog ogsaa kunne forpleje kroniske Alkoholister med mere forbigaaende psykiske Forstyrrelser. Derimod vil det neppe være forsvarligt at internere forbryderske kroniske Alkoholister i private Redningshjem; her kunne højst forplejes Individer, der gaa ind paa frivillig Indlæggelse for at

opnaa betinget Straffedom eller undgaa Straf for Politiforseelser. Recidiverer et Individ til Alkoholmisbrug eller Forbrydelse efter to Gange ved Rettens Foranstaltning at have været indlagt i en Helbredelsesanstalt, bør han paa ubestemt Tid interneres i Asyler for uhelbredelige Vanedrankere, som passende kunne administreres sammen med de nuværende Tvangsarbejdsanstalter, eventuelt sammen med et Invalidefængsel. Al Udskrivning herfra kan kun ske paa Prøve, efter mindst 2 Aars Ophold, ved særlig god Adfærd og hvor den paagældende kan anbringes under betryggende Forhold.

Ialfald synes en total Ændring af den nu brugelige Tvangsarbejdsstraf paatrængende nødvendig. De allerfleste Betlere og Løsgængere ere kroniske Alkoholister, paa hvilke Tvangsarbejdsstraffen som nævnt er virkningsløs, idet de uafbrudt gaa ud af og ind i Tvangsarbejdsanstalten. Paa Voldsmændene, der dømmes derind, har Straffen heller ingen Virkning, naar den ikke støttes af de kraftigste disciplinerende Midler og en ubøjelig Arbejdstvang. Dette kan sikkert kun naas gennem Oprettelsen af *centrale Tvangsarbejdsanstalter*.

Herved — og ved en energisk Bekæmpelse af Alkoholismen i sin Helhed — vil der blive taget en stor Del af Vaneforbryderne bort. Men ogsaa efter Indførelse af Tvangsopdragelse, betinget Straffedom og særlig Alkoholistbehandling vil der blive tilstrækkelig tilbage af Vaneforbrydere, af Individer, der væsentlig i Kraft af deres nervøst (toksisk)-moralsk-socialt betingede degenerative Anlæg Gang paa Gang recidivere. Straffeloven har jo bestemte Satser for den oftere gentagne Forbrydelse, saa Dommeren har her ligesom et bestemt Skema at følge. Idealt set burde man jo paa Forhaand kunne skønne, efter hvor lang Tids Strafbehandling Forbryderen var saa forbedret, at han kunde løslades; men saa stor Psykolog bliver en Dommer neppe nogensinde. Paa den anden Side er det jo ganske meningsløst at idømme en Mand en Straf, naar man paa Forhaand ved, at den ikke vil virke. Den eneste Fordel bliver da den, at man er sikker paa ham, saa længe han er indespærret. Men der gives jo Forbrydere, om hvilke man med næsten matematisk Sikkerhed ved, at de kunne spores gennem begaaede Forbrydelser, saa snart de atter ere paa fri Fod. Man har vel søgt at eksportere endel af dem — vel ikke de værste, de som slet ikke have den mindste Lyst til at rejse sig — til Amerika eller Australien, saa var man fri for dem herhjemme. Og med nogle gaar det vel ogsaa, men mange, og det i Reglen de daarligste, vende atter snart hjem. Og desuden har man

lagt eller vil sikkert efterhaanden de fleste Steder lægge Hindringer ivejen for disse tvivlsomme internationale Transaktioner. Deportation eller Transportation — saaledes som den endnu anvendes i Rusland — synes mindre heldig, hvad enten den nu sker til ubeboede Egne, hvor der dannes Forbryderkolonier, eller til beboede Egne, hvor de overflyttede demoralisere den oprindelige Befolkning. Skille Forbryderne af med Livet kan man ikke og bør man ikke kunne, hvis de da ikke — selv om man har sikret sig dem — ere til stadig Fare for deres Medmenneskers Liv; thi saa maatte man træffe saadanne Sikkerhedsforanstaltninger mod dem (f. Eks. Lænker), at det vilde være en Pine for dem at leve, og man maatte da hellere dræbe dem. Maaske er det ogsaa af Intimideringshensyn nødvendigt at beholde *Livsstraffen*; men den bør i intet Tilfælde eksekveres offentlig.

Man kunde jo ved uforbederlige Vaneforbrydere anvende Indespærring for Livstid, men dels er det jo vanskeligt i givet Tilfælde paa Forhaand at slutte, at vedkommende er aldeles uforbederlig — selv om Erfaringerne og de statistiske Data nok saa meget tale derfor — dels er det utvivlsomt, at ogsaa Vaneforbryderne i Oldingealderen tabe i forbrydersk Tilbøjelighed. De foreliggende Udkast til *ubestemte Straffedomme* (Norge, Sveits), det Institut, hvormed Fremtidens Straffepleje vil møde Vaneforbryderen, foreslaa da ogsaa kun, at Vaneforbryderne, hvortil ikke alene regnes Recidivister (inden 3 Aars Forløb — Sveits), men ogsaa saadanne, som inden første Domfældelse have gjort sig skyldige i flere Forbrydelser af graverende Natur (idet flere Forbrydere længe have forstaaet at unddrage sig Opdagelse), naar det drejer sig om grovere Forbrydelser (Drab, Mord, Voldtægt, professionel Fosterfordrivelse, Utugt mod Børn, Røveri, visse Tilfælde af grovt Tyveri etc.), kunne beholdes i Fængsel, dog ikke længere ud over den fastsatte Straf end det tredobbelte af denne og i intet Tilfælde længere end 15 Aar ud over samme (Norge) eller i 10—20 Aar (Sveits). Naar Straffetiden er udløben, skal et Kollegium af Fængselsmænd, Dommere etc. afgøre, om der er Brug for en saadan Forlængelse af Indespærringen, som er hjemlet ved Dommen, og hvis dette er Tilfældet, med visse Mellemrum træde sammen og afgøre, om en Fortsættelse af Indespærringen er nødvendig, eller om den paagældende maa anses for at være saa forbedret, at han kan løslades. Ialfald maa sikkert ogsaa professionelle Voldsmænd kunne blive Genstand for ubestemte Straffedomme.

Den ubestemte Doms Princip, som maa ligge til Grund for alle Forbedringsteorier, har ogsaa enkelte Steder, f. Eks. i det bekendte New York state reformatory Elmira, givet sig Udslag i en *betinget Løsladelse*, hvorefter den dømte efter en vis Tids Forløb, f. Eks. et Aar, ved god Opførsel løslades paa Prøve (»paa Æresord«), dog saaledes, at han Straffetiden ud vedbliver at staa under Fængselsbestyrelsens og dens rundt i Landet fordelte befuldmægtigedes Tilsyn og atter kan indsættes, hvis han ikke opfører sig godt. Hvor Tvangsopdragelse gennemføres til 18 Aars Alderen, og hvor der er indført betinget Straffedom, synes den betingede Løsladelse mindre nødvendig, idet den naturligt kun kan omfatte de første Gang til Strafarbejde dømte. Hvor den betingede Straffedom imidlertid kun kan anvendes ved mindre alvorlige Forbrydelser, synes der at være Trang til en betinget Løsladelse. Særdeles heldig synes den Bestemmelse, at de fra Elmira løsladte ikke staa under Politiets, men under særlig befuldmægtigedes Tilsyn.

Iøvrigt skal jeg her ikke gaa nærmere ind paa den Strafbehandling, der øves i Elmira, som kun er bestemt for unge Fanger (16—30 Aar), medens en betinget Løsladelse ogsaa synes at maatte komme ældre Fanger, der ere dømte første Gang, tilgode. Det er vel tvivlsomt, om den opdragende og roborerende Behandling, som her øves systematisk (fra Faguddannelse til videnskabelig Dannelse, Massage, særlig kostbare tyrkiske Dampbade, Militærøvelser etc.), virkelig gør den Nytte, som man paastaar. Der er en vis Sandsynlighed for, at de, der reddes paa den Maade, ogsaa vilde være blevne reddede ved en mindre kompliceret Behandling, og at man ialfald ved en tidligere anvendt opdragende Behandling — saaledes som Tvangsopdragelsen vil yde — vil have nok saa megen Udsigt til at vække den nedsatte moralske Sans. Selv om imidlertid Elmira-Behandlingen er overdreven, idet det jo ikke kan være Meningen at gøre Straffeanstalten til en efterstræbelsesværdig Kuranstalt og et videnskabeligt Akademi, saa er dog Principet i den for saa vidt rigtig, som der ingen Tvivl er om, at rent legemlige Tilstande direkte eller indirekte virke med til Forbrydelsen, saa at en effektiv Strafbehandling ikke alene bør have til Formaal at rejse Fangerne moralsk, men ogsaa at styrke dem legemligt. Dette sker neppe fuldtud Fyldest ved den sædvanlige Straffeanstaltsbehandling, idet der hertil fordres en Individualisering, stærkere end det vistnok er muligt at iværksætte under de nuværende Forhold. For den

moralske Paavirknings Vedkommende er der her neppe nogen Mangel. Den store Anseelse, vort Fængselsvæsen nyder i Udlandet, skyldes sikkert ikke alene Straffeanstalternes gode Ledelse og Indretning, men ogsaa det udmærkede Samarbejde mellem de forskellige Funktionærer og den overalt herskende humane Aand, som gør den direkte og indirekte Paavirkning af Fangerne mulig. Om ogsaa den Bibringelse af Faguddannelse, som man i Elmira lægger saa stor Vægt paa, og som utvivlsomt ogsaa er af stor Betydning, da disse ofte arbejdssky Fanger ved at lære et Haandværk grundigt ikke alene hæves moralsk, men ogsaa bibringes ialfald nogle af Betingelserne for at kunne føre et lovordnet Liv, herhjemme er mulig, tør jeg ikke dømme om. Jeg har dog Indtryk af, at vor hjemlige Arbejdsordning ikke i den Grad giver Fangerne en Specialuddannelse, som den f. Eks. gør det i de norske og finske Fængsler. Det kan være at Entrepriseinstitutionen — saaledes som den ogsaa drives i de russiske Fængsler — er fordelagtig for Staten, men den hemmer vistnok Individualiseringen og svækker Fangernes Ærgærrighed.

Hvad Fangernes legemlige Tilstand angaar, da er man endnu ikke kommen ud over det første Stadium — man søger at forhindre, at Fangerne lide legemlig Skade ved Straffen. Med dette Formaal for Øje har man drøftet Spørgsmaalet om Cellestraffens Forsvarlighed, man har haft sin særlige Opmærksomhed henvendt paa at bekæmpe Tuberkulosens Udbredelse i Fængslerne, man har søgt saavidt muligt at individualisere (Arbejde i fri Luft, Overflyttelse til Fællesfængsel) ligeoverfor de Fanger, der viste Tegn paa psykisk Abnormitet, man har forbedret Fængselshygiejnen, og man har endelig — et mægtigt Fremskridt — begyndt at anvende paa længere Tid inddømte Fanger (navnlig i Overgangsstadiet) til Hededyrkning. Det maa imidlertid erindres, at ikke blot mange af Forbryderne alt ved Indsættelsen i Fængslet ere ikke fuldt psykisk normale eller kendeligt sløvede, men at ogsaa mange ere legemligt svækkede, nervøse eller anæmiske, og selv om denne Svækkelse undertiden er sekundær, opstaaet efter Forbrydelsen, er den i mange Tilfælde det primære og har haft Indflydelse paa, at vedkommende er bleven Forbryder. Lad være, at denne legemlige Svækkelse i mange Tilfælde ikke kan afhjælpes, idet den delvis hviler paa medfødt (og nedarvet) Konstitutionssvækkelse, som kun ufuldkomment kan paavirkes, saa vil den dog i mange Tilfælde være tilgængelig for Behandling. Det staar ialfald for mig som sandsynligt, at man ikke blot vilde kunne

nedsætte Recidivprocenten betydelig ved at udskille de psykiske Undermaalere og de kroniske Alkoholister til en speciel individualiserende Behandling, men at man ogsaa vilde kunne formindske den yderligere ved at undergive de unge Straffeanstaltsfanger en individualiserende, roborerende Behandling med saa meget Arbejde i fri Luft som muligt — saavidt det lader sig iværksætte sammen med Isolation.

For Recidivisterne, der ere Genstand for en ubestemt Straffedom, og for hvilke Udsigterne til Forbedring ere minimale, gælder det om at udnytte deres Arbejdsevne stærkt. Her træder Hensynet til Bekostningen i første Række, og Samfundet har ikke Raad til at lade nogen Arbejdskraft gaa tabt.

Kriminalasyler for de sindssyge Forbrydere, Invalidefængsler for de psykiske Undermaalere, Alkoholistanstalter paa Heden for de kroniske Alkoholister, Tvangsopdragelse for de forsømte Børn, betinget Straffedom for Lejlighedsforbryderne, betinget Løsladelse for de 1. Gang straffede og ubestemt Straffedom for Vaneforbryderne — det synes at være Fremtidens Behandling af Forbryderne. Og den bør støttes ved et sagkyndigt Lægetilsyn, en gennemført Fængselshygiejne, en aandelig og legemlig Styrkelse af Fangerne og — navnlig — ved en fornuftig Hjælpen dem til fra Fængslet at gaa over i et hæderligt Liv — saaledes som den ydes dem gennem *Fængselsselskaberne.* Denne Hjælp bør gives gennem nøje Samarbejde med dem, der under Fængselsbehandlingen have lært den paagældende at kende; den bør mere ydes i Gerninger end i Gaver, mere i Indflydelse, Raad og Forholdsregler end i Penge, og den maa saa meget som muligt — ligesom den Forbryderbehandling, den skal støtte — være individuel.

UNDERSØGELSE

AF

DANSKE

SÆDELIGHEDSFORBRYDERE.

Som bekendt har man forsøgt at inddele Forbryderne i Grupper efter den begaaede Forbrydelses Art og ment at kunne paavise ikke blot psykiske men ogsaa somatiske Ejendommeligheder, som skulde præge de enkelte Grupper; navnlig skulde dette være Tilfældet med Sædelighedsforbryderne. Jeg har prøvet paa af mit Materiale at udsondre alle dem, som en eller flere Gange havde været straffede for en egentlig Sædelighedsforbrydelse (de for Udbredelse af venerisk Smitte, Bigami, Rufferi etc. straffede altsaa fraregnede), og skal i det følgende gøre Rede for de forefundne Resultater, som jeg har sammenholdt med de tilsvarende for alle de 1845 danske Forbrydere. Arbejdet har været offentliggjort i »Archiv für Kriminal-Anthropologie und Kriminalistik« XX, p. 352—63. 1905.

Mellem de 1845 var der 116 for Sædelighedsforbrydelse straffede. Deres Alder var:

Under 20	Aar	6
20—24	—	23
25—29	—	20
30—34	—	19
35—39	—	22
40—44	—	10
45—49	—	7
50—54	—	3
55—59	—	4
Over 60	—	2
		116

Af disse 116 bleve dog kun nu 91 straffede paa Grund af Sædelighedsforbrydelse, medens 25 tidligere vare straffede for en saadan (21 én Gang og 4 to Gange), men nu straffedes paa Grund af en anden Forbrydelse.

I det hele vare af de 116 Individer 97 én Gang dømte for Sædelighedsforbrydelse, 10 to Gange, 6 tre Gange, 1 fem Gange, 1 syv Gange og 1 otte Gange.

59 vare kun dømte for Sædelighedsforbrydelse, 57 ogsaa for Tyveri, Hæleri, Bedrageri, Vold etc.

Da den første Sædelighedsforbrydelse blev begaaet, var de paagældendes *Alder:*

15—19 Aar....	17
20—24 —	25
25—29 —	24
30—34 —	16
35—39 —	14
40—44 —	6
45—49 —	8
50—54 —	1
55—59 —	3
Over 60 —	2
	116

Gennemsnitsalder 29,93 Aar. (Alle Forbr. A — 26,76 Aar).

40 vare nu gifte, 4 Enkemænd, 9 fraskilte og 63 ugifte. Ved den første Sædelighedsforbrydelse vare 39 (33,62 %) gifte, 4 (3,45 %) Enkemænd, 6 (5,17 %) fraskilte og 67 (57,76 %) ugifte. (Alle Forbr. A — 23,7 % — 1,74 % — 3,95 % — 70,62 %).

57 vare fødte i København, 21 i en Provinsby og 38 paa Landet.

Livsstillingen var:

Brandmand, Politibetjent, Lygtetænder...	3
Købmand, Agent, Kommis	6
Kontorist	1
Musiker, Arkitekt, Artist	3
Gæstgiver	1
Haandværker (Mester, Svend, Lærling) ..	41
Bud, Kusk	3
Tjener, Tjenestekarl	6
Opvarter	4
Handelsmand	1
Sømand, Fyrbøder	6
Arbejdsmand, Brolægger..............	41
	116

Nedenstaaende Tabel giver Oplysning om Arten af den første Gang begaaede Sædelighedsforbrydelse og om Gerningsmandens Alder:

	15—19 Aar	20—24 Aar	25—29 Aar	30—34 Aar	35—39 Aar	40—44 Aar	45—49 Aar	50—54 Aar	55—59 Aar	Over 60 Aar	Ialt
Voldtægt mod voksne	»	»	2	»	»	»	»	»	»	»	2
Voldtægtsforsøg mod voksne	2	7	3	2	1	1	»	»	1	»	17
Blodskam med voksne	»	»	»	»	1	»	»	»	»	»	1
Uterlighed (Voldtægt, Blodskam) mod Pigebørn (12—16 Aar)	»	2	3	3	4	1	3	»	»	1	17
Uterlighed (Voldtægt, Blodskam) mod Pigebørn (under 12 Aar)	13	11	8	7	7	3	4	1	2	1	57
Uterlighed med voksne Mænd	»	»	2	»	1	»	»	»	»	»	3
Uterlighed mod Drenge	1	1	3	3	»	»	1	»	»	»	9
Exhibition	1	4	3	1	»	1	»	»	»	»	10
Ialt...	17	25	24	16	14	6	8	1	3	2	116

Tilfældet af Blodskam med en voksen blev begaaet med en Steddatter. I 7 af de 74 Tilfælde af Uterlighed mod Pigebørn (under 16 Aar) var det paagældende Barn Forbryderens egen Datter i Alderen 6, 7, 12, 13, 13, 13 og 14 Aar; en af de 13aarige var gravid. I 5 andre Tilfælde drejede det sig om en Steddatter i Alderen 6, 9, 11, 11 og 12 Aar, i 2 Tilfælde om en Plejedatter (4 og 11 Aar) og i 3 Tilfælde om Datteren af en Kvinde, han levede sammen med (5, 13 og 14 Aar). En Gang havde en 16aarig Dreng gjort sig skyldig i Uterlighed ligeoverfor sin 11aarige Søster. I de øvrige 56 Tilfælde af Uterlighed mod Pigebørn var der 44 Gange kun 1 Offer, 4 Gange 2, 5 Gange 3, 1 Gang 4 og 2 Gange 5, ialt 81. Offerets Alder var:

2 Aar	 1	Gang
4 —	 10	—
5 —	 10	—
6 —	 15	—
7 —	 11	—
8 —	 11	—
9 —	 8	—
Overføres	66	

	Overført	66	Gange
10	Aar	6	—
11	—	9	—
12	—	6	—
13	—	6	—
14	—	6	—
		99	

En 6aarig Pige var bleven smittet med Gonorrhoe. 6 Pigebørn — i Alderen 12, 13, 13, 13, 14 og 14 Aar vare blevne deflorerede ved Attentatet. Hos en 8aarig Pige var der opstaaet en Rift i Hymen ved Beføling.

Af Exhibitionisterne bleve senere 1 straffet to Gange, 1 fire Gange og 2 seks Gange for Exhibition.

Legemshøjde og Hovedmaal.

For de 104 Individer over 21 Aar vare Maalene følgende:

1. *Legemshøjde.*

Under 150 Ctm. ..	1	(0,96 %)
150—154,5 — ..	3	(2,88 -)
155—159,5 — ..	11	(10,58 -)
160—164,5 — ..	21	(20,19 -)
165—169,5 — ..	36	(34,62 -)
170—174,5 — ..	23	(22,12 -)
175—179,5 — ..	6	(5,77 -)
180—184,5 — ..	3	(2,88 -)

Gennemsnitshøjde — 166,47 Ctm. (Alle F. — 168,16).

2. *Hovedomfang.*

52—52,5 Ctm.	3	(2,88 %)
53—53,5 —	2	(1,92 -)
54—54,5 —	16	(15,39 -)
55—55,5 —	27	(25,96 -)
56—56,5 —	25	(24,05 -)
57—57,5 —	20	(19,23 -)
58—58,5 —	7	(6,73 -)
59—59,5 —	2	(1,92 -)
60—60,5 —	2	(1,92 -)

Gennemsnitsomfang — 55,96 Ctm. (Alle F. — 56).

a. *Forreste Hovedomfang.*

26—26,5 Ctm.	1	(0,96 %)
27—27,5 —	7	(6,73 -)
28—28,5 —	31	(29,81 -)
29—29,5 —	34	(32,69 -)
30—30,5 —	22	(21,15 -)
31—31,5 —	9	(8,66 -)

Gennemsnitsomfang — 29,15 Ctm. (Alle F. — 29,12).

b. *Bageste Hovedomfang.*

23- 23,5 Ctm.	1	(0,96 %)
24—24,5 —	3	(2,89 -)
25—25,5 —	12	(11,54 -)
26—26,5 —	34	(32,69 -)
27—27,5 —	37	(35,58 -)
28—28,5 —	13	(12,5 -)
29—29,5 —	2	(1,92 -)
30—30,5 —	2	(1,92 -)

Gennemsnitsomfang — 26,82 Ctm. (Alle F. — 26,88).

c. *Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang.*

÷ 1 — ÷ 0,5 Ctm. .	7	(6,73 %)
0 — ..	2	(1,92 -)
0,5 — 1 — ..	15	(14,42 -)
1,5 — 2 — ..	29	(27,88 -)
2,5 — 3 — ..	25	(24,05 -)
3,5 — 4 — ..	14	(13,46 -)
4,5 — 5 — ..	6	(5,77 -)
5,5 — 6 — ..	5	(4,81 -)
6,5 — ..	1	(0,96 -)

I 6,73 % af Tilfældene var forreste Omfang altsaa mindre end bageste, i 1,92 % = bageste og i 91,35 % større end bageste Omfang. (Alle F. 5,88 % — 6,19 % — 87,93 %).

3. *Hovedlængde.*

17,5 Ctm......	2	(1,92 %)
18 —	10	(9,62 -)
18,5 —	17	(16,35 -)
19 —	32	(30,77 -)
19,5 —	22	(21,15 -)

20 Ctm...... 20 (19,23 %)
20,5 — ..... 1 (0,96 -)
Gennemsnitslængde — 19,11 Ctm. (Alle F. 19,12).

4. *Hovedbredde.*

14 Ctm. ..... 1 (0,96 %)
14,5 — ..... 9 (8,66 -)
15 — ..... 35 (33,65 -)
15,5 — ..... 28 (26,92 -)
16 — ..... 26 (25 -)
16,5 — ..... 3 (2,89 -)
17 — ..... 2 (1,92 -)
Gennemsnitsbredde — 15,41 Ctm. (Alle F. — 15,33).

5. *Hovedindex.*

73,17	1	82,05	8
74,35	1	82,5	1
75	5	83,33	2
76,31	5	83,78	6
76,92	7	84,21	8
77,5	7	85	1
77,77	1	85,71	2
78,94	11	86,11	2
79,48	5	86,48	3
80	6	87,17	1
80,55	3	88,88	1
81,08	7	89,18	1
81,57	8	91,66	1

Altsaa vare:
Dolikocefale....... 2 (1,92 %)
Mesocefale........ 41 (39,42 -)
Brakycefale .... 49 (47,12 -)
Hyperbrakycefale... 11 (10,58 -)
Ultrabrakycefale.... 1 (0,96 -)
(Alle F. — 3,47 % — 45,89 % — 43,62 % — 6,72 % — 0,3 %).

6. *Aurikulærhøjde.*

13 Ctm. ...... 16 (15,39 %)
13,5 — ...... 28 (26,92 -)
14 — ...... 35 (33,65 -)

14,5 Ctm.	18	(17,31 %)
15 —	6	(5,77 -)
15,5 —	1	(0,96 -)

Gennemsnitshøjde — 13,87 Ctm. (Alle F. — 14).

7. *Pandehøjde* (fra Haargrænse til Næserod).

4,5 Ctm.	1	(0,96 %)
5 —	13	(12,5 -)
5,5 —	20	(19,23 -)
6 —	31	(29,81 -)
6,5 —	25	(24,04 -)
7 —	11	(10,58 -)
7,5 —	2	(1,92 -)
8 —	1	(0,96 -)

Gennemsnitshøjde — 6,04 Ctm. (Alle F. — 5,92).

8. *Mindste Pandebredde.*

10 Ctm.	1	(0,96 %)
10,5 —	4	(3,85 -)
11 —	18	(17,31 -)
11,5 —	27	(25,96 -)
12 —	33	(31,73 -)
12,5 —	10	(9,62 -)
13 —	9	(8,65 -)
13,5 —	2	(1,92 -)

Gennemsnitsbredde — 11,78 Ctm. (Alle F. — 11,71).

9. *Ansigtshøjde* (fra Næserod til Hage).

10,5 Ctm.	1	(0,96 %)
11 —	8	(7,7 -)
11,5 —	21	(20,19 -)
12 —	36	(34,62 -)
12,5 —	20	(19,23 -)
13 —	15	(14,42 -)
13,5 —	2	(1,92 -)
14 —	1	(0,96 -)

Gennemsnitshøjde — 12,1 Ctm. (Alle F. — 12,14).

10. *Ansigtsbredde* (D. bizygomatica).

12,5 Ctm.	2	(1,92 %)
13 —	7	(6,73 -)

13,5 Ctm.	......	30 (28,85 %)
14 —	......	27 (25,96 -)
14,5 —	......	23 (22,12 -)
15 —	......	13 (12,5 -)
15,5 —	......	1 (0,96 -)
16 —	......	1 (0,96 -)

Gennemsnitsbredde — 14,03 Ctm. (Alle F. — 13,9).

11. *Underkæbebredde* (D. bigoniaca).

9 Ctm.	....	1 (0,96 %)
9,5 —	....	5 (4,81 -)
10 —	....	10 (9,62 -)
10,5 —	....	21 (20,19 -)
11 —	....	35 (33,65 -)
11,5 —	....	21 (20,19 -)
12 —	....	7 (6,73 -)
12,5 —	....	3 (2,89 -)
13 —	....	1 (0,96 -)

Gennemsnitsbredde — 10,94 Ctm. (Alle F. — 10,89 %).

Afstamning.

Af de 116 Sædelighedsforbrydere vare 17 (14,66 %) fødte udenfor Ægteskab (Alle F. — 9,91 %); 8 af dem, der vare fødte udenfor Ægteskab, kendte dog deres Familie, oftest fordi Forældrene senere vare blevne gifte. Ved Bestemmelsen af Hereditetsforholdene maa man da regne med 107 Individer.

a. *Alkoholisme* i Afstamningen fandtes hos 38 (35,51 %). 36 Gange var Faderen, 2 Gange Moderen drikfældig. Den drikfældige Fader var 1 Gang sindssyg, 1 Gang Selvmorder, 1 Gang Exhibitionist, 1 Gang straffet, 3 Gange død af Tuberkulose og 2 Gange af Kræft. (Alle F. — 26,41 %).

b. *Sinds- og Nervesygdomme* hos 20 (18,68 %) eller — naar man medregner 2. Generation — 22 (20,56 %). Faderen var 1 Gang sindssyg og Selvmorder, 3 Gange Selvmorder, led 3 Gange af Epilepsi, 1 Gang af Korea og var 2 Gange kønslig abnorm. Moderen var 1 Gang sindssyg, 1 Gang imbecil, 3 Gange nervesvag og led 4 Gange af Krampe. 1 Gang vare Faderen og Moderen nervesvage. Farmoderen var 1 Gang sindssyg, Mormoderen 1 Gang. (Alle F. — 15,33 %).

c. *Tuberkulose* hos 20 (18,68 %). Faderen var 5 Gange død af Tuberkulose (var 2 Gange drikfældig) og var 1 Gang tuberkuløs. Moderen var 12 Gange død af Tuberkulose og var 2 Gange tuberkuløs. (Alle F. — 16,3 %).

d. *Kræft* hos 9 (8,41 %). Faderen var 4 Gange død af Kræft (var 2 Gange drikfældig), Moderen 3 Gange, begge Forældrene 2 Gange. (Alle F. — 7,29 %).

Kun 1 havde en Fader, som var straffet (den ovenfor nævnte Alkoholist).

Nu var Forholdet imidlertid det, at en Forbryder jævnlig var disponeret paa to forskellige Maader. I Afstamningen var:

Alkoholisme	hos	24	(22,43 %)
Alk. og Nerve-Sindss.....	—	4	(3,74 -)
— - Tuberkulose.....	—	8	(7,48 -)
— - Kræft	—	2	(1,87 -)
Nerve-Sindssygdom	—	12	(11,21 -)
Nerve-Sindss. og Tuberk..	—	5	(4,67 -)
— — - Kræft ..	—	1	(0,93 -)
Tuberkulose	—	7	(6,54 -)
Kræft	—	6	(5,61 -)
		69	(64,48 %). (Alle F. — 53,04 %).

De 116 Forbrydere havde oftere en eller flere Brødre eller Søstre, som vare drikfældige (4 Gange), sindssyge (2 Gange), aandssvage (1 Gang), nervesvage (2 Gange), epileptiske (5 Gange), døde af Tuberkulose (4 Gange) eller straffede (8 Gange).

Medens 29 (76,32 %) af de 38 Forbrydere, hvis Fader eller Moder var drikfældig, selv vare Alkoholister, vare kun 31 (44,93 %) af de 69 Forbrydere, hvis Forældre ikke vare drikfældige, kroniske Alkoholister.

Psykiske Tilstand.

28 (24,14 %) af de 116 Sædelighedsforbrydere vare psykiske Undermaalere. (Alle F. — 13,6 %). 4 vare imbecile, 4 epileptiske, 1 hysterisk, 11 neurasteniske, 4 medfødt simpelt psykisk degenererede og 4 let demente. Oftest vare de psykiske Abnormiteter opstaaede paa medfødt Jordbund; kun hos nogle af de neurasteniske og hos de demente — hvilke alle 4 vare kroniske Alkoholister — havde ogsaa erhvervede Momenter mere eller mindre øvet deres Indflydelse.

Ialt vare 14 (50 %) af de 28 psykiske Undermaalere kroniske Alkoholister, medens kun 49 (42,24 %) af alle 116 Sædeligheds-forbrydere vare det.

2 havde tidligere været sindssyge; den ene, der var homoseksual, havde gennemgaaet en Melankoli, den anden havde to Gange været paa en Sindssygeanstalt paa Grund af alkoholisk Sindssygdom. 1 blev senere sindssyg. 1 havde tidligere gjort et Selvmordsforsøg, en anden gjorde senere i Straffeanstalten flere saadanne. 1 forsøgte i Arresten at simulere Sindssygdom.

Somatiske Tilstand.

1. *Degenerationstegn. (Stigmata hereditatis.)*

Infantilt Habitus — 2. Assymmetrisk Udvikling af de to Legemshalvdele — 1.

Kraniedeformiteter fandtes hos 47 (40,52 %). (Alle F. — 40,6 %). Delvis kombineret: Skafocefali — 4. Trigonocefali — 2. Klinocefali — 1. Stenokrotafi — 1. Pakycefali — 3. Oxycefali — 5. Platycefali — 1. Assymmetria cranii — 5. I 3 af disse Tilfælde var der tillige Assymmetri af Ansigtet. Men uden tydelig Assymmetria cranii var der 25 Gange Assymmetri af Ansigtet. Konveksiteten var 12 til højre, 16 Gange til venstre. Fremspringende Arcus superciliaris — 3. Fremstaaende tubera frontalia — 3. Tilbagevigende Pande — 3.

Prognati — 15 (12,93 %). (Alle F. — 19,95 %). *Progeni* — 1.

Høj og smal Gane med eller uden Spaltedannelse — 16 (13,8 %). (Alle F. — 15,5 %).

Torus palatinus — 39 (33,62 %). (Alle F. — 31,71 %).

Fejl ved Tandudviklingen og Tandstillingen — 32 (27,59 %). (Alle F. — 27,32 %).

Misdannelse af Ørene — 61 (52,59 %). (Alle F. — 50,57 %). Delvis kombineret: Morels Øre — 11. Wildermuths Ø. — 5. Opad tilspidsede, grimme Ø. — 4. Ulige store Ø. — 15. Større Udviklingsfejl ved Ø. — 1. Nodulus Darwini — 26. Lobulus fastvokset til Kinden og fortsættende sig i en Hudfold — 13. Virkelig velformede Øren fandtes kun hos 13 (11,21 %). (Alle F. — 7,64 %).

Assymmetrisk Irispletning — 1.

Thoraksdeformiteter — 12 (10,34 %). (Alle F. — 13,12 %). Specielt: Tragtbryst — 2. Kolumnakrumning — 2.

Anomalier ved Genitalia — 13 (11,21 %). (Alle F. — 7,26). Specielt: Medf. total Atrofi af v. Testis — 1. Epispadi — 1. Hypospadi — 4. Fimosis — 5. Kryptorkismus — 2.
Hernier — 8 (6,9 %). (Alle F. — 5,26 %).
Fuldstændig sammenløbende Øjenbryn — 5 (4,31 %). (Alle F. — 5,04 %).
Abnorm pigmenteret Hud — 2. *Nævi* — 5 (4,31 %). (Alle F. — 3,79 %).
Fibroma molluscum — 1.
Medf. Synssvækkelse paa det ene Øje — 1. *Farveblindhed* — 4 (3,45 %). (Alle F. — 2,38 %).
Strabismus — 2. Ulige Facialisvirkning — 1.
Kejthaandethed — 8 (6,9 %). (Alle F. — 6,99 %. Atrofi og Parese af v. Underekstremitet — 1.
Stammen — 2. Tidligere Enuresis nocturna — 1.

Degenerationstegnenes Fordeling var saaledes:

0 Dgt.	havde...	7 =	6,04	%
1 —	— ...	25 =	21,55	-
2 —	— ...	27 =	23,28	-
3 —	— ...	36 =	31,03	-
4 —	— ...	14 =	12,07	-
5 —	— ...	5 =	4,31	-
7 —	— ...	2 =	1,72	-

I Gennemsnit havde hver Sædelighedsforbryder 2,43 Degenerationstegn. (Alle F. — 2,51).

2. *Helbredstilstand. Overstaaede Sygdomme.*

a. I *Barnealderen* havde efter egen Angivelse kun 2 (sikkert altfor faa) lidt af Rakitis, 7 af Skrofulose, 3 af Lungebetændelse, 1 af Kopper og 1 af Tyfus. 3 havde som Børn været svagelige.
b. I den *voksne Alder:* Lungebetændelse — 9. Blindtarmsbetændelse — 1. Gigtfeber — 7. Gul Feber — 1. Tyfus — 7. Erysipelas — 1. Nyrebetændelse — 1. Mavekatarrh — 5.
c. 25 havde været Genstand for alvorligere *Traumata capitis.* Som Følge af disse fandtes 16 Gange Ar og 1 Gang en Eksostose.
d. *Ved Undersøgelsen* fandtes: Fortætning i h. Lungespids hos 2, i v. hos 1. Svulne Halskirtler — 21 (af hvilke 3 som Børn havde været skrofuløse). Mb. cordis — 3. Lungeemfysem — 5. Rinitis — 3. Mavekatarrh — 1. Nyrebetændelse — 1. Svælgfistel — 1.
Neuralgier — 4. Varicocele sin — 5. V. dext. — 1. Varicer paa Underekstremiteterne — 3. Eczema chron. — 4. Pityriasis

versicolor — 6. Furunkler — 1. Acne — 4. Acne rosacea — 1. Alopecia areata — 1. Sycosis — 1.

e. *Erhvervede Defekter af Sanseorganerne:* V. Øje enukleret — 1. Traumatisk Katarakt paa h. Øje — 1. Korneafordunklinger — 8. Begyndende Arcus senilis — 2. Kronisk Blefaro-conjunktivitis — 5.

Myopi — 25. Hypermetropi — 6.

Nedsættelse af Høreevnen — 28 (24,14 %). (Alle F. — 19,4 %). 19 Gange var Hørelsen nedsat paa begge Øren, 4 Gange paa h. og 5 Gange paa v.

f. Kun 83 havde været *Session*. Af disse havde 54 (65,06 %) været Soldater, medens 29 (34,94 %) vare blevne kasserede. (Alle F. — 69,43 % og 30,57 %).

g. 39 (33,62 %) havde lidt af *veneriske Sygdomme*. (Alle F. — 28,78 %). 1 havde kun haft Syfilis, 4 Syfilis og Gonorrhoe, 1 kun venerisk Saar, 4 venerisk Saar og Gonorrhoe og 29 kun Gonorrhoe. Ialt havde altsaa 5 lidt af Syfilis, 5 af venerisk Saar og 37 af Gonorrhoe. 31 havde kun haft én Gonorrhoe, 4 to og 1 flere. Syfilis var erhvervet i Alderen: 20 (2), 23, 26 og 27 Aar.

h. *Alkoholisme*. Ved den første Sædelighedsforbrydelses Begaaelse vare 57 (49,14 %) drikfældige; 38 af disse vare berusede i Gerningens Øjeblik. Men af de 59 ikke drikfældige vare 19 (16,38 %) berusede i Gerningens Øjeblik. I det Hele maatte da Alkohol anses for at have været medvirkende eller fremkaldende Aarsag til Sædelighedsforbrydelsen hos 76 (65,52 %).

Af de 19, som havde gjort sig skyldige i Voldtægt eller Voldtægtsforsøg ligeoverfor voksne, vare 14 (73,68 %), af hvilke 12 vare berusede i Gerningens Øjeblik, kroniske Alkoholister. Men 4 (21,05 %) andre ikke drikfældige vare berusede i Gerningens Øjeblik. Alkohol havde altsaa virket med hos 18 (94,73 %) af disse Forbrydere.

Af de 74, som havde gjort sig skyldige i Uterlighed mod Pigebørn under 16 Aar, vare 38 (51,35 %) kroniske Alkoholister, 25 tilmed berusede. Men 12 (16,22 %) ikke drikfældige vare ogsaa berusede i Gerningens Øjeblik. Alkohol havde da virket med hos 50 (67,57 %) af disse Forbrydere.

Af de 12, som havde gjort sig skyldige i Uterlighed mod Individer af Mandkøn, vare 4 (25 %) kroniske Alkoholister, 1 tilmed beruset.

Af de 10 Exhibitionister var 1 (10 %) kronisk Alkoholist, 3 andre (30 %) berusede i Gerningens Øjeblik, ialt 4 (40 %).

i. *Tatovering.* 34 (29,31 %) af de 116 Forbrydere bare tydelige og let kendelige Tatoveringer, medens 12 (10,34 %) bare mere eller mindre utydelige Rester af ældre Tatoveringer, ialt 46 (39,65 %). (Alle F. — 41,19 % + 13,01 % = 54,2 %).

Medens de ældre Rester oftest stammede fra Skoletiden, vare de tydelige Tatoveringer for en stor Del blevne anbragte, efter at den paagældende var bleven Forbryder. Af 50 Sædeligheds-forbrydere, som aldrig før havde været straffede, vare kun 12 (7 tydeligt + 5 utydeligt) tatoverede, altsaa 24 %. (Alle første Gang straffede — 42,97 %).

UNDERSØGELSE

AF

FORBRYDERE

AF

FREMMEDE NATIONALITETER.

UNDERSØGELSE

AF

FORBRYDERE

AF

FREMMEDE NATIONALITETER.

Af de 176 undersøgte Forbrydere, som vare fødte af ikke danske Forældre, vare 102 svenske, 46 tyske, 17 norske, 3 islandske, 2 finske, 2 russiske, 1 engelsk. 2 vare Jøder, af hvilke den ene var født her i Landet, den anden i Gallicien. 1 var Neger.

1. Svenske Forbrydere.

Personalia.

Alder.

17 Aar..	1	Overf.	58	Overf.	89	Under 20 Aar..	11
18 —..	6	31 Aar..	2	44 Aar..	1	20—24 —..	25
19 —..	4	32 —..	3	45 —..	1	25—29 —..	22
20 —..	5	33 —..	2	46 —..	2	30—34 —..	11
21 —..	2	34 —..	4	47 —..	1	35—39 —..	12
22 —..	10	35 —..	4	48 —..	1	40—44 —..	9
23 —..	4	37 —..	2	49 —..	1	45—49 —..	6
24 —..	4	38 —..	5	50 —..	1	50—54 —..	2
25 —..	8	39 —..	1	54 —..	1	55—59 —..	2
26 —..	3	40 —..	2	55 —..	2	Over 60 —..	2
27 —..	6	41 —..	3	60 —..	1		102
28 —..	3	42 —..	1	67 —..	1		
29 —..	2	43 —..	2		102		
Overf.	58	Overf.	89				

En forholdsvis stor Del af Forbryderne var født i Malmø og tilgrænsende Del af Sydsverrig. Flere talte Dansk og havde været her i Landet fra de vare Børn.

37	havde	været	her i	10—41	Aar
14	—	—	—	5—10	—
19	—	—	—	1—5	—
32	—	—	—	fra 1 Dag til 1	Aar.

9 (8,82 %) vare fødte udenfor Ægteskab. Af disse kendte dog 4 *Faderens Livsstilling.*

Embeds- og Bestillingsmand....	4
Skibsfører................	1
Restavratør..................	2
Haandværksmester............	9
Gaardmand, Forpagter	8
Værkfører, Formand..........	3
Haandværker (ej i selvst. Stilling)	21
Karl, Bud, Vægter	3
Husmand, Fisker.............	12
Sømand	2
Arbejdsmand, Handelsmand	32
	97

Egen Livsstilling.

Kommis	1
Bogholder, Kontorist..........	2
Haandværker	22
Kusk.......................	1
Tjenestekarl	6
Opvarter	4
Handelsmand................	2
Pramfører...................	1
Sømand, Fyrbøder............	15
Arbejdsmand	48
	102

Stand.

Af de 102 vare 70 ugifte, 28 gifte, 1 Enkemand og 3 separerede, skilte eller levede dog ej sammen med Hustruen. Ægteskab havde altsaa bestaaet hos 32 (31,37 %).

De giftes Alder var:		Enkemandens:	De separeredes:	
24 Aar....	1	55 Aar.	38 Aar...	1
25—29 —....	6		40 —...	1
30—34 —. ..	4		50 —...	1
35—39 —....	8			
40—44 —....	5			
45—49 —....	2			
55 —....	1			
60 —....	1			

Børnenes Antal var for de gifte:

0 Børn...	7	9 Børn	1
1 —...	4	2 —, hvoraf 1 død..	2
2 —...	1	2 — — 2 —..	1
3 —...	1	3 — — 1 —..	3
4 —...	1	4 — — 1 —..	1
5 —...	1	5 — — 1 —..	1
6 —...	1	5 — — 5 —..	1
7 —...	1	9 — — 5 —..	1

for Enkemandens 7, hvoraf 3 døde; for de separerede 4, hvoraf 2 døde (2), og 6, hvoraf 5 døde.

De begaaede Forbrydelser.

De paagældende vare straffede for:

Simpelt Tyveri	35
Grovt —	13
Lommetyveri	4
Tyveri og Betleri	1
— - Vold	1
— - ulovlig Omgang med Hittegods ...	1
— - Bedrageri	2
— - Falsk	1
Bedrageri	7
— og Falsk	1
Falsk	2
Hæleri	3
Ulovlig Omgang med Hittegods	1
Overføres..	72

Overført..	72
Betleri og Overtrædelse af Udvisningstilhold ..	1
Overtrædelse af Udvisningstilhold (alene)	1
Ran og Betleri	1
Drab	1
Vold og Legemsbeskadigelse	20
Mishandling af Ægtefælle	1
Brandstiftelse	1
Uterlighed	2
Bigami	1
Overtrædelse af § 181	1
	102

39 af de 102 havde været straffede før: 30 kun her i Landet, 7 (hvoraf en international Bedrager og en Lommetyv) kun i Udlandet, 2 (hvoraf 1 prof. Lommetyv) baade her og i Udlandet.

Maal og Indices.

Legemshøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
153,5—154,5 Ctm.	»	2 (2,33 %)	2
155—159,5 —	»	5 (5,81 -)	5
160—164,5 —	2	13 (15,12 -)	15
165—169,5 —	5	22 (25,58 -)	27
170—174,5 —	5	25 (29,07 -)	30
175—179,5 —	3	14 (16,28 -)	17
180—184,5 —	»	4 (4,65 -)	4
185—187,5 —	1	1 (1,16 -)	2
	16	86	102

I Gennemsnit (her som senere for de 86 over 21 Aar) 168,78 Ctm.

Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
52,5 Ctm.	»	1 (1,16 %)	1
53—53,5 —	2	4 (4,65 -)	6
54—54,5 —	2	14 (16,28 -)	16
55—55,5 —	6	27 (31,4 -)	33
56—56,5 —	1	16 (18,6 -)	17
57—57,5 —	5	16 (18,6 -)	21
Overføres..	16	78	94

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
Overført ..	16	78	94
58—58,5 Ctm.	»	3 (3,49 -)	3
59 —	»	2 (2,33 -)	2
60 —	»	3 (3,49 -)	3
	16	86	102

I Gennemsnit 55,79 Ctm.

Forreste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
27—27,5 Ctm.	»	8 (9,3 %)	8
28—28,5 —	4	25 (29,07 -)	29
29—29,5 —	6	34 (39,54 -)	40
30—30,5 —	4	11 (12,79 -)	15
31—31,5 —	2	5 (5,81 -)	7
32—32,5 —	»	3 (3,49 -)	3
	16	86	102

I Gennemsnit 29,09 Ctm.

Bageste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
24,5 Ctm.	»	2 (2,33 %)	2
25—25,5 —	6	14 (16,28 -)	20
26—26,5 —	4	27 (31,4 -)	31
27—27,5 —	5	24 (27,9 -)	29
28—28,5 —	1	18 (20,93 -)	19
29—29,5 —	»	1 (1,16 -)	1
	16	86	102

I Gennemsnit 26,7 Ctm.

Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
÷ 0,5 Ctm.	»	2 (2,33 %)	2
0 —	»	5 (5,81 -)	5
0,5 — 1 —	2	19 (22,09 -)	21
1,5 — 2 —	2	12 (13,95 -)	14
2,5 — 3 —	6	26 (30,23 -)	32
3,5 — 4 —	1	15 (17,44 -)	16
4,5 — 5 —	5	6 (6,98 -)	11
7 —	»	1 (1,16 -)	1
	16	86	102

I 2,33 % af Tilfældene var forreste Omfang altsaa mindre end bageste, i 5,81 % lig den og i 91,85 % større end bageste.

Hovedlængde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
18 Ctm.	1	2 (2,33 %)	3
18,5 —	4	12 (13,95 -)	16
19 —	6	35 (40,7 -)	41
19,5 —	4	21 (24,42 -)	25
20 —	1	11 (12,79 -)	12
20,5 —	»	5 (5,81 -)	5
	16	86	102

I Gennemsnit 19,24 Ctm.

Hovedbredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
14 Ctm.	»	4 (4,65 %)	4
14,5 —	1	13 (15,12 -)	14
15 —	10	35 (40,7 -)	45
15,5 —	3	22 (25,58 -)	25
16 —	2	8 (9,3 -)	10
16,5 —	»	4 (4,65 -)	4
	16	86	102

I Gennemsnit 15,17 Ctm.

Hovedindex.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.		Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
72,5	»	1	1	80	»	1	1
73,68	»	4	4	80,48	»	3	3
74,35	1	3	4	80,55	»	1	1
75	1	5	6	81,08	4	5	9
75,6	»	2	2	81,57	2	7	9
76,31	»	5	5	82,05	»	3	3
76,92	2	8	10	82,5	»	1	1
77,5	»	3	3	83,33	1	1	2
78,37	»	3	3	83,78	»	3	3
78,94	2	16	18	84,21	2	3	5
79,48	1	7	8	86,48	»	1	1

Forholdet var da:

	For alle 102.	For de 86 over 21 Aar.
Dolikocefale	9 (8,82 %)	8 (9,3 %)
Mesocefale	55 (53,92 -)	49 (56,98 -)
Brakycefale	37 (36,28 -)	28 (32,56 -)
Hyperbrakycefale ..	1 (0,98 -)	1 (1,16 -)

Sammenligner man Tallene med dem for de danske Forbrydere, viser det sig, at der mellem de svenske Forbrydere var et betydeligt større Antal mesocefale og et betydeligt mindre Antal brakycefale. Mellem 500 Svenskere fandt *Nyström* 20,4 % dolikocefale, 59,4 % mesocefale og 20,2 % brakycefale.

Aurikulærhøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
13 Ctm.	2	6 (6,98 %)	8
13,5 —	2	22 (25,58 -)	24
14 —	6	34 (39,53 -)	40
14,5 —	6	17 (19,77 -)	23
15 —	»	6 (6,98 -)	6
15,5 —	»	1 (1,16 -)	1
	16	86	102

I Gennemsnit 13,99 Ctm.

Pandehøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
3,5 Ctm.	»	1 (1,16 %)	1
4 —	»	1 (1,16 -)	1
4,5 —	»	3 (3,49 -)	3
5 —	»	10 (11,63 -)	10
5,5 —	3	15 (17,44 -)	18
6 —	6	27 (31,4 -)	33
6,5 —	5	14 (16,28 -)	19
7 —	2	12 (13,95 -)	14
7,5 —	»	3 (3,49 -)	3
	16	86	102

I Gennemsnit 5,97 Ctm.

Pandebredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
10 Ctm.	»	1 (1,16 %)	1
10,5 —	1	5 (5,81 -)	6
11 —	6	24 (27,9 -)	30
11,5 —	4	26 (30,24 -)	30
12 —	3	21 (24,42 -)	24
12,5 —	2	6 (6,98 -)	8
13 —	»	3 (3,49 -)	3
	16	86	102

I Gennemsnit 11,53 Ctm.

Ansigtshøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
10,5 Ctm.	»	1 (1,16 %)	1
11 —	1	5 (5,81 -)	6
11,5 —	6	13 (15,12 -)	19
12 —	3	34 (39,54 -)	37
12,5 —	5	17 (19,77 -)	22
13 —	1	12 (13,95 -)	13
13,5 —	»	3 (3,49 -)	3
14,5 —	»	1 (1,16 -)	1
	16	86	102

I Gennemsnit 12,17 Ctm.

Ansigtsbredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
11,5 Ctm.		1 (1,16 %)	1
12 —	»	1 (1,16 -)	1
12,5 —	»	2 (2,33 -)	2
13 —	5	11 (12,79 -)	16
13,5 —	4	20 (23,26 -)	24
14 —	5	36 (41,86 -)	41
14,5 —	1	9 (10,46 -)	10
15 —	1	6 (6,98 -)	7
	16	86	102

I Gennemsnit 13,86 Ctm.

Underkæbebredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
9,5 Ctm.	»	1 (1,16 %)	1
10 —	8	16 (18,6 -)	24
10,5 —	3	17 (19,77 -)	20
11 —	3	29 (33,73 -)	32
11,5 —	»	18 (20,93 -)	18
12 —	1	4 (4,65 -)	5
12,5 —	1	1 (1,16 -)	2
	16	86	102

I Gennemsnit 10,87 Ctm.

Afstamning.

5 af de udenfor Ægteskab fødte kendte ikke deres Familie; for de øvrige 97 var Forholdet saaledes:

Alkoholisk Disp. fandtes hos 29 (29,9 %). I alle Tilfældene var det Faderen, der havde været Alkoholist. Han havde 1 Gang Korea, var 2 Gange død af Apopleksi, 1 Gang af Tuberkulose og 1 Gang af Kræft.

Nervøs Disp. fandtes hos 5 (5,15 %). Faderen var 2 Gange død af Apopleksi, led 1 Gang af Korea. Moderen havde 1 Gang været sindssyg og 1 Gang lidt af Hysteri.

Tuberkuløs Disp. fandtes hos 14 (14,43 %). Faderen var 6 Gange død af Tuberkulose, Moderen 7 Gange, var 1 Gang brystsyg.

Kræft Disp. fandtes hos 7 (7,22 %). Faderen var 2 Gange, Moderen 5 Gange død af Kræft.

Alkoholisk Disp. alene	20 (20,62 %)
— og nervøs Disp. ..	2 (2,06 -)
— - tuberk. — ...	4 (4,12 -)
— - Kræft — ...	3 (3,09 -)
Nervøs Disp. alene	2 (2,06 -)
— og Kræft Disp.	1 (1,03 -)
Tuberkuløs Disp. alene	10 (10,31 -)
Kræft — —	3 (3,09 -)
	45 (46,39 %).

1 havde en Fader, der var straffet. 2 havde Sødskende, der vare drikfældige, 1 Sødskende, der havde Krampe, 1 S., der vare

nervesvage, 1 S., der vare sindssyge, 5 S., der vare døde af Tuberkulose og 5 S., der vare straffede.

Af de 29 Individer med alkoholisk Afstamning vare 14 (48,28 %) selv kroniske Alkoholister, af de 68 uden alk. Afstamning 24 (35,29 %).

Psykiske Tilstand.

En 32aarig international Bedrager angav, at han 13 Aar iforvejen i 19 Mdr. var bleven behandlet i en Sindssygeanstalt i Stockholm, men frembød nu intet kendeligt abnormt.

Imbecile vare 3.

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Alk. Disp. — 1	3 Dgt. — 1	53 Ctm. — 1	76,92 — 1
Nervøs » — 1	4 — — 2	55,5 — — 1	81,08 — 2
2		56,5 — — 1	

Gennemsnit — 3,67. Gennemsnit 55 Ctm.

Ingen af dem vare kroniske Alkoholister. 1 var tatoveret.

En 39aarig Mand, hvis Fader havde været meget drikfældig, og som tidligere 5 Gange havde været straffet for Tyveri og Betleri og nu var tiltalt for Overtrædelse af Udvisningstilhold, havde for 20 Aar siden været behandlet i en svensk Sindssygeanstalt for en akut Psykose. Han skabede sig i Arresten — et Slags Forsøg paa Simulation — men faldt efterhaanden til Ro og blev skikkelig.

Hysteriske vare 2.

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Alk. og nervøs Disp. — 1	1 Dgt. — 1	55,5 Ctm. — 1	76,92 — 1
Tuberkuløs — — 1	4 — — 1	56,5 — — 1	78,94 — 1
2		Gennemsnit 56 Ctm.	

Gennemsnit — 2,5.

Ingen af dem vare kroniske Alkoholister. 1 bar Rest af gl. Tatoveringer.

27aarig Elektriker, idømt 8 Mdr. Forbedrh. for gr. Tyveri. Haft »Nervefeber«. Parese af h. Ben, Anæstesi af næsten hele Kroppen. St. voldf. Torus palat.

67aarig Arbmd., havde i mange Aar lidt af hysteriske Krampeanfald.

Neurasteniske vare 3.

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Alk. Disp. — 2	1 Dgt. — 1	57 Ctm. — 2	80,48
	2 — — 1	60 — — 1	82,05
	5 — — 1		84,21

Gennemsnit — 2,67. Gennemsnit 58 Ctm.

2 vare kroniske Alkoholister. 2 vare tatoverede.

Hos en 27aarig Mand, som havde begaaet gr. Tyveri, syntes Neurastenien opstaaet efter et stærkt Trauma capitis ved en Sten, hvorved der skulde være hidført Fractura cranii med Forstyrrelse i 3 Uger. Angav Hukommelsessvækkelse.

Medf. simpelt psykisk degenererede vare 4 (af hvilke 2 vare fødte udenfor Ægteskab).

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Tuberkuløs Disp. — 1	3 Dgt. — 4	54 Ctm. — 1	75 — 1
	Gennemsnit — 3.	54,5 — — 1	78,37 — 1
		55,5 — — 1	81,08 — 1
		57 — — 1	81,57 — 1
		Gennemsnit 55,25 Ctm.	

2 vare kroniske Alkoholister. Ingen tatoverede.

En 20aarig Tjenestekarl, som i Beruselse havde gjort sig skyldig i Vold, var i Arresten kendelig deprimeret. — Stammen. Nod. Darwini paa h. Øre. Lav voldf. Torus palat. Moder brystsyg.

En 44aarig Arbmd., der var tiltalt for gr. Tyveri, fik i Arresten et Anfald af depressiv Forvirring med religiøse og Forurettelses-Forestillinger. Efter at være bleven behandlet paa St. Hans Hospital afsonede han sin Straf (6 × 5 D. V. og Br.) uden Ulemper.

En 34aarig Arbm., tiltalt for Vold, der tidligere havde været straffet, fik i Arresten et Anfald af Depression og aflivede sig ved Hængning.

Demente vare 3.

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Alk. Disp. — 1	2 Dgt. — 1	54 Ctm. — 2	73,68
	3 — — 1	59 — — 1	76,31
	4 — — 1		82,50
	Gennemsnit — 3.	Gennemsnit 55,67 Ctm.	

Alle 3 vare kroniske Alkoholister, 1 var tatoveret.

Den ene havde haft Ecclampsia alkoholica; den anden var begyndt at drikke stærkt efter 4 Aar iforvejen at have faaet et alvorligt Trauma capitis, hvorved han havde mistet Synet paa v. Øje. Den tredje var en 47aarig celeber Brandstifter, som daarligt taalte Spiritus, og som, naar han havde faaet noget at drikke, følte Trang til at sætte Ild paa.

Det samlede Antal *psykisk abnorme:*

Imbecile	3	(2,94 %)
Hysteriske	2	(1,96 -)
Neurasteniske	4	(3,92 -)
Degenererede	3	(2,94 -)
Demente	3	(2,94 -)
	15	(14,70 %)

Af dem, hvis Afstamning kendtes (13), vare 8 (61,54 %) arveligt disponerede. I Gennemsnit havde hver 3 Degenerationstegn. Hovedomfanget var i Gennemsnit 55,93 Ctm. 4 (26,67 %) havde tydelige Tatoveringer, 1 (6,67 %) Rester af saadanne, ialt 5 (33,33 %).

Somatiske Tilstand.

Degenerationstegn.

Udtalt Hydrocefali — 1. Sfenocefali — 2. Skafocefali — 3. Trigonocefali — 3. Oxycefali — 3. Akrocefali — 1. Platycefali — 1. Assymmetria cranii — 2, den ene Gang sammen med Skoliose af Ansigtet; ialt var der 20 Gange Skoliose af Ansigtet (10 Gange Konv. til h., 10 G. til v.), de to Gange (til h.) stærkt udtalt. Fremspr. Arc. supercil. — 3. Fremst. Tub. front. — 6. Tilbagevigende Pande — 5. Meget bredt Ansigt — 1. Ialt Kraniedeformiteter hos 44 (43,24 %).

Prognati — 18 (17,65 %). Progeni — 2. Fremspr. Hage — 1. Firkantet Underkæbe — 3.

Paafaldende høj og oftest smal Gane — 8. Høj Gane med Spaltedannelse — 3. Ialt 11 (10,78 %).

Torus palatinus — 37 (36,27 %). Den var knudeformet hos 2, voldformet hos 15, lav voldformet hos 16, kamformet hos 2, lav flad hos 2.

Fejl ved Tandudviklingen og Tandstillingen — 19 (18,63 %). Spec. Hutschinsonske T. hos 1.

Misdannelse af Ørene — 51 (50 %). Spec.: Morels Øre — 6; Wildermuths Øre — 2; mg. forkrøblede Ø. — 2; opad tilspidsede Ø. — 1; ulige store Øren — 18 (15 G. h. 1/2 Ctm. større end v., 3 G. v. 1/2 Ctm. større end h.); større Udviklingsfejl ved Ø. — 3 (de to Gange accessorisk Brusktuberkel ved Øret, den tredje Gang et hel Konglomerat af saadanne); Nodulus Darwini — 18 (8 paa begge Øren, 8 paa h. og 2 paa v.); Lobulus nedløbende i Fold — 14 (10 paa begge Ø., 2 paa h. og 2 paa v.). Kun hos 6 fandtes virkelig velformede Øren.

Coloboma iridis dupl. — 1.

Deformitet af Thorax — 11 (10,78 %), nemlig Tragtbryst hos 8, Kyllingebryst hos 3.

Deformitet af Kolumna (Kyfosis) — 2 (1,96 %).

Atrofi af v. Testis — 1. Hypospadi — 2 (i det ene Tilf. var der en blindt endende Orificium urethræ i Spidsen af Glans). Epispadi — 1. Fimosis — 2. Ialt Anomalier ved Genitalia hos 6 (5,88 %).

Hernier — 10 (9,8 %). Desuden havde 2 (1,96 %) haft Hernia scrotal sin. Det drejede sig hos 1 om H. ingv. dupl., hos 1 om H. ingv. dext., hos 3 om H. ingv. sin., hos 3 om H. scrotal dext. og hos 2 om H. scrotal sin.

Stærkt udviklede Brystpapiller og Areolæ mammæ — 2; i det ene af Tilfældene var der, som ovenfor nævnt, Atrofi af v. Testis.

Medf. pletvis Haardefekt i Hovedbunden — 1. Fuldst. sammenløbende Øjenbryn — 5 (4,9 %).

Nævi — 5 (4,9 %); hos 3 større, hos 2 multiple.

H. Øje større end v. — 1 (sammen med Ansigtsskoliose). Farveblindhed — 2 (1,96 %).

Usikker Farvebedømmelse — 12. Myopi — 18. Hypermetropi — 4.

Strabismus conv. sin. — 2. H. Ansigtshalvdel stærkere innerveret end v. — 1.

Kejthaandethed — 6 (5,88 %). I det ene Tilfælde dog Ambidextri. 3 af de keithaandede vare arveligt disponerede (Fader Alkoholist).

Parese af h. Underekstremitet — 1. Medfødt Ptosis af v. Øje — 1. Stammen — 1.

Næsten total Anæstesi — 1.

Degenerationstegnenes Antal var:

0 Dgt.	—	9	(8,82 %)
1 —	—	17	(16,67 -)
2 —	—	32	(31,37 -)
3 —	—	20	(19,61 -)
4 —	—	15	(14,71 -)
5 —	—	7	(6,86 -)
6 —	—	1	(0,98 -)
7 —	—	1	(0,98 -)

I Gennemsnit havde hver 2,44 Degenerationstegn.

Fysiognomiske Ejendommeligheder.

Dybtliggende Øjne — 1. Skulende Udtryk — 1. Fremst. Bulbi — 1. Stor Næse — 1. Lang Næse — 1. Tyk Næse — 1. 2 dybe Rynker ved Næseroden — 1.

Ørenes Størrelse.

Lige store Øren.		Ulige store Øren.	
5 Ctm. —	1	5—5,5 Ctm. —	1
5,5 — —	8	5,5—6 — —	1
6 — —	39	6 —6,5 — —	6
6,5 — —	30	6,5—7 — —	6
7 — —	6	7 —7,5 — —	4

Farven af Iris.

Lyseblaa	19
— , gulbrune Pletter	1
— , mørkebr. —	1
Blaa	16
— , brun Rand	2
— , hvide Pletter	1
— , mørkebrune Pletter	1
Mørkeblaa	16
— , gulbrune Pletter	1
Lysegraa	1
— , gulbrun Rand	2
— , mørkebr. —	1
— , brune Pletter	1
Lys graablaa	1
— — , brune Pletter	1
Graablaa	9
— , gulbrun Rand	1
— , mørkebrune Pletter	1
Mørk graablaa	4
— — , brun Rand	2
Graa	5
— , gule Pletter	1
— , gulbrune Pletter	3
-- , lysebrun Rand, mørkebr. Pletter	1
— , gulbrun — , — —	1
— , brun Rand	2
Mørkegraa	3
Graagrøn	1
Brun	3

Haarets Tæthed og Farve.

	Tæt — 74 (72,55 %).	Tyndt — 28 (27,45 %).
Lyst	9	3
Chatin	43	17
Mørkt	14	5
Rødt	2	1
Sort	3	»
Graat	3	2

Helbredstilstand. Overstaaede Sygdomme.

Sygdomme i Barnealderen: Rakitis — 1. Skrofulose — 5. Rakitis og Skrofulose — 1. Lungebetændelse — 1. Tyfus — 1.

Sygdomme i den voksne Alder: Lungebetændelse — 4. Mavekatarrh — 1. Nyregrus — 1. Underlivsbetændelse — 1. Gulsot — 1. »Nervefeber« — 3. Tyfus — 4. Koldfeber — 1. Kopper — 2. Dyssenteri — 1. Otitis med sin. (med Mastoidalabces) — 1. Seqv. fracturæ claviculæ — 1. Defekte Fingre efter Maskinlæsion — 2. Fingerkontraktur efter Betændelse — 1. Seqv. gangrænæ peduum. (Defekt af Tæer) — 1. Haft Hydrocele — 2. Trauma capitis et faciei — 31 (tydeligt Ar hos 18).

Bestaaende Sygdomme: Tuberkul. pulm. — 1. Fortætning i v. Lungespids — 2. Svulne Halskirtler — 28 (af hvilke 2 vidstes at have haft Skrofulose. Mb. cordis — 2. Lungeemfysem — 1. Kron. Bronkitis — 1. Kron. Tarmkatarrh — 1. Mavesaar — 1. Anæmi — 1. Gigt — 1. Varicocele dupl. — 1. Varicocele sin. — 4. Varicer paa Underekstremiteterne — 3.

Ulcus cruris — 1. Pityriasis versicolor — 5. Tinea capitis — 1. Impetigo — 1. Psoriasis — 1. Acne — 3. St. fregnet — 5. Multiple Vorter — 3. Skældækket Haarbund — 1. Ar efter Sabelhug — 1.

Synssvækkelse: V. Øje enukleret efter Trauma — 1. Fordunkling af Kornea (efter Betændelse) paa v. Øje — 2. Synsevnen paa h. Øje nedsat (Jernsplint) — 1. V. Øje atrofisk efter Trauma — 1. Synssvækkelse uden paaviselige Forandringer — 5. Kron. Blefaroconjunktivitis — 5. Arcus senilis — 1.

Svækkelse af Hørelsen — 22 (begge Ø. — 9, h. — 6, v. — 7).

Til Sessionsundersøgelse havde 53 været. Af disse havde 40 været Soldater (1 Svea Lifgarde, 21 Infanterist, 7 Artillerist, 3 Husar, 1 Dragon, 7 Marinesoldat), medens 13 vare kasserede (3 Spinkelhed, 1 Hjertefejl, 1 Hydrocele, 1 Varicer, 3 Brok, 1 Skelen, 3 svagt Syn).

Venerisk Sygdom havde 30 haft, nemlig 14 alene Gonorrhoe, 2 alene venerisk Saar og 5 alene Syfilis; 5 havde haft Gonorrhoe og venerisk Saar, 3 Gonorrhoe og Syfilis. 1 Gonorrhoe, venerisk Saar og Syfilis. Altsaa havde 23 haft Gonorrhoe, 8 venerisk Saar og 9 Syfilis. 16 havde kun haft én Gonorrhoe, 3 to, 1 tre, 1 fire og 2 flere. 1 havde to Gange haft blød Chanker. Syfilis var erhvervet i Alderen: 20, 24, 25, 26 (2), 29, 31 (2) og 40 Aar.

Kronisk Alkoholisme var tilstede hos 41.

Under 20 Aar — 1	35—39 Aar — 5	55—59 Aar — 2
20—24 — — 9	40—44 — — 4	60 — — 1
25—29 — — 8	45—49 — — 3	
30—34 — — 6	50—54 — — 2	

3 af de kroniske Alkoholister vare uægte fødte og kendte ikke Familien. Af de øvrige 38 havde 14 (36,84 %) en drikfældig Fader. Af de 61, der ikke vare kroniske Alkoholister, vare 2 uægte fødte og kendte ikke Familien. Af de øvrige 59 havde 15 (25,42 %) en drikfældig Fader.

Den begaaede Forbrydelse var for de kroniske Alkoholister: Tyveri — 21, Tyveri og Bedrageri — 1, Tyveri og Vold — 1, Ran — 1, Ulovlig Omgang med Hittegods — 1, Bedrageri — 4, Betleri og Overtrædelse af Udvisningstilhold — 1, Brandstiftelse — 1, Vold og Legemsbeskadigelse — 9, Mishandling af Ægtefælle — 1.

2 havde haft flere Anfald af Delirium tremens, 1 af Ecclampsia alcoholica. 3 vare (som nævnt) kendeligt mentalt svækkede.

Motiver. Til Ejendomsforbrydelser angaves: Sygdom — 1, Arbejdsløshed — 3, Trang — 19, daarligt Selskab — 5, Ubesindighed — 3, god Lejlighed — 5, til Fornøjelser — 2, »intet gjort« — 2, Beruselse — 15 (hvoraf 8 kron. Alkoholister). Til Sædelighedsforbrydelser: Lejlighed — 1, Beruselse — 2. Til Brandstiftelse: Beruselse — 1 (kron. Alkoholist). Til Drab: Hidsighed — 1. Til Vold: Hidsighed — 2, Beruselse — 20 (hvoraf 10 kron. Alkoholister). — Beruselse angaves altsaa af ialt 38 (hvoraf 19 kron. Alkoholister).

Tatovering. 29 (28,43 %) bare let tydelige Tatoveringer, 8 (7,84 %) utydelige Rester af saadanne, ialt 37 (36,27 %).

Efter Alderen fordelte de tatoverede sig saaledes:

Under 20 Aar —	4 t. tat.	+ 1	ut. t.
20—24 — —	10 —	+ 1	—
25—29 — —	7 —	+ 4	—
30—34 — —	1 —	+ 1	—
35—39 — —	3 —	+ »	—
40—44 — —	2 —	+ »	—
45—49 — —	2 —	+ 1	—

Efter den begaaede Forbrydelse var Fordelingen:

Tyveri, Hæleri, Bedrageri etc.	20 t. tat.	+ 6	u. t.
Betleri og Overtrædelse af Udvisningstilhold..	1 —	+ »	—
Vold	4 —	+ 1	—

Sædelighedsforbrydelse	2 t. tat. + 1 u. t.
Brandstiftelse	1 — + » —
Drab	1 — + » —

De utydelige Tatoveringsresters Sæde var 3 Gange h. Underarms Extensorside, 1 Gang v. Underarms Extensorside, 3 Gange h. Tommelinterstits og 7 Gange v.

De tydelige Tatoveringer vare 8 Gange sorte, mere eller mindre primitive, 11 Gange sorte, smukt udførte, 10 Gange sorte og røde. Deres Fordeling paa de forskellige Legemsdele var saaledes:

V. Underarms Flexorside..	14 Gange	V. Haands Fingre..	5 Gange
V. — Extensorside	12 —	H. Haandryg......	4 —
H. — Flexorside..	10 —	H. Tommelinterstits	3 —
V. Haandryg............	8 —	Brystet	1 —
H. Underarms Extensorside	5 —	H. Haands Fingre..	1 —
V. Tommelinterstits......	5 —	H. Laar	1 —

En var kun tatoveret i begge Tommelinterstits og paa v. 2—5 Finger (Aarstal).

Hos de forskellige Individer fandtes Figurerne i følgende Antal:

Bogstaver alene...	3 Gange	4 Fig............	1 Gang
1 Figur — ...	5 —	Bogst. + 4 Fig. ...	2 —
Bogst. + 1 Figur..	5 —	6 Fig............	1 —
2 Fig.	3 —	Bogst. + 6 Fig. ...	2 —
Bogst. + 2 Fig....	1 —	Bogst. + 8 Fig. ...	1 —
Bogst. + 3 Fig....	4 —	Bogst. + 9 Fig. ...	1 —

Gennemsnitlig 2,66 Figurer for hver.

1 bar eget fulde Navn (+ egne og andres Initialer).

13 egne Initialer; 3 af disse desuden Fødselsaar, 1 et andet Aarstal.

4 egne og andres Initialer; 1 af disse desuden eget Monogram, 1 et Kvindenavn.

1 bar kun et Aarstal (Fødeaar). 1 bar et Kvindenavn.

Guirlander, 2 korslagte Grene og Ornament — 3. Bracelet, Bracelet med Stjerne (2 ens hos 1) — 3.

Signetring — 6. Fødselsaar paa 2—5 Finger — 1. 2 korslagte Flag — 1. Krone — 3.

Haand i Haand (1), i Hjerte, med Blomst — 3. Dolk stukken ind — 1. Flaske og Glas — 1.

Tro, Haab og Kærlighed (4), med Bogst. i Hjertet (2), med Bogst. i Hjertet og 2 Flag (1) — 7.

Hjerte (5), med Bogst. i (1), med Pil (2), med Dolk (1) — 9. Kors — 1. Stjerne — 4.

Anker (15), med Hjerte, med Hjerte med Bogst. — 17. 2 korslagte Pile, Kuglestang, Kniv — 3.

Geometriske Figurer — 2. Mand — 1. Skib — 1.

Brynjeklædt Kvinde med 4 Flag, staaende paa Baand med »Svea« — 1.

Nøgen Kvinde paa Kugle (Fortuna), nøgen Kvinde paa Kugle med svensk Flag, nøgen Kvinde paa Kugle med svenske og norske Flag — 3.

Obskøne Tatoveringer: Mandlige Genitalia (selv tatov. paa h. Laar). Mand og Kvinde i Coitus — 2.

Artillerimærke: Sabel og 2 korslagte Kanoner — 1. Paabegyndt Figur — 1.

11 havde tatoveret sig selv, 1 var tatoveret af en Skolekammerat med Pen og Blæk, 11 af Kammerater. 8 vare tatoverede af professionelle Tatovører: 2 i København (0,60—1,50 Kr. pr. Figur), 1 i Lund, 1 i Hamborg (2 Mk. for 1 stor Figur), 1 i Stockholm (0,50—1,25 Kr. pr. Figur), 1 i Hull (1 Shill. pr. Figur), 1 i London, 1 i Bombay (2 Rupier = 0,34 Kr. pr. Figur).

1 tatoverede selv i daarlige Tider (0,10 Kr. pr. Bogstav).

2. **Tyske Forbrydere.**

Personalia.

Antal.							
18 Aar..	2	Overf.	28	Overf.	37	Under 20 Aar..	4
19 —..	2	26 Aar..	2	34 Aar..	1	20—24 —..	22
20 —..	3	27 —..	2	36 —..	3	25—29 —..	8
21 —..	5	28 —..	1	38 —..	1	30—34 —..	4
22 —..	4	29 —..	1	39 —..	1	35—39 —..	5
23 —..	3	30 —..	1	43 —..	1	40—44 —..	1
24 —..	7	31 —..	1	45 —..	1	45—49 —..	2
25 —..	2	32 —..	1	48 —..	1		46
Overf.	28	Overf.	37		46		

Fødested.

Kongeriget Preussen		Overf.	24
Østpreussen	5	Kongeriget Sachsen	7
Brandenburg	4	Hertugd. Hessen	1
Pommern	1	— Mecklenborg-Schwerin	5
Posen	5	— Sachsen-Weimar	1
Sachsen	2	— Anhalt	1
Slesvig-Holsten	3	Fyrstend. Lippe Detmold	2
Hannover	3	Hamborg	4
Rhinprovinsen	1	Elsas	1
Overf.	24		46

4 havde været her fra Barndommen af (15—20 Aar).
19 — — — 1—7 Aar.
23 — — — nogle Dage til $^3/_4$ Aar.

Faderens Livsstilling.

Embeds- og Bestillingsmand	6
Detailhandler, Gæstgiver	7
Haandværksmester	2
Gaardmand	4
Arbejdsformand	1
Haandværker (ej i selvst. Stilling)	16
Kusk, Bud, Opvarter	4
Fisker	1
Arbejdsmand	5
	46

Egen Livsstilling.

Kommis, Detailhandler	2
Kontorist	1
Musiker	1
Haandværker	28
Tjener	1
Opvarter	3
Sømand, Fyrbøder	2
Arbejdsmand	8
	46

Stand.

36 vare ugifte, 10 gifte.

De giftes Alder var:		Børnenes Antal var:	
24 Aar	2	0 Børn	1
25—29 —	2	2 —	1
30—34 —	1	4 —	3
35—39 —	3	1 — (hvoraf 1 død)	1
40—44 —	1	2 — — 1 —	1
45—49 —	1	2 — — 2 —	1
		4 — — 2 —	1
		13 — — 8 —	1

De begaaede Forbrydelser:

Simpelt Tyveri	21
Grovt —	4
Lommetyveri	1
Tyveri og Hæleri	2
— - Betleri	1
— - Overtrædelse af Tilhold	2
Grovt Tyveri og Brandstiftelse	1
Tyveri og Falsk	3
Bedrageri	2
Hæleri	3
Rømning	2
Vold etc.	3
Overtrædelse af Tilhold	1
	46

14 af de 46 havde forhen været straffede: 5 kun her i Landet (deraf 2 for Betleri), 2 baade her i Landet (Tyveri) og mange Gange i Tyskland, 7 kun i Tyskland (1 af disse var nu undvegen fra Tugthuset i Glückstadt).

Maal og Indices.

Legemshøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
155—159,5 Ctm.	1	3 (7,69 %)	4
160—164,5 —	3	12 (30,77 -)	15
165—169,5 —	1	11 (28,21 -)	12
170—174,5 —	1	9 (23,08 -)	10
175—179,5 —	»	3 (7,69 -)	3
180—182 —	1	1 (2,56 -)	2
	7	39	46

I Gennemsnit — her som senere for de 39 over 21 Aar — 167,1 Ctm.

Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
53—53,5 Ctm.	»	2 (5,13 %)	2
54—54,5 —	1	1 (2,56 -)	2
55—55,5 —	3	8 (20,52 -)	11
56—56,5 —	1	14 (35,9 -)	15
57—57,5 —	1	10 (25,64 -)	11
58—58,5 —	1	3 (7,69 -)	4
59 —	»	1 (2,56 -)	1
	7	39	46

I Gennemsnit 56,31 Ctm.

Forreste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
27—27,5 Ctm.	»	3 (7,69 %)	3
28—28,5 —	4	6 (15,39 -)	10
29—29,5 —	3	20 (51,28 -)	23
30—30,5 —	»	8 (20,52 -)	8
31 —	»	1 (2,56 -)	1
32 —	»	1 (2,56 -)	1
	7	39	46

I Gennemsnit 29,27 Ctm.

Bageste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
24,5 Ctm.	»	1 (2,56 %)	1
25—25,5 —	»	5 (12,83 -)	5
26—26,5 —	3	3 (7,69 -)	6
27—27,5 —	2	22 (56,41 -)	24
28—28,5 —	1	7 (17,95 -)	8
29—29,5 —	1	1 (2,56 -)	2
	7	39	46

I Gennemsnit 27,04 Ctm.

Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
÷ 1 Ctm.	»	1 (2,56 %)	1
0 —	1	2 (5,13 -)	3
0,5—1 —	2	6 (15,39 -)	8
1,5—2 —	3	17 (43,59 -)	20
2,5—3 —	»	4 (10,26 -)	4
3,5—4 —	1	4 (10,26 -)	5
4,5—5 —	»	3 (7,69 -)	3
5,5 —	»	1 (2,56 -)	1
7,5 —	»	1 (2,56 -)	1
	7	39	46

I 2,56 % af Tilfældene var forreste Omfang altsaa mindre end bageste, i 5,13 % lig den og i 92,31 % større end bageste.

Hovedlængde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
17,5 Ctm.	»	1 (2,56 %)	1
18 —	2	3 (7,69 -)	5
18,5 —	1	12 (30,77 -)	13
19 —	3	17 (43,59 -)	20
19,5 —	1	4 (10,26 -)	5
20 —	»	2 (5,13 -)	2
	7	39	46

I Gennemsnit 18,83 Ctm.

Hovedbredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
14,5 Ctm.	»	1 (2,56 %)	1
15 —	2	6 (15,39 -)	8
15,5 —	2	14 (35,9 -)	16
16 —	3	10 (25,64 -)	13
16,5 —	»	5 (12,82 -)	5
17 —	»	3 (7,69 -)	3
	7	39	46

I Gennemsnit 15,77 Ctm.

Hovedindex.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
75	»	1	1
76,31	»	1	1
76,92	1	1	2
78,94	»	2	2
81,08	»	1	1
81,57	1	9	10
82,05	»	1	1
83,33	1	1	2
83,78	»	2	2
84,21	2	3	5
Overf.	5	22	27

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
Overf.	5	22	27
84,61	»	2	2
85	»	1	1
86,11	1	2	3
86,48	1	6	7
86,84	»	1	1
88,57	»	1	1
89,18	»	2	2
89,47	»	1	1
91,89	»	1	1
	7	39	46

Forholdet var:

	For alle 46.	For de 39 over 21 Aar.
Mesocefale	6 (13,04 %)	5 (12,82 %)
Brakycefale	23 (50 -)	19 (48,72 -)
Hyperbrakycefale	16 (34,78 -)	14 (35,9 -)
Ultrabrakycefale	1 (2,18 -)	1 (2,56 -)

Brakycefalien var da betydeligt stærkere udtalt end hos de danske Forbrydere. Tallene svare i det hele paafaldende godt til de af Baer for tyske Forbrydere fundne (1,1 % dolikocefale, 12,9 % mesocefale og 86 % brakycefale).

Aurikulærhøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
13 Ctm.	1	4 (10,25 %)	5
13,5 —	2	6 (15,39 -)	8
14 —	2	14 (35,9 -)	16
14,5 —	1	13 (33,33 -)	14
15 —	1	2 (5,13 -)	3
	7	39	46

I Gennemsnit 14,04 Ctm.

Pandehøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
4 Ctm.	1	»	1
5 —	»	4 (10,26 %)	4
5,5 —	»	10 (25,64 -)	10
Overføres..	1	14	15

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
Overført..	1	14	15
6 Ctm.	3	14 (35,9 -)	17
6,5 —	2	3 (7,69 -)	5
7 —	1	5 (12,82 -)	6
7,5 —	»	2 (5,13 -)	2
9 —	»	1 (2,56 -)	1
	7	39	46

I Gennemsnit 6,09 Ctm.

Pandebredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
10,5 Ctm.	1	1 (2,56 %)	2
11 —	1	6 (15,39 -)	7
11,5 —	2	12 (30,77 -)	14
12 —	2	13 (33,33 -)	15
12,5 —	»	5 (12,82 -)	5
13 —	1	2 (5,13 -)	3
	7	39	46

I Gennemsnit 11,77 Ctm.

Ansigtshøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
10,5 Ctm.	1	1 (2,56 %)	2
11 —	1	4 (10,26 -)	5
11,5 —	2	8 (20,52 -)	10
12 —	»	13 (33,33 -)	13
12,5 —	2	7 (17,95 -)	9
13 —	1	5 (12,82 -)	6
13,5 —	»	1 (2,56 -)	1
	7	39	46

I Gennemsnit 12,01 Ctm.

Ansigtsbredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
13 Ctm.	1	4 (10,26 %)	5
13,5 —	3	4 (10,26 -)	7
14 —	2	21 (53,84 -)	23
14,5 —	1	7 (17,95 -)	8
15 —	»	3 (7,69 -)	3
	7	39	46

I Gennemsnit 14,01 Ctm.

Underkæbebredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
9,5 Ctm.	1	»	1
10 —	3	5 (12,82 %)	8
10,5 —	»	6 (15,39 -)	6
11 —	2	23 (58,97 -)	25
11,5 —	1	5 (12,82 -)	6
	7	39	46

I Gennemsnit 10,86 Ctm.

Afstamning.

Alkoholisk Disp. fandtes hos 6 (13,04 %). I alle 6 Tilfælde var det Faderen, som var Dranker.

Nervøs Disp. fandtes ligeledes hos 6 (13,04 %). Faderen var sindssyg 1 Gang, Farfaderen 1 Gang; 1 Gang var Faderen og 1 Gang Moderen nervesvag; 1 Gang led Moderen af Krampe, og 1 Gang vare Faderen og Moderen døde af Apopleksi.

Tuberkuløs Disp. fandtes ogsaa hos 6 (13,04 %). 2 Gange vare Moderen og 1 Gang Moderen og Mormoderen døde af Tuberkulose; 1 Gang var Faderen og 2 Gange begge Forældrene tuberkuløse.

Kræft Disp. fandtes hos 1 (2,17 %), idet Faderen var død af Kræft.

Alkoholisk Disp. alene	6	(13,04 %)
Nervøs — —	5	(10,87 -)
— og tuberkuløs Disp. ..	1	(2,17 -)
Tuberkuløs Disp. alene......	5	(10,87 -)
Kræft — —	1	(2,17 -)
	18	(39,13 %)

Ialt havde 4 Sødskende, som havde Krampe, 1 S., der vare nervøse, og 2 S., der vare døde af Tuberkulose. Af de 6 Individer med alkoholisk Afstamning vare 3 selv kroniske Alkoholister (50 %), medens af de 40 Individer uden alkoholisk Afstamning kun 5 (12,5 %) vare kroniske Alkoholister.

Psykiske Tilstand.

Hysterisk var 1.

Nervøs Disp. 3 Degenerationstegn. Hovedomfang 56 Ctm. Index cef. 81,57. Tatoveret.

Det var en 27aarig Glarmester, som engang før havde været tiltalt for Tyveri, og som for 2 Aar siden var dømt for Forsøg paa Drab (Dobbeltselvmord). Faderen nervøs, Farfaderen mental abnorm, en Moster brystsyg. En Broder led af Krampe, opstaaet ligesom Arrestantens efter Moderens Død (for 21 Aar siden). Været i Amerika 91—95. Haft gul Feber og Lungespidskatarrh. Overkørsel i 3 Aars Alderen (hvorefter Læspen). Trauma capitis for 5 Aar siden. Siden 6 Aars Alderen jævnlige hysteriske Krampeanfald. St. Skoliose af Ansigtet (Konv. til h.). St. affladet Gane. Mg. uregelm. Tandstilling. Nærsynet. Hørelsen nedsat paa h. Øre. Læspen. Stort Ar paa v. Haandled (efter Selvmordsforsøg).

Neurasteniske vare 6.

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Nervøs Disp. — 1	1 Dgt. — 2	55 Ctm. — 1	81,08 — 1
	2 — — 1	55,5 — — 1	81,57 — 2
	3 — — 2	56,5 — — 2	83,78 — 1
	4 — — 1	57,5 — — 1	85 — 1
	Gennemsnit 2,33.	59 — — 1	89,18 — 1
		Gennemsnit 56,67 Ctm.	

2 vare kroniske Alkoholister. 2 vare tatoverede.

Hos 1 — en 24aarig Tømrer, som viste sig at være undvegen fra Tugthuset i Glückstadt, for at skjule sin Identitet havde givet sig falsk Navn og først identificeredes ved Maaling efter Bertillon — syntes Neurastenien at være opstaaet efter et Trauma capitis med paafølgende »Hjernebetændelse«. Han gjorde i Arresten et Hængningsforsøg. — Hos en anden — en 28aarig Student, som nu ernærede sig som Musiker — stod Neurastenien i Forbindelse med et Vaadeskud i 18 Aars Alderen med Knusning af Pandebenet. Der syntes herefter at være opstaaet Hovedpine, Vagabonderingslyst etc.

En 22aarig Slagterlærling, som tidligere var straffet herhjemme (2 Aar Forbedrh. for Tyveri), havde under sidste Ophold i Straffeanstalten gennemgaaet en Psykose (akut Forvirring), hvorfor han var bleven behandlet paa en Sindssygeanstalt. Denne Gang gjorde han i Arresten saavel Undvigelses- som Brandstiftelsesforsøg. Det syntes, som om han allerede i 15 Aars Alderen havde haft et akut Anfald af Sindssygdom (Stupor).

Medfødt simpelt psykisk degenererede vare 4.

Arvelig Disp.:	Degenerationstegn:	Hovedomfang:	Index cef.:
Alkoholisk Disp... — 1	4 Dgt. — 1	56,5 Ctm. — 1	76,92
Nervøs — .. — 1	5 — — 2	57 — — 3	81,57
Nervøs og tub. Disp. — 1	7 — — 1	Gennemsnit 56,9 Ctm.	84,21
Tuberkuløs — — 1	Gennemsnit 5,25.		91,89

1 var kronisk Alkoholist. 3 vare tatoverede.

En 24aarig Slagtersvend, som for Tyveri og Falsk 1. Gang idømtes 8 Mdr. Forbedrh., fik, lige inden Dommen stadfæstedes ved Højesteret, en forbigaaende akut Psykose med Forgiftningsfrygt.

3 af de 4 vare kejthaandede.

Det samlede Antal *psykisk abnorme:*

Hysteriske	1	(2,17 %)
Neurasteniske ...	6	(13,04 -)
Degenererede ...	4	(8,7 -)
	11	(23,91 %)

6 (54,54 %) af dem vare arveligt disponerede. I Gennemsnit havde hver 3,45 Degenerationstegn. Hovedomfanget var i Gennemsnit 56,68 Ctm. Tatoverede 6 (54,54 %).

Somatiske Tilstand.

Degenerationstegn.

Udtalt Hydrocefali — 1. Trigonocefali — 1. Pakycefali — 3. Platycefali — 1. Ansigtsskoliose — 8 (17,39 %), 3 Gange med Konv. til v., 5 Gange til h.; 2 Gange var Skoliosen meget stærkt udtalt. Fremspringende Arc. supercil. — 2. Fremst. Tubera front. — 1. Exostosis cranii — 1. Ialt Kraniedeformiteter hos 18 (39,13 %).

Prognati — 9 (19,57 %). Progeni — 2. Fremspr. Hage — 1. Firkantet Underkæbe — 1.

Apofysis lemurinica — 1.

Høj og smal Gane — 7. Høj Gane med Spaltedannelse — 1. Ialt 8 (17,39 %).

Torus palatinus — 21 (45,65 %). Den var knudeformet hos 1, voldformet hos 12, lav voldformet hos 4, voldformet med Spalte i Midten hos 1, kamformet hos 3.

Fejl ved Tandudviklingen og Tandstillingen — 11 (23,91 %). Spec. Hutschinsonske Tænder hos 2, kun 2 Fortænder i Overmunden hos 1.

Misdannelse af Ørene — 26 (56,52 %). Spec.: Morels Øre — 3; Wildermuths Øre — 2; mg. forkrøblede Øren — 1; opad tilspidsede Ø. — 2; ulige store Ø. — 8 (6 G. h. 1/2 Ctm. større end v., 2 G. v. 1/2 Ctm. større end h.); Nod. Darwini — 10 (2 G. paa begge Ø., 4 G. paa h. og 4 G. paa v.); Lobulus nedløbende i Fold — 5. Kun hos 1 fandtes virkelig velformede Øren.

Deformitet af Thorax — 6 (13,04 %), nemlig Tragtbryst hos 4, Kyllingebryst hos 2.

Medfødt Atrofi af h. Testis — 1. Hypospadi — 1. Fimosis — 1. Ialt Anomalier ved Genitalia hos 3 (6,52 %).

Hernier — 4 (8,7 %), nemlig 1 G. H. ingv. dupl., 1 G. H. ingv. dext. og 1 G. H. ingv. sin.

St. pigmenteret Hud — 1. Fuldt sammenløbende Øjenbryn — 3 (6,52 %).

Nævi — 10 (21,74 %); hos 8 enkelte større, hos 2 multiple, delvis store. Multiple Hudfibromer — 1.

St. Nærsynethed paa h. Øje, let paa v. — 1. Farveblindhed — 2. Strabismus (conv. paa v. Øje) — 1.

Usikker Farvebedømmelse — 3. Myopi — 12. Hypermetropi — 1.

Kejthaandethed — 7 (15,22 %). Hos den ene var det nærmest Ambidextri. Af de 7 vare 5 (71,43 %) arveligt disp. (Alk. Disp. — 1, nervøs Disp. — 2, nervøs og tuberkuløs D. — 1, tuberkuløs D. — 1).

Degenerationstegnenes Antal var:

0 Dgt.	— 2 (4,35 %)	4 Dgt.	— 3 (6,52 %)
1 —	— 7 (15,22 -)	5 —	— 5 (10,87 -)
2 —	— 9 (19,56 -)	6 —	— 1 (2,17 -)
3 —	— 17 (36,96 -)	7 —	— 2 (4,35 -)

I Gennemsnit havde hver 2,91 Degenerationstegn.

Fysiognomiske Ejendommeligheder.

Dybtliggende Øjne — 1. Krum Næse — 1. Dyb horisontal Rynke ved Næseroden — 1.

Ørenes Størrelse.

Lige store Øren.		Ulige store Øren.	
5,5 Ctm.	— 2	5,5—6 Ctm.	— 5
6 —	— 18	6—6,5 —	— 3
6,5 —	— 14		
7 —	— 4		

Farven af Iris.

Lyseblaa	6	Mørk graablaa	2
— , brun Rand	2	Graa	2
Blaa	6	— , gul Rand	1
Mørkeblaa	1	— , gulbrun Rand	2
Lysegraa	1	— , brun —	1
— , mørkebrun Rand	1	— , mørkebrun —	1
— , gule Pletter	1	— , brune Pletter	1
— , brune —	1	Mørkegraa	2
Lys graablaa	1	Graabrun	2
Graablaa	4	Lysebrun	1
— , brun Rand	1	Brun	3
— , mørkebrun Rand	1	Mørkebrun	2

Haarets Tæthed og Farve.

	Tæt — 32 (69,57 %).	Tyndt — 14 (30,43 %)
Lyst......	3	2
Chatin....	14	6
Mørkt	10	4
Sort......	5	1
Graat.....	»	1

Helbredstilstand. Overstaaede Sygdomme.

Sygdomme i Barnealderen: Skrofulose — 2. Lungebetændelse — 2. Tyfus — 1. Gulsot (efter Skræk?) — 1.

Sygdomme i den voksne Alder: Lungebetændelse — 3. Mavekatarrh — 2. Tyfus — 4. Gul Feber — 1. Erysipelas — 1. Gigtfeber (3 Gange) — 1. Deforme Fingre efter Betændelse — 1. Deforme eller manglende Fingre efter Maskinlæsioner etc. — 3. Skævt helet Armbrud — 1. Trauma capitis et faciei — 12 (tydeligt Ar hos 5).

Bestaaende Sygdomme: Fortætning i h. Lungespids — 3. Svulne Halskirtler — 9. Mb. cordis — 2. Hydrocele dext. — 1. Varicocele sin. — 2. Varicer paa Underekstremiteterne — 1.

Pityriasis versicolor — 3. Acne — 2. Komedoner — 2. St. fregnet — 2. Acnear — 1. Ar efter Brandsaar — 1, efter Skudsaar — 1, efter Snitsaar — 1.

Synssvækkelse: Synsevnen nedsat (efter Jernsplint) uden makroskopisk synlige Forandringer — 2 (1 Gang h., 1 Gang v. Øje). Kronisk Blefaro-conjunktivitis — 3. Svækkelse af Hørelsen — 6 (begge Ø. — 3, h. — 2, v. — 1).

Til Sessionsundersøgelse havde 30 været. 15 — hvoraf 1 trak sig fri — bleve tagne til Soldat (1 Grenader, 2 Artillerist, 2 Husar, 1 Marinesoldat, 8 Infanterist), medens 15 kasseredes (1 Spinkelhed, 1 Varicer, 1 Følger af Skudlæsion, 1 Skelen, 1 Nærsynethed, 1 Langsynethed, 1 svagt Bryst, 1 Hjertefejl, 2 traumatisk Øjensvækkelse, 3 krumme eller manglende Fingre, 2 uvist hvorfor).

Venerisk Sygdom havde 11 haft 8 havde alene haft Gonorrhoe (deraf 1 to og 1 flere Gange), 2 Gonorrhoe og Syfilis, 1 venerisk Saar alene. Syfilis var den ene Gang erhvervet i 19 Aars Alderen, den anden Gang i 20 Aars Alderen.

Kronisk Alkoholisme var tilstede hos 8 (17,39 %).

20—24	Aar	2
25—29	—	2
35—39	—	1
40—44	—	1
45—49	—	2

Af de 8 kroniske Alkoholister havde 3 (37,5 %) alkoholiske Fædre, af de 38 ikke drikfældige ogsaa 3 (7,89 %). 7 af dem havde begaaet Tyveri, 1 Bedrageri. En kronisk Alkoholist angav at drikke 25 Fl. bajersk Øl daglig.

Motiver. Til Ejendomsforbrydelser angaves: Arbejdsløshed — 9, Arbejdsløshed under Strejke — 1, Trang — 11, Trang ved Sygdom i Familien — 2, Kammeratskab (Godmodighed) — 5, god Lejlighed — 4, Ubetænksomhed — 2, til at more sig for — 1, Beruselse — 3. Til Rømning: Daarlig Behandling — 2. Til Vold: Hidsighed — 1, Beruselse — 1. Beruselse angaves altsaa af ialt 4 (hvoraf 2 kroniske Alkoholister).

Tatovering. 19 af de 46 (41,3 %) bare let kendelige Tatoveringer, 2 (4,35 %) gl. Rester af saadanne, ialt 21 (45,65 %).

Under 20	Aar	vare	2	t. tat.	+ »	ut. tat.
20—24	—	—	9	—	+ 2	—
25—29	—	—	3	—		
30—34	—	—	1	—		
35—39	—	—	3	—		
45	—	—	1	—		

Efter den begaaede Forbrydelse var Forholdet:

Tyveri, Hæleri, Bedrageri, Falsk	15 t. tat.	+ 2 ut. tat.
Rømning	2 —	.
Overtrædelse af Udvisningstilhold	1 —	
Vold	1 —	

De utydelige Tatoveringers Sæde var begge Gange v. Underarms Extensorside og v. Tommelinterstits.

De tydelige Tatoveringer vare 2 Gange sorte, ret primitive, 9 Gange sorte, smukke, 6 Gange sorte og røde; 2 Gange var der samtidig sorte primitive og sorte og røde Tatoveringer.

De forskellige Legemsdele vare tatoverede med følgende Hyppighed:

H.	Underarms	Flexorside....	16 Gange
V.	—	—	9 —
H.	—	Extensorside..	3 —

V. Tommelinterstits	3 Gange
Brystet	3 —
V. Underarms Extensorside ..	2 —
H. Tommelinterstits	2 —
V. Haandryg	1 —
H. Overarm	1 —
V. —	1 —

Hos de forskellige Individer fandtes Figurerne i følgende Antal:

Bogstaver alene ...	1	4 Fig.	1
1 Fig.	2	Bogst. + 4 Fig....	3
Bogst. + 1 Fig....	3	Bogst. + 5 Fig....	1
Bogst. + 2 Fig....	4	Bogst. + 7 Fig....	1
3 Fig.	1	Bogst. + 9 Fig....	1
Bogst. + 3 Fig....	1		

Gennemsnitlig 2,95 Figur for hver.

1 bar eget fulde Navn.

8 bare egne Initialer; 1 af disse desuden Fødselsaar og -dato, 4 et andet Aarstal.

1 havde egne og andres Initialer.

2 alene andres Initialer; 1 af disse desuden et Aarstal.

1 bar et Monogram med sine egne og en Vens Initialer.

1 bar et Kvindenavn. 2 bare Inskriptioner (Kiel—Berlin).

Ornamenter (deraf 2 korslagte Grene hos 7) — 10. Krone — 5.

Haand i Haand — 1. Tro, Haab og Kærlighed — 1. Hjerte med Pil — 2. Anker — 6.

Flaske og 2 Glas — 1. Kors (Ordens-) — 1. Stjerne — 1. Kuglestang — 1.

Due, Due med Brev — 2. Slange — 1.

Sømandsbuste, Soldaterbuste, Indianerbuste — 3. Atlet med Kugle — 1.

Kvinde (»Germania«) med Fakkel og Sværd og Ørn paa en Sokkel — 1. Nøgen Kvindebuste — 2.

Trikotklædt Kv., med Vifte, med Fugl, spillende Boldt (Jongløse), paa Kugle med Navn, med Baand med Initialer, paa Stjerne — 6.

Turnermærke: FF FF (frisch, frei, from, fröhlich) — 1.

Professionelle Mærker (hvoraf enkelte havde flere): Bager (Kringle holdt af 2 Løver) — 1. Bjergmand (2 korslagte Hamre med »G. A.«, ɔ: Glück auf) — 1. Skomager (Støvle — 2 G.) — 1. Slagter (Oksehoved med 2 korslagte Økser — 4 G., 2 korslagte Knive og Staal) — 3.

3 havde tatoveret sig selv, 9 vare tatoverede af Kammerater, 7 af professionelle Tatovører i Berlin, Burgstadt, Kemnitz, Kiel, Hamborg, Nürnberg. Prisen 0,50--2 Kr. pr. Figur.

3. **Norske Forbrydere.**
Personalia.

Alder.

16 Aar.. 1	Overf. 9	Overf. 14	Under 20 Aar.. 2
18 —.. 1	23 Aar.. 1	37 Aar.. 1	20—24 —.. 9
20 —.. 3	24 —.. 1	47 —.. 1	25—29 —.. 2
21 —.. 1	26 —.. 2	48 —.. 1	35—39 —.. 2
22 —.. 3	35 —.. 1	17	45—49 —.. 2
Overf. 9	Overf. 14		17

3 havde været her fra 10—28 Aar.
1 — — - - 5—10 —
13 — — - under 1 — (de fleste paa Gennemrejse).
2 (11,76 %) vare fødte udenfor Ægteskab.

Faderens Livsstilling.

Ingeniør	1
Skipper, Lods	2
Haandværksmester	1
Haandværker (ej selvst.)	6
Husmand, Fisker	4
Sømand	1
Arbejdsmand	2
	17

Egen Livsstilling.

Agent	1
Kontorist	1
Haandværker	2
Tjenestekarl	2
Opvarter	1
Sømand, Fyrbøder	8
Arbejdsmand	2
	17

Stand.

2 (11,76 %) vare gifte; den ene havde 1 Barn, den anden havde haft 7, hvoraf 1 var død.

De begaaede Forbrydelser.

Simpelt Tyveri	10
Grovt —	1
Tyveri og Betleri	1
Tyveri, Bedrageri og Betleri	1
Bedrageri	1
Hæleri	1
Vold og Legemsbeskadigelse	2
	17

6 af de 17 havde været forhen straffede, 2 her i Landet (deraf 1 kun for Betleri), 4 i Udlandet.

Maal og Indices.

Legemshøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
148,5 Ctm.	1	»	1
158 —	1	»	1
163,5 —	1	»	1
165—169,5 —	1	8	9
170—174,5 —	1	2	3
175—176 —	»	2	2
	5	12	17

I Gennemsnit — her som senere for de 12 over 21 Aar — 170 Ctm.

Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
51,5 Ctm.	1	»	1
53—53,5 —	1	1	2
54—54,5 —	»	1	1
55—55,5 —	»	4	4
56—56,5 —	»	4	4
57—57,5 —	1	2	3
58 —	2	»	2
	5	12	17

I Gennemsnit 55,71 Ctm.

Forreste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
27—27,5 Ctm.	1	1	2
28—28,5 —	»	1	1
29—29,5 —	»	8	8
30—30,5 —	4	2	6
	5	12	17

I Gennemsnit 29 Ctm.

Bageste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
23 Ctm.	1	»	1
24—24,5 —	1	1	2
25—25,5 —	»	1	1
26—26,5 —	1	3	4
27—27,5 —	1	6	7
28 —	1	1	2
	5	12	17

I Gennemsnit 26,71 Ctm.

Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
÷ 1 Ctm.	»	1	1
1 —	»	1	1
1,5—2 —	1	4	5
2,5—3 —	2	3	5
3,5—4 —	1	1	2
4,5—5 —	»	2	2
7 —	1	»	1
	5	12	17

Hovedlængde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
18 Ctm.	1	»	1
18,5 —	»	2	2
19 —	1	7	8
19,5 —	1	2	3
20 —	1	1	2
20,5 —	1	»	1
	5	12	17

I Gennemsnit 19,08 Ctm.

Hovedbredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
14,5 Ctm.	1	2	3
15 —	1	7	8
15,5 —	3	2	5
16 —	»	1	1
	5	12	17

I Gennemsnit 15,08 Ctm.

Hovedindex.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
75	»	1	1
75,6	1	»	1
76,31	»	2	2
77,5	1	»	1
78,94	1	4	5
Overf.	3	7	10

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
Overf.	3	7	10
79,48	1	2	3
80,55	1	»	1
81,08	»	2	2
84,21	»	1	1
	5	12	17

Forholdet var da:

	For alle 17.	For de 12 over 21 Aar.
Mesocefale	13 (76,47 %)	9 (75 %)
Brakycefale	4 (23,53 -)	3 (25 -)

Aurikulærhøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
13,5 Ctm.	2	5	7
14 —	1	4	5
14,5 —	2	2	4
15 —	»	1	1
	5	12	17

I Gennemsnit 13,96 Ctm.

Pandehøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
5,5 Ctm.	2	1	3
6 —	1	3	4
6,5 —	1	8	9
7 —	1	»	1
	5	12	17

I Gennemsnit 6,29 Ctm.

Pandebredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
11 Ctm.	1	2	3
11,5 —	4	2	6
12 —	»	7	7
12,5 —	»	1	1
	5	12	17

I Gennemsnit 11,79 Ctm.

Ansigtshøjde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
11 Ctm.	»	1	1
11,5 —	1	2	3
12 —	2	5	7
12,5 —	2	3	5
13 —	»	1	1
	5	12	17

I Gennemsnit 12,04 Ctm.

Ansigtsbredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
13 Ctm.	2	1	3
13,5 —	»	4	4
14 —	2	4	6
14,5 —	1	3	4
	5	12	17

I Gennemsnit 13,87 Ctm.

Underkæbebredde.

	Under 21 Aar.	Over 21 Aar.	Ialt.
10 Ctm.	1	»	1
10,5 —	2	5	7
11 —	2	5	7
11,5 —	»	1	1
12,5 —	»	1	1
	5	12	17

I Gennemsnit 10,96 Ctm.

Afstamning.

De to, der vare fødte udenfor Ægteskab, kendte ikke deres Familie. For de øvrige 15 var Forholdet:

Alkoholisk Disp. fandtes hos 5 (33,33 %). I alle 5 Tilfælde var det Faderen, der var Dranker.

Nervøs Disp. fandtes hos 2 (13,33 %). I begge Tilfælde led Moderen af Krampe.

Alkoholisk Disp. alene	......	5 (33,33 %)
Nervøs — —	......	2 (13,33 -)
		7 (46,66 %)

1 havde en Broder, der var Alkoholist, 1 en Broder, der var sindssyg, 1 flere Sødskende, der vare døde af Tuberkulose og 2 en Broder, som var straffet.

Af de 5 Individer med alkoholisk Disposition vare 2 (40 %) selv kroniske Alkoholister, af de 10 uden alkoholisk Disp. 4 (40 %).

Psykiske Tilstand.

En 20aarig Opvarter, som straffedes for Tyveri, Bedrageri og Betleri, havde under et Ophold i Norge — hvor han var 4 Gange straffet — haft et Anfald af Forvirring og var bleven behandlet i 7 Maaneder i en Sindssygeanstalt.

Somatiske Tilstand.

Degenerationstegn.

Trigonocefali — 1. Oxycefali — 1. Assymmetria cranii — 2 (den ene Gang sammen med Ansigtsskoliose). Ialt Ansigtsskoliose hos 4 (2 G. Konv. til h., 2 G. til v.). Tilbagevigende Pande — 1. Ialt Kraniedeformiteter hos 6 (35,29 %).

Prognati — 5 (deraf 3 Gange stærkt udtalt). Apofysis lemurinica — 1.

Høj og smal Gane — 1. Spaltedannelse i Ganen — 2.

Torus palatinus — 4. Den var 2 Gange lav voldformet, 2 Gange bred og flad.

Fejl ved Tandudviklingen og Tandstillingen — 4. Spec. Hutschinsonske Tænder hos 1.

Misdannelse af Ørene — 7. Spec.: Morels Ø. — 2; Nod. Darwini — 5 (2 Gange paa begge Ø., 1 G. paa h. og 2 G. paa v. Øre).

Deformitet af Thorax — 2, nemlig Tragtbryst hos 1, Kyllingebryst hos 1.

Atrofi af v. Testis, Hypertrofi af h. — 1. Total Fimosis — 1. Altsaa Anomalier ved Genitalia hos 2.

Hernier — 2, nemlig 1 G. H. ingv. sin. og 1 G. H. scrotal dext.

St. pigmenteret Hud — 1. Fuldt sammenløbende Øjenbryn — 1.
Nærsynethed — 3.
Ambidextri — 1 (ej disponeret).
Degenerationstegnenes Antal: 0 Dgt. — 2, 1 Dgt. — 4, 2 Dgt. — 4, 3 Dgt. — 4, 4 Dgt. — 2, 9 Dgt. — 1. I Gennemsnit — 2,41 Dgt. hver.

Fysiognomiske Ejendommeligheder.

Opadvendte Næseboer — 1.
Ørenes Størrelse: 5,5 Ctm. — 2; 6 Ctm. — 8; 6,5 Ctm. — 4; 7 Ctm. — 3.
Farven af Iris: Lyseblaa — 1; lyseblaa, graa Rand — 1; blaa — 3; mørkeblaa — 2; mørkeblaa, graa Rand — 1; blaagraa — 4; mørk graablaa — 2; graa — 1; mørkegraa — 1; lysebrun — 1.
Haarets Tæthed og Farve.

	Tæt — 14	Tyndt — 3
Lyst	4	»
Chatin	5	2
Mørkt	1	1
Sort	1	»
Rødt	2	»
Graat	1	»

Helbredstilstand. Overstaaede Sygdomme.

Sygdomme i Barnealderen: Skrofulose — 1.
Sygdomme i den voksne Alder: Mavekatarrh — 2. Gigtfeber — 4.
Opereret for Svulst i Siden — 1. Trauma capitis et faciei — 2 (den ene Ar).
Bestaaende Sygdomme: Svulne Halskirtler — 6. Mb. cordis — 1. Bronchitis chron. — 1.
Varicocele duplex — 1. Acne — 2. Furunkler — 1.
Synssvækkelse: Kron. Blefaro-conjunktivitis — 4.
Svækkelse af Hørelsen — 2 (begge Ø. — 1, h. Ø. — 1).
Til Sessionsundersøgelse havde 5 været. 1 trak sig fri. 3 havde været Soldater (Infanterist, Ingeniør, Jæger). 1 kasseret (Brok).
Venerisk Sygdom havde 7 haft. 2 havde alene haft Gonorrhoe, 1 venerisk Saar og Gonorrhoe, 3 Syfilis og Gonorrhoe, 1 alene Syfilis. Altsaa havde 6 ialt haft Gonorrhoe, 1 venerisk Saar og 4 Syfilis. 4 havde haft 1 Gonorrhoe, 1 to og 1 tre.
Syfilis var erhvervet i Alderen 18, 20, 24 og 38 Aar.

Kronisk Alkoholisme var tilstede hos 6 (35,29 %). De paagældendes Alder var 22, 22, 26, 37, 47 og 48 Aar. De 5 straffedes for Tyveri, den ene for Vold. 2 (33,33 %) havde drikfældige Fædre. Af de 11, der ikke vare kroniske Alkoholister, kendte de to uægte fødte ikke deres Forældre; af de øvrige 9 havde 3 (33,33 %) drikfældige Fædre.

Motiver. Til Ejendomsindgrebene angaves: Trang — 4. Ubesindighed — 1, soldede Pengene op — 1, Beruselse — 6 (hvoraf 3 kroniske Alkoholister). Til Vold: Beruselse — 1 (kronisk Alkoholist). Ialt angave altsaa 7 (hvoraf 4 kroniske Alkoholister) Beruselse i Gerningens Øjeblik.

Tatovering. 11 (64,7 %) bare tydelige, 1 (5,88 %) utydelige Tatoveringer, ialt 12 (70,58 %).

Under 20 Aar	—	2 t. tat.	+	»	ut. tat.
20—24	—	— 6	—	+ 1	—
25—29	—	— 1	—	+ »	—
35—37	—	— 2	—	+ »	—
For Tyveri, Hæleri, Bedrageri straffede	—	10 t. tat.	+	1	ut. tat.
— Vold	—	— 1	—	+ »	—

Den utydelige Tatovering havde sit Sæde i v. Tommelinterstits.

De tydelige Tatoveringer vare 3 Gange sorte, ret primitive, 3 Gange sorte, pæne, 3 Gange sorte og røde; 2 Gange fandtes sorte primitive og sorte og røde sammen.

Tatoveringens Sæde var:

H. Underarms Flexorside	5	Gange
V. — —	4	—
H. — Extensorside	4	—
H. Tommelinterstits	4	—
V. Haandryg	3	—
V. Underarms Extensorside	2	—
H. Haandryg	2	—
Brystet	1	—
H. Crus	1	—

1 var alene tatoveret i h. Tommelinterstits.

Der fandtes:

Bogstaver (Aarstal) alene hos	2		Bogst. + 3 Fig. hos	1
1 Fig. .... —	1		— + 4 — —	1
Bogst. + 1 Fig. .... —	1		— + 5 — —	1
2 Fig. .... —	1		— + 6 — —	1
Bogst. + 2 Fig. .... —	2			

I Gennemsnit 2,36 Figur pr. Individ.
5 havde egne Initialer; 1 af disse desuden et Kvindenavn.
1 havde en Vens fulde Navn. 2 andres Initialer. 1 et Aarstal alene.
Kvindenavn — 2. Baand — 1.
Blomsterornament, Blomsterornament med Hjerte, 2 korslagte Grene — 3.
Vaabenskjold (Amsterdams Vaaben) — 1. 2 korslagte Flag — 1. Krone — 1.
Haand i Haand i opgaaende Sol, i Hjerte — 2. Hjerte — 1. Anker — 6.
Tro, Haab og Kærlighed, do. med Kvindenavn i Hjertet — 2. Sol — 1. Kuglestang — 1.
Konge med det rene norske Flag og Sværd — 1. Sømand og hans Brud (Buste) — 2. Sko — 1.
2 havde tatoveret sig selv, 5 vare tatoverede af Kammerater, 1 af et Pigebarn, 3 af professionelle Tatovører (2 i England — 6 Pence pr. Figur, 1 i Beværtning i København — 1 Kr. for 1 stor Figur).

4. Andre fremmede Forbrydere.

Islændere — 3.

Alder: 23 — 40 — 72 Aar.
1 havde været her i flere Aar, 2 vare her paa Gennemrejse.
Faders Livsstilling: 2 Købmænd, 1 Gaardmand.
Egen Livsstilling: 2 Haandværkere, 1 Sømand.
1 var gift og havde 2 Børn.
Den begaaede Forbrydelse var Tyveri — Bedrageri — Vold.
Ingen af dem vare forhen straffede.
Legemshøjde: 160,5 — 164,5 — 166 Ctm.
Hovedomfang: 54,5 — 55,5 — 56,5 Ctm.
Forreste Hovedomfang: 29 — 29 — 29 Ctm.
Bageste — : 25,5 — 26,5 — 27,5 Ctm.
Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang: 1,5 — 2,5 — 3,5 Ctm.
Hovedlængde: 19 — 19 — 20 Ctm.
Hovedbredde: 15 — 15 — 15,5 Ctm.
Hovedindex: 78,94 — 78,94 — 77,5. De vare altsaa alle 3 mesocefale.
Aurikulærhøjde: 14 — 14 — 14 Ctm.
Pandehøjde: 5 — 6 — 6 Ctm.

Pandebredde: 11,5 — 11,5 — 11,5 Ctm.
Ansigtshøjde: 11 — 11 — 12 Ctm.
Ansigtsbredde: 13,5 — 14,5 — 15 Ctm.
Underkæbebredde: 9,5 — 11 — 11,5 Ctm.
Hos ingen af dem fandtes der arvelig Disposition.
Ingen af dem frembød psykiske Abnormiteter.
Degenerationstegn: St. fremspringende Underkæberand — 1. Tragtbryst — 1. Kyllingebryst — 1. Nod. Darwini paa begge Ø. — 1. H. Øre 1/2 Ctm. større end v. — 1. Lobulus nedl. i Fold — 2. Der var da Ørenanomalier hos alle 3. Hernia ingv. dext. - 1. Degenerationstegnenes Antal var da 2 — 2 — 3.
Ørehøjden: 6,5 — 7 — h. 6, v. 6,5 Ctm.
Farven af Iris: Graa, brun Rand — graablaa — mørkegraa.
Haaret: Mørkt, tæt hos 2, graat, tyndt hos 1.
Overstaaede Sygdomme: Lungebetændelse — 1. Gigtfeber (fl. G.) — 1. Synet st. svækket — 1. Kron. Blefaro-conjunktivitis — 1. Hørelsen nedsat paa begge Øren — 1. H. Ben amputeret over Knæet, v. lige ved Foden (traumatisk Læsion — Gangræn) — 1.
Kronisk Alkoholist var en 23aarig for Tyveri straffet.
1 havde haft Syfilis (19 Aar gl.) og Gonorrhoe.
Som Motiver til Ejendomsindgrebene angaves: Trang — Beruselse.
Tatovering: 72aarig Mand, str. for Tyveri, bar i v. Tommelinterstits Rest af gl. Tatoveringer.

Finner — 2.

Alder: 23 — 31 Aar.
Begge vare her paa Gennemrejse.
Faders Livsstilling: Bestillingsmand — Fisker.
Egen Livsstilling: Sømand — Arbejdsmand.
Begge vare ugifte.
Den begaaede Forbrydelse var: Sp. Tyveri — Vold.
Den ene havde forhen været straffet i Udlandet.
Legemshøjde: 167 — 169,5 Ctm.
Hovedomfang: 56 — 57 Ctm.
Forreste Hovedomfang: 29 — 31,5 Ctm.
Bageste — : 25,5 — 27 Ctm.
Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang: 2 — 6 Ctm.
Hovedlængde: 19 — 19 Ctm.

Hovedbredde: 15 — 16 Ctm.
Hovedindex: 78,94 — 84,21, altsaa 1 mesocefal — 1 brakycefal.
Aurikulærhøjde: 14 — 14,5 Ctm.
Pandehøjde: 6 — 6,5 Ctm.
Pandebredde: 11,5 — 12,5 Ctm.
Ansigtshøjde: 12,5 — 13 Ctm.
Ansigtsbredde: 14 — 14 Ctm.
Underkæbebredde: 11 — 12 Ctm.
Hos ingen af dem fandtes der arvelig Disposition.
Ingen af dem frembød psykiske Abnormiteter.
Degenerationstegn: Skafocefali — 1. Ansigtsskoliose (Konv. til v.) — 1. Prognati — 1. Uregelmæssig Tandstilling — 1. Kejthaandethed — 1 (ej disponeret). Degenerationstegnenes Antal var da 2 — 3.
Ørehøjden: 6 — 6,5 Ctm.
Farven af Iris: Blaa — graa med gulbrun Rand.
Haaret: Mørkt, tæt — lyst, tyndt.
Overstaaede Sygdomme: Trauma capitis (Ar) — 1. Hørelsen nedsat paa v. Øre — 1.
1 havde gjort Tjeneste ved Landmilitsen.
Kronisk Alkoholist var den 31aarige, der havde begaaet Tyveri.
Som Motiv til Voldsforbrydelsen angaves Beruselse.
Tatoveret var den for Vold straffede 23aarige. Han havde et sort og rødt Anker tatoveret i h. Tommelinterstits.

Russere — 2.

Alder: 34 — 34 Aar.
Den ene havde været her i flere Aar, den anden var her paa Gennemrejse.
Faders Livsstilling: Detailhandler — Gaardejer.
Egen Livsstilling: Haandværker — Handelsmand.
Begge vare ugifte.
Den begaaede Forbrydelse var: Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Udvisningstilhold — Bedrageri.
Begge vare straffede før, den ene her i Landet, den anden kun i Udlandet (international Bedrager).
Legemshøjde: 166,5 — 181,5 Ctm.
Hovedomfang: 56,5 — 57,5 Ctm.
Forreste Hovedomfang: 28,5 — 29,5 Ctm.
Bageste — : 28 — 28 Ctm.

Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomfang: 0,5 — 1,5 Ctm.
Hovedlængde: 19 — 19 Ctm.
Hovedbredde: 15,5 — 17 Ctm.
Hovedindex: 81,57 — 89,47. Brakycefali — Hyperbrakycefali.
Aurikulærhøjde: 14 — 15 Ctm.
Pandehøjde: 6 — 6 Ctm.
Pandebredde: 12 — 12,5 Ctm.
Ansigtshøjde: 11,5 — 12 Ctm.
Ansigtsbredde: 13 — 14,5 Ctm.
Underkæbebredde: 11 — 11,5 Ctm.
Ingen arvelig Disposition.
Ingen psykiske Abnormiteter.
Degenerationstegn: Tilbagevigende Pande — 1. Degenerationstegnenes Antal: 0 Dgt. — 1 og 1 Dgt. — 1.
Ørehøjden: 6,5 — 7,5 Ctm.
Farven af Iris: Lysegraa — graablaa.
Haaret: Mørkt, tæt — sort, tyndt.
Overstaaede Sygdomme: Gigtfeber — 1.
Den ene havde været Musketer, den anden Artillerist.
Ingen var kronisk Alkoholist og ingen tatoveret.

Englænder — 1.

31 Aar — paa Gennemrejse — Fader Sømand — selv Fyrbøder — ugift — begaaet Tyveri — ej forhen straffet.

Legemsh.: 175 Ctm. Hovedomfang: 55 Ctm. Forreste Hovedomf.: 29 Ctm. Bageste Hovedomfang: 26 Ctm. Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomf.: 3 Ctm. Hovedl.: 19 Ctm. Hovedbr.: 15 Ctm. Hovedindex: 78,74 (Mesocefali). Aurikulærh.: 13,5 Ctm. Pandeh.: 6 Ctm. Pandebr.: 11 Ctm. Ansigtsh.: 12,5 Ctm. Ansigtsbr.: 14 Ctm. Underkæbebr.: 11,5 Ctm.

Afstamning: Fader (og Brødre) drikfældig. Selv kron. Alkoholist. 2 Degenerationstegn (v. Øre 7 — h. 6,5 Ctm.; Øjenbrynene sammenløbende). Iris graa, brun Rand. Haar rødt, tæt. Genstand for Trauma capitis (Ar). Selv tatoveret sorte, primitive Figurer (Anker) og Initialer (andres) paa begge Underarmes Flexor- og Extensorside.

Jøde (dansk) — 1.

31 Aar — født i Kbhvn. — Søn af Detailhndlr. — selv Handelsagent — ugift — begaaet Tyveri — 1 Gang forh. straffet (27 Aar gl.).

Legemsh.: 172,5 Ctm. Hovedomf.: 54,5 Ctm. Forreste Hovedomf.: 29 Ctm. Bageste Hovedomf.: 25,5 Ctm. Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomf.: 3,5 Ctm. Hovedl.: 19 Ctm. Hovedbr.: 15,5 Ctm. Hovedindex: 81,57 (Brakycefali). Aurikulærh.: 14 Ctm. Pandeh.: 6,5 Ctm. Pandebredde: 11 Ctm. Ansigtsh.: 12,5 Ctm. Ansigtsbr.: 13,5 Ctm. Underkæbebr.: 10,5 Ctm.

Afstamning: Fader drikfældig, død af Kræft; Moder nervøs, vist sindssyg; Farbroder og Moster sindssyge. Selv kronisk Alkoholist 1 Degenerationstegn (Skoliose af Kraniet med Konv. til v.). Ørehøjde: 6,5 Ctm. Iris blaa, brun Rand. Haar sort, tæt. Været Infanterist. Haft Syfilis (23 Aar gl.) og 1 Gonorrhoe.
Angivet Motiv: Beruselse.
Ej tatoveret.

Jøde (gallicisk) — 1.

44 Aar — paa Gennemrejse — Søn af Feltskærer — selv Haandværker — gift — 4 Børn — begaaet Tyveri — oftere straffet i Udlandet.

Legemsh.: 169,5 Ctm. Hovedomfang: 57 Ctm. Forreste Hovedomf.: 30 Ctm. Bageste Hovedomf.: 27 Ctm. Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomf.: 3 Ctm. Hovedl.: 19 Ctm. Hovedbr.: 15 Ctm. Hovedindex: 78,94 (Mesocefali). Aurikulærh.: 14,5 Ctm. Pandehøjde: 5 Ctm. Pandebr.: 12 Ctm. Ansigtsh.: 12,5 Ctm. Ansigtsbr.: 14 Ctm. Underkæbebr.: 11,5 Ctm.

Afstamning: Moder Krampe. Klager selv over Hovedpine, er hylende og simulerende. 1 Degenerationstegn (Prognati). Ørehøjde: 6 Ctm. Iris graa, brun Rand. Haar sort, tæt. Haft Tyfus. Synet svækket. Hørelsen nedsat paa begge Øren. Hønseægstort Lipom over v. Scapula. Ej tatoveret.

Neger — 1.

42 Aar — paa Gennemrejse — Søn af Arbejder — selv Fyrbøder — ugift — begaaet grovt Tyveri — angiver ej forhen at være straffet (?)

Legemsh.: 175 Ctm. Hovedomfang: 57 Ctm. Forreste Hovedomf.: 30 Ctm. Bageste Hovedomf.: 27 Ctm. Forskellen mellem forreste og bageste Hovedomf.: 3 Ctm. Hovedl.: 20 Ctm.

Hovedbr.: 15 Ctm. Hovedindex: 75 (Mesocefali). Aurikulærh.: 14 Ctm. Pandeh.: 5,5 Ctm. Pandebr.: 11 Ctm. Ansigtsh.: 12 Ctm. Ansigtsbr.: 14,5 Ctm. Underkæbebr.: 11 Ctm.

Ingen Disposition. 2 Degenerationstegn (Prognati, Wildermuths Øren). Kronisk Alkoholist. St. nærsynet. Kirtelsvulst paa Halsen. Mavekatarrh. Ørehøjde: 6,5 Ctm. Iris brun. Haar sort, tæt, uldent.

Angivet Motiv: Trang.

Tatoveret paa begge Underarmes Extensorside med sorte og røde Initialbogstaver (andres) og 2 Figurer (Kvindebuste og Kvinde med Guirlande paa Kugle). Angiver at være tatoveret i New York for 20 Aar siden af en 15 Aars Dreng, der var prof. Tatovør, og at have betalt 5 Dollars pr. Figur.

LITTERATURFORTEGNELSE.

Aletrino, A. Handleiding bij de studie der Crimineele Anthropologie. I—II. Amsterdam 1902—04.

Ammitzböll, F. Forbrydelsens Beskaffenhed og Aarsager. Nord. Tidsskrift for Fængselsvæsen XXIII. p. 192. 1900.

Angiolella, Gaetano. Über die biologische Entstehung des Verbrechens. Monatsschrift für Kriminalpsychologie. II. p. 241. 1905.

Annual Report of the New York state reformatory at Elmira. 1893—1902.

Aschaffenburg, G. Das Verbrechen und seine Bekämpfung. Heidelberg 1903.

Baca, F. M. Los tatuages. Estudio psicológico y médico-legal en delincuentes y militares. México 1899.

Baer, A. Der Verbrecher in anthropologischer Beziehung. Leipzig 1893.

— Tatouage des criminels. Archives d'anthropologie criminelle. X. p. 153. 1895.

— Die Hygieine des Gefängniswesens. Jena 1897.

— Ueber jugendliche Mörder und Todtschläger. Separatabdruck aus dem Archiv für Kriminalanthropologie XI. 1903.

Baginsky, A. und *Bernhard, L.* Rachitis. Eulenburgs Real-Encyclopädie. 3. Aufl. XX. p. 143. 1899.

Bajénoff. Etude anthropologique sur les criminels. Annales médico-psychologiques XII. p. 285. 1884.

Bastos, Alvaro Teixeira. A tatuagem nos criminosos. Porto 1903.

Benedikt, M. Anatomische Studien an Verbrecher-Gehirnen. Wien 1879.

Berchon, E. Histoire médicale du tatouage. Paris 1869.

Beretning om Strafanstalterne i Danmark.
Berger. Tätowirung bei Verbrechern. Vierteljahrsschrift für gerichtliche Medicin. 3. F. 22. Bd. p. 56. 1901.
Bergh, R. Om Tatoveringer hos de offentlige Fruentimmer. Særaftryk af Hospitalstidende 1891.
— Om Tatoveringer hos Fruentimmer af den offentlige og hemmelige Prostitution. Særtryk af Hospitalstidende Nr. 38. 1902.
— Symbolæ ad morphographiam membri virilis. Sonderabdruck aus Nordiskt medicinskt Arkiv. 1904.
Bertholon. Origines néolithique et mycénienne des tatouages des indigènes du Nord de l'Afrique. Arch. d'anthr. cr. XIX. p. 756. 1904.
Bertillon, A. Instructions signalétiques. Melun 1893.
Binder. Das Morel'sche Ohr. Archiv für Psychiatrie und Nervenkrankheiten. XX. p. 514. 1889.
Bischoff, Th. v. Das Hirngewicht des Menschen. Bonn 1880.
Bleuler, E. Der geborene Verbrecher. München 1896.
Cerchiari, E. L. Chiromanzia e tatuaggio. Milano 1903.
Congrès international d'anthropologie criminelle. Compte rendu. I. Turin--Rome—Florence 1886—87. II. Lyon—Paris 1890. III. Bruxelles 1893. IV. Genève 1897. V. Amsterdam 1901. VI. Turin 1906 (Rapports et Communications 1—2).
Corre, A. Les criminels. Paris 1889.
— Crime et suicide. Paris 1891.
Daae, Hans. Bidrag til Ørets Anthropologi hos Forbrydere. N. Tidsskrift f. Fængs. XVI. p. 129. 1893.
Daguillon. Contributions à l'étude du tatouage chez les aliénés. Lyon—Paris 1895.
Dallemagne J. Les stigmates anatomiques de la criminalité. Paris.
— Les stigmates biologiques et sociologiques de la criminalité. Paris.
— Les théories de la criminalité. Paris.
— La volonté dans ses rapports avec la responsabilité pénale. Paris.
Demme, R. Über den Einflüss des Alkohols auf den Organismus des Kindes. Stuttgart 1891.
Eijkman. Un nouveau système graphique pour la craniologie. Lyon 1905.

Féré, Ch. Dégénérescence et criminalité. Paris 1888.

— La famille névropathique. Paris 1894.

Ferri, Henri. La sociologie criminelle. Paris 1901.

Forel, A. et *Mahaim, A.* Crime et anomalies mentales .constitutionelles. Genève—Paris 1902.

Francotte, Xavier. L'anthropologie criminelle. Paris 1891.

— — Le crime, causes et remèdes d'après Lombroso. Extrait de la revue des questions scientifiques, octobre 1900.

Fraenkel. Ueber progenee Schädelformen bei Geisteskranken. Allgemeine Zeitschrift für Psychiatrie. Bd. 36. p. 279. 1880.

— Ueber Degenerationserscheinungen bei Psychose. A. Z. f. Ps. Bd. 42. p. 76. 1886.

Friedenreich. Hysteri, Mordforsøg og Forsøg paa Selvmord, Simulation. Særtryk af Hosp. Nr. 13 og 14. 1903.

Frigerio, L. L'oreille externe. Lyon—Paris 1888.

Ganter, R. Der körperliche Befund bei 345 Geisteskranken. A. Z. f. Ps. Bd. 54. p. 495. 1898.

— Ueber das Tätowiren nach Untersuchungen bei Geisteskranken. A. Z. f. Ps. Bd. 58. p. 79. 1901.

— Untersuchungen auf Degenerationszeichen bei 251 geisteskranken Männer. Arch. f. Ps. Bd. 38. p. 978. 1904.

Garofalo, R. La criminologie. Paris 1895.

Gaupp, R. Über den heutigen Stand der Lehre vom »geborenen Verbrecher«. Monatsschr. f. Kr. I. p. 25. 1905.

Geill, Chr. Identification par le tatouage. Arch. d'anthr. cr. XVII. p. 267. 1902.

— Alkohol und Verbrechen in Dänemark. Der Alkoholismus. N. F. I. p. 203. 1904.

— Kriminal-antropologische Untersuchungen dänischer Sittlichkeitsverbrecher. Arch. f. Kr. XX. p. 352. 1905.

Goll, Aug. Forbrydelse og Foraarsagelse. Forbrydelse og Forebyggelse. Forbrydelse og Retshaandhævelse. Dansk Tidsskrift. Aug.—Novbr. 1900.

— Samfundet og Forbryderne. D. T. Febr. 1903.

Gradenigo, Guiseppe. Das Ohr des Verbrechers. Archiv f. Ohrenheilkunde. Bd. 28.

Gradenigo, Guiseppe. Zur Morphologie der Ohrmuschel bei gesunden und geisteskranken Menschen und bei Delinquenten. A. f. O. Bd. 30.

— — Ueber die Conformation der Ohrmuschel bei den Verbrecherinnen. Separat-Abdruck aus der Zeitschrift für Ohrenheilkunde.

Gross, Hans. Das Erkennungsamt der k. k. Polizeidirektion in Wien. Arch. f. Kr. X. p. 115. 1903.

Grouzer, J. Tatoueurs et tatouès maritimes. Lyon—Paris.

Hansen, S. Om Stigmata hos Forbrydere. Hosp. 1889. Nr. 14.

Hartmann, Jakob. Über die heriditären Verhältnisse bei Verbrechern. A. f. Kr. I. p. 493. 1905.

Havelock Ellis. The criminal. London 1890 og 1901.

Heimann. Ein Beitrag zur Idioten-Statistik. A. Z. f. Ps. Bd. 60. p. 443. 1903.

Hoche. Handbuch der gerichtlichen Psychiatrie. Berlin 1901.

Hoppe, H. Die Tatsachen über den Alkohol. Berlin 1901 og 1904.

Horteloup. Paul. Du tatouage. Annales d'hygiène publique et de medecine lègale. 2 sèrie XXXVI, p. 440. 1870.

Jaeger, J. Tätowierungen von 150 Verbrechern mit Personalangaben. Archiv für Kr. XVIII. p. 141. 1905.

— Tätowierungen von 150 Verbrechern, mit Personalbeschreibung. Arch. f. Kr. XXI. p. 116. 1905.

Joly, Henri. Le crime. Paris.

Joest, Wilhelm. Tätowiren, Narbenzeichnen und Körpermalen. Berlin 1887.

Kirn. Ueber den gegenwärtigen Stand der Criminal-Anthropologie. A. Z. f. Ps. Bd. 50. p. 705. 1894.

Kirstein, E. Om Simulation af Sindssygdom. Hospitalstidende 1897 Nr. 49—51.

Kluge, O. Über die Behandlung und Unterbringung psychisch abnorme Fürsorgezöglinge. M. f. Kr. I. p. 232. 1905.

Knecht. Ueber die Verbreitung physischer Degeneration bei Verbrechern und die Beziehungen zwischen Degenerationszeichen und Neuropathien. A. Z. f. Ps. Bd. 40. p. 584. 1884.

— Der Verbrecher in anthropologischer, ärtzlicher und juristischer Beziehung. Sonderabdruck aus dem Biologischen Centralblatt. 1888.

Knecht. Ueber den Werth der Degenerationszeichen bei Geisteskranken. A. Z. f. Ps. Bd. 54. p. 876. 1898.
Koch, I. L. A. Die psychopathischen Minderwertigkeiten. Ravensburg 1891.
— — Die Frage nach dem geborenen Verbrecher. Ravensburg 1894.
Koller, Jenny. Beitrag zur Erblichkeitsstatistik der Geisteskranken im Canton Zürich. Arch. f. Ps. Bd. 27. p. 268. 1895.
Kraft, Alexander. Kriminalogiske Studier over mandlige Straffanger i Vridsløselille Straffeanstalt. København 1902.
Kuré, Skuze (Japan). Ueber Tätowierung bei Verbrechern. Friedreichs Blätter für gerichtliche Medicin. Bd. 49. p. 203. 1898.
Kurella, Hans. Cesare Lombroso und die Naturgeschichte des Verbrechers. Hamborg 1892.
— — Naturgeschichte des Verbrechers. Stuttgart 1893.
— — Die Grenzen der Zurechnungsfähigkeit und die Kriminal-Anthropologie. Halle a. S. 1903.
Lacassagne, A. Recherches sur les tatouages et principalement du tatouage chez les criminels. Ann. d'hyg. publ. 3 série III. p. 289. 1881.
— Les tatouages. Étude anthropologique et médicolégale. Paris 1881.
— et *Martin, Etienne.* État actuel de nos connaissances pour servir de préambule à l'étude analytique des travaux nouveaux sur l'anatomie, la psysiologie, la psychologie et la sociologie des criminels. Arch. d'anthr. cr. 1906. N. 146.
Langreuter. Demonstration von Verbrechertätowirungen. A. Z. f. Ps. Bd. 52. p. 674. 1895.
Laurent, Emile. Les habitués des prisons de Paris. Lyon—Paris 1890.
— — L'anthropologie criminelle et les nouvelles théories du crime. Paris 1893.
Laurent-Montanus. Prostitution und Entartung. Freiburg i Br. und Leipzig 1903.
Le Blond, A. et *Lucas, A.* Du tatouage chez les prostituées. Paris 1899.
Legrain, M. Dégénérescence sociale et alcoolisme. Paris 1895.

Leppmann. Die criminalpsychologische und criminalpraktische Bedeutung des Tätowirens der Verbrecher. V. f. ger. Med. 3. F. VIII. p. 193. 1894.
— Die Eigenart des heutigen gewerbsmässigen Verbrechertums. Mitteilungen der internat. kriminal. Vereinigung. IX. p. 149. 1902.
Leusz, Hans. Aus dem Zuchthause. Kulturprobleme der Gegenwart VIII. Berlin 1904.
Liersch. Zwangstätowirung zur Wiedererkennung von Verbrechern. V. f. ger. Med. 3. F. XXI. p. 73. 1901.
Linderberg, Paul. Berliner Polizei und Verbrechertum. Leipzig.
Lombroso, César. L'homme criminel. I—II. Atlas. Paris 1895.
— — Palimsesti del carcere. Torino 1888.
— — L'anthropologie criminelle et ses récents progrés. Paris 1891.
— — Le crime, causes et remèdes. Paris 1899.
Marandon de Montyel. Contribution a l'étude clinique des tatouages chez les aliénés. Lyon—Paris.
— — Des anomalies des organes génitaux externes chez les aliénés. Arch. d'anthr. cr. X. p. 498. 1895.
Maschka. Zur Tätowirungsfrage. Arch. f. Kr. I. p. 370. 1899.
Mayet, L. L'hypertrichose lombo-sacrée. Lyon 1901.
— Documents d'anthropologie criminelle. Lyon 1901.
— Notes sur les sciences anthropologiques. I. Hollande. Lyon—Paris 1902.
— Études sur les dégénérés. Les stigmates anatomiques et physiologiques de la dégénérescence. Lyon—Paris 1902.
Mayrac, A. Du tatouage. Lyon 1900.
Metzger. Zur Lehre von den Degenerationszeichen. A. Z. f. Ps. Bd. 45. p. 501. 1889.
Meyer, Ludwig. Ueber crania progenaea. Arch. f. Ps. I. p. 96. 1868—69.
— — Ueber Schädel-Verbiegungen. Arch. f. Ps. I. p. 334. 1868—69.
— — Der scoliotische Schädel. Arch. f. Ps. VIII. p. 108. 1878.
Minovici, N. Les tatouages en Roumanie. Extrait d'Arch. des sciences méd. 1899.

Mirabella, E. Il tatuaggio dei domiciliati coatti in Favignana. Roma 1903.

Morel, Jules. Die psychologische Beschaffenheit der rückfälligen Verbrecher. M. f. Kr. II. p. 219. 1905.

Mygge, Joh. Bemærkninger om Fængselslægens Opgaver. Særtryk af Ugeskrift for Læger. Nr. 36—39. 1891.

Möbius, P. I. Ueber Entartung. Wiesbaden. 1900.

— — Geschlecht und Kopfgrösse. Halle a. d. S. 1903.

Mönkemöller, O. Alkoholismus und Zwangserziehung. Der Alkoholismus I. p. 339. 1900.

— Psychiatrisches aus der Zwangserziehungs-Anstalt. A. Z. f. Ps. Bd. 56. p. 14. 1899.

— Geistesstörung und Verbrechen im Kindesalter. Berlin 1903.

Nyström, Anton. Uppkomsten af Kortskallar och Långskallar. Stockholm 1903.

Näcke, P. Das Vorkommen des Gaumenwulstes (Torus palatinus) im Irrenhause und bei geistig Gesunden. Arch. f. Ps. Bd. 25. p. 470. 1893.

— Verbrechen und Wahnsinn beim Weibe. Wien und Leipzig. 1894.

— Vergleichende Untersuchungen über einige weniger beobachtete Anomalien am Kopfe. Arch. f. Ps. Bd. 28. p. 475. 1896.

— Lombroso und die Criminal-Anthropologie von heute. Zeitschrift für Criminal-Anthropologie I. p. 5. 1897.

— Degeneration, Degenerationszeichen und Atavismus. Arch. f. Kr. I. p. 200. 1899.

— Die sog. äusseren Degenerationszeichen bei der progressiven Paralyse der Männer, nebst einigen diese Krankheit betreffenden Punkten. A. Z. f. Ps. Bd. 55. p. 557. 1899.

— Einige »innere« somatische Degenerationszeichen bei Paralytikern und Normalen, zugleich als Beitrag zur Anatomie und Anthropologie der Variationen an den innern Hauptorganen des Menschen. A. Z. f. Ps. Bd. 58. p. 1009. 1901.

— Drei kriminalanthropologische Themen. Arch. f. Kr. VI. p. 261. 1901.

Näcke, P. Ueber den Werth der sog. Degenerationszeichen. M. f. Kr. I. p. 99. 1905.
Penta, P. Die rationelle Behandlung der Verbrecher. Zeitschr. f. Cr. I. p. 113. 1897.
— Die Simulation von Geisteskrankheit. Mit einem Anhang: Die Geisteskrankheit in den Gefängnissen. Aut. Übersetzung von Rudolf Ganter. Würzburg 1906.
Perrier, Charles. Du tatouage chez les criminels. Lyon 1897.
— — Les criminels, I—II. Lyon—Paris 1900—05.
Pigorini-Beri, Catherine. Le tatouage religieux et amoureux au pélerinage de N.-D. de Lorette. Lyon—Paris 1891.
Richter. Bildungsanomalien bei Geisteskranken. A. Z. f. Ps. Bd. 38. p. 80. 1882.
Roca, Peixoto. A tatuagem em Portugal. A terra Portugueza. Porto 1897.
Rollet. L'homme droit et l'homme gauche. Arch. d'Anthr. cr. XVII. p. 177. 1902.
Scholz, Friedrich. Die moralische Anæsthesie. Leipzig 1904.
Schou, A. Tyveriernes Tiltagen i København og Aarsagen dertil. Det ny Aarhundrede, 11., 19. og 20. H. 1905.
Schwalbe. Zur Methodik statistischer Untersuchungen über die Ohrformen von Geisteskranken und Verbrechern. Arch. f. Ps. Bd. 27. p. 633. 1895.
Selmer. Statistiske Meddelelser og Undersøgelser fra Sindssygeanstalten ved Aarhus. København 1879.
Siefert, Ernst. Über die unverbesserlichen Gewohnheits-Verbrecher und die Mittel der Fürsorge zu ihrer Bekämpfung. Halle a. S. 1905.
Snell, Otto. Tätowirte Corrigendinnen in Hannover. Centralblatt für Nervenheilkunde und Psychiatrie. N. F. IX. p. 193. 1898.
Sommer. Die Criminalpsychologie. A. Z. f. Ps. Bd. 51. p. 782. 1895.
— Nervöse Veranlagung und Schädeldifformität. A. Z. f. Ps. Bd. 53. p. 686. 1897.
Statistisk Aarbog I—IX. København 1896—1905.
Statistiske Oplysninger om Fanger, indsatte i de danske Strafanstalter 1891—1900. København 1903.
Stern. Wohin gelangen wir nach Lombroso. Arch. f. Kr. VII. p. 227. 1901.

Stern. Verbrechen und Gesetzwidrigkeit. Arch. f. Kr. VIII. p. 166. 1902.
Strafferetsplejen i Aarene 1897—1900. København 1903.
Talbot, E. S. Degeneracy, its causes, signs and results. London 1898.
Tarde, G. La criminalité comparée. Paris 1898.
— La philosophie pénale. Lyon—Paris 1900.
Tardieu, A. Étude médico-légale sur le tatouage, considéré comme signe d'identité. Ann. d'hyg. publ. 2. série III. p. 171. 1855.
van Biervliet. Études de psychologie. L'homme droit et l'homme gauche. Arch. f. Kr. X. p. 170. 1903.
Weber. Ueber die Bedeutung der Degenerationszeichen. A. Z. f. Ps. B. 54. p. 164. 1898.
Willard. Tramping with tramps. N. F. f. F. XXVI. p. 222. 1903.
Winter, H. L. Notes on criminal anthropology and bio-sociology. Being a study of seventy-three irish and irish-american criminals made at the Kings County penitentiary, Brooklyn, N. Y. Reprinted from State Hospitals Bulletin V. 2. p. 462. 1897.
Ziehen. Degeneratives Irresein. Eulenburgs Real-Encyklopædi. 3. Aufl. V. p. 447. 1895.

